

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
GODKISSED BRIDE
BOOK TWO

SILVER WINGS GOLDEN GAMES

EVIE MARCEAU

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SILVER WINJS ALTIN OYUNLAR

TANRIKI SSED BRI DE

İKİNCİ KİTAP

EVIE MARCEAU

Telif Hakkı© 2024 Evie Marceau tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Kapak Tasarımcısı: Trif Design trifbookdesign.com

İçerik Notu:

Godkissed Bride serisi, cinsel içerikli sahneler, şiddet, travma ve yetişkin dili.

CONTENTS

[Kadim Ölümsüz Saray Telaffuz](#)

[Kılavuzu](#)

[Önsöz](#)

1. [Sabine](#)
2. [Kurt](#)
3. [Sabine](#)
4. [Kurt](#)
5. [Sabine](#)
6. [Kurt](#)
7. [Sabine](#)
8. [Kurt](#)
9. [Sabine](#)
10. [Kurt](#)
11. [Sabine](#)
12. [Kurt](#)
13. [Sabine](#)
14. [Kurt](#)
15. [Sabine](#)
16. [Kurt](#)
17. [Sabine](#)
18. [Kurt](#)
19. [Sabine](#)
20. [Kurt](#)
21. [Sabine](#)
22. [Kurt](#)
23. [Sabine](#)
24. [Kurt](#)
25. [Sabine](#)
26. [Kurt](#)
27. [Sabine](#)
28. [Kurt](#)
29. [Sabine](#)
30. [Kurt](#)
31. [Sabine](#)
32. [Kurt](#)

[Evie'den Bir Not](#)

THE ANCIENT IMMORTAL COURT

Savaşçı Vale, *Fae Kralı* Bakire
Iyre, *Erdem Tanrıçası* Okçu Artain,
Av Tanrısı
Vahşi Kadın Solene, *Doğa Tanrıçası*
Düzenbaz Popelin, *Zevk Tanrısı*
Cezalandırıcı Meric, *Düzen Tanrısı*
Yıldız Gözlemcisi Thracia, *Gece*
Tanrıçası Aşık Alyssantha, *Seks*
Tanrıçası Ender Woudix, *Ölüm Tanrısı*
Güneş Getiren Samaur, *Gün Tanrısı*

PRONUNCIATION GUIDE

DARROM EVİ

Sabine Darrow: sah-BEEN DAIR-oh

Lord Charlin Darrow: CHAR-lin DAIR-oh

Lady Suri Darrow: SOO-ree DAIR-oh

EV VALVERE

Lord Rian Valvere: REE-an val-VAIR-ay Lord

Berolt Valvere: BEH-rohlt val-VAIR-ay

ÖLÜMSÜZ FAE MAHKEMESİ

Vale: vayl

Iyre: EYE-ur

Artain: ar-TAYNE

Solene: soh-LEN Popelin:

POH-peh-lin Meric:

MAIR-ick Thracia:

THRA-see-uh

Alyssantha: ah-liss-AN-tha

Woudix: WOO-diks Samaur:

sah-MAR

DiĞER İSİMLER

Basten: BASS-ten

Folke: FOHLK-uh
Kral Rachillon: RAH-shee-yon

YERLER & SÖZCÜK DAĞARCIĞI

Astagnon: AH-stag-non Volkany:
VOHL-kah-nee Monoceros: mon-
oh-SAIR-ous Tamarac: tam-UH-
rak

PROLOGUE

Hekkelveld Kalesi, Eski Koros

T ahvaltı masasının etrafındaki soğuk havada üç adamın nefesi bulutlanıyordu, ancak sadece ikisi hayattaydı. Daha genç olan rahip -sağ gözünün üzerinde bir yama bulunan, Kaplan Gözü taşına benzeyen esmer çatlamış ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, boş şömineye hüznle bakıyordu. Solunda oturan ve koyu sarı saçlarındaki gümüş çizgiler ona olduğundan daha yaşlı bir adam havası veren rahip, ellerini cübbesinin yün kollarının içine soktu. Üçüncü koltukta Astagnon Kralı Joruun oturuyordu. ölüm kokan çürümüş bir nefesle hırıldadı.

"Bunun sona ermesi gerek," diye yalvardı genç rahip. "Daha ne kadar devam edebilir ki? Ona bir bakın."

Yaşlı rahip yaslandı, yaldızlı birini tekmeleyerek masanın rün taşlarından biriyle oynadı. "Kral Konseyi Astagnon'u başında benim olacağım bir teokrasiye dönüştürmeyi kabul edene kadar devam edecek. Kral o zamandan önce ölürse, düşmanlarımız Akrabalık Mandası'na başvurma fırsatına sahip olacak. Monarşi devam edecek ve taht otomatik olarak en yakın kan bağına sahip kişiye geçecektir."

Tek gözlü rahip başını ellerinin arasına almış, derisinden sürünerek çıkmak istercesine kafa derisini yırtıyordu. Kral ölmüştü. İlk kez altı hafta önce, bir zatürre nöbeti akciğerlerini durdurduğunda ölmüştü. Saray şifacısı ve iki hemşire, haberin için hızla infaz edilmişti. Ardından, genç rahip aceleyle Tapınak'tan getirilmişti.

Ölümsüz Woudix'e tanrıların isteği olduğunu söyleyerek ölüm saçan godkiss'ini kullandı.

Kral ikinci kez öldüğünde kalbi . Üçüncüsünde omurgası kırıldı.

Genç rahip şimdi avuçlarını masanın üzerine, rünlerin arasına koydu. "Vücudu parçalanıyor. Onu burada bir buz kutusu gibi tutmak etini ancak bir yere kadar koruyabilir. Fareler yine ayaklarına kapanmış. İyiliksever kralımızın mirasını çürüten bir et yığınının dönüştürebilmem için fae'ler beni tanrıçalarımla kutsamadı-"

"Tanrıların planlarını sadece ben biliyorum." Yaşlı rahibin yumruğu rünleri titretecek kadar sert indi. "Sen Kızıl Kilise'nin yeminli bir müridisin; tanrıçan kendi dünyevi kaprislerine değil, fae'lere hizmet eder. Baş Rahip olarak ben senin üstünüm. Tahtın kendi çobanlığım yerine o Valvere şeytanlarının eline geçmesine izin verirsem lanetleneceğim."

Baş Rahip ayağa kalktı ve rün taşlarını kadife kesesine süpürdü. "Eğer kral bu gece yine ölürse, sabah bu kahvaltı masasında çayını yudumlarken görmeyi umuyorum. Yoksa defterlere *sizin* ölümünüz yazılacak."

Hışımınla dışarı çıkarken, yeniden canlanan kral maviye dönmüş, görmeyen gözleriyle yavaşça başını kaldırdı ve boğazından garip bir tıslama yükseldi. Ağzının kenarında bir kurtçuk kıpırdandı.

BÖLÜM I

\$ABINE

"A "Önden buyur, bülbul."

Lord Rian Valvere, serulean pelerinine bürünmüş, kumarhanenin kapısını açıyor ve kaşlarını kaldırarak benim Girin. Kahkahalar ve şingırdayan altın parçalarının sesi sokağa yayılıyor ve ben kürklü pelerinimi boynuma sarıyorum. Evimde, Bremcote'da, Nisan ayında hava hiç bu kadar soğuk olmazdı.

Çalışma odasının sıcaklığı beni çağırrsa da tereddüt ediyorum.

Burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Duren'de. Yüksek şehir duvarları arasında sıkışıp kalmıştım. Beni Astagnon'un yarısında çıplak at sürmeye zorlayan bir adamla *nişanlıydım*. Peki ya şimdi? Bu melek yüzlü şeytanla bir anlaşma yapıp kaderlerimizi demir prangalarla bağlamak üzereyim.

Yani, evet, duraklamak için yıldızların altında her türlü nedenim var.

Sokaktan gelen bir öksürük dikkatimi çekiyor ve gözlerimi kısarak bir fırının gece için kapatılmış arka girişinin gölgesine bakıyorum, orada yırtık pırtık kıyafetlerden oluşan bir yığın yine öksürüyor. İki gümüş dolar göz benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Bu bir çocuk. On yaşından büyük olamaz.

Sokağın karşısından bir kedi miyavlıyor.

Rian sabırsız bir tavırla, "Sabine," der.

Alay ettim, "Bir dakika, Rian. Eminim bunu karşılayacak kadar varlıklısındır."

Ben koşarak çocuğun yanına giderken, Rian burnunun kenarını çimdikliyor ve iradesi güçlü kadınlar hakkında bir küfür mırıldanıyor. Onu görmezden gelerek çocuğun yanına çömeliyorum. "Merhaba. Hasta mısın? Aç mısın? Ailen var mı?"

Sulu gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ama Astagnonca kelimeleri anlamıyormuş gibi sadece bakıyor. Kıyafetleri lime lime, o kadar çok yama yapılmış ki orijinal kumaş artık uzak bir anı. Fırtınadaki bir fidan gibi titremesine şaşmamalı.

"Tanrılar aşkına," diye inliyor Rian. "*Hadi* ama."

Çocuk kıpırdıyor ve kumarhanenin ışığı yanağına vurunca yutkunuyorum. Yanağında şakağından çenesine kadar uzanan kıvrımlı bir yanık izi var.

"Donuyor," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, çocuğa pelerinimi vermek için boğazımdaki saten kurdeleyi çözmeye başlamıştım bile, ama pelerini omuzlarımdan sıyırdığımda Rian'ın eli benimkine kenetleniyor.

"O pelerin çocuğun hayatından daha değerli," diyor kadifemsi bir uyarıyla.

"Güzel, o zaman satabilir-"

"Anlamıyorsunuz. Onu bu kadar güzel bir şeyle gören ilk sarhoş ayaktakımı boğazını kesip alır. Çocuğa pelerinini ver, tamam - ama daha kötü bir ölümden kurtarmak için önce boynuna dolayabilirsin."

Rian'ın sesinde soğuk bir kayıtsızlık var, sanki akşam yemeği planlarını tartışıyormuşuz gibi. Her ne kadar duygusuzluk suçlamalarını savurmak istesem de, midemin çukurundaki bir engel bana, kalpsiz olsa da, tamamen haksız olmayabileceğini söylüyor.

Şiddetli bir rüzgâr sokakta ıslık çalarken, Rian eldivenli elini bana doğru uzatıyor. Tereddüt ettiğimde, her zamanki alaycılığından eser olmayan bir ses tonuyla, "Astagnon'daki her sokak çocuğunu kurtaramazsın, Sabine," diyor.

Ona kendisinin de bir zamanlar bir sokak çocuğuna merhamet ettiğini hatırlatmak istiyorum. Eğer Basten'i sokaklardan çekip antrenman partneri yapmasaydı, Basten muhtemelen dövüş ringlerinde ölesiye dövülmüş olacaktı. En iyi dövüşçüler bile kirli kurallarla alaşağı edilebilir.

Yine de elbette acımanın bununla bir ilgisi yoktu. Rian'ın Basten'a yüksek duyuları için ihtiyacı vardı. Ve Rian'ın neye ihtiyacı varsa, Rian onu alır.

Çocuğun pantolonundaki delikten görünen titreyen dizini sıkıyorum ve ısıran rüzgârı hafifletmesi için Doğa Tanrıçası Ölümsüz Solene'e fısıldayarak yalvarıyorum. Ama Fae tanrılarına dua etmeye bel bağlarsam, iyi bir sallanan sandalyeye yatırım yapsam iyi olur, çünkü çok uzun bir bekleyiş olacak.

Rian botunu kaldırıma vururken, onun yerine sokağın karşısındaki sokak kedisine sesleniyorum.

Gel bu çocuğu ısıt, nazik dostum, diyorum kediye. ***Onun yanında uyu, o da seni ısıtsın.***

Kedi gölgelerden çıkıp kapalı vitrinler boyunca sinsice ilerliyor. Kuyruğu eğri büğrü, birden fazla kez kırılmış. Mermer yeşili gözlerini bana kırıştırdıktan sonra fırının kapısındaki çocuğa doğru ilerliyor ve onun kemikli dizine sokuluyor.

Bu seferinde yağ yok, kokluyor.

Ama kediler böyledir işte, hep şikayet ederler. Sonunda onun kucağına kıvrıldığında, memnuniyetle mırıldanmaya başlaması sadece birkaç saniye sürüyor.

"İşte," diye mırıldanıyor Rian, saçlarını geriye doğru tarayıp mükemmel şekline sokarken. "Daha acil işlere geçebilir miyiz?"

Kumarhanenin içinde, tütsünün güçlü, dumanlı aroması boğazımı yakıyor. Gümüş parçaların oyuncular arasında değiş tokuş edildiği kart masalarından bozuk para şingirtıları yankılanıyor. Elim endişeyle çenemin hemen altında kesilmiş kısa saçlarıma gidiyor.

Popelin's Gambit, Duren'in en üst sınıf kumarhanesidir ve yalnızca kapıda beş yüz sikke gösterebilenlere hizmet verir. İki katlı tavandan sarkan bir avize, lüks maun oyun masalarının üzerine sıcak ve loş bir ışık saçıyor. Yaldızlı aynalar titreyen mum ışığını yansıtıyor. Duvarda, işletmeye adını veren Zevk Tanrısı Ölümsüz Popelin'in bir portresi asılı. Sanatçı ince bedenini narin bir zincir zırhla örtmüş ve ceviz rengi derisi boyunca parıldayan altın rengi fae çizgileri çizmiş. Bir elinde bir yığın sikke, diğerinde ise bir kadeh şarap tutmaktadır.

Kalabalık. Zengin konuklar, asimetric etek uçlarına sahip lüks, renkli ipeklerden hazırlanmış fae tarzı kıyafetler giymişlerdir. Hem konuklar hem de satıcılar gözlerine saten maskeler takıyor. Kılık değiştirmeye gelince, maskeler ne yazık ki yetersiz. Zar masasındaki Rian'ın kuzeni Leydi Runa Valvere'i parlak siyah saçlarından kolayca tanıyorum.

Bence maskeler gerçekten bir şey saklamak için değil, sadece ambiyansın bir parçası.

Rian, "Pelerinin Sabine," der. Kendi pelerinini kapıdaki görevliye uzatıyor ve üzerinde sade, siyah bir gömlek kalıyor; gömleğin düğmeleri boyundan açık, sıcak, bronzlaşmış bir et üçgeni ve Godkiss'in doğum lekesi yok. Büyü eksikliğinden utanmayan tek Valvere o.

Boynumdaki kurdeleye dokunuyorum.

"İzin " Elleri kurdeleyi çözmek için arkadan boğazıma dolanıyor, saçlarındaki sandal ağacı kokusunu alabileceğim kadar yakın ve

Teninde eyer derisi. Odunsu, erkeksi. Duren'deki her kadının neden Yüce Lord'un yatağında olmak istediğini anlamak çok kolay. Sırlarımdan şüphelenmesini engellemek istiyorsam ben de gönüllü bir gelin rolü oynamalıyım.

Ama kalbim asla Rian'a ait olmayacak.

İyi ya da kötü -kabul edelim, *kesinlikle daha kötü*- bir mağarada ay ışığı şelaleden göz kırparken bana birlikte kaçacağımıza söz veren muhafız için yener.

Ama yalan söyledi.

Wolf Bowborn gerçekten de asıl adı olan Basten'i kullanmalı, çünkü tam da ona göre. *Piç Basten*.

Basten nerede? Bininci kez merak ediyorum.

Cevabı bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Rian onu nöbetten alıp yerine asık suratlı Maximan'ı getirdiğinde, Basten'in birkaç günlüğüne dikkatini dağıtacak bir ek işi olduğunu ima etmişti. Ama neredeyse bir hafta oldu ve Basten'in hırıltılı küfürlerinden tek bir tane bile duymadım.

En çok nefret ettiğim şey ise onları ne kadar özlediğim.

Rian bana saten göz maskelerinden birini uzatarak, "Burası gizli bir mekân, bu yüzden maske takmak gerekiyor," diye açıklıyor. "Yine de buradaki herkesin Duren'in ünlü Kanatlı Leydi'nin elbisesini maske olsun ya da olmasın tanıyacağını sanmıyorum." Parmakları, Brigit'in gümüş kanatlar işlediği sırtımda hafifçe kayıyor. Kanatlar kürek kemiklerimden sırtımın alt kısmına kadar uzanıyor ve Rian'ın eli kalçalarımın kabarıklığına gidip sıkıyor.

Maskelerimizi taktıktan sonra Rian mükemmel bir centilmen gibi bana kolunu uzatıyor. "Şimdi, bülbülüm, seni günah büfemle tanıştırayım."

Kalabalığın içine dalıyoruz ve o haklı; fısıltılar ve sivri bakışlar arasında tüm gözler bana kayıyor. Şık giyimli adamlar, Popelin's Gambit'in ve Duren'deki diğer tüm kumarhanelerin sahibinin beğenisini kazanmayı umarak Rian'a başlarıyla selam veriyor. Rian beni labirent gibi masaların arasından geçirirken kısa selamlaşmalar yapıyor. Pipo otunun mavi dumanı havayı kalınlaştırıyor, yılankavi çizgiler halinde yüksek tavana doğru yükseliyor.

Herkesin dikkatini üzerimde hançer gibi hissediyorum. Duren'in alt sınıfları beni bağrına bastı çünkü Valvere ailesine karşı gelmeye cüret ettim, bu da beni doğrudan zengin sınıfın kötü nazarlarına maruz bırakıyor. Gördüğüm bakışlar temkinli ama aynı zamanda küçümseyici - bu iyi lordlar ve leydiler taşralı bir kızın yüzyıllardır süren hükümdarlıkları için bir tehdit olduğunu düşünemezler.

Ancak odanın karşısındaki bir çift göz farklı hissettiriyor. Sivri uçlu bıçaklardan ziyade sıcak bir güneş ışığı şeridi gibi. Meraklı. Sürekli tetikte. Bu hisse doğru döndüğümde, uzun boylu, maskeli, koyu sarı saçları olan bir adamın bardan beni incelediğini görüyorum. Beyaz saçlarından bir çizgi alınına doğru iniyor. Saçları ağarmak için çok genç görünüyor; büyük ihtimalle bir kaza sonucu ağarmış. Elinde kristal bir bardak kehribar rengi sıvı var ve kıyafetleri herkesinki kadar şık olsa da kuğular arasındaki bir karga gibi göze çarpıyor.

"Hazard," diyor Rian, dikkatimi tekrar toplayarak. Numaralandırılmış iğnelere çarpan bir kolyeyle bir çarkın döndürüldüğü şans oyununa doğru başıyla işaret ediyor. "Bu oyunda çok az strateji var, bu yüzden bahsimiz için bunu seçtiysen, şans için Ölümsüz Popelin'e dua etsen iyi olur."

Kolye ucu bozuk para yığınının üzerine düştüğünde bordo elbiseli bir kadından zafer dolu bir nefes yükselir.

Rian beni dört oyuncunun ellerinde iskambil kağıtları tuttuğu yan masaya doğru kaydırıyor. "Belki bir kart oyunu. Bu Cipherian. Bu bir strateji oyunu. Elinizdeki kartlarla değil, rakiplerinizi okumakla ilgili."

Oyunculardan biri masaya üç gümüş para atarken, yüksek sınıftan bir fahişe masanın karşısındaki yaşlı adamın kucasına oturur.

"Bu bir blöf oyunu," diyorum, kır saçlı adam dilini fahişenin kulağına kaydırırken irkilmemeye çalışarak. "Babam kart oyunları oynardı. Çocukluğumdan hatırlıyorum. En sevdiği oyun-"

"Basel," diyor Rian yumuşak bir sesle ve yanaklarım kararmadan önce bir saniye ona bakıyorum.

Elbette, Rian babamın oyununu biliyor. Babamı Basel üzerinden borçlandırarak tuzağa düşürdü - bu yüzden elmas nişan yüzüğü parmağımı çevreliyor.

Borçları kapatmak için yapılan bir ticaret.

Bu hatırlatma karşısında öfke, puro dumanından çıkan bir nefes gibi içime doluyor. Rian ne kadar cana yakın olursa olsun, hepsi bir rol. Siyah ipek maskesi kadar yapay.

Kendimi sabitlemek için parmaklarımı masanın kenarına doluyorum. Gözlerim yaldızlı bir duvar aynasına takılıyor ve bir an için nefesim kesiliyor. Şık kıyafetlerim ve maskem içinde kendimi tanıyamıyorum.

Onun yerine, annemin geriye baktığını görüyorum. Kuğu gibi boynunu. Gizemli gülümsemesi. Çenesi, dünyayı karşısına dikilmeye cesaret ediyormuş gibi eğik.

bir şekilde. O kısa parıltıda, aynadaki kadın bana bir şey söylemek ister gibi görünüyor. Hayvanların aksine, hayaletlerle konuşamam.

Tanrım, nefesimi kesiyor.

Son zamanlarda annemi daha sık düşünür oldum. Geceleri dönüp duruyorum, anılar beynimin derinliklerinden kıpır kıpır solucanlar gibi kendilerini ortaya çıkarmaya çalışıyor.

Öldüğünde on yaşıdaydım; zihnimde onun bir görüntüsünü tutabilecek, kucaklamalarını, kahkahalarını ve akortsuz mırıldanmalarını hatırlayabilecek kadar büyüktüm. Yine de belirli anıları çağırmak daha zor. Zihnim acıyı hafifletmek için onları boğdu, tıpkı taze bir yaranın üzerindeki bandaj gibi.

Rian bir elini neredeyse çıplak olan, sadece zarif bir dantel kayışla giydirilmiş omzuma koyunca sıçıyorum. "Bu kadar çok beden varken burası sıcak," diye kulağıma yakın nefes alıyor. "Gel. Sana daha özel bir yer göstermek istiyorum."

Kalp atışlarım uyarı verircesine hızlanıyor. Rian'la istediğim şey mahremiyet değil ama yine de düşmanımı yatıştırmak zorundayım.

"Bahisten kaçmaya mı çalışıyorsun?" Döndüğümde soruyorum, şimdi zoru oynayan genç bir nişanlının resmiyim.

"Hiç de değil. Bunlardan *başka* oyunlar da var."

Sesindeki gizemli dalgalanma kollarımın üst kısmındaki tüyleri diken diken ediyor.

Beni üst kata çıkan bir merdivene götürüyor. Birkaç loş koridordan geçtikten sonra, alt kattaki kumarhaneden tül beyaz perdelerle ayrılmış, şimdi kapalı bir balkona çıkıyoruz. Maun bir masa ve sandalyenin yanında lambalar yanıyor. Bir yığın kitap, bir yığın mektuba ağırlık yapıyor. Yanında uzun, sivri uçlu bir mektup açacağı bana şiddet vaadiyle göz kırpmıyor.

Kalbim daha hızlı çarpıyor. Saten maskemi çıkarıp etrafıma bakarken saçlarımı . "Ofisin mi?"

Hâlâ maskeli, masa sandalyesini tül perdelerle bakacak şekilde hareket ettiriyor. "Evet, teknik olarak öyle ama günlük işlerle amcam Gideon ilgileniyor. Defterleri tutuyor. Barı stokluyor. Fahişeleri işe almak. Hile yapanlara göz kulak oluyor."

Masaya döner ve lambayı kapatır.

Penceresiz oda karanlığa gömülüyor. Rian'ın niyetinden korkarak ani gölgeler karşısında irkilerek gözlerimi kırptırıyorum. Ama gözlerim kısa sürede perdelerin duvarından gelen ışıltıya alışıyor. Yapıldıkları kumaş her neyse

Sanki bulutlu bir camın arkasından bakıyormuşum gibi kumar oynanan zemini görebiliyorum. Bu açıdan her oyuncunun elindeki kartlar görülebiliyor.

Rian yavaşça parmağını perdede gezdirirken göğsü arkamdan yaklaşıyor. "Clarana'dan bir tür gazlı bez. Bu alanı, ışıklar kapalıyken aşağıdaki oyuncuları görebileceğimiz ama onların bizi göremeyeceği şekilde tasarladım."

"Gözetim için."

"Evet, ama gözden uzak olmanın başka faydaları da var elbette." "Diğer faydaları mı?"

Kolu arkadan belime dolanıyor ve yumuşak bir çekişle beni sandalyede kucağına çekiyor.

Şakağımdaki bir tutam saçı fırçalıyor.

"Diğer faydası da bunu yapabilmem." Dudakları kulağımın kabuğuyla alay ediyor. Belime doladığı kolu göğsümün alt tarafını sıyırmak için yukarı kayıyor. Yumuşak dudaklarıyla kulak mememdeki dişlerinin cezalandırıcı kenarı arasındaki tezat beni kaskatı kesiyor, kalbim küt küt atıyor.

Rian başını beni keskin bir değerlendirmeye tabi tutacak kadar geriye eğiyor. "Ne oldu, bülbül, havanda değil misin? Nişan partimizde dilimi boğazına soktuğumda yeterince hoşuna gitmişti."

Sesinde bir meydan okuma var. Sanki tüm bunlar bir oyunmuş gibi... Yalnızca anlatacaklarını izlediği kişi benim, aşağıdaki kumar katındaki hilebazlar değil.

Bu adam ailesinin imparatorluğunu insanların en ufak duygularını okuyarak kurmuş bir adam, bu yüzden CIPHERIAN oyuncuları kadar katı olmalıyım.

Gömleğinin açık olan en üst düğmesiyle oynamak için kucağında dönüyorum, uzun kirpiklerimin arasından göz kırparken naz yapıyorum. "Lordum, bu çaresiz hayvanları *kafeste* tuttuğunuzu öğrenmeden önceydi." Onu boğmak için tatmin edici bir iş çıkaran düğmeyi iliklerken sesim bıçak gibi keskinleşiyor.

Sönük bir gülümseme veriyorum.

Gözleri parlıyor -ona meydan okumam hoşuna gidiyor, tam da bu yüzden bunu yaptım- ve düğmesini tekrar açıp yakasını ayarlarken kısık bir kahkaha atıyor.

"Bir monoceros çaresiz bir hayvan sayılmaz, sevgilim. O korkunç at, sen parmaklarını şıklatmadan önce bir ormanı yerle bir edebilir. Boynuzundan çıkan tek bir güneş ışığı patlamasıyla tüm Duren'i yok edebilir. Bir krallığın sahip olabileceği en büyük silahtır ve ufukta savaş görünüyor."

"Monoceros sadece onu evcilleştirebilerseniz düşmanlarınıza karşı bir silahtır," diyorum kararlılıkla. "Aksi takdirde, o da bizim için aynı derecede bir tehdittir."

Politik konuşmalarla ilgilenmeden, eli uyluğumun dış kısmı boyunca kayıyor, orta parmağı kucağımla onunkinin birleştiği yerde dikişi izliyor.

Mırıldanırken nefesi boynumu gıdıklıyor, "Manastırda tam olarak ne kadar korunaklıydın, bülbül? Sadece kızışan hayvanlar mı gördün? Alyssantha ve sevgililerinin resimlerini mi? Sana hayal edebileceğin en enfes zevki ve acıyı hissettirebilirim..."

Eli elbisemin üzerinde geziniyor ve parmakları iç baldırımı sıyrır sıyırmaz ayağa fırlıyorum.

Kalbim boğazımda, orada sakladığım şeyi hissetmemesini umarak elbisenin kumaşını bacaklarımın üzerinde düzeltiyorum . . .

Sonunda aklımı başıma topladığımda dudaklarıma ince bir çizgi yapııştırıyorum. "Beni anlaştırmamızdan uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Bir oyun oynamayı kabul ettik ve kazanan her şeyi alır."

Ona pek çok kadın kazandıran şeytani sırtışıyla masa sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir omzunu kaldırıyor. *Suçlu gibi.*

Kollarımı sıkıca kavuşturuyorum. "Oyuna karar verdim ve aşağıdakilerden hiçbirisi değil." Gözlerim gömleğinin cebine takılıyor. "Yazı tura, tek istediğim bu. Senin Golath on sentin."

Sanki onun geniş oyun imparatorluğuna hakaret ediyordum gibi kara kaşlarından biri oyunun basitliği karşısında kalkıyor. Ama o sadece "Peki ya bahis?" diyor.

"Eğer sen kazanırsan, monocerosunu Volkany'ye karşı savaşmak için ihtiyacın olan silah olarak eğiteceğim. Ama eğer ben kazanırsam ..." Boğazım düğümleniyor. "Gitmeme izin ver."

"*Bırakayım* mı seni? Prangalara mı vuruldun, bülbül?" "Beni evlilik sözleşmemizden azat et."

Sanki ondan gökyüzünü kırmızıya çevirmesini istemişim gibi homurdanıyor. Elini cebine atıp Golath on sentini çıkardı: Golath Krallığı kurulmadan önceki kayıp bir imparatorluktan kalma nadir bir parça, türünün hâlâ var olduğu bilinen tek örneği. Parayı bana fırlatıyor, ben de ileri atılıp kıl payı yakalıyorum. "Devam et o zaman. Oyununuz çekti. Bir yazı tura ile aşkın ve savaşın kaderini belirlemek."

Başparmağımı kabarık oymasının üzerinde gezdiriyorum.

"Ben Yılan tarafını tutacağım." Ciğerlerimin derinliklerine tütsü kıvamında bir nefes çekiyorum. Çok iyi bir oyuncu olmasam da planımda buraya kadar gelebilirdim. Yine de son adım en zoru.

Elbise eteğimi tekrar düzeltirken, arkamda Rian'ın göremeyeceği bir yerde bacağımın yan tarafına iki kez vuruyorum.

"Ben Asa'yı alacağım," diye yanıtlıyor.

Parayı başparmağımın üzerinde dengeleyerek perdenin önünde adımlarken karanlık gözleri peşimi bırakmıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılacağımdan korkuyorum. Para başparmağımda titriyor.

Fısıltılı bir dua ile parayı çeviriyorum.

Hareket beceriksizce ve parayı yakalayabileceğim yüksek bir yere uçmak yerine, Rian'ın masasının altına yuvarlanıyor.

"Ah, ," diye mırıldanıyorum, masasının altından madeni parayı çıkarmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine kyorum.

Rian o kadar hızlı ayağa fırlıyor ki kâğıtlar masasından fırlıyor. "Yavaş ol, bülbül. Birlikte kontrol edeceğiz, böylece ikimiz de kendi tarafımıza eviremeyiz, tamam mı?"

Kalbim kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyor, narin kanatları kaburgalarımın kafesine çarpıyor. Sanki beni planımın ortasında yakalamış gibi yanaklarımın sinirlerimin ortaya çıkmasına izin veriyorum.

Dizlerinin zerine çöküyor ve elini on sentin üzerine sıkıştırıyor, sonra da avucunun altına hapsederek dışarı çıkarıyor.

"Aşk ve savaş," diye mırıldanıyor, kara gözleri benimkilere takılıyor, sonra elini kaldırıp madeni parayı gösteriyor.

Yılan.

Soluk ışıkta parıldayan oymaya bakarken zaman durmuş gibi görünüyor.

Cesaretle çenemi yukarı kaldırıyorum ve "Sanırım ev her zaman kazanmıyor" diye mırıldanıyorum.

Muzaffer bir gülümseme ağzımı yokluyor ama ben madeni paraya uzanırken Rian'ın eli aniden dar bileğime dolanıyor. Beni cezalandırıcı bir güçle ayağa sürüklüyor, sonra popom masasına çarpacak şekilde geriye doğru itiyor. zerine oturmam için beni belimden tutup kaldırıyor, sonra öne doğru eğilerek beni kollarının arasına hapsediyor.

Kukuletalı gözleri, kapaklarını kaplayan serulean boyadaki küçük mika parçacıklarının görebilecek kadar yakın; kendisine izin verdiği tek fae ss bu.

Sonunda kendi saten maskesini yırtıp yere düşmesine izin veriyor.

"Hile yaptın, bülbül."

Bir kakhaha atıyorum. "Hile mi? Nasıl hile yapmış olabilirim? Parayı sen kontrol ettin, ben değil."

"Bu para her zaman Scepter'ın üzerine düşecek şekilde ağırılıklandırılmıştır."

Korku, midemde ağır bir şekilde oturduğu yerde onu geri yutamadan önce bir gelgit gibi gırtlığımdan yukarı yükseliyor.

Tükürdüm, "Ağırlıklı para mı? O zaman hile yapıyordun!"

Başını öne eğiyor. "Pek sayılmaz. Sadece tarafı seçmiş olsaydım hile yapmış olurum. Ama seçmenize izin verdim, bu da Asa'yı seçme şansınızın Yılan'la eşit olduğu anlamına ."

"Ama . . ." Mırıldanıyorum.

"Sevgilim, farenin eteğinde saklandığını hissettim. Sen o kadar güzel volta atarken, dikkatimi dağıtmaya çalışırken masamın altına daldığını gördüm. Ona yazı turayı Yılan'a atmasını söyledin, değil mi?"

Kan yanaklarımdan fışkırıyor, uyuşana kadar ayak parmaklarıma akıyor.

Oh, patlama.

Rian'ın gezinen elleri başından beri seksin peşinde değildi. *Beni silah için kontrol ediyordu.*

Korkumu hisseden orman faresi masanın altından çıkıp bıyıklarını oynatarak bana bakıyor.

Fare ve ben bu numarayı bir gece önce geç saatlerde planladık. Rian'ın Golath parasını her zaman yanında taşıdığını biliyordum ve bu bizim için takım olarak manipüle edebileceğimiz en kolay oyun olacaktı. Tek yapmam gereken farenin içine saklanabileceği kat kat etekli bir elbise seçmek ve bunun için küçük bir cep dikmekti.

Ellerim toplanıyor, nemli ve titriyor. Beni alt ettiği için utanç duyamayacak kadar öfkeliyim.

Tehlikeli bir şekilde mırıldanmadan önce gözleri yüzümdeki hikayeyi okumak için zaman ayırıyor, "Aldatanlara ne yaptığınızı biliyor musun, bülbül?"

Yutkunuyorum, kendimi göz temasını sürdürmeye zorluyorum. "Onlara Yüce Lord'un masasında bir koltuk mu vereceksin?"

Bu, ondan, üzerimden geçen bir arabanın titreşimleri gibi gürleyen karanlık bir kıkırdama kazandırıyor. "Komik, ama hayır. Ya zindan ya da arena. Hile yapanlar affedilmek için Everlast turnuvasına katılabilir. Hiç duymuş muydun?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Bu Duren'in yıllık adalet duruşması. Yargıç yerine mahkumlar af için arenada ölümüne dövüşüyor. Tabii ki, bu aslında bir ölüm cezası. On altı dövüşçüden sadece biri hayatta kalır."

Korku omurgamı örüyor, beni düğüm düğüm bağlıyor ve hepsi de karanlık bir kukla ustası gibi Rian'a bağlı görünüyor.

Uzun parmaklarıyla boğazımı kavıyor, başımı kendisine doğru eğebilmek için çenemin üst kısmından tutuyor.

"Senin için bir istisna yapacağım bülbül, çünkü zekayı ödüllendiririm. Pek çok korunaklı lord kızı böyle bir numara tasarlayamaz. Ne de bunu bir Valvere'e karşı deneyecek cesareti vardır. O güzel kafanın başka neler planlayabileceğini merak ediyorum." Kadifemsi bakışları dudaklarıma yerleşti. "Bana sor, dizlerinin üzerine çök, botlarımın önünde sürün ve ben de seni ölüm cezasından kurtarayım."

Ona tıslamak, vahşi bir kedi gibi tırmalamak ve pençelemek istiyorum. Hile yaptığım konusunda teknik olarak haklı olması umurumda değil. Çünkü bu dünyada tüm kartlar güçlü adamların elinde. Her yazı tura onların lehine atılır. Kadınlar eşit bir oyun alanı şansı için bile hile yapmak zorunda.

"Peki ya bahsimiz?" Baş ve işaret parmaklarının ezdiği yanaklarımın arasından mırıldanıyorum.

"Monoceros'u benim için eğiteceksin. İkimiz de onu asla terk etmeyeceğini biliyoruz."

Çenemin etrafındaki eliyle bir kelebek gibi kısıtılmış halde masasının üzerinde kıcımlı kıvrıyorum. "Bodrumdan çıkmasını istiyorum. Hareket edebileceği ve temiz hava alabileceği bir yere."

Sonunda çenemi bıraktı ve geri çekildi. "Sevgilim, eğer onu evcilleştirebilirsen, ona bir kral ahır yapacağım."

Duraklıyorum. Alt kattaki kumarhaneden gelen kahkahalar daha da yükseliyor. Müşteriler şarap ve kazançla sarhoş olmuşlar. Perdenin arkasından, yaşlı adamlar tarafından utanmadan okşanan fahişelerin mücevher tonlarındaki elbiselerini görüyorum.

"Peki ya evliliğimiz?" Ben soruyorum.

"Aynen duruyor. Ancak merhametimi göstermek için tarihi Sairsach Arifesi'ne alıyorum."

Bu pek de merhamet sayılmaz - Noel Arifesi yazın bitişini kutluyor, orijinal tarih olan Midtane'den sadece birkaç hafta sonra.

"Şimdi," diye mırıldanıyor ve dizlerimin üzerine çökmem için bana yer açmak üzere geri çekiliyor. "Sor."

Dişlerimi sıkarak masadan kalktım ve boğazım öfkeden düğümlenerek önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Ona yakıcı bir bakış fırlatarak her bir kelimeyi tükürdüm. "Affet beni. Beni. İçin. Hile yapmak. *Tanrım. Tanrım.*"

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. Golath on sentini cebine koymadan önce parmaklarının üzerinde bir kez yuvarlıyor.

Dizlerimin üzerinde dururken ona ters ters bakıyorum ve "Seni asla sevmeyeceğim, biliyorsun" diye yemin ediyorum.

Ayağa kalkmama yardım etmek için uzanıyor, ben elimi çekmeden önce dudaklarını parmak eklemlerime değdiriyor. "Her zaman böyle başlar, sevgilim. En büyük aşk nefretten gelir. Başka türlü olmasını istemezdim."

BÖLÜM 2

WOLF

"H O nasıl?" Tutsağımın son bir haftadır iyileşmekte olduğu zindan hücrelerine girerken huysuzca soruyorum. Acı çekmesini tercih ederim ama cevaplar için onu pompalayabilmem için sağlıklı olmasına ihtiyacım var. Zindan

Hücre rutubetli ve pis kokuyor, yerdeki yetersiz saman mahkûmların pisliğiyle dolu.

Folke kapı aralığında eğilmiş, daha iyi günler görmüş bir pipodan nefes çekiyor. "Artık kan öksürmeden su içebiliyorum. Hazır olduğunu söyleyebilirim."

Mavimsi bir duman bulutu, sadece Maks adıyla tanıdığım Volk akıncısının duvara yaslanmış, bilinci gidip gelen zavallı bedeninin üzerinde sürükleniyor. Folke'u Duren'de kalıp esire yardım etmeye ikna ettiğim için şanslıyım ama yine de yeterli para karşılığında Folke'un yapmayacağı şey yok.

Parmaklıkların yanında duran kirli bir tahta tabağa parmağım ile dokunuyorum. Acı su ve mutfak pisliği kötü bir ziyafet oluşturuyor, ama bana sorarsanız, bu mahkûmun iğrenç kıcı gibiler için yine de çok iyi. Bu adam Sabine'e tecavüz etmeye çalıştı. Domuz pisliğini hak etmiyor.

Parmak eklemlerimi
kırıyorum. "Sakin ol Kurt,"
diye uyarıyor Folke.

Sinirlenerek kollarımı kıpırdatıyorum. Bu akıncının canını almaktan başka bir şey istemesem de, Rian ondan cevaplar istiyor. Ve cevaplar konuşabilmeyi gerektiriyor, yani boğulmayı değil.

Henüz değil.

Gömleğimi ensemden çekip bir kancaya asıyorum, sonra boynumu bir taraftan diğerine yuvarlıyorum. Hücrenin tek feneri zaten terden hafifçe parlamış olan çıplak tenimi parlatıyor. Avuç içimi göğsümdeki ve karın kaslarımdaki yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum, ardından adrenalin şoku yaşatmak için kaslarıma vuruyorum.

Buna asla geri dönmeyeceğime yemin ettim. Rian'a yumruklarımla hizmet etmek. Kan. Çürükler. Ve yine de, yıllarımı harcadığım yere geri dönmekten nefret de, Maks için, buna mecbur olmaktan çok mutluyum. İtiraf ki içimden bir parça, yıpranmış bir gömleğin içine geri giriyormuş gibi hissediyor.

Hoşuma gitse de gitmese de, asıl değerim her zaman

Yumruklarım.

Ben buyum işte.

Bir Bowborn mu? Hayır. Artık bir avcı soyadını hak etmiyorum. Piç askerlere verdikleri Bladeborn soyadını bile. *Kandoğan* benim için daha iyi bir soyadı olurdu.

Mahkûmun önünde parmak eklemlerimi kırarken dudaklarımda bir gülümseme belirmiyorsa ne olayım.

"Volkany'li Maks." Göz hizamızda olacak şekilde çömeliyorum, ancak kırık kaburgalarındaki ağrıyı hafifletmek için o kadar öne eğilmiş ki tam olarak dik oturamıyor. Tek sağlam gözünden nefretle göz kırparken bana hırıltıyla bakıyor. "Bunu dört gözle beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Hücreyi kuşatan iki gardiyana onu ipe çekmelerini işaret ediyorum. Maks'ın bileklerini iple bağlıyorlar, sonra ipi hücrenin parmaklıklarından geçiriyorlar ve kolları iki yana açılacak şekilde onu metal kirişlere bağlıyorlar.

Çalışan tek gözü beni kesiyor.

"Şimdi," diyorum parmak eklemlerimi tekrar çıtlatarak, "Leydi Sabine Darrow hakkında bildiğin her bilgiyi bana vermezsen yüzünü lapaya çevireceğimi söyleyebilirim. Seni binlerce yerinden kanatacağımı söyleyebilirim. Bunların hepsini söyleyebilirim ama ikimiz de biliyoruz ki en az üç seans birlikte olmadan işe yarar bir şey vermeyeceksin. Peki bugün? Bugün sadece lanet bir tanışma ve selamlaşma günü."

Yumruğumu çenesindeki en hassas, en sızıntılı çürüğe indiriyorum.

Çılgınlıkları bir canavar dışında kimsenin kulağına hoş gelmez. Ama bana iyi gelmiyorsa lanet olsun.

Sorsha Hall'un çitlerle çevrili labirentinde yolumu bulmaya çalışırken bir tabutun içi kadar karanlık ama yolu bulmak için yüksek görüşüme ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey hafızam, bu patikalardan defalarca geçtiğim için ayaklarım hangi dönüşleri alacağını biliyor. Günün erken saatlerinde yağın yağmurdan arta kalan su, kalenin saçaklarından durmadan damlıyor. Ölümsüz Popelin'in heykelinde eğrilmiş bir kuş yuvasının kokusu burnuma çarpıyor.

Maks'la yaptığım seansın adrenalini hala damarlarımda, kalbim hızla çarpıyor, vücudum serbest kalmak için can atarken adımlarım acele ediyor. Derimin altında o kadar çok ihtiyaç var ki patlayabilirim.

Ve sonunda, güney kulesinin altındaki gül bahçesinde duruyorum.

Onun kulesi.

Sorsha Salonu, Astagnon'un her yerinde fae mimarisinin en güzel örneklerinden biri olarak tanınır. Bakır kuleleri ve uzun vitray pencereleri doğrudan Ölümsüzler Kitabı'ndan alınmış olabilir. Dekoratif oymalar her taş cepheyi kaplar: Popelin için yuvarlak paralar, Meric için fae düğümleri, Vale için ikiz balta bıçakları.

Herkes güney kulesine baktığında bir mimari harikası görüyor, ama ben? Ben sadece Rian ve benim çocukken her gece kaleden gizlice çıktığımız tırmanma yolunu görüyorum.

Küçük, kılıflı bıçağın güvende olduğundan emin olmak için cebime dokunuyorum.

Buraya onu görmeye gelmedim, kendime bininci kez söylüyorum. Sadece onu güvende tutmak için bu bıçağı teslim etmek için.

Valveres'e haber vermeden Duren'deki herhangi bir metal ustasına bir hançer sipariş edemezdim, bu yüzden Folke'ye karaborsadan Sabine'ninki kadar küçük bir ele uyacak bir hançer bulma görevini verdim.

Bu, birikimlerime büyük bir darbe indirdi ama buna değer. Tek kenarlı, beş inçlik bir bıçak, karmaşık fae düğümleriyle oyulmuş sert ahşap bir sap ve kıyafetlerinin altından uyluğunun etrafına tutturabileceği ayarlanabilir tokalı esnek bir deri kılıf.

Rian'a güvenmediğimden değil ama Sabine'in üzerinde Valveres'in bilmediği bir bıçak olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum.

O bile.

Bir çeşme çıkıntısına adım atıyorum, sonra da kulenin en alt pencere çıkıntısının altında duran Popelin heykeline tırmanmak için onun yüksekliğini kullanıyorum. Popelin'in hoş geldiniz dercesine uzattığı mermer kolları, ben tırmanana kadar kolay bir tırmanış sağlıyor.

Kendimi ikinci katın pencere pervazına kaldırıyorum, vitray parçaları içerideki mum ışığından parlıyor ve beni bir ışık prizmasına dönüştürüyor. Bir an için Rian ve benim çocukluğumuzu hatırlıyorum, Lord Berolt onu bulmak için kaleyi ararken burada toplanıp birbirimizin kahkahalarını susturmaya çalışıyorduk. Artık sadece bir yankıdan ibaret olan o günlerin neşesi için bir kayıp acısı hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sırada tırmanışın zor kısmı var. Bu pencereden, dış duvara tırmanmak için dekoratif oymaları kullanmak gerekiyor. Aşağıda, çit labirentinin metal kulelerine doğru yirmi fitlik düz bir düşüş var. Bu tırmanışı en son denediğim on yedi yaşımdan çok daha iriyim ve kazandığım güç, artan ağırlığımla dengeleniyor. Oymaların yağmurdan hâlâ kaygan olması da yardımcı olmuyor.

Lanet olası tanrılar, sol botum kayarken inliyorum.

Üst beden gücümle kendimi yakalayarak ayağımı sabitliyorum ve ikinci kattaki çatı uzantısına tırmanıyorum. Oradan, üçüncü kata çıkmak için gargoye yağmur musluklarını tutamak olarak kullanıyorum. Son adım, yapısal oluklara tutunarak kulenin etrafından dolaşmak. Tek sorun şu ki, daha önce hiç Sabine'in yatak odası kadar yükseğe tırmanmamıştım ve kulenin üst kısmının bu bölümünde hiç oluk yok. Sadece yünlü kökleri tuğlalara tutunan sürünen sarmaşıkların kalın dalları var ve ağırlığımı taşıyıp taşıyamayacaklarını tahmin etmek imkansız.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Ağırlığımı duvara yakın tutuyorum ve Sabine'in pencere pervazına çıkana kadar sarmaşıkları el ve ayak dayanağı olarak kullanıyorum.

Ellerimi pencerenin taş kenarlığına dayayarak, ciğerlerimin sakinleşmesi için bir an bekliyorum, böylece kendi gergin nefesimin üzerinde bir şey duyabiliyorum.

Yüksek duyularımı kullanarak dinliyorum.

Şurada.

Çok iyi bildiğim o yavaş nefes alıp verme. Bana Sabine'in içeride ve derin bir uykuda olduğunu söylüyor ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalı. Ne de işkence aceleye gelmez. Ve Maks fazladan birkaç saat acı çekmeyi hak ediyordu.

Uyuyan iki yaratığın daha sesini duyuyorum: orman faresi ve sıvacı kuşu. Gizlenmem gerekecek. Uyanırlarsa, varlığımı ona haber verirler.

Ve en son istediğim şey Sabine'i uyandırmak.

Ben sadece bıçağı teslim etmek için buradayım. Ya onun uyuyan güzel formunu da görürsem? Yumuşak nefesini duyarsam? Çiçek yaprağı kokusunu alırsam? Bu sadece onu korumanın güzel bir avantajı.

Menteşeler inlemesin diye pencere camını gevşetiyorum, sonra da yatak odasına giriyorum.

Hemen ayran sabunu ve gül suyu kokusuyla sarmalanıyorum ama parfümün altında *o* var. Benim küçük menekşem. Kokusu göğsüme çarpan bir dal gibi içime işliyor ve nefesimi kesiyor.

Elim yüzümde geziniyor, *o* tek kokuyla boku yediğimi anlıyorum. Onu görmeyeli bir hafta oldu. *O* lanet günlerin her birinde, ona yakın olma arzusu beni derimden süründürüyor.

Sabine çok güzel bir bağımlılık. Ona düşebilirim, düşebilirim, düşebilirim ve bu asla yeterli olmaz.

Fare yatağının altında uykusunda seğiriyor. Sıvacı kuşu uzun ceviz şifonyerinin tepesindeki tünekte uyukluyor. Burası huzurlu, sessiz. Rian'ın annesi yirmi sekiz yıl önce öldüğünden beri bu oda çoğunlukla boş duruyor. Kubbeli tavanı kaplayan ünlü Ölümsüz Saray tablosunu ilk kez görüyorum. Mobilyalar zarif bir işçilikle yapılmış, halılar ayak altında peluş gibi duruyor.

Sabine başını kaz tüyünün temiz kokusunu taşıyan bir yastığa yaslıyor. Üzerindeki örtüler ipek, kürklü battaniyelerle kaplı, ancak uykusunda onları atmış ve zarif, çıplak ayakları alt çarşafın üzerinde kayıyor.

Çenem kilitlendi.

O kadar güzel ki, diğer tanrılarla birlikte tavana ait. Hiçbir ölümlü, çıplak ayak bileğinin bir anlık görüntüsüyle, ayak kavisinin zarif kıvrımıyla bir erkeğin kalbini sallayamaz.

Bir elimi yüzümde gezdirerek arkamı dönerken ofluyorum. Burada gereğinden bir saniye daha fazla kalmam yanlış. Huzur içinde uyuyacağı bir geceyi hak ediyor. Güvende, kapısının diğer tarafında *o* kötü huylu pislik Maximan tarafından korunuyor. En güzel ipek geceliğini giymiş. Kendini rahat hissetmek için bir kadının ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip.

İyi bir adam onu rahat bırakırdı.

Ama lanet olsun, botlarımın yatağına doğru gitmesine engel olamıyorum. *O* böyle uyurken, güzelliğinin tadını çıkarmak için zaman ayırabilirim. Çene hizasındaki saçları ona uzun saçlarından çok daha fazla . Uykusuzluktan dolayı yastığın üzerine yayılmış. Dudakları açlıkla seğiriyor.

ballı turtaların hayalini kuruyor. Açık pencereden içeri bir esinti giriyor ve açıkta kalan baldırları boyunca tüyleri diken diken oluyor.

Uykusunda titriyor.

Mantıklı aklım devreye girmeden önce yatağının kenarına çöküyorum. Elim geceliğinin robin yumurtası mavisi bir kurdeleyle süslenmiş dantelli koluna gidiyor.

Bir zamanlar Sabine *benim* kaba gömleğimden başka bir şey giymeden uyurdu. Yapraklardan bir yatakta. Yıldızların altında.

Tanrılar aşkına, o kamp ateşi gecelerini göğsümde bir delik açacak yoğunlukta özlüyorum. Zamanı geri alıp sadece ikimizin olduğu, ateşin çıtırdadığı ve ormanın sessizliğine dönmek için değişmeyeceğim çok az şey var.

O gecelerde ona ödünç verdiğim gömlek şu anda çekmecemin arkasında duruyor, kokusunu kaybetme korkusuyla yıkanmamış halde. Onu kaç kez çıkarıp burnumu kumaşa gömdüğümü ya da kaç kez onun mükemmel kıvrımlarının kokusunda boğulup sikimi yumrukladığımı itiraf etmek istemiyorum.

Sikeyim. Şimdiden sertleştim. Aklımda bu durumu hafifletmek için ne yapabileceğime dair iğrenç fikirler canlanıyor. Yavaş ve sabit nabzına bakılırsa Sabine derin bir uykuda. bir kez daha avuçlamak için pantolonumu çözerken elimin tersiyle kıvrımlarını izlesem uyanmazdı.

Kes şunu, seni göt.

Kendimden iğrenerek, bu yasak fanteziyi kovuyorum. Ne kadar berbat durumdayım?

Örtüleri açıkta kalan ayaklarının üzerine örtüyorum ve onu sıcak tutmak için hafifçe içeri sokuyorum.

Kimi kandırıyorum ben? Benim için af yok. Sempatiiyi hak etmiyorum. Evet, Sabine'in hayatını kurtarmak için onunla her türlü mutluluk şansını feda ettim ama bunun her şeyin sonu olmasına izin veremezdim. Çekip gitmeliydim. Rian'ın dediği gibi keklik avına gitmeliydim. Ama birlikte geçirdiğimiz zamanın anıları beni bala giden arılar gibi ona geri çekmeye devam ediyor. Onun nektarını tekrar tekrar tatmak ne büyük bir rüya olurdu, bir ömür boyu.

Ama bu benim bencil bir pislik olmam, hak ettiğimden fazlasını istemem.

Ben onun için iyi değilim. Hiçbir dünyada, rüyalar aleminde bile. onun için *hiç* iyi olmayacak.

Ben bir canavarım. Bu basit, yalın bir gerçek. Maks'ın eklemlerimdeki kurumuş kanı bunu kanıtlıyor. Kısa bir süre önce

daha fazlası olabilirdi. Ormanda sadece ben ve bir yay varken, aç karınları doyurmak için av avlarken ve kendimi her şeye rağmen değerli olabileceğimi düşünerek kandırırken.

Ama kendime yalan söylüyordum.

Rian göğsümde atan karanlık kalbi biliyordu - eninde sonunda karanlığa döneceğimi biliyordu. Bu yüzden mi yıllar önce eski işimi bırakıp avlanmaya başlamama izin vermişti? Aslında hiçbir zaman kaçamayacağımı bildiği için mi?

Uzaktan bir kilise çanı çalıyor. *Kahretsin*. Burada kalamam. Yarın Maks'a bir kez daha saldırırsam benim dinlenmem gerek.

Hâlâ onu terk edecek kadar terbiyem varken kendimi Sabine'in yatağından itiyorum. Dudaklarına bakmamak için kendimi zor tutuyorum, ama başaramıyorum, kılıflı küçük hançeri komodinin üzerine koyuyorum.

Endişelendiğim tek şey Valveres değil. Sabine bunu bilmiyor ama Volkany Kralı Rachillon'un kızı. Lanetli krallık. Düşmanımız. Şu anda halk Valvere ailesine meydan okuduğu için ona tapıyor. Ama onun bir düşman prensesi olduğunu öğrenirlerse, ona düşman olabilirler.

Ona hain deyin.

Bir casus.

Hapse atılabilir, sahip olmadığı bilgiler için işkence görebilir ya da teminat olarak kullanılabilir. Ve ben buna izin veremem.

Astagnon'da onun sırrını sadece iki kişi biliyor: Ben ve Sabine'nin babası. Ve o yaşlı ayyaş onu korumak için hiçbir şey yapmıyor.

Kral Rachillon onu bir kez kaçırmak için akıncılar gönderdi bile. Daha fazlasını göndermesi an meselesi. Söylentilere göre uyuyan fae canavarlarını ve tanrıları uyandırma yeteneğine sahip, bu yüzden sadece amaçlarını ilerletmek için onun gücünü kullanmak istediğini hayal edebiliyorum. Ne kadar ilerlediğini kimse tahmin edemez.

Tanrılar çoktan uyandı mı? Volkish ormanlarında mı dolaşıyorlar? Kilise çanları tekrar çalıyor.

Hadi, Wolf.

Artık bıçağı teslim ettiğime göre, kalmak için hiçbir nedenim yok ve gitmek için de her türlü nedenim var. Ne olursa olsun, pencereden geri tırmanırken ayaklarım kurşunla o kadar doluyor ki, aşağı inerken üç kez kayıyorum ve kendimi tel örgülerden birine sapsamadan sağlam zemine zar zor ulaşıyorum.

Kulübeme dönerken tek kokladığım menekşelerdi.

BÖLÜM 3

\$ABINE

"M Hanımefendi, Yüce Lord Valvere'in tek başınıza keşif yapmanızı isteyeceğini sanmıyorum!"

Brigit, büyük birinci kattan aşağı inerken yakasını çekiştiriyor. Arkamdaki koridorda, Maximan'ın her an bir savaş baltasıyla üzerine gelmesinden korkuyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor.

"Üzülme Brigit," diyorum neşeyle. "Daha kaleden bile çıkmadık. Ayrıca, Lord Rian'a onun için çok önemli olan bir projede yardım ediyorum - ihtiyacım olanı bulabilirsem gezintimi affedecektir."

Şimdiye kadar, Sorsha Salonu'nun sadece Rian'ın bana izin verdiği bölümlerini keşfedebildim. Hiçbir yerin açıkça yasak olduğunu belirtmemeye dikkat ediyor, her zaman ne kadar "özgür" olduğumu vurguluyor, ancak böyle bir "özgürlük" için şüpheli sayıda kilitli kapı var. Koridorları kapatan askerlerden bahsetmiyorum bile. Nereye gidiyorsam beni uzaklaştırmak için aniden ortaya çıkan hizmetkârlar. Ve tabii ki korumam Maximan - gerçi bugün onu atlatmayı başardım.

Beni hâlâ gülümseten bir gerçek.

Kale, fae esintili mimarinin tipik bir örneği olan beş köşeli bir yıldız gibi düzenlenmiştir. Yıldızın beşinci noktası büyük giriş olmak üzere dört kule dört yönde yükselmektedir. Giriş katında büyük fuaye ile ikinci ve üçüncü katlara çıkan merdivenlerin yanı sıra balo salonu, bir beyefendinin çalışma odası ve bir kütüphane bulunmaktadır. Merdivenlerin yarım kat aşağısında, çoğunlukla gözden ırak olan hizmet alanları yer alıyor: mutfak, konserve fabrikası, çamaşırhane. Yatak odaları

ikinci katın çoğunu kaplıyor. Lord Berolt, Leydi Eleonora ve Leydi Runa burada ikamet ediyor ve Rian'ın da resmi bir ofisi var. Üçüncü katta ise benim güney kulesi süitim de dahil olmak üzere misafir odaları bulunuyor.

Ama ben bunların sadece bir kısmını gördüm. Hizmetkârların gizli geçitleri, bodrumdaki esrarengiz tüneller ve tüm gizemli kanatlar arasında, Sorsha Konağı sırlarla dolu.

Bir dizi merdiveni indikten sonra, üzerinde Düzen ve Bilgi Tanrısı Ölümsüz Meriç'in kabartma bir resminin oyulmuş olduğu ağır bir meşe kapı setine ulaşıyoruz. Pirinç tokmağa uzandığımda Brigit küçük bir gıcırta çıkarıyor. Genellikle güneş ışığı ve gülümsemeden ibarettir ve onun iyi doğasını kendi fırtına bulutlarımla kovalama düşüncesi beni duraksatıyor.

"Gerçekten Brigit," diyorum kestane rengi saçlarından bir tutamı geriye atarak. "Eğer Rian'ın bizim için kötü bir sözü varsa, bunu sana değil bana söyleyeceğinden emin olabilirsin."

Sıkışmış yüzü rahatlıyor ve dudaklarını ısırırken yavaş yavaş gözlerinde bir muziplik kıvılcımı yanıyor. "Her zaman kütüphaneyi görmek istemişimdir. Sadece alt kattaki hizmetçiler tozunu alabiliyor."

"İşte böyle! İşte ruh bu." Sırıtarak ağır kapıyı açtım.

Anında, garip bir durgunluk ve benim için tamamen yeni olan kokular tarafından gölgede bırakıldık. Eskimiş kağıt ve deri. Cilt tutkalı ve bayat parşömen. Tütsü dokunuşlu kandil yağı. Hiç sahip olmadığım bir şeyin özlemiyle midem sıkışıyor.

Kitaplar.

Birden fazla kitaba sahip olmak nadir görülen bir durumdur. Çoğu aile, nesilden nesile yadigâr olarak aktarılan Ölümsüzler Kitabı'nın yırtık pırtık bir kopyasına sahipse kendini şanslı sayar. Bir taşra lordunun evinde üç ya da dört kitap bulunabilir; bunlar genellikle Astagnon'un tarihini kapsayan kalın ciltlerdir. Babamın evinde üç kitap vardı: Antrede sergilenen, kenarları yaldızlı bir Ölümsüzler Kitabı; kadim Balaysia Savaşı'nın elle yazılmış bir anlatımı ve annemin Ölümsüzler Kitabı'nın kişisel kopyası. Küçük, basit bir baskıydı. O sayfaları çevirmeyi ne kadar çok isterdim ama ne zaman istesem, gizemli bir gülümsemeyle kapatıp beni kollarına alır, kıkırdama telaşıyla çenemi gıdıklar ve ballı kek için mutfağa götürürdü.

"Tanrılar aşkına," diye mırıldanıyor Brigit, gözleri gümüş paralar gibi yuvarlak.

İkimiz de sanki güzel kütüphaneye girmeye korkuyormuşuz gibi, sanki bir adımımız bu büyüleyici görüntüyü bozacakmış gibi kapı aralığında geri çekiliyoruz. Valvere kütüphanesi iki kat yüksekliğinde, ikinci kat boyunca uzanan ve en yüksek raflara erişmek için kullanılan bir balkonu ve bir köşede spiral bir merdiveni var. Maun ağacından devasa bir şömine şu anda soğuk, bacadan aşağı süzülen ürperti çıplak ayak bileklerimi gıdıklıyor. Ölümsüz Popelin ve Ölümsüz Meriç'in büstleri ağır şöminenin üzerinde duruyor. Bir harita masasının üzerinde kalın atlaslar ve çizelgeler duruyor.

Ama gözlerim kitaplara . "Yüzlerce olmalı," diye mırıldanıyor Brigit. "Binlerce," diyorum ben de aynı sessizlikle.

Ciğerlerim daralıyor, sanki nefes almayı unutmuşum, bu yeteneğim kütüphanenin bilgi vaadiyle çalınmış. Yavaş bir daire çizerken bacaklarım güçsüzleşiyor, dudaklarım huşu içinde aralanıyor.

Buradaki sessizlik saygılı hissettiriyor, ancak bu mum ışığıyla aydınlatılmış yerle ilgili hiçbir şey son on iki yılımı geçirdiğim, nemli duvarları, ağır havası ve uğultulu dualarıyla manastırı akla getirmiyor.

Burada, toz zerrecikleri havada bir açık kitaptan diğerine dans ediyor, sanki içinde bulunan hikayelerin eğlenceli bir vaadi gibi. Parmaklarım karıncalanıyor, her sayfayı keşfetmek istiyorum. Deri ciltli her kitabın içine dalmak için.

Pirinç bir saat çalışıyor ve ben hayallerimden sıyrılıyorum.

"Çabuk Brigit, fae canavarları hakkında kitaplar ara. Cloudfoxes, starleons, monoceros-"

Brigit'in pembe yanakları parşömen rengine büründü. "Okuyamıyorum leydim."

"Ah." Her kızın, babamın boşa harcanan zaman diye homurdanmasına rağmen, her gece sabırla onlara arduvaz ve tebeşirle okumayı öğreten bir annesi olmadığını unutuyorum. "Zahmet etme o zaman. Sen nöbet tut, ben bakarım."

Brigit anahtar deliğinden bakarken ben de ellerimi kalçalarımaya dayayıp rafları tarıyorum.

Kravada Sınır Savaşı Üzerine Siyasi Söylemler

Spezyalıların Askeri Fetihleri İçin Bir Rehber

Clarana'nın Kraliyet Ailelerinin Özeti

Merak uzuvlarımda örümcek gibi dolaşıyor. Komşu krallıklarımız hakkında bana pek bir şey öğretilmedi. Ölümsüz Iyre Manastırı'ndaki Rahibeler benim süpürmeyi ve odun kesmeyi öğrenmemle çok daha fazla ilgileniyorlardı. Ama şimdi, ben

Astagnon'un ötesindeki dünya hakkında eğitimimdeki tüm eksik boşlukları doldurabilir.

Ancak bir düşünce aklıma takıldı. Volkany Krallığı hakkında herhangi bir cilt yok gibi görünüyor. Tarihi düşmanımız olarak -ve sınırdan sızan akıncıların mevcut sorunu göz önüne alındığında- bu son derece yararlı bir bilgi olurdu.

Bana acı verse de, coğrafya bölümünü geride bırakıyorum ve kendime zamanım olduğunda buradaki kitaplar için geri döneceğime söz veriyorum. Astagnon'un çeşitli bölgelerine ait doğa tarihi rehberlerini, geçmiş kral ve kraliçelerin biyografilerini ve felsefe üzerine kalın kitapları taradıktan sonra nihayet fae tanrıları bölümünü görüyorum.

Ölümsüzler Kitabı'nın düzinelerce farklı baskısını inceledikten sonra Ölümsüzler hakkında daha spesifik hikâyeler buluyorum:

Samaur ve Gece Gündüz Hapishanesi

Resimli Sevişme Eylemleri Ansiklopedisi: Ölümsüz Alyssantha Bedende

Ölümsüz İyre: İffet Üzerine

Denemeler Godkiss'in Hediyesi

Fae Florası ve Faunası için Kapsamlı Bir Rehber

Cilt üstüne cilt çıkarıyorum, kitap yığını büyüdükçe ellerim titriyor. Kimse bunların hepsini bir yılda okuyamaz ama ben yine de açlıktan ölmek üzere olan biri gibi edebiyat büfesini tıka basa yemekten kendimi alamıyorum.

Tehlikeli bir şekilde dengelenmiş kitapların altında zorlanan kollarımla, en yakın okuma masasına doğru tökezliyorum, ancak Alyssantha hakkındaki kitap üstten kayıyor.

Onu almak için eğildiğimde, masanın altındaki bir kitap gözüme çarpıyor - birisi yanlışlıkla düşürmüş olmalı - ve onu avucumun içine alıyorum.

Küçük, annemin değerli Ölümsüzler Kitabı ile aynı sessiz kırmızı renkte.

Fae'lerin Son Dönüşü, yıpranmış sırtında yazıyor. El yazısıyla yazılmış sayfalar neredeyse okunamayacak kadar solmuş.

"Leydim!" Brigit'in çılgılığı beni sarsıyor ve ayağa fırlarken neredeyse kitap yığınının deviriyordum. Tam kapı açılıp Rian kaşlarını ikinci bir göz kalemi gibi çatarak içeri girdiğinde Brigit anahtar deliğinden sendeleyerek uzaklaşıyor.

"Leydi Sabine? Ne halt ediyorsunuz?" Bakışları sallanan kitap yığımında sabitleniyor. "Maximan nerede?"

Utangaç bir omuz silkmeye tırnaklarımı incelemekle vakit geçiriyorum. "Son gördüğümde, *bir şekilde* kaleye giren ve ayak bileğini ısırarak bir sansarı kovalıyordu."

Brigit kısı kıs gülmesini sahte bir öksürüğün arkasına saklamak zorunda kalır.

Rian'ın kara gözleri parlıyor. "Kendi güvenliğiniz için korumanızı her zaman yanınızda tutmanız gerekiyor."

"Ve kendi evimde bir mahkûm gibi mi hissedeyim?" Sorsha Malikânesi'ne *ev demek biraz zor -bu gösterişli kuleler hiçbir zaman ait olduğum yermiş gibi hissettirmeyecek-* ama Rian'a bu duvarların içinde güçsüz olmadığımı anlatmak istiyorum. "Sorsha Malikânesi'nden ayrılırken korumalarımı yanıma alacağım ama içerideyken keşfetmek için özgürlük istiyorum. Gerçek özgürlük."

Gözleri kısıyor, gölgeler içinde daha da derinleşiyor. "Ne sebeple?" En yakın kitabı eline alıyor. "Yatmadan önce masal okumak için mi?"

"Belki." Kitabı elinden kapıyorum. "Ya da *belki mahzende* sakladığın *patatesler* hakkında *bilgi* arıyorumdur." Başparmağımı kitabın başlığına -*Fae Flora ve Faunası için Kapsamlı Rehber*- ve ardından kapaktaki bir monoceros resmine dokunduruyorum.

Rian'ın kafası Brigit'e, yani seyircilerimize doğru dönerken dilindeki azap eriyip gidiyor.

"Anlıyorum. Brigit? Bizi yalnız bırak."

Hâlâ kıkırdamaya devam ediyor.

Rian'ın bariz hoşnutsuzluğuna gülümseme dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Müstakbel kocamı kızdırmaktan büyük keyif alıyorum. Nişanımızı ilan ettiği günden beri onu düşman olarak görüyorum.

Yazı tura üzerinden yaptığımız anlaşmaya bakılırsa, Rian ve benim şimdi müttefik olmamız ne kadar ironik.

Ya Basten? On yılı aşkın süredir gerçek bir dost olarak gördüğüm ilk kişi?

O artık benim müttefikim değil, hatta en nefret ettiğim erkekler listemde en üst sıraya yerleşmeyi başardı ki bu oldukça etkileyici. O listede bir *sürü* erkek var.

Rian'ın bakışları hacimli eteği ve ayak bileğime kadar uzanan etek ucuyla koyu sarı elbisemde geziniyor ve ben de kitabı rahatça önüme çekiyorum. İç uyluğuma bağlı gizli bıçağın elbisenin kıvrımlarından görünebileceğini sanmıyorum, ama işi şansa bırakmak da istemiyorum.

Hançer birkaç sabah önce gizemli bir şekilde şifonyerimde belirdi. Bunu bana kimin hediye ettiğini anlamak için fazla çıkarım yapmaya gerek yok. Basten söyledi

Yolculuğumuz sırasında bana elime uyacak bir bıçak yaptıracağını söyledi ve ilk kez sözünü tuttu.

Bıçak için minnettar olsam da Basten'in habersizce penceremden içeri girmesi fikri hoşuma gitmedi. İçeri girmesinin tek yolu buydu. Maximan ya da başka bir muhafız geceleri her zaman kapımın önünde nöbet tutuyor ve Rian'ın -ya da daha kötüsü Lord Berolt'un- gece yarısı ziyaretine gelme ihtimaline karşı hizmetkârların kapısını kapatmak için bir sandalye sürüklüyorum.

Basten artık habersizce gizlice giremeyecek, diye düşünüyorum alaycı bir şekilde. Bunu sağlamak için adımlar attım.

"Maximan'ın evcil hayvanlarınızdan birini kovalaması iyi oldu." Rian artık yalnız olduğumuz için açıkça konuşuyor. "Ailem şehrin öbür ucunda, Gümüş Kupa'da yemek yiyor. Sen ve ben birkaç saatliğine bodrumda kaybolursak kimse fark etmez."

Hem heyecandan hem de sinirden karnıma ağrılar giriyor. "Monoceros'u eğitmeye mi başlayacağız?"

Bu sırrı Rian'la paylaşmak garip hissettiriyor. Bana böylesine kalpsiz şeyler yapan bu adama karşı bir parça heyecan duymak. Ama elimde değil. Monoceros ile eşsiz gücümü kullanmanın heyecanı, ayak parmaklarımın ucundan boğazıma kadar içimde inkar edilemez bir titreşimi ateşliyor.

Rian gözlerini kıvrımlarıma dikerek, "Bu, o elbiseyle ata binip binemeyeceğine bağlı," diyor.

"Kim ata binmekten bahsetti ki?"

"Bu atlarla yapılan geleneksel bir şeydir, tabii ona vals yapmayı öğretmeyi düşünmüyorsanız?"

Gözlerimi deviriyorum. "Birincisi, monoceros bir *erkektir*, kadın değil. İkincisi, o bir at değil. Ve doğal olarak uysal bir atı yola getirmek aylar sürebilir, peki sence vahşi bir fae yaratığının beni sırtına alması ne kadar sürer?" Başımı sallıyorum. "İlk birkaç seans sadece onu varlığıma alçın."

Yığınımdaki en üstteki kitabı alıyorum: *Güneş ve Ayın Yarışı ve Diğer Fae Masalları*. "Bu kitapların geri kalanının odama getirilmesini istiyorum. Yaratıkla ilgili ilerleme kaydedeceksem, onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerek."

Soylu kadınlar arasında okuryazarlık nadiren teşvik edildiği için bir tartışmaya hazırlanıyorum ama Rian sadece omuz silkiyor. "Tamamdır. Şimdi pelerinimi giy. Aşağısı soğuk."

Patateslerle dolu soğuk hava deposunun alt katından geçiyoruz, sonra bir dizi yarım merdivenden iniyoruz, sonra da demir bir kapıyla kapatılmış dolambaçlı bir koridordan geçiyoruz. Rian kapının kilidini açıyor ve beni neredeyse zifiri karanlık olan bakımsız bir tünele sokuyor. İlerideki eski ahır kalıntılarından gelen ışığı görene kadar asırlar geçmiş gibi geliyor.

Buradan nefret ediyorum! Canavarın gürleyen sesi kafamda yankılanırken aynı anda kocaman bir toynağını demir kapısına vuruyor. ***Demir kokuyor. İnsan kokuyor. Samanlarda pire var, insanlar. PİRELER!***

Şanssız bir Altın Nöbetçi, monoceros'un ahırından olabildiğince uzakta, köşedeki bir tabureye tünemiş. "Şanssız" diyorum çünkü monoceros'un kendinden öncekilerden kaçını öldürdüğünü ve hayatta kalanların sonlarının Rian'ın kılıcıyla geldiğini biliyor olmalı ki bu fae canavarının varlığını gizli tutabilsin.

Bir adım daha yaklaşmaya cesaret ederken deri ciltli kitabı bir kalkan gibi .

Merhaba a4ain, dostum, monoceros'a diyorum ki.

Kocaman kafası bana doğru dönerken vahşi gözlerinin akları parlıyor. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce onunla ilk konuştuğumdan beri daha sakin. Ya da en azından şikâyetlerinde biraz daha tutarlı. Burada geçirdiği bir yıllık hapis hayatından sonra nazik ve anlaşılır bir ses duymanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu tahmin edebiliyorum.

Fae geri döndü, diyor, bana ihtiyatlı bir küçümsemeyle bakarak.

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Onunla iletişim tek insanlar bin yıl önceki kadim Ölümsüzlerdi, bu yüzden benim de onlardan biri olduğumu düşünüyor.

Bu doğru, ona söyledim. ***Seni ziyarete geldim. Ben de sana bir ikramda bulunmak istiyorum.***

Tabureyi, kaçıp gitmekten çok mutlu olan çelimsiz Altın Nöbetçi'den devralıyorum. El çantama uzanıp bir avuç çilek çıkardığımda -Myst'in en sevdiği- bir buhar patlaması yaşadı.

İlgilenmiyorum.

Beş adımlık bir mesafe bırakmaya dikkat ederek tabureyi tezgâha yaklaştırıyorum. Sonra kitabı açıyorum.

"Güneş ve Ay'ın Yolculuğu," diye okudum. "Ölümsüzlerin ikinci dönüş çağında, ikizler -Gün Tanrısı Samaur ve Gece Tanrıçası Thracia- kendilerini birbirleriyle büyük bir anlaşmazlık içinde buldular. Tam bir yıl boyunca, gökyüzüne sahip olmak için şiddetle savaştılar. Samaur'un güneş ışıkları yeryüzünü yakıp kavuruyor, gölleri kurutuyor ve

Akarsular. Trakya, ekinleri solduran ve insanları telaş içinde bırakan sonsuz geceyi yaratarak misilleme yaptı..."

"Tanrılar aşkına ne yapıyorsun sen?" Rian şaşkınlıktan çenesi açık kalmış bir halde kekeliyor.

Başparmağımla sayfama yer işareti koyuyorum. "Monoceros'un sesime alışması gerekiyor. Yani hem gerçek sesime hem de onunla iletişim kurmak için kullandığım zihinsel sesime."

"Yani ona *yatmadan önce masal* mı okuyorsun?"

Taburede arkama yaslanıp başparmağımı kitabın kapağında gezdiriyorum. "Charlin Darrow'dan başlayarak borç batağına sürüklediğin tüm kumarbazların defterlerini yüksek sesle okumamı mı tercih edersin?"

Rian'ın kaşları düzleşiyor. Kitabı benden almak için yanıma geliyor ve Ölümsüz Solene'in bir monoceros'a bindiği bir illüstrasyonu bulana kadar sayfaları çeviriyor.

Başlığı okuyor. "*Canavara binebildiğimde onu kontrol edebiliyordum ve bir bütün olarak çalışıyorduk.* Gördün mü, ötücü kuş? İhtiyacın olan tüm talimatlar eski metinlerde yazılı. Solene monoceros'u ona okuyarak değil, ona binerek evcilleştirdi."

Sabırsızlığımı bastırmak için burnumun kenarını çimdikliyorum. "Şimdiye kadar ona binmeye çalışırken kaç asker öldü?"

Rian tavana bakar ve mırıldanır, "Hiçbiri deneyecek kadar uzun yaşamadı."

"Aynen öyle." Kitabı ondan geri aldım. "Bu gerekli. Ne yaptığımı biliyorum. Bana güvenmek zorundasın." Avucumu kitabın üzerine koyuyorum. "Annem . . ."

Sesim bu kelimede kırılıyor. O kadar seyrek kullandım ki dilimde paslandı.

Boğazımı temizleyerek tekrar deniyorum.

"Annem ölmeden önce bana üç şey öğretti: okumayı, ateş yakmayı ve ata binmeyi. Bir kızın bu hayatta ihtiyacı olan tek şeyin bunlar olduğunu söylerdi. Babamla evlenmeden önceki geçmişinden hiç bahsetmedi ama anladığım kadarıyla dikiş dikmek, yemek pişirmek, dans etmek gibi kadınsı sanatları öğrenmişti ve benim için farklı bir hayat istiyordu."

"Neyse ki senin için," diyor Rian sakın bir sesle, "karımın bir çorabı dikip dikememesi umurumda bile değil. Bir monoceros'u evcilleştirmesini tercih ederim. Bu konuda annenle hemfikiriz."

Bu iltifat karşısında garip bir zevk dalgası yayılıyor. Devam ediyorum, "Atları eğitirdi. Bunu onlarca kez yaptığını gördüm; terbiye edilmemiş yıklarlarla, huysuz yaşlı iğdişlerle ve hatta güney ovalarından yakalanan vahşi aygırlarla. Bir atın güvenini kazanmanın bir süreci vardır."

Parmağını çene çizgisinde gezdiriyor ve bir dakika sonra daha ölçülü bir şekilde şöyle diyor: "Sabırlı bir adam olabilirim bülbülüm, ama babam bu erdemi paylaşmıyor. Eğer canavar fae masallarını kırbaçlamak yerine okuduğunu fark ederse, eğitimini hızlandırmak için önlemler alacaktır. Zaten senin yeteneklerinden şüphe duyuyor."

Bu "önlemlerin" neler olabileceğini bilmiyorum ama Rian'ın uyarı tonu beni iliklerime kadar ürpertmeye yetiyor. İyi ya da kötü, Rian ve ben artık ortağız. Babasını benden daha iyi tanıyor, o yüzden bu konuda ona güvenmek zorundayım.

"Ne kadar sürecek?" Kollarını kavuşturuyor, yüzü geriliyor ama kızgınlığı bana yönelmiş gibi görünmüyor.

"Altı ay."

"Altı ayımız yok. Üç ayımız da yok. Eski bir ordu kışlasını eğitim ahır olarak yenileme emri verdim. Taştan yapılmış, yani canavarın yakabileceği hiçbir şey yok. İnşaatçıları, biz canavarın erişimine izin verene kadar güneş ışığını dışarıda tutmak için açılır kapanır bir çatı tasarladılar. Monoceros Midtane'e kadar bizim için fey ateşini güvenilir bir şekilde kullanabilmeli."

Bir nefes çekiyorum. "Bu imkansız-"

Rian elini bırakır. "Kral Joruun ölüyor. Söylentilere inanılacak olursa, Ölümsüzler uyanıyor. Yaratıkları çoktan dünyamızda dolaşmaya başladı. Senin bu canavara masal okuman için gereken sürede Volkany, Astagnon'u yerle bir edebilir. Kral Rachillon'un tek ihtiyacı olan bir tanrıyı bulup uyandırmak, Volkany'nin ona hizmet edeceğine söz vermek ve Vale'nin baltasını, Artain'in oklarını ya da Samaur'un yakıcı güneş ışığını kullanmak. Krallığımızın savunması zayıf. Yaşlı Koros, sınırları korumak için kendi kraliyet ordusundan çok benim paralı askerlerime güveniyor ki bu ordu da iyi eğitilmemiş ve denenmemiş. Astagnon kendini savunacaksa, tanrıların kendilerine rakip olacak bir silaha ihtiyacı var."

Kafalarımız, toynağını yere vurup homurdanan monoceros'a dönüyor.

Bir hikayeye başlayıp bitiremezsin, Fae! diye azarlıyor.

Bu inatçı yaratığa kafamı sallamak istiyorum -görünüşe göre, inatçılık söz konusu olduğunda monoceros ve atlar o kadar da farklı değil.

Yakında, diyorum, kitabı talepkar bir çocuk gibi havada sallayarak.

Bir buhar püskürtür, arkasını döner ve mırıldanır: "**Zulmünün sonu yok.**"

Tekrar Rian'la yüzleşiyorum. "Uyardığın tehlikeler haklı olabilir ama Astagnon'u korumak istediğine ve sadece kendini tahta çıkarmak istemediğine nasıl güvenebilirim?"

Rian'ın sırtışında sıcak bir şey var, sanki onun içini ne kadar kolay anladığımı takdir ediyormuş gibi.

"Kral olmak istemiyormuşum gibi davranmayacağım. Kral Joruun'u haftalardır kimse görmedi ve casuslarım bana odasından çıkmadığını söyledi. Eski Koros'ta garip şeyler oluyor. Ölümü yakın; bu gerçekleştiğinde Astagnon'un Fae'lerin Üçüncü Dönüşü'yle yüzleşmek için güçlü bir halefe ihtiyacı olacak."

Kulağıma fısıldananlara bakılırsa Lord Berolt, Rian'ın sıradaki veliaht olması için şimdiden girişimde bulunmuş. Akrabalık Yönetmeliği'ne göre, taht Kral Joruun'un en yakın kan bağı olan Lord Berolt'a geçmeli, onu da Rian'ın ağabeyleri Kendan ve Lore takip etmeli.

Ama Lord Berolt perde arkasında plan yapmayı tercih ediyor. Kendan, Eski Koros'ta kraliyet ordusuna katıldığında doğuştan gelen hakından vazgeçti. Ve yaklaşık on yıldır kimse Lore'dan haber alamadı - Lord Berolt'un acımasız tacizleri onu uzaklaştırdığından beri.

Bu da Rian'ı doğal seçim olarak bırakıyor. Yine de hiçbir rüşvet istedikleri sonucu garanti edemez. Taç için yarışan ve kan bağı olduğuna dair çılgın iddialarda bulunan düzinelerce kişi var, ancak kanlarının tanrının öptüğü bir kan tadımcısı tarafından örneklenmesiyle bunu kanıtlamaları gerekecek. Ancak en güçlü rakibinin kan bağı yok. Söylentilere inanılacak olursa, Kızıl Kilise'nin Baş Rahibi, Astagnon'u bir monarşiden teokrasiye dönüştürmek için Eski Koros' seçkinleri arasında bir kampanya başlattı - kendisi hükümdar olarak.

Yani, kral farklı bir başlık altında.

Ancak, monoceros kadar ölümcül bir silah tacın Rian'a gitmesini garantileyebilir.

Ayağa fırlıyorum ve kitabı tabureye çarpıyorum. "Monoceros'u evcilleştirmeye yardım etmeyi kabul ettim çünkü Astagnon'u koruyabilir, kendi amaçlarınız için değil."

Koyu renk gözleri parlıyor. "Sevgilim, bunlar sadece aynı madalyonun farklı yüzleri."

Geriye doğru adım attığımda, hayal kırıklığım boğazımda fokurdarken, sağ omzumun üzerinde bir gölge belirliyor.

Yakıcı nefes ensemdeki tüyleri yakıyor. Sülfür kokusu içime işliyor.

Yoldan yeterince hızlı çekilemiyorum.

Rian bana doğru hamle yaptı. Kolumu tutuyor ve monoceros'un dişleri boynumun olduğu yere kenetlenmeden bir saniye önce beni yolumdan çekiyor.

Samanlarla kaplı zemine düşüyoruz ve Rian vücudunun ağırlığıyla beni koruyor.

"Kahretsin, ötücü kuş," diye mırıldanıyor Rian. "Dikkatli ol."

Kollarını başımın iki yanına dayıyor, incinmediğimden emin olmak için bakışlarıyla yüzümün her kıvrımını inceliyor. Göğsü hızla inip kalkıyor. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım -vücutlarımız aynı hizada, kalçalarımız birbirine değiyor.

Başparmağı şakağımda bir çürüğün açıldığını hissettiğim hassas bir noktayı okşuyor.

Bu yeni bir şey -Rian benimle ilgileniyor- ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

"Çekil üstümden," diyerek kolunu itiyorum, sonra da monoceros'a ters ters bakmak için dönüyorum.

Ama bu benim hatamdı.

Aptaldım, dikkatim dağılmıştı. Beni ısırabileceği kadar ahırına yaklaştım. Eğer Rian beni yoldan çekmeseydi, omzumun yarısı kaybolabilirdi.

Monoceros'un Myst gibi bir at *olmadığını* hatırlatan alçakgönüllü bir hatırlatma. Onunla konuşabiliyor olabilirim ama bu bizi arkadaş yapmaz. Ölümsüz Solene gibi boynuzunun fey ateşine hükmederek ona binmeden önce gitmem gereken uzun bir yol var.

Monoceros homurdanıyor. **Çık dışarı.**

Bu yorum ilk kez bana yönelikmiş gibi geldi.

BÖLÜM 4

WOLF

B Kan.
Puss.
Kusmu
k.

Maks, gömleğime kıpkırmızı kan sıçratan kesik kesik bir öksürük çıkarırken boğazımdan bir iç çekiş yükseliyor. Hay sikeyim. Yine mi? Her gece eve dönüp Maks'ın vücut sıvılarını kıyafetlerimden için bir saat harcamak gerçekten sıkıcı olmaya başladı. Tanrı tarafından öpülmüş duyularım, her damla on kat daha güçlü kokuyor ve artık öğüremeyeceğimi düşünene kadar midemi döndürüyor.

Folke zindan hücresinin kapısından sırtıyor. "Mutfak hizmetçilerinden daha fazla çamaşır sabunu istesen iyi olur."

"Ya da belki işe yaramaz kığın orada dikilip alay etmek yerine gömleklerimi fırçalayabilir," diye mırıldanıyorum kirli gömleği başımdan çekip köşeye fırlatırken.

Boynumu soldan sağa çeviriyorum. Bir bardak su içebilirim zaten. Beş gün sonra Maks'ın durumu daha da kötüleşti. Bilincini yeniden kazanması için her üç yumrukta bir durmam gerekiyor. Vücudundaki bıçak yaraları, çürükler ve ezik kemiklerden oluşan kaleydoskop, onu bir insandan çok mutfak artığı bir çuvala benzetiyor.

Folke piposundan sürekli nefes çekerken, "Bu piçin içinde fazla yaşam kalmamış," diye gözlemliyor.

"Güzel," diye homurdandım.

Folke bir nefes daha çekerek acele etmiyor. "İyi *değil*. Bize işe yarar bir şey söylemedi."

Bu tam olarak doğru değil. Maks'ın parmaklarının her birini kırdıktan sonra, Kral Rachillon için ödül avcısı olduğunu ve Blackwater'da bana saldıran tanrısal öpüslü casusla çalıştığını itiraf etti. Ama bu Rian'ı tatmin etmek için yeterli değil. Akıncıların Sabine'yi neden hedef aldığını ve Sabine için geri dönmeyi planlayıp planlamadıklarını tam olarak öğrenene kadar mutlu olmayacak.

Bir matara su içerken Folke beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bugünlerde aşk hayatın nasıl gidiyor?"

. "Seninki nasıl?"

Sadece Folke birinin kanı yere damlarken havadan sudan . Bir keresinde onu bar kavgasının ortasında işemek için sikini çıkarırken görmüştüm.

Yumuşak bir şekilde, "Fevkalade, sorduğun için teşekkürler. Duren'de kalış süremizin uzaması, en baştan çıkarıcı kadınlarla tanışmak için daha fazla fırsat anlamına geliyor."

"Fahişe demek istiyorsun," diye karşı çıkıyorum. "Henüz soylu bir hanımefendinin senin sikini okşamaya tenezzül görmedim."

Omuz silkiyor ve piposundan bir nefes daha alıyor. "Meydan okumayı severim. Ama konuyu değiştirme, seni hödük."

Ses tonu alışılmadık derecede ciddi. Ben ağzımı silerken kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırıyor. Ben hala boş boş bakarken, kanat çırpma hareketi yapıyor - kasaba halkının benimsediği Kanatlı Kadın'ın sembolü.

Yüzüm çatık bir ifadeye bürünüyor. Matarayı su kovasına atıp Maks'a doğru dönüyorum, parmaklarımı birkaç kez gerdikten sonra tekrar yumruk yapıyorum.

"Sana Rian'ın geliniyle aramda bir şey olmadığını söylemiştim."

"Yaptın, yaptın. Ama sonra, dolunayın olduğu gece, seni güney kulesinden Leydi Sabine'in yatak odasına tırmanırken gördüm."

bir öfke yumruğu saplanıyor. "Beni mi gözetliyordun?"

"Ve bu seni şok mu etti? Ben bir *casusum*, Wolf. *Herkesi* gözetliyorum. Sen sadece o gece benim görüş alanımdaydın." Rahatça cebini karıştırıyor ve piposuna yeni bir ot tıkaçı dolduruyor. "Riskli bir hareketti bu arada."

Kestane rengi, çiçek izli yüzündeki gölgeleri derinleştiren bir kibritle otu yakıyor.

Folke dikey bir duvarı fiziksel olarak tırmanmanın riskli olduğunu mu yoksa efendimin gelinini ziyaret etmenin haddini aştığını mı kastediyor bilmiyorum. Fark etmez. Her iki şekilde de, o haklı.

Üzerime doğru tüten dumandan öksürerek, "Şu andan itibaren seni ilgilendirmeyen işlerde casusluk yapma," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor. "en iyi cevap bu mu?" Cevap vermedim.

Şimdi, dikkatimi bileklerinden asılı mahkûma verdiğimde, yeni bir motivasyonla dönüyorum. Kızgınlık sırtımdan aşağı süzülüyor ve kaslarımı sızlatıyor. *Lanet olası Folke*. Sabine'le ilgili her türlü düşüncüyü bu rutubetli hücreden uzak tutmaya çalıştım ama şimdi tek düşünebildiğim onun gülümsemesinin sıcaklığını hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğu. Onun için ne kadar acı çektiğim.

O, yıllar süren karanlıkta sahip olduğum tek aydınlık nokta ve o uzaklaştıkça, bu ışığa daha fazla tutunmak istiyorum. Ona hava kadar ihtiyacım var.

Onu ufuktaki fırtına bulutlarından uzak tutmak için çok uğraşıyorum ama aslında kendimi güneşten de koparıyorum.

Sol yumruğum Maks'ın solar pleksusuna düz bir yumruk atıyor. Yumruk zaten çürük olan kaburgalarına sertçe çarpıyor. Deri ve kas katmanlarının altındaki kemiğin tatmin edici kırılışını duyuyor, hırıltılı nefesinin titreşimlerini hissediyorum. Başı öne düşerken dişlerinin arasından bir inilti kayıyor.

Elimi sıkıyorum, kendi kendime bir çocuk gibi sırtıyorum. *Kahretsin, bu iyi hissettirdi.* bir şey ama bir kemiğin kırıldığını hissetmekten her zaman hastalıklı bir heyecan duymuşumdur. Neredeyse seks kadar tatmin edici, tıpkı Sabine'in benim

Boşaldığında çıkardığı seksi iniltideki isim.

Bekle. Ne düşünüyorum ben? Hiçbir şey Sabine'in mükemmel kıvrımlarının altımda olmasının yanına bile yaklaşamaz.

Maks'ın çenesinin alt tarafına bir aparkat savurarak başını yukarı kaldırıp parmaklıklara çarpıyorum. Dudaklarından bir feryat koptu. Başını iki elimle sabitleyip bir hedef gibi hizalamak için zaman ayırıyorum, sonra şakağına bir kanca atmak için yumruğumu geri sarmadan önce sahte bir şefkatle yanağını okşuyorum.

Dudaklarından kan fişkirirken başı yana savrulur. Kırık nefeslerle inliyor, "Artık yok ..."

"Oh, daha yeni başlıyoruz."

Ve ona tüm gücümle saldırıyorum. Morluk bırakacak kadar sert olan her yerimle vuruyorum; dirsekler, dizler, parmak eklemleri, alın. Dişlerim dikkatimi dağıtma ihtiyacıyla ağrıyor - Sabine'i arzulamak yerine kan tutkumu dövüşe dökmek için. Her zaman dövüşmenin ve sevişmenin o kadar da farklı olmadığını düşünmüşümdür. Çıplak uzuvların birbirine dolanması. İleri geri mücadele. Zevk ve acının karışımı.

Mola zamanı geldiğinde, köprücük kemiğine indireceğim çekiç yumruğunu planlarken sol kolumu birkaç kez sallıyorum, ancak dirseğim yukarı kalkar kalkmaz Maks ağlamaklı bir şekilde "*Yeter!*" diye bağıyor.

Bana durmam için ilk kez yalvarmıyor ama ses tonunda şimdi daha gerçekçi bir şeyler .

Saldırımı , kendimi bırakma dürtüsüyle savaşırken dudaklarımı yalıyorum. *Lanet olsun. Bundan zevk alıyordum.*

Yüzünü yukarı kaldırmak için kirli saçlarını yumrukluyorum, sonra burnumu onunkinden bir santim öteye itiyorum. "Yeterli mi? Sonunda bize gerçeği söylemen için yeterli mi?"

"Evet." Açıkça hıçkırıyor, tamamen yıkılmış bir adam.

Onu serbest bırakıyorum ve geri çekilip sızan, paramparça olmuş, harabeye dönmüş bedenine değerlendirici bir bakış atıyorum. Bu piç Sabine'i kaçırdı. Beni bir baltayla öldürmeye çalıştı. Ona karşı en ufak bir acıma duygusu bile yok.

Avucumu yüzümden damlayan tere silerek, "Kral Rachillon'un Astagnon'dan tanrı öpücüğü almış insanlar için neden ödül koyduyuyla başla," diyorum.

Maks kaçırmayı başarır: "Rachillon kendi kendini öper. O yapabilir -Tanrıları uyandırabilir."

Folke'ye bir bakış atıyorum, o da piposunu yavaşça ağzından çıkarıyor ve bunun bir yalan olduğunu söylencesine başını ileri geri sallıyor. Sorun şu ki, bu iddiayı ilk kez duymuyorum. Rian'ın kendisi de bana Kral Rachillon'un yol bulma yetenekleri olan tanrı öpücüğü almış insanların kaçırılmasını emrettiğine dair benzer söylentiler anlatmıştı. On tanrının dinlenme yerlerini bulmalarını istiyor ki onları uyandırabilsin.

Ancak bu gerçeği bilen sadece bir avuç insan var. Folke onların arasında değil ve sırtında bir hedef tahtası istemiyorsa bu şekilde kalmalı.

Maks'a dönüyorum. "Bu tam bir saçmalık."

"Değil."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Hepiniz bu kadar safsanız, halkınızın bir sahtekârın tahta geçmesine izin vermesine şaşmamalı."

"Bu doğru." Maks'ın dudaklarından kan fışkırır. "Rachillon bunu kanıtladı. O, o yıldız tilkilerini uyandırdı. . ."

Kanatlarından bela yağdıran efsanevi kuşlardan bahsedildiğinde, Folke'nin gözlerini ensemde iki sıcak hançer gibi hissedebiliyorum.

Alnımdan terler boşanıyor. Blackwater'da Volk casusuyla savaşırken Folke, hanın arka sokağında beliren starleonu göremeden bayılmıştı.

Maks'ı çabucak susturmam gerekirse diye hazırlanmak için parmaklarımı yumruk yapıp çıkarıyorum. Ama Folke ve hücrenin dışındaki iki gardiyanın iyiliği için, bunun gerçek bir sorgulama gibi görünmesini sağlamalıyım.

"Yıldız tilkilerinin uyanık olup olmadığını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Gerçek olduklarından bile emin değilim. Fae'lerin İkinci Dönüşü'nden bu yana bin yıl geçti. Hikayelerin gerçekten abartılması için yeterli bir süre."

Maks öksürerek, "Sınırın ötesinde yıldız topları var, yemin ederim," diyor. "Volkany'nin her yerindeler. Altın pençeler de. Ve cloudfoxlar. Rachillon tüm fae canavarlarını uyandırıyor. Yakında duvarı geçecekler, eğer henüz ."

Blackwater'daki starleon'u ve sınır kasabalarının yakınındaki bir goldenclaw'ın işaretlerini düşünerek irkiliyorum.

Onlar zaten buradalar.

Soluyor. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyorum. Dudaklarımı ıslatarak diğer muhafızların duyacağı şekilde yüksek sesle "Sınır duvarı aşılabilir" diyorum.

Maks hıçkırığa dönüşen zayıf bir kahkaha atıyor. "Buraya nasıl geldiğimi sanıyorsun?"

Piçin haklı olduğunu kabul etmeliyim. Son beş yüz yıldır Volkany'den Astagnon'a gitmenin tek yolu gemiydi, ancak kayalık adalar ve güçlü akıntılar nedeniyle geçişin zor olduğu biliniyor, limanlarımızın gelen tüm yolcuların kökenini sıkı bir şekilde kontrol ettiğinden bahsetmiyorum bile.

"Anlat bana," . "Buraya nasıl geldin?"

"Havre Peak." Boğazından kesik kesik bir öksürük çıkar. Göz kapakları ölmekte olan bir arının kanatları gibi çırpınıyor. Bilincini kaybetmenin eşiğinde - bu sefer belki de kalıcı olarak.

Kirli sarı saçlarından tutup başını tekrar kaldırıyorum. "Havre Tepesi mi? Orada duvarda bir gedik mi var? Hey, uyanık kal! Rachillon neden Leydi Sabine'i istiyor? Söyle bana!"

"On sekiz ile yirmi beş yaş arasında, açık kahverengi ya da sarı saçlı kızlar bulmamızı emretti..."

"Neden? Ne amaçla?"

İki zindan muhafızı hücreye doğru sürüklenir. Onlar da sonun yaklaştığını hissedebiliyorlar. Folke sessiz, hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan bir dikkatle izliyor ve dinliyor.

Maks soruma cevap vermeyince, yanağına birkaç kez tokat atarak, kendi sidik kovasıyla üzerine su sıçratarak fazladan tiyatro yapıyorum.

"Neden?" Talep ediyorum.

Ağzında köpüren kan yüzünden sesi zar zor duyuluyor. "Emirlerde yazmıyordu. Ama söylentiler vardı. Rachillon'un fahişelerinden biri yirmi iki yıl önce kaçmış-"

Elim içgüdüsel olarak yanımdaki av bıçağına gidiyor ve bir sonraki sözünden önce Maks'ın boğazının bir tarafından diğerine üç inç derinliğinde bir kesik açıyorum.

Geri çekiliyorum, bıçaktan deri çizmelerime kan damlıyor. Sonunda yeraltı dünyasına gönderilen Maks'ın bedeni, parmaklıklara bağlı bileklerinden yere yığılıyor.

Ciğerlerim oksijen arıyor. Bıçağı o kadar sıkı kavıyorum ki, hücum eden bir aygırın onu sürükleyip götürebileceğini sanmıyorum. *Bu çok yakındı, çok yakındı.* Maks neredeyse Sabine'i yedi krallıktaki tüm güçlü adamların hedef tahtasına oturtacak bir gerçeği ima ediyordu.

Muhafızlar Maks'ta herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için aceleyle içeri girerler; kafasının omuzlarının üzerinde zar zor durduğu düşünülürse, bu açıkçası aşırıya kaçmaktır.

Gardiyanlardan daha kısa olanı "Mahkum öldü!" diye bağırır.

"*Siktir.*" Yere tükürüyorum ve bu gerçek beni rahatsız ediyormuş gibi sinirli bir hırıltı çıkarıyorum. "Ondan bir cevap daha koparmak istedim. Sadece onu tehdit etmek istemiştım, bıçak kaydı."

Folke boğazından kuşkulu bir ses çıkarıyor, o kadar yumuşak ki sadece kulaklarım duyuyor.

Yukarı.

"Sonunda konuşmaya başladı," diyor kısa boylu asker. "Ne dedi? Rachillon hakkında mı? Onu zar zor anlayabildim-"

"Rachillon'un yıldız tilkilerini uyandırdığını söyledi," diyor pişmiş fasulye gibi kokmak gibi talihsiz bir özelliği olan diğer asker.

"Hayır, ondan sonra," diyor ilki. "Yirmi iki yıl önce kaçan bir fahişe hakkında bir şey-"

"İki yıl önce," diye sertçe bağıriyorum. "İki yıl önce dedi, seni aptal. Kulaklarını temizle."

Diğeri kaşlarını çatıyor. "Yemin ederim dediğini duydum-"

Hiddetle araya giriyorum, "Kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu. Kekeleyerek konuştuğu için bile şanslıydı. Yoksa *bunu* sorguluyor musun?"

Bıçağın kabzasını göğüs kemiğimdeki Tanrı'nın öptüğü doğum lekeme dayıyorum. Altın Nöbetçiler'deki her asker üstün duyma yeteneğim olduğunu bilir.

Ama Kaptan Pişmiş Fasulye'nin omurgası var. " bakma ama Wolf, 'yirmi iki' dediğini duydum. Yirmi iki yıl önce kraliyet fahişesiyle bir şeyler oldu."

Gürleyen nabzımı kontrol altında tutmak için bir savaş veriyorum. Gölgelemin içindeki Folke'ye dönerek, "Folke, ne duydun?" diye soruyorum.

Neredeyse ölmek üzere olan bir adamın görüntüsü Folke'u korkutmuyor, parmaklarını korkunç buklelerinden birinin üzerinde gezdiriyor. Askerlere gülmeden önce piposundan bir nefes çekerek acele etmiyor. "Wolf'un dediği gibi, siz iki içkici kulaklarınızdaki balmumunu temizlemelisiniz. Piç kurusu *iki* dedi."

Folke'un onayından memnun bir şekilde homurdanıyorum, ancak kaçınılmaz olarak tahsilat için geldiğinde yalanının bana neye mal olacağından endişeleniyorum. Ve Folke her zaman tahsilat için gelir. Arkadaşlarından bile.

"King Street'teki bir genelevde Volkish olduğu söybir fahişe var. Folke, gidip kontrol et. Bak bakalım orada sadece iki yıldır mı çalışıyormuş. Belki mahkûmun ne demek istediği hakkında bazı cevaplar verebilir."

Başını salladı. "Olmuş bilin."

Folke'un böyle bir şey yapmayacağından emin olacağım, ama askerler Carlote'u bulsalar bile, onun on yıllardır Astagnon'da olduğunu doğrulayabilecek pek çok insan var ve bu sorgulama hattını bırakacaklar.

Su kovasının geri kalanını başımdan aşağı boşaltıyorum, gevşek saçlarımı bir köpek gibi sallıyorum ve sonra topaklanmış gömleğimi göğsümün üzerine siliyorum.

Kaptan Fırında Fasulye'ye soğuk bir bakış fırlatarak, "Siz ikiniz. Cesetten kurtulun. Bu hücreyi temizleyin."

Koridorun yarısına geldiğimde, kalbim hâlâ göğsümde küt küt atarken Folke bana yetişiyor. Topallamasına rağmen, piç kurusu hızlıydı.

"Yirmi iki yıl." Sesi alçak ve vurgulu. "Ne duyduğumu biliyorum, Kurt. Yirmi iki yıl önce bir Volk fahişesi Astagnon'a kaçmış ve şimdi Rachillon aynı yaşta bir kız için krallığımızı arıyor.

Volkish özellikleri ve bir tanrı öpücüğü? Kaçak fahişenin onun çocuğuna hamile olduğuna ve tanrısal öpücükli bir kahinin ona kız olacağını söylediğine dair sağlam bacağım üzerine bahse girerim." Bir elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Ve bebeğin kim olduğunu biliyorum."

Kaslarım ateşleniyor, kendimi durduramadan onu boğazından duvara çarpıyorum. Dudaklarım bir hayvan gibi geriye doğru sıyrıldı. *Sakin ol, Wolf. O bir arkadaş. Sabine için tehlikeli değil.*

Elimi yavaşça boğazından çekiyorum, sonra kendi karışık saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla zekiydın, Folke."

Boğazına masaj yaparken kıkırdıyor. Mırıldanıyor, "Şimdi birçok şey mantıklı geliyor."

Arkadaşıma uyarıcı bir bakış atarken dudaklarımı yalıyorum. Maks'ın kanıyla damlayan av bıçağını bilerek yeniden kınına sokmadım. Bir geçmişimiz olabilir ama Folke, Sabine'i tehdit ederse onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğimi bilmeli.

Gergin omzuma ağır bir el koyarken homurdanıyor. "Bunu ben söyledim, değil mi? Seni aşk hastası piç."

"Lord Rian," diye başımı eğerek anons ediyorum. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Çok ihtiyaç duyduğum banyodan sonra hâlâ nemli olan saçlarım, aceleyle giydiğim nöbetçi zırhımın arkasından aşağı su damlatıyor.

Rian, Sorsha Salonu'nun balo salonunda Yüce Lord'un masasının başında oturmuş, kızarmış hindi göğsünü mideye indiriyor. Lord Berolt ve Leydi Eleonora arenanın yaklaşan Büyük Gösterisi hakkında tartışıyor. Berolt katılımı kitlelere ücretsiz yapmak istiyor, Eleonora ise ücretli olmasında ısrar ediyor.

"Berolt sadece stadyumu doldurmak istiyor," diyor Lady Solvig elinde şarap kadehiyle, "halka müstakbel güzel gelininin onlardan değil bizden biri olduğunu göstermek için."

Leydi Eleonora solmuş yumruğunu masaya vurur. "Onun hakkında konuşmaları haince. Demirci Mahallesi'nde bir duvar resmi daha yapıldı. Ve şimdi bir el hareketi var, ya da hizmetçilerim bana öyle söylüyor ..."

"Oh! Evet, işte böyle!" Runa Hanım başparmaklarını birbirine geçiriyor ve ellerini kanat gibi çırpıyor. "Yine de onu neden sevdiklerini hiç anlamadım. İpek çarşaf lar üzerinde uyumak, kristal işlemeli elbiseler giymek ve Astagnon'un en iyi koyun etini yemek pek de cesurca sayılmaz."

Lord Gideon geçirince kesildi.

Hakkında dedikodu yaptıkları Kanatlı Leydi'den hiçbir iz yok. Sabine'in Rian'ın yanındaki sandalyesi boş. Onun iyiliği için, umarım Rian bu çakallarla oturmak yerine yatak odasında tek başına yemek yemesine izin veriyordur.

Yine de en azından onu bir an olsun görmeyi umuyordum. Aramızdaki kine rağmen, sadece o fırtınalı gözlerdeki güzel kaosun ortaya çıkışına tanık olmak için bile olsa nefretini kabul ederdim.

Rian kahkahaları sona ererken şarap kadehini bir kenara bırakıyor. Yüzünde bir gülümseme var ama gözleri bıçak gibi keskin; zindanda olduğumu ve yemeğini bölmeye cüret etmemin tek bir nedeni olduğunu biliyor.

"İzninizle," diyor büyükannesi Leydi Eleonora'ya. "Avcımızla ilgili acil bir devlet işi için bana ihtiyaç var. Belki bir sincap kaybolmuştur."

Popelin Gambiti'nde hile yaparken yakalanan zengin bir adam hakkındaki dedikodulara geçmeden önce hepsi benim yüzümden kıkırdıyor.

Rian ve ben, koridorun duyulmayacak kadar uzağındaki bir oyuğa girene kadar konuşmuyoruz. Bir başlangıçla, bunun Sabine'i Kanatlı Leydi kostümüyle duvara yapıştırdığım ve ağzının ırzına geçtiğim aynı lanet oyuk olduğunu fark ediyorum.

Odaklan, Wolf.

Gözlerimi oyuktan ayırarak alçak bir sesle, "Volkish tutsağı öldü," diyorum.

Rian dişlerinin arasındaki bir şeyi kurcalarken haberleri kayıtsızca alıyor. "Konuştu mu?"

"Tam bir rapor yazacağım. Birkaç parça bilgi bir şey ifade edebilir. Folke'a Günah Sokakları'ndaki iddialarından birini araştırıyorum. Ayrıca sınır duvarıyla ilgili bir başka ipucunu takip etmek üzere kuzeye gitmek için birkaç gün izin istiyorum."

Rian başını salladı. Daha somut bir şey öğrenemediğim için yaşadığı hayal kırıklığı dudaklarının gerilmesinden belli oluyor ama Maks'ın bize fazla bir şey söylemesinin uzak bir ihtimal olduğunu biliyor olmalı. "Anlaşıldı. İzin onaylandı. Başka bir şey var mı?"

Tereddüt ediyorum. "Leydi Sabine'in koruması olarak hizmete geri döneceğim o zaman? Birkaç günlük izin dışında mı?"

Bir elini sakalının gölgesinde gezdiriyor ve dikkati dağılmış bir şekilde başını sallıyor. "Haftanın geri kalanında sınıra yapacağınız yolculuğu planlayın. Onu devralacaksınız"

vesayetini alacağım. Memnun olacak. Senin hayranın değil ama Maximan'dan *nefret ediyor*. Onu suçlayamam. Nefesi şalgam gibi kokuyor." Gözleri balo salonundan dışarı süzülen titrek seslere kayıyor. "Onu yeniden korumaya başlamadan önce sana bir şey göstermem gerekiyor."

Sesindeki bir tutukluk midemi bulandırıyor. Başımı salladım. "Şimdi mi?"

Balo salonuna bir kez daha bakar, sonra ailesinin onun gittiğini fark etmeyecek kadar sarhoş olduğunu duyunca memnuniyetle homurdanır. "Evet. Şimdi."

Beni merdivenlere kadar takip ettirirken midemdeki gerginlik artıyor. Mutfağın soğuk hava deposunu geçiyoruz, sonra kömürlük. Zindana giden tünele doğru döndüğünde en kötü korkularım doğrulanıyor.

Sesimi sert tutarak, "Maks'ın cesedini çoktan aldırđım, eğer peşinde olduğun buysa," diyorum.

"Zindana gitmiyoruz." Derin sesi nemli duvarlarda yankılanıyor.

Botlarımız taş zeminde tıngırdarken başka bir şey söylemiyor ve koridorun sonunda sağ yerine sola dönüyor. Karanlık bir tünele daldığımızda kollarımın çizgilerine bir ürperti tırmanıyor. Bu eski yeraltı geçitlerinin çoğu onlarca yıl önce çıkmış ve bildiğim kadarıyla sadece fareleri barındırıyor.

Demir bir kapıya vardığımızda, Rian daha önce hiç görmediğim bir anahtarla kapının kilidini açıyor. Gözlerinde tuhaf bir bakışla bana dönüyor. "Kızıl Kilise'nin vaazlarını bitirdiği o eski kehanet neydi?"

Böyle rastgele bir soru karşısında midem buzla doluyor. Sadece bir omzumu kaldırıyorum. "Biliyorsam ne olayım. Bir kiliseye adımımı atmayalı ...hiç olmadı."

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir şekilde sırtıyor. "Ah, evet. İfadeyi şimdi hatırlıyorum. '*Önce fae canavarları yükselecek, toprağı, rüzgârı ve suyu kutsayacak. Fae sarmaşıkları dinlendikleri yerlerden filizlenecek ve fae çiçekleri canavarların ayak izlerinde açacak. Ancak o zaman, fae'lerin kendileri yükselecek ve biz insan tebaalar uyanan tanrılarımıza boyun eğeceğiz. Böylece, Fae'lerin Üçüncü Dönüşü başlayacak.*'"

İçimde korkunç bir keskinlikle Rian'a bakıyorum. Önce Maks son nefesinde Volkany'de fae canavarlarının uyandığında ısrar ediyor ve şimdi de Rian Fae'lerin kehanet edilen Üçüncü Dönüşü hakkında atıp tutuyor?

Kapıyı açıp karanlığa dalarken alaycı gülümsemesi kayboluyor, uzakta sadece zayıf bir lamba ışığı titreşiyor.

Burası garip kokuyor. Eski demir ve sülfür. Pire istilasına uğramış saman. Ve tüm bunların altında, hafif bir menekşe kokusu.

Bana bir tuğla gibi çarptı: *Sabine buradaydı.*

Rian omzunun üzerinden, "Anlaşılan Wolf, bir yan projeyle meşgul olan tek kişi sen değilsin. Sabine de meşgulmüş."

Ateşe giden pervaneler gibi ışığa doğru ilerliyoruz ve kendimi kısmen harap olmuş bir yeraltı ahırına adım atarken buluyorum.

Bu ne zamandır burada?

Neden şimdiye kadar duymadım-?

Bir toynak demir ahır kapısına çarparak kapıyı gerttiğinde tüm düşüncelerim yok oldu. Geriye sıçradım, nabzım boğazımda atıyordu.

"Rian, ne oluyor lan?"

Ben kabinin içine bakacak kadar yaklaşmaya cüret ederken, o sadece Golath'ının on sentiyle oynuyor. Anında omurgamdan aşağı bir dehşet şimşeği çakıyor ve bin yıldır kimsenin görmediği bir yaratığa bakarken sadece ağzımı aabiliyorum.

O anda, yanlış hesaplamalarımın derinliğini fark ettim.

Rian'dan korumam gerektiğini düşündüğüm sırlar, Yalancılardan Efendisi'nin sakladıklarının yanında hiçbir şeydi.

BÖLÜM 5

\$ABINE

A Günler geçtikçe, monoceros'un güvenini kazanma çabalarım, tuğla bir duvarla yapılan tek taraflı bir konuşma kadar etkili oluyor.

Onu eğitmek için ikinci girişimimde, bir yerine iki çürük ile çıktım.

Üçüncü denemede, kuyruk kemiğim beni düşürdüğü yerden ağrıyor.

Dördüncü denemede, at sidiğine bulanmış olarak çıktım.

Öfkeli. Boyun eğmez. Tamamen akıllı başında olduğundan bile emin değilim. Bana sürekli Fae diyor, sonra da insanlardan nefret ettiği gibi Fae'lerden de nefret ettiğini hatırlatıyor.

Ancak, monoceros'un çokbilmişliğine rağmen, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, varlığıma o kadar isteksizce alışıyor. Bu onun iradesini yıpratma meselesi. Onu kendi sert oyununda yenmek.

Ölümsüz Samaur ve Ölümsüz Thracia'nın ölümcül at yarışının her detayı rüyalarımın girene kadar *Güneş ve Ayın Yarışı* ve *Diğer Fae Hikâyeleri*'ni baştan sona onlarca kez okudum. Onu tempolu harekete alıştırmak için yeraltı ahırını her gün süpürdüm. Fae şarkıları bile söyledim ama sesim anneminki kadar tiz değildi.

Gün geçtikçe ahırının kapısına yaklaşmama izin veriyor. Bu bir ilerleme ama Rian için çok yavaş.

Daha doğrusu *Berolt* için çok yavaş. Zaman ilerledikçe, Berolt'un hem bana hem de monoceros'a ne daha fazla korkuyorum.

sonuçlar üretir.

Monoceros'a, **boynuna bir ip geçirmeme izin verirsen, seni bu zindandan çıkarabileceğime söz veriyorum**, diyorum. **Bu kalenin sahibi olan insanlar senin için bir ahır inşa ediyor. Koşacak yer. Temiz hava. Bir şans-**

Sunli4ht? Monoceros sertçe sorar.

Çünkü tabii ki tek düşünebildiği şey fey ateşiyle bizi cips gibi yakmak.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. **Sana güvenene kadar güneş ışığı yok.**

Buna karşılık olarak kuyruğunu kaldırır ve yere buharlı gübre tuğlaları bırakır.

Bu kadar başarısız denemeden sonra, kendime gelmeye ihtiyacım var. Böylece Myst'i kraliyet ahırlarında buluyorum ve birlikte Altın Nöbetçiler'in eğitim alanını çevreleyen toprak yolda son sürat at sürüyoruz. Burası şehir surlarının dışında ama Rian, Maximan yanımda olduğu sürece buraya gelmeme izin veriyor.

Ayrıca, askerleriyle dolu bir ordu alanından daha güvenli ne olabilir ki? Kuşkusuz manzara en iyisi olmayabilir - bir uçta latrinler, diğer uçta çamurlu oluşum alanları - ama alan muazzam. Myst'i dörtlüye koşturabilirim, rüzgâr tüm düşüncelerimi uçurur ve sadece ben, Myst ve doğa kalırız.

Ne zaman geçsek askerler bizi alkışlıyor; onların kasvetli hayatlarında bir kızın biraz özgürlüğün tadını çıkarması ilk bahar çiğdemleri kadar hoş karşılanıyor.

Myst ve ben nihayet yavaşça yürümeye başladığımızda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ama yanaklarımda bir gülümseme belirliyor ve yemin ederim Myst'in adımlarında da ekstra bir coşku var.

Ancak daha sonra Valvere ahırında onu fırçaladığımda, sürüşün heyecanı kayboluyor ve endişelerin tekrar su yüzüne çıkması için yer açılıyor.

Yelesini tararken Myst omzumu kokluyor. **Üzgün mü?**

Başımı sallayarak tarağı ipek gibi saçlarında gezdiriyorum. **İyi bir yolculuk geçirdim. Sadece monoceros ile sorun yaşıyorum.**

Ateş aygırı mı? Monoceros için kullandığı terim olduğunu söylüyor.

Bu doğru. Beni anlayabiliyor ama bu bana güvendiği anlamına gelmiyor. Bu gidişle ona bir elma bile yedirmem yıllar alacak. Senin gibi. Sırtarak cebimden onun için bir elma çıkarıyorum ve neredeyse bayılacak gibi olurken kulakları sevinçten havaya kalkıyor.

Ben onun yelesini ve kuyruğunu taramayı bitirirken Myst de ödül mamasıyla karnını doyuruyor ve sonra Ölümsüz İyre Manastırı'ndaki yaşlı ve bitkin Rahibelerin biz olmadan ne yaptıklarına dair spekülasyonlara geçiyoruz.

Myst'in dediğine göre, 4 günlük bir kızgınlığa ihtiyaçları varmış. İçlerine biraz hayat katmak için.

Başımı boynunun yumuşak kürküne yaslıyorum ve kıkırdayarak karnımı titretiyorum. *Myst!*

Khat? Kızgınlık vücut için iyi bir şeydir. Avcı ile kızıştıktan sonra ne kadar rahatladığına bir bak.

Kahkahalar dudaklarımda sönüyor, yerini yanaklarımdaki ateşli bir yanığa bırakıyor. Ellerimi ağzının etrafında kenetliyorum. *Böyle şeyler söyleme! Basten artık dostumuz değil. Ondan nefret ediyorum, unuttun mu?*

Ama her akşam bana elma getirir.

Gözlerimi deviriyorum. Elbette Basten benim haberim olmadan Myst'i ziyarete geliyor ve ona rüşvet veriyordu. Nedense, ben olmasam birbirlerini tanımayacakken ikisinin arkadaş olmaya devam etmesi beni rahatsız ediyor.

Kasabadaki bir kilise kulesinden bir çan sesi geliyor. İç çekiyorum. *40'ye gitmeliyim.*

Ön toynağına vuruyor. *Ama örgülerim?*

Yelesini örmeye söz verdiğimi unutarak inledim. Güzel kızım örgülü fae stilini her soylu Durish kadını kadar seviyor.

Bir dahaki sefere söz veriyorum, targağı erzak kovaasına atıp ahırın kapısını açıyorum.

Kait. Ben gitmeye başlarken Myst toynağını yere vuruyor. *Ateş aygırı ona vermediğin şeyi istiyor.*

Duraksadım, omzumun üzerinden baktım, onu doğru anladığımdan emin değildim. *Özgürlük mü? Onu öldüremem.*

Özgürlükten bahsetmiyorum. Bir isimden bahsediyorum. Hayvanlar kendilerine isim veremezler.

Tereddüt ediyorum. *Bir . . . isim?*

Bu herhangi bir isim olamaz, onun ruhunun ismi olmalı. Homurdanarak konuşmayı sonlandırır.

Kapıyı yavaşça kilitliyorum, açık bir cevabı olmayan zor bir Basel oyunu gibi anlamını çözmeye çalışıyorum. Hayvanların kendilerine isim vermedikleri doğrudur. Birbirlerine atıfta bulunmaları gerekirse, fiziksel tanımları kullanırlar: Kırık Kanatlı Sıvacı Kuşu. Büyük Ayaklı Tavuk. Kül Rengi Kedi. Myst'in benim adımlı bile kullanması nadirdir, ama kendisi bir ada sahip olmaktan gurur duyuyor gibi görünüyor.

Ona annem isim verdi, ben değil; ama acaba Myst'in ismi yüzünden mi onunla bağlantı kurmak her zaman daha kolay oldu?

Maximan ahırın dışında kollarını kavuşturmuş bekliyor. Bu kadar uzun sürdüğü için ona özür dileyen bir sırıtış fırlatıyorum, ama vahşi kızların cazibesinden etkilenmiyor. Sadece onu takip etmem için başını sallıyor.

Sorsha Hall'a dönerken Myst'in bana anlatmaya çalıştığı şey aklımdan çıkmıyor. Bir ruh ismi mi? Sadece hayvanların tek bir gerçek ismi olduğunu kastettiğini varsayabilirim ama monoceros'unkinin ne olduğunu nasıl tahmin edebilirdim ki?

Beni merdivenlerden yukarı, varlığından bile haberdar olmadığım üçüncü kat koridoruna götürüyor. Kalenin geri kalanına kıyasla daha sade, basit meşe kapıları var. Sağdaki son kapı açık, dışarı sıcak bir ışık sızıyor.

Maximan geç kaldığım için mırıldanarak beni neredeyse ite kaka odaya sokuyor. Ayakta durmaya çalışıyorum ve terzihaneye benzeyen bir odada olduğumu fark ediyorum. Ölçü şeritleri, el aynaları ve bir elbise formu dar alanı dolduruyor.

Maximan'ın huysuzluğuna tezat oluşturacak şekilde, çarpıcı güzellikte, kuzguni saçlı bir kadın bana gülümsüyor. Üstü kristal boncuklu, yere kadar uzanan bir elbise giyiyor ve fae kulak keplerine uyumlu değerli taşlar takıyor. Elbisenin yaka kesimi kasıtlı olarak düşük ve kare şeklinde, gözü göğüs kemiğindeki godkiss doğum lekesine çekiyor.

Bakmadan edemiyorum. Astagnon'da yaygın olan açık tene sahip olsa da, düz gece yarısı bukleleri ve mor gözleri Panopis Denizi'nin ötesinden gelen bir Balaysialı olduğunu gösteriyor. Balaysia yedi krallığın çok dışında bir yer. Deniz yolculuğu o kadar uzun olduğu için hakkında çok az şey biliniyor ki tüm Astagnon'da sadece bir avuç Balaysialı var.

Kadın, üç açılı aynanın önündeki yastıklı tabureye vuruyor. "Lütfen oturun

Leydi Sabine. Ben Ferra Yungblood. Lord Rian yarın arenadaki Büyük

Gösteri'den önce sizin üzerinizde çalışmamı istedi. Duren'in yarısı orada olacak ve Valveres Astagnon'un dört bir yanından zengin konuklar davet etti, bu yüzden doğal olarak en iyi şekilde görünmenizi istiyor."

Bakışım karşısında zarif bir kaşını kaldırıyor ve ben de hemen ağzımı kapatıp koltuğa doğru kayıyorum.

"Çok özür dilerim. Gözlerimi dikip bakmam kabalıktı. Yedi krallık dışından biriyle hiç tanışmadım. Büyürken çok fazla yabancıyla tanışma şansım olmadı. Manastırda kalıyordum."

Sıcak gülümsemesi alınmadığını gösteriyor. Değerlendirici elini çene hizasındaki saçlarımda gezdiriyor ve dokusunu incelemek için bir tutamı tutuyor. "Hayır.

açıklamam gerekiyor leydim. Duren'deki herkes geçmişinizi biliyor."

"Öyle mi?" diye kaçırırken gözlerim ortadaki aynadan onunkilere kayıyor. Nasıl?"

Gözlerini kısarak saç tellerime bakıyor. "Etrafta söylentiler dolaşüyor. Özellikle de senin hakkında. Bazı günler herkes Sorsha Hall'un Kanatlı Leydisi'nden bahsediyor gibi geliyor."

Bir ölçü şeridi çıkarıyor. Bu oda hakkında yanıldığımı fark ettim; burası bir terzi dükkânı değil. Olamaz, çünkü hiç kumaş yok. Dikiş makası yok. Yün çilesi yok.

Taburede kayıyorum, midem düğümlenmeye başlıyor.

Ferra saçlarımı önden, arkadan ve her iki yandan ölçüyor ve Adan'ın bıçağıyla kaba bir şekilde kestiği uçları yakından hissediyor.

Boğazımı temizleyerek gergin bir kahkaha atıyorum: "Durish halkının bana hayranlık duymasını takdir ediyorum ama bunu hak ettiğimden emin değilim. Onlar için bir şey yapmış değilim."

Ferra yan gözle Maximan'ın baş hizmetçi Serenith'le tartışmakla meşgul olduğu kapıya bakar. Brigit'e göre, Serenith onu bir kasapla aldatmadan önce nikâhsız evliydi ve yükselen seslerine bakılırsa tansiyon hâlâ yüksek.

Ferra alçak sesle fısıldıyor: "Duren halkının Valveres'e ne kadar kızgın olduğunu tahmin edebilirsin. Servetlerini halkın sırtından kazandıkları bir sır değil: haraçlar, borçlar, vergiler. Yardımsever yöneticiler gibi davranmayı seviyorlar. Nöbetçileri şehri güvende tutuyor ve her Mistlemaş'ta halka ekmek dağıtıyorlar. Pish. Kimseyi kandıramıyorlar. Yani, Lord Rian'ın kurallarını çiğneyerek ortaya çıktığınızda, yönetici sınıfın yüzüne tükürdünüz. Ve halk bunu *her zaman* takdir edecektir."

Valveres'i iğneleme fikrinden zevk alarak kıkırdıyor.

Şık kıyafetlerine ve bol mücevherlerine bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Sen ... değil misin? .

. yönetici sınıfın bir parçası mı?"

"Ben mi?" Gülmek için başını geriye doğru eğiyor. "Tanrım, hayır. Annem çamaşırcıydı."

"Ama kıyafetlerin-"

"Bunlar sadece kıyafet. Hayattaki güzel şeylerden hoşlandığımı kabul ediyorum ve vaftizim bana bunları karşılayacak kadar para kazandırıyor ama sizi temin ederim ki bu mücevherlerin altında parasız bir köylü kızının kalbi atıyor."

Gümüş bir fırçayı saçlarımda uzun, rahatlatıcı darbelerle gezdiriyor. Göğsümün çekilmesiyle annem aklıma geliyor. Ev halkı hareketlenmeye başlamadan önceki sessiz saatlerde, akortsuz bir şarkı mırıldanarak her sabah saçlarımı böyle tarardı.

On iki yıl oldu ama onu dün ölmüş gibi özlüyorum.

Ferra fırçayı bırakıyor ve ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıkıyor. "Hazır mısın?"

"Tam olarak ne için?"

"Rian sana vaftiz öpücüğümün doğasını söylemedi mi? Tam ona göre." Aklında ne olduğunu sormadan, saçımın bir santimlik kısmını işaret parmağının etrafına doluyor. Sona doğru ilerlerken, eli devam ediyor. Çenemden küt bir şekilde kesilmiş olan tutam, sırtımdan yere kadar uzanana dek uzadıkça uzuyor.

Başka bir bölümden başlıyor.

Nefesim kesiliyor, çünkü kendi sihriye sahip olsam da Ferra'nın çalışmasını izlemek o kadar büyüleyici ki odaklanmakta zorlanıyorum. Bunu kendi gözlerimle izlemek bir şekilde kutsal hissettiriyor.

İkinci buklemi uzatmayı bitirip üçüncü bukleyi keserken aval aval bakan yansımama gülümsüyor. Parmakları o kadar ustaca çalışıyor ki hareketlerini aynadan takip etmekte zorlanıyorum.

"Güzellik," diye açıklıyor. "Vaftiz öpücüğüm güzelliği değiştirmeme izin veriyor. Astagnon'daki neredeyse her soylu kadın üzerinde çalıştım. Kırıksıklıkları düzelttim, burunları sıkıştırdım, dudakları dolgunlaştırdım. Yüce Lord sadece saçınızın eski haline getirilmesini istedi. Başka bir değişiklik istemedi. Sanırım sizi olduğunuz gibi mükemmel buluyor."

Şanslı gelin der gibi aynaya göz kırpmıyor. Bir homurtuyu bastırıyorum.

"Doğru," diye mırıldanıyor. "Lord Rian sana tapıyor. Bunu herkes görebiliyor. Ve duyduğuma göre, bu his her iki taraf için de geçerli ...en azından yatak odasında." Aynaya göz kırpmıyor.

"*Pardon?*" dedim.

"Bütün şato ikinizin neredeyse her gece birlikte ortadan kaybolduğunuzu biliyor. Dinle, ben yargılayacak biri değilim. Rian ahlaktan yoksun olabilir ama görünüşüyle bunu telafi ediyor."

Zihnim bir yığın düşünce arasında gidip geliyor ve sonra aniden her şey anlam kazanıyor.

Oh, lanet olsun.

Rian ve ben bir zindanda monoceroslarla çalışırken -kesinlikle birbirimizle aşk yaşamıyoruz- herkes nişanlını becerdiğimi düşünüyor.

En kötüsü de, soru işaretleri yaratmadan bunu inkar edememem. Yanaklarım alev alev yanarken zayıf bir titreme duyuyorum.

Ferra saçlarımı uzatmaya devam ederken, Rian'la ilişkimiz hakkında onu düzeltme fikriyle oynuyorum. Geldiğim günden beri bu evliliği asla gerçekleştirmeyeceğime yemin ettim. Parmağımdaki nişan yüzüğü gerekli bir sahtekârlık.

Ve yine de . . .

Sorsha Hall'da kaldığım birkaç ay boyunca Rian kendine özgü Valvere tarzıyla saygılı davrandı. Kontrolcü olabiliyor ama aynı zamanda yatak odamı hayvanlarla doldurmama izin verdi, ayaklarımın altındaki sürekli haşarat hakkında hiçbir şey söylemedi. Parmağıma zorla yüzük taktı ama Myst'e kraliyet ahırlarındaki en iyi ahırını verdi ve ona istediğim sıklıkta binmem için beni teşvik etti.

Parmaklarım kucağımda kıvranan yılanlar gibi birbirine dolanıyor. Rian'ı öpmek Basten'ı öpmek gibi bedenimi canlandırmıyor ama Basten'ı öpmekten *bıktım*. Rüyalarımı dolduruyor olabilir ama hepsi bu kadar.

Bu yüzden onu tamamen unutmalıyım. Bırakın korumam olarak beni hayaletsin, başka bir şey değil.

Rian zeki, yakışıklı ve hırslı biri. Keskin zekâsı beni hem güldürüyor hem de inletiyor. Ayrıca, bir evlilik romantik olmak zorunda değil. Bahse girerim yüksek sınıftakilerin çoğu öyle *değildir*.

Ve gerçekten, Rian ve benim monoceros'un eğitimiyle zaten platonik bir ortaklığımız var, neden bir evlilik için de olmasın? Duren'in Yüce Leydisi olurum, kasabanın refahını etkileyebilirdim, onlar için çok az şey yapmış olmama rağmen bana hayran olan kasaba halkına yardım edebilirdim. Hatta bir ömür boyu bilgiyle dolu o muhteşem kütüphaneye bile sahip olurum.

Bir şans vermek delilik olur mu?

"İşte," diye anons ediyor Ferra, beni hayallerimden çekip çıkararak. Aynaya baktığımda hayal kırıklığının bir dilimi iliklerime kadar işliyor. Saçlarım bal dalgaları halinde yere dökülüyor. Ferra'nın işi ustacaydı ama istediğim son şey yine ipek prangalarla ağırlaşmak.

Kapı aralığında biri boğazını temizliyor. Runa Hanım orada duruyor ve Ferra'nın saçlarımı kabartmasını saygılı diyemeyeceğim bir bakışla izliyor.

"Döndüğünü duydum," diyor Ferra'ya sertçe. "Burnum üzerinde çalışmam lazım. Geçen sefer ucunu yeterince açmamıştın."

Gülümsemesi düzleşirken Ferra'nın sıcak enerjisinin değiştiğini hissedebiliyorum. "Leydi Sabine ile işim biter bitmez sizinle ilgileneceğim, Leydi Runa."

Ama Runa Hanım kovulduğunu anlamıyor. Ferra'nın çalışma odasına giriyor ve parmağını soyunma formunun kıvrımlarında gezdiriyor.

"Çit labirentinde bir fare gördüm," dedi bana. "Belki yastığınızda uyumasına izin verebilirsiniz, Leydi Sabine."

Bakışlarını doğrudan aynada karşılıyorum. "Daha kötü yatak arkadaşlarım oldu."

Ferra kıs kıs gülüyor. Runa Hanım'ın yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir ve daha sonra tekrar geleceğine söz vererek kapıdan çıkar.

O gittikten sonra Ferra bir kahkaha patlatıyor. "Ne göt ama."

Şok olmuş bir şekilde birkaç kez göz kırptım. Sorsha Hall'da Valveres'lerden herhangi biri hakkında kötü bir söz söylemeye cesaret eden birini ilk kez duyuyorum. "Aynı fikirde olduğumu söylemek zorundayım."

Ferra, "Seni kıskanıyor. Halk seni seviyor, bu yüzden seçkinler kendilerini tehdit altında hissediyor. Dün gece Duren'in arenasında beyaz bir at ve senin gibi giyinmiş, kağıttan kuş ve güve kostümlü bir sanatçıyla atlı akrobasi gösterisi yapıldığını biliyor muydun? Kalabalığın nasıl alkışladığını duymalıydınız. Elbette Ölümsüz Kutu'dan izleyen lordlar ve leydiler dışında herkes."

Uzun bir tutam saç başparmağıma dolayarak kaşlarımı çatıyorum.

"Bir tavsiyen var mı?" Ferra bal rengi saç tellerimin arasına birkaç güneş teli ekleyerek saçımı tamamlıyor. "Bir Valvere ile başa çıkmanın en iyi yolu dolaylı yoldan konuşmaktır. Yüzlerine her zaman gülümseyin. Sonra da onları arkadan iğnelemenin yollarını bulun."

Aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum ve gülümsüyorum.

Şık giyimli Ferra, moda söz konusu olduğunda Valvere kadınları kadar kaptisli olabilir ama belki de Sorsha Hall'daki herkes kan peşinde değildir.

Hoot.

Rüyamda bir baykuş mu duydum yoksa Basten'le birlikte ormana geri mi döndüm, emin olamadan hışımla uyanıyorum. Tanrım, bunu o kadar çok istedim ki kemiklerim yanıyor. Yolun sessizliği. Sadece ben, Basten ve Myst. Kamp ateşinin gürültüsü, ısınan kahvesinin kokusu, ağaçlardaki hayvanların korusu

Dallar tepemde, kalın kolları gecenin soğuğuna karşı beni örtüyor.

Sonra tekrar geliyor.

Hoot.

Uyku, her şeyin mümkün olduğu o uyuşuk dünyada beni avucunun içine almaya çalışıyor. Yarı uyanık halimde, dizlerime dolanan kalın örgüye tekrar alışmaya çalışarak dönüp duruyorum.

Basten'la bu yatakta en son ne zaman birlikte olduğumuzu düşünerek tembel bir eli kolumda gezdiriyorum. Kubbeli tavanımdaki resme göz kırparken karnımın alt kısmında bir ağır zonkluyor.

Resimde on Ölümsüz, Panopis Denizi'nin kumsalına doğru uzanan fae tepelerinde dinlenmektedir. Ölümsüz Alyssantha bir kase üzümü kavrarken dekolte elbisesinin içinde bir göğsü açıktadır ve hilebaz Ölümsüz Popelin üzüm yerine göğüs ucuna uzanmaktadır.

Ama gözlerim resmin diğer tarafına kaymaya devam .

Orada, Doğa Tanrıçası Ölümsüz Solene ve Av Tanrısı Ölümsüz Artain, aralarında bir bulut tilkisi yavrusuyla oturuyorlar. Fae yaratığını severken ellerinin hafifçe birbirine değdiğini sadece uykulu kafamda mı görüyorum?

Yarı uykuya dalıp çıktıkça, Artain ve Solene'in Basten ve ben olduğunu hayal ediyorum. Kalabalıktan uzakta, bir vadide gizlenmiş, gizli bir gülümsemeyi paylaştığımızı. Belki de eskiden hayal ettiğim gibi o sahilde yürürüz. Basten ve ben Salensa'da, o kocaman ellerinde topladığım deniz kabuklarını tutarken ...

! Baykuş kafamın içinde sertçe ötüyor. *Bir adam geliyor!*

Anında, uykunun geri kalanı sabah sisi gibi kaybolur. İki yuh sesi. Patlama, bu bizim sinyalizimiz!

Adrenalin nabız noktalarımnda patlıyor, yataktan fırlıyorum ve uyuyormuşum gibi görünmesi için şeklimi yastıklarla değiştiriyorum. Sonra şömine rafından ağır gümüş şamdanı alıp baykuşun nöbetçi olarak tünediği açık pencerenin yan tarafındaki perdelere sırtımı dayıyorum.

Perdeler o kadar güçlü gülsuyu parfümü kokuyor ki burun boşluklarımı yakıyor. Nefes alış verişlerimin sesini kağıt inceliğine gelene kadar boğmaya çalışıyorum. Hatta çok yüksek sesle *göz kırpmamaya* çalışıyorum.

Gölgeli bir figür yavaşça, mükemmele yakın bir sessizlik içinde pencere pervazına tırmanıyor. Adamın devasa gövdesinin böylesine sessiz bir çeviklikle hareket edişini izlemek neredeyse büyüleyicidir.

Omuzları bir aygırinki kadar kalın. Koyu renk saçları ensesinde bir düğümle sabitlenmiş ve gözlerinden uzak tutulmuştur.

Havayı koklamak için durakladığında, başı bana doğru bir santim sallanıyor. *Şimdi.*

Kafasına indirmeye hazır olduğum şamdanla perdeden dışarı fırladım. Çıplak ayaklarım halıyı sürter sürmez, davetsiz misafir bana doğru döndü.

Kafasına doğru savrulan şamdanı , sonra ağırlığıyla beni kendine çekmeden önce yakalamak için iri bir kolunu kaldırıyor. Bacağının kolay bir hareketiyle dizlerimi bükene kadar ağırlığının altında boğuşuyoruz.

İkimiz de yere düşüyoruz, uzuvlarımız birbirine karışıyor. Üstünlüğü ele geçirmek için çabalarken nefesim boğazımda düğümleniyor ama sırtımı halıya yapıştırmak için beni döndürüyor. Geceliğim kalçalarımın kadar iniyor, ay ışığında çıplak tenim parlıyor.

Kaba ellerinden biri ağzımı sıkarken diğeri şamdanı ulaşamayacağım bir yere itiyor.

Basten karanlığın içinde yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Kahretsin, Sabine, benim!"

Göğsüm onunkinin altında kabarıyor, göğüs kafesimin her inip kalkışında meme uçlarım onun göğsünü okşuyor.

Gözlerimi kağıt inceliğinde yarıklara dönüşene kadar kısıyorum. Sonunda ağzımı bıraktı.

"Sen olduğunu *biliyorum*," diye tükürdüm ona. "Seni dövmek için neden bu kadar endişelendiğimi sanıyorsun?"

Eli boynumun sütununu hafifçe çevrelemek için aşağı iniyor. Bir an boğazının sıkı bir yutkunmayla titrediği bir an oluyor -gözlerinde o kadar hızlı bir acı parlıyor ki neredeyse kaçırıyorum- ama sonra yüz hatları yeniden sertleşiyor.

Acısını gizleyerek sırtıyor. "Bu durumda, senin için bıraktığım bıçağı kullanmalıydın."

Dudaklarımız fısıltı kadar yakın olsun diye çenemi eğiyorum. Sağ elimdeki hançerin keskin ucunu yavaşça karnına bastırıyorum.

Bıçağı bana verdiğinden beri, onu uyluğuma bağlayarak uyuyorum. Her ihtimale karşı, oh, *bu seferki* gibi.

"Yapmadığımı kim söyledi?" diye fısıldadığımda dudaklarım baştan çıkarıcı bir şekilde onunkilere değişiyor.

BÖLÜM 6

WOLF

T *Bir kıza bıçak verirsem olacağı budur.*

Sabine'in dudakları benimkilere acı verecek kadar yakın ve sıkı vücudu kalçalarımın tam altına sıkışmışken, sikim şimdiden o lanet gümüş şamdan kadar sertleşmiş durumda. Bıçağın şiddet tehdidi sadece benimkini ateşliyor

daha fazla adrenalin.

Kendimi onun yıldızlarla parlayan gözlerinde kaybederek yavaşça bıçağın olduğu elini tutuyorum ve bıçağın ucunu boynumun yan tarafına doğru yönlendiriyorum.

Ölçülü sözlerle ona talimat veriyorum, "Karanlıktaysanız, bir adamı buradan bıçaklamak daha iyidir. Ölümcül bir yara alma ihtimalin daha yüksek. Bıçağı kabzasına kadar sapla, sonra aşağı doğru çek. Sadece boğazı kesmeyin, muhtemelen çok sık kesersiniz."

Acı bakla gözleri sakince kırpışıyor, tarçınlı kekin nasıl dilimleneceğini anlatmışım gibi sakın. Sanırım *bu benim vahşi kızım*. Kimse için bir santim bile eğilmez ve umarım hiç eğilmez.

Pencere pervazına tünemiş o lanet baykuş şimdi mantıklı geliyor. Ağır parfümlü perdeler de öyle: kokusunu gizlemek için. Ama şimdi yerde, rakip kokulardan uzakta, tek koklayabildiğim o. Sanki inlerden gelen ve kullananları saatlerce kendinden geçiren bir afyon gibi. *O benim afyonum*. Onun mükemmel ayakları yeryüzünde yürüdüğü sürece asla vazgeçmek istemediğim bir bağımlılık.

Günler geçti ve onu unutabileceğimi düşünerek kendime yalan söyledim. Sonsuza dek onun varlığının tadını çıkarmak istiyorum.

"Eğer beni öldürecekse," diye mırıldanıyorum, şakağımdan aşağı bir ter damlası süzülürken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "En iyisi bu işi hallet. Çünkü öldürmeyecekse, o lanet bıçağı bırak da seni öpebileyim."

Öfkesi irislerinden taşmadan önce bir nefesi yutuyor, güzel gözleri açılıyor. Dişlerini bir hayvan gibi göstererek tıslıyor: "Bu nefret dolu bir öpücük olurdu."

"Sevgilim, senden nefret ettiğimi düşünmek sandığın kadar caydırıcı değil." Dişlerim, eşit derecede çıplak, kulağının kabuğuyla alay ederken, alçak bir hırıltıyla, "İkimiz de zaten benim için fişkırdığını biliyoruz."

Öfkesi yüzünde şimşek gibi çakıyor. Bıçağı bırakıyor ama sadece yanağıma keskin bir tokat atabilmek için. Elinin geldiğini bir mil öteden görüyorum ve yere düşmeden yakalıyorum.

Nefesim kesiliyor, kendimle savaşıyorum.

Onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, kanım ayaklarının dibinde birikip mükemmel yüzünü yansıtan kadar kendi etimi kırbaçlayabilirim.

Bekle. Alındaki şey de ne?

Altımda kıvrana kadar onu kızdırmak için duyduğum karşı konulmaz arzu kayboluyor, yerini kükreyen bir koruma içgüdüğü alıyor. Yarayı daha iyi inceleyebilmek için başını sabit tutmak amacıyla çenesini kavriyorum.

Bir çürük. Şakağının , saçlarının çoğunlukla gizlediği yerde. "Seni kim incitti?" Talep ediyorum.

"Bırak beni!" Elimden kurtulmaya çalışıyor ve ben de onu bırakıyorum ama kendini oturur pozisyona getirip yatağa yaslanırken onu bir şahin gibi izliyorum. Nabızı bileklerinde sinek kuşu kanatları gibi çırpınıyor.

"Tanrım, karanlıkta küçücük bir çürüğü gerçekten görebiliyor musun?" diye soruyor.

"Küçük değil. Yaralarınızı küçümsemenizden hoşlanmıyorum.

Rian mıydı? Berolt mu?"

"Hayır, hayır, sakın ol." Bir elini uzun boğazından aşağı doğru kaydırarak geceliğinin düşük yakası tarafından tamamen açıkta bırakılan doğum lekesinin üzerinde dinlendiriyor. Nefesini toparladıktan sonra ekliyor: "Sadece bir kazaydı. Neden umursuyorsun ki?"

Soru o kadar saçma ki kuru bir kahkaha atıyorum. Onu kollarıma almamak ve dudaklarımı o çürüğe bastırmamak için kendimi zor tutuyorum. Neden umursuyorum ki? Çünkü o için her şeyden daha önemli. Çünkü aklımın her köşesini o doldururken uykuya dalıyorum. Çünkü o benim tek

kendimi hayatım boyunca içinde yaşadığım karanlıktan çıkarma şansım var. Çünkü ona dokunma şansı bile bir yıldızı tutmaya cesaret etmek gibi.

Dudaklarımı yalıyorum. Ondan hafif bir demir kokusu geliyor. Ve bana çarpıyor.

"Monoceros," diyorum.

Eli hâlâ göğüs kemiğine dayanıyor. "Bunu biliyor muydun?"

"Evet. *Bunu* biliyorum. *Bu* konuda çok kızgıyım. Rian senden onu evcilleştirmeni asla istememeliydi; bu çok tehlikeli. Sayısız geceyi yatak odanı izleyerek geçirdim, bu kuleye tekrar tırmanabilmek ve sana durmanı söyleyebilmek için yeterince karanlık olmasını bekledim."

Sorsha Hall'un altındaki terk edilmiş ahırlarda yaşayan, nefes alan, *dumanı* tüten bir monoceros görmenin şokunu atlattıktan sonra ilk içgüdüm Rian'ı öldürmek oldu. Bir anda bağırışmaya başladık. Sabine'i öldürteceğini bağırdım. Kendisinin ve ailesinin zaten çok zor durumda olduğunu, tahtı bu şekilde ele geçireceklerini ve Sabine'in anahtar olduğunu söyledi.

Boşvermek zorundaydım. Efendimin gelini beni büyülemiyormuş gibi davranmalıydım. O zamandan beri her gece uyanık kalıp, boynuzlu bir atın ateşinin onun mükemmel teninin her santimini yaktığını hayal etmediğimi.

"Senin için endişeleniyorum, küçük menekşe," diye itiraf ediyorum, sesim neredeyse kesiliyor.

Sözlerim öfkesinin sınırlarını aşındırıyor ve bana gülümsemeye yakın bir şey sunmaktan uzak olsa da iç çekiyor.

İşte benim kızım. En aşağılık yaratıklara bile sabır gösterebilen. Ki bu durumda *ben oluyorum.*

Parmakları dalgınca şakağındaki çürüğe dokunuyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Bir atın nasıl eğitileceğini biliyorum. Annemi izleyerek öğrendim. Rian'a gelince, onunla bir anlaşmaya vardık. Beni canavarla çalışmaya zorlamıyor."

Rian'ın onu bu anlaşmaya ikna etmek için kandırmadığına bir an bile inanmıyorum. "O canavar basit bir at değil."

"Ben halledebilirim Basten."

Çenemi kapatıyorum. Söyleyebileceğim başka bir şey yok. Monoceros'la çalışmasını engellemek için bu gece onun kulesine tırmandım ve o da bana cevabını verdi. Onun bir canavarın yanında çalışma fikri tüm koruyucu içgüdülerimi sızlatıyor ama aynı zamanda beni dehşete düşürüyor. Bir monoceros'u evcilleştirmek, şimdiye kadar sadece tanrılara ayrılmış bir işti.

Ona elinden yedirecek, biliyorum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunu benden saklamamalıydın. Sana yardım edebilirdim."

Kaşları belli belirsiz kalkıyor. "Seni *görmedim*. Ayrıca, sanırım aramızda sırlar olduğunu varsaymıştım."

Sanki o lanet bıçağı bana saplamış gibi.

Saçlarımın gevşek tellerini geriye doğru tarayarak ayağa kalkıyorum ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. O kadar hafif ki onu bir karahindibayı koparır gibi kaldırabilirim.

Onu ayağa kaldırıyorum ve bir an ellerimiz kenetleniyor, bedenlerimiz birbirine yaklaşıyor ve kalbim bir çan gibi çarpıyor, onunki de aynı şekilde çarpıyor ve bu dünyada tek istediğim dudaklarımı onunkilere bastırmak.

Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Gözlerini benimkilere dikeyor ve aramızda bir kıvılcım sıçıyor. "Myst'in okuduğunu gördüğü mektupta gerçekten ne yazıyordu? Ben aptal değilim Basten. O her neyse aramızdaki her şeyi değiştirdi."

Çenem geriliyor. Sır, ağzının etrafındaki endişe çizgilerini hafifletmekten başka bir şey olmasa bile dişlerimin arasından fırlamak istiyor.

Sessizliğim üzerine ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve bir ressamın Ölümsüzlerden birinin portresini yaptığı gibi beni inceliyor. Gölgelele ve ışığı arıyor. Küçük kusurları buluyor. Kıvrımları ezberliyor.

"Söyle bana Basten," diye fısıldıyor ve gözlele o kadar anlaşılmaz bir mavilikte, akan suyun karanlığında ki, tek düşünebildiğim Duren'in güneyindeki şelalenin altında geçirdiğimiz gece oluyor. Hayatımın en güzel gecesiydi. İlk kez mutluluğu bulabileceğime inanmaya cesaret etmişim.

"Yapamam, küçük menekşe."

Gözlerinde bir kapı kapanıyor, aramızda kaynayan kıvılcımlara karşı susuyor.

Uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Sonra, gözlelele kaçırıldı.

"En azından beni öpme tehdidini yerine getirmedin," diye mırıldanıyor acısını gizlemek için.

Kalbim bir yumruk gibi sıkışıyor.

"Benden nefret ettiğini biliyorum," diyorum bir elimle çenesini kavrayarak. "Bunu hak ettim. Ama benimle güvendesin, Sabine. Sen istemediğin sürece sana dokunmayacağım, seni öpmeyeceğim."

Yıldızların aydınlattığı gözlelele arzuyla dolsa da, cevap olarak dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor.

Reddedilmek acı veriyor ama bu bir sürpriz değil.

Onun için duyduğum acı beni düğüm düğüm ediyor, kurşun ayaklarla pencereye doğru dönerken acısı hem kalbimi hem de başımı parçalıyor. Umarım o lanet baykuş ben aşağı inerken kafama sıçmaz. Bu tam da ihtiyacım olan şey olurdu-

Yumuşak eli pazumun üzerine düşüyor.

"Basten. Bekle." Fısıltısı zayıf ama duyuyorum. Tıpkı sesindeki ihtiyacı duyduğum gibi. Ve lanet olsun ki on kat daha güçlü bir ihtiyaçla kavrulmuyorum.

Arkamı döndüğümde nefesim kesiliyor. Beklenti, avuçlarım ona sarılma arzusuyla ıslanana kadar tenimi iğneliyor.

Solgun yüzü bakışlarımla buluşmak için yukarı kalkıyor. "Bu son kez olmalı."

Son kez mi? Hayır. Asla bir son olmayacak. Kardeşim kadar yakın bir adama ihanet ettiğim gerçeğiyle barıştım. Sabine'in gitmesine asla izin vermeyeceğim - parmağına yüzüğümü hiç takmasa bile, zamanın sonuna kadar benim olacak.

Ama tabii. Kendine bunun sadece bir sikiş daha olduğunu söyleyebilir.

Aramızdaki enerji değiştikçe onun kalp atışları da artıyor. Kapıdan Maximan'ın kokusunu alabiliyorum; şu anda koridorun yarısında, duyma mesafesinin dışında, herkesin uyuduğunu düşünürken Serenith'in amına parmağını sokuyor. Sert bir ihtiyar piç ama o kadın her zaman onun zayıf noktası olmuştur.

Bu da Sabine'in tamamen benim olduğu anlamına geliyor.

Öylesine buyurgan bir tavırla öne çıkıyorum ki dudaklarından irkilmiş bir soluk kopuyor.

Bir elimi gölgelikli yatağın yüksek iskeletine dayayarak, derin bir sesle "Yatağa gir" diye emrederken onun üzerinde yükseliyorum.

Gözleri içten içe yanıyor gibi. "Önce beni öpmeyecek misin?"

"Oh, küçük menekşe. Bu gece seni binlerce kez öpeceğim, ama önce değil."

Nefesinin boğazında düğümlendiğini duyuyorum. Dolgun poposunu yavaşça yorganın üzerine bırakırken geyik yavrusu gibi bakan gözleri teması hiç kesmiyor. Kanı bir vadideki sel gibi damarlarında dolaşıyor.

Emir bekliyormuş gibi kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Yumruğum yatak çerçevesinin etrafında sıkışıyor. "Külotunu çıkar."

Yatağın ortasına doğru kaykılıp geceliğini yavaşça yukarı kaldırarak ay ışığında kremse tenini bana gösterirken ve dantelli kumaş parçasını kalçasına sarılı deri bıçak kılıfının üzerinden aşağı boğazı sallanıyor.

Daha ona dokunmadım bile ve amının kokusunu alabiliyorum.

Bakışlarım geceliğinin içinde alaycı bir şekilde örtülü olan söz konusu yere düşüyor. "Şimdi bana kendine nasıl dokunduğunu göster."

Eli geceliğinin kumaşında kıvrılıyor. "Ben bunu yapmam."

Yalanına şefkatle homurdanıyorum. "Hayatım, bunu herkes yapar."

Ama pembe boynuna o kadar lezzetli bir şekilde yayılırken alt dudağını dişleriyle mızraklıyor ki krema gibi yalamak istiyorum. Şimdi bakışlarıma karşılık vermiyor. Birden utandı. Utanacak bir şeyi yok, kendine dokunma fikri beni başka hiçbir şeye benzemiyor. Benim küçük menekşem bir monoceros'u evcilleştirmek söz konusu olduğunda korkusuzdur, ama yatak odasında kızarır.

Sorun değil. Çünkü onun ihtiyaçları da benimkiler kadar kötü olana kadar iffet hakkındaki tüm düşüncelerini yıkacağım.

İnce ayak bileklerini kavıyorum ve kışını yatağın ucuna doğru çekiyorum, böylece başı bel hizama geliyor.

Pantolonumun düğmesini orta parmağımla daire içine alıyorum. "O zaman dokun bana."

Bir erkeğin pantolonunun düğmelerinin nasıl çalıştığından emin olmadığı için tereddütle devralırken alt dudağı yine dişlerinin arasına dalıyor. Ama bunu çözüyor ve sonra kendi aklıyla ona doğru uzanan ağır sikimi çıkarıyor.

Bir için nefes almayı unutuyor.

"Ağzına al," diye emrediyorum.

Burnunda endişeli bir kırıksıklık beliriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Küçük menekşe, eğer dudakların sikimin etrafındaysa, doğru yapıyorsun demektir." Onu başının arkasından tutup ağrıyan kasıklarına doğru yönlendiriyorum. Dudaklarını ıslatıyor. Nefes alır. Ve sonra-

Saf sihir.

Sikimi Sabine'in dolgun dudakları arasında gezdirirken hissettiğim duygu olmaktan başka bir şey değil. Beni o kadar iyi alıyor ki, sanki sikimi emmek için doğmuş. Yemin ederim hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştim, o kadar sertleştim ki ucundan dışarı sızmaya başladım bile.

Ellerim onun ipeksi buklelerini yumrukluyor. Ferra'nın saçlarının uzunluğunu eski haline getirdiğini duymuştum ama bu geceye kadar kendim görmemiştim. Çene hizasındaki saçlarını tercih ama sallanan başını yönlendirirken bileğime dolayabildiğim örgüden şikâyet edecek değilim.

Yükselen zevk dalgalarıyla inliyorum.

Nişan partisinden beri seks yapmadık - vücudum ona çarptığında hazır olacak mı?

İnleyecek mi? Pantolon mu? için yalvaracak mı?

Onun güzel dudaklarının sikimi sağmasına ne kadar dayanabileceğimin sınırına ulaştığımda taşaklarım geriliyor. Eğer yakında kendimi onun içine gömmezsem, parçalanacağım.

Onu saç örgüsünden kavrayarak, düzensiz bir iniltiyle ağzından çekiyorum. "Şimdi arkana yaslan" diye emrederken sesim boğuk çıkıyordu.

Az önce yaptığına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle parmaklarını şişmiş dudaklarına götürüyor. Ben avına sahip çıkmaya hazır sinsi bir canavar gibi üzerine çıkarken o yastıklara gömülüyor. Kaslarım gergindi. Nabzım küt küt atıyor.

O geceliği üzerinden yırtıp atabilirim-

"Basten," diye soluk soluğa bağılıyor gözlerinde bir ateşle, kelimeleri hızlı ve pervasız. "Yerdeyken olduğu gibi bileklerimi tutmanı istiyorum."

Adem elmam boğazımda düğümleniyor. Benim küçük vahşi kediciğim düşündüğüm şeyi mi istiyor? Eğer öyleyse, çarşafın arasında düşündüğümünden daha cesur. Kesinlikle kötü. Ve istediği şey birçok gece hayalini kurduğum bir şey olsa da, ikimizin de çok net olmadan girmek isteyeceği bir şey değil.

"Böyle mi?" Test ederek, bileklerini başının üzerine doğru sürükleyip yatağa sabitlediğimi söylüyorum.

En lezzetli şekilde iniliyor. Kalçaları benimkilerin altında sanki yeniden dövüşüyormuşuz gibi , sanki daha önceki o kışkırtıcı sürtünmeyi bulmak istiyor. O güç mücadelesini.

"Ah," dedim. "Demek istediğin bu. Seni tutmamı ister misin, Sabine?"

Büyük yuvarlak gözleri bana yalvarıyor, tam olarak ne istediğini bilmediğini söylüyor - ya da en azından bunu nasıl kelimelere dökeceğini.

"Bunu söylemek zorundasın," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, "Kavga ediyormuşuz gibi sik beni" diye mırıldanıyor.

Bu sözlerin üzerimde nasıl bir etki bıraktığını bilmiyor. Onu ilk gördüğüm andan beri neredeyse ereksiyon halindeydim, ama ona dövüşmeyi öğretmemi istediği gece cazibem saplantıya dönüştü. Onun kıvranan bedenini benimkinin altında hissetmek, nabzının damarlarında taşana kadar hızlanmasını dinlemek...

Dizlerimin üzerine çöküp, düğümünden çözülmüş saçlarımı geriye savuruyorum. Yataktan -onun üzerinden- inip gardırobunun çekmecelerini açarken ve iki ipek bornoz bağı bulana kadar etrafı karıştırırken gözleri her hareketimi izliyor.

Bağları avucumun etrafına sararak yatağa geri dönüyorum ve sol bileğini başlığa sabitliyorum. Bileğini bağladıktan sonra diğer tarafa geçip aynısını diğer bileğine de yapıyorum, ta ki kolları başının üzerine yayılana kadar.

Geri dönerken, ona verdiğim hançeri yerden aldım. "Ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor.

"Ne istediysen onu." Üzerine atıldım, bıçağı geceliğinin etek ucuna bastırarak kumaşı tam ortasından kestim ve sonra kumaşı kenara ittim. *Nihayet*. Tanrılar aşkına, o göğüsleri nasıl da hayal etmiştim.

Bilekleri yatağa zincirliyken, ağzımla göğüs uçlarını okşamama engel olamıyor.

İnliyor ve sırtını bir kedi gibi dikleştiriyor. Ellerini kullanmadan kendini bana doğru çekmeye çalışırken bacakları kalçalarımın dolanıyor.

Bir elimin topuğunu kalça kemiğine bastırarak kıvranan kıcını sıkıştırıyorum. Onun ıslak sıcaklığının yakınlığını hisseden sikim gergin ve talepkâr. Dillerimizin birbirini hırpalamasına dönüşen bir öpücük çalarken dişlerim alt dudağını sıkıyor.

"Ormanda bileklerini bağladığım her gece seni becermeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Ben de istedim," diye nefes nefese kaldı. "Beni becermeni istedim." Bu kız. Bu kötü, mükemmel kız.

Hem Sabine'in hem de benim kaba seks, ipler ve bıçakların güç oyunlarından zevk almamız şaşırtıcı olmamalı. İkimiz de şiddet dolu bir çocukluk geçirdik. Çarpık bir durum ama öyle. Bizim için biçimlendirici olan karanlık şeyleri arzuluyoruz çünkü onlar sonsuza dek bizim bir parçamız olacak. Ben şiddet için ödüllendirildim. O kilit altında tutuldu, dövüldü.

Evet. *Cidden çarpık*.

Ama şöyle bir şey var. Geçmişimizi istediğimiz gibi şekillendirebiliriz ve eğer istersek ipleri ve kırbaçları geri alabiliriz.

"Basten," diye inliyor, başını o kadar geriye eğmiş ki boğazındaki sütun ay ışığında parlıyor. "Seni hissetmeliyim. Şimdi."

Aletimin ucu damlayan amına doğru kayarak dış kıvrımlarını okşuyor. Ağzından, duyulacağından endişelenmeme yetecek kadar yüksek bir çığlık çıkıyor. Başımı kapıya doğru çevirip gardını dinliyorum.

Maximan hâlâ koridorun sonunda, Serenith'in dikkatini dağıtmış durumda ama daha ne kadar sürer bilmiyorum.

"O güzel ağzını kapalı tut," diye homurdanıyorum kalçalarımı yuvarlarken, böylece sikimin tüm uzunluğu amının dışını aşağı yukarı okşuyor. "Tabii bütün kalenin bir fahişe gibi inlediğini duymasını istemiyorsan."

Kalçaları yukarı doğru kalkıyor, talep ediyor.

Bir santim. Eğer bir santim kaydırırsam, onun içinde olacağım.

"Seni şimdi alacağım, küçük menekşe. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Sen benimsin."

Karanlıkta gözleri büyürken inliyor. Kendimi bir kolumun üzerinde kaldırmak sikimi yavaşça onun dar merkezine doğru itiyorum. Kolları ipeksi bağlara karşı zorlanırken boğazını bir nefes tıkıyor. Ona girerken izliyorum - o güzel anı asla izlemeyeceğim - bir boncuk ter çeneme doğru yuvarlanırken.

Tamamen gömülene kadar itmeyi bırakmıyorum. Kalçaları kendi aklıyla kıvranıyor, sürtünme arıyor. Küçük vahşi kedimin ne istediğini biliyorum.

Onu öpmeye zorlarken parmaklarım kafa derisini yırtıyor.

Bana karşı savaşıyor, kalçalarını sallıyor ama sikim içine gömülüyken hiçbir yere gitmiyor.

Yavaşça çekip tekrar içine giriyorum ve her hamlede gözlerinin yuvalarından fırlamasının keyfini çıkarıyorum. İç kasları kasılırken bağlı elleri aynı anda taşaklarını sıkıyor.

"*Basten*" diye inliyor.

Bana gerçek adıyla hitap eden tek kişi o. Sanki onun için, arkamda bir dizi av bırakmış bir yırtıcı değilim. Yumuşak gözleri bana güvenle baktığında, bir kurttan daha fazlası olabileceğime dair hâlâ bir şansım olduğunu düşündürüyor.

"Çok iyi gidiyorsun, küçük menekşe." Kendimi onun içine gittikçe daha sert girmek isteyen karanlıktan uzak tutarken göğsüm zorlukla aldığım nefeslerle sıkışıyor. "Çok iyi karşılıyorsun."

Benim olana kadar dudaklarını kovalıyorum ve sonra ona karşı hissettiğim her şeyi öpücüğe döküyorum. Ağzı benimle en tatlı şekilde savaşıyor, sanki kızgın bir

Kedicik. Ben dudaklarımı onunkilere değdirene kadar dili dudaklarımın kenarına bastırıyor.

Bu öpücük kutsal. İğrenç. Beni tamamen parçalıyor.

Parmaklarımı kıcının yanaklarından birine sokuyorum, ona vururken bir avuç sıkıyorum. Bacakları cezalandırıcı ritmime uymak için kalçalarımın etrafını sarıyor, ona verdiğimden daha fazlasını istiyor.

"Daha sert," diye pantolonunu indiriyor.

Daha iyi bir aç için bir kolumu yatak başlığına dayıyorum ve daha önce hiç girmedığım kadar derine girene kadar kıcını ayarlıyorum. Daha yüksek bir tonda inliyor.

"Sana orayı vermem hoşuna gidiyor mu?" Aletimi onun haykırmasına neden olan noktaya vuruyorum ve başını geriye eğmesi uzun sürmüyor. "Evet mi?"

Dudakları aralandı. Ağlamasından bir saniye önce ciğerlerinde toplanan havayı duyabiliyorum ve elleri bağlı olduğu için susturamadığı için avucumu ağzının üzerine kapatıyorum.

Avucumun içine boşalıyor. Çığlığını yakalıyorum, sıcak ve nemli tenimde.

Ve o, bilekleri ip kayışlarından sarkarken, bitkin ve perişan bir halde geriye düşerken, ben ritmimi hızlandırıyorum. Yuvarlak, dolgun göğüsleri her hamlede zıplıyor. Gözlerimi onlardan alamıyorum. Ondandır.

O tam bir mükemmellik.

Taşaklarım sıkılaşıyor ve kötücül beklentinin tadını çıkararak kenara gidiyorum. Son kez mi? Hayır. Bu son olamaz. Siktir et, kendimi yeraltı dünyasına lanetlemeye ve değer verdiğim herkese ihanet etmeye hazırım. Risk yüksek ama ödöl astronomik. Onu her gün görmeye ve küçük menekşemin iniltisini bir daha asla içimde hissetmemeye devam imkânı yok.

Son bir iniltiyle, ona olabildiğince derinden batıyorum. Sikim sıcak döl şeritleri fişkirtarak onu benim olarak işaretliyor.

Vahşi hissediyorum. Savaşmaya hazır. Her şeyi yeniden yapmaya hazırım.

Birkaç saniye sonra alnımdaki teri silerken onu içinden çıkarıp bileklerini bağlarından kurtarıyorum. Her bir kolunu tutup eklem yerlerine masaj yapıyorum.

Sonsuza kadar böyle kalabilirdim, vücudundaki her bir çili öpebilirdim.

"Benimle yat Basten," diye fısıldıyor, elini çenemin kaba kirli sakalına dokundurarak.

Yatağa yerleşiyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Başı göğsüme düşüyor. Parmaklarımı uzun saç örgüsünde gezdiriyorum, nasıl bir paradoksa dönüştüğümüzün .

O da benden uzak durmaya çalıştı, tıpkı benim ondan uzak durduğum gibi.

Aşkımız tehlikeli bir oyun, av ve avcının hassas bir dansı. Ruhuna saldıgım oklara rağmen beni seviyor. Bu hem hassas hem de tehlikeli bir aşk, bir avcının bakışlarına çekilen bir geyik, açıklanamaz bir bağlantının çekimine karşı koyamıyor.

Çalınan her an, sonunda ikimizi de yaralayacağını bildiğimiz yaraları daha da derinleştiriyor.

"Basten, beni seviyor musun?"

Çenemden ayak parmaklarıma kadar kaskatı kesildim. Dehşet. Saf dehşet, içimi dolduran şey bu.

Sığ nefesimi maskelemek için pozisyonumu yatak başlığına doğru değiştiriyorum. Arenadaki ödüllü dövüşçülerle yüzleşmek şu anda ondan daha kolay.

"Sen benim her şeyimsin, Sabine." Sözcükler göğsümdeki ağa takılıyor, kendilerini büküyorlar. "Ama aşk özverili olmayı gerektirir. Ve ben var olan en bencil piçim. Nasıl olduğuma bir bak-"

Bu düşünceyi bitiremem. İkimize de onun kalbini nasıl kırdığımı ve hayallerini nasıl paramparça ettiğimi hatırlatamam.

Yanımda ölümcül bir şekilde hareketsiz duruyor ve içimden lanet ediyorum. *Tanrılara lanet olsun.* Ben bunun için yaratılmamışım, duygusal konuşmalar için. Bunları ona söylemek istemediğimden değil, nasıl söyleyeceğimi bilemediğimden.

Geçimimi sağlamak için diğer çocukların kanını akıtarak büyüdüm. Hırsızların, kumarbazların ve sarhoşların arasında. Daha akıllı bir adam ona gökyüzündeki yıldızları vaat ederdi, ama ben ona karşı dürüst olmak istiyorum. Verecek çok şeyim var ve o dünyayı hak ediyor.

Uzaklaşmaya başlıyor, hayal kırıklığı boncuk boncuk ter gibi akıyor ve ben paniğe kapılıp yüzünü avuçlarımdan içine alacak kadar onu geri çekiyorum.

Huysuzca itiraf ediyorum, "Eğer birini sevebilseydim, Sabine, bu sen olurdun. Ama bu benim yapabileceğim bir şey değil. Çok kırıldım."

Uzun bir süre bakışlarımı tutuyor, gözlerimde gizli gerçekleri arıyor ve sonra bir iç çekişle gözlerini kaçırıyor. "Düşündüğünden daha çok onlara benziyorsun."

Azarlama acıtıyor. "Kurtlar mı?"

Başını sallıyor. "Valveres."

Bu *daha çok* acıtıyor. Bunu bir hakaret olarak söylemediğini, sadece gerçeği söylediğini biliyorum. Bu gece aramızda bir şeyler değişti. Daha önce seks yaptığımız zamanlarda Rian'dan hiç bahsetmemiştik. Sessiz bir anlaşmayla, birlikteyken hep onun parmağında yüzük yokmuş, başımızın üzerinde bir balta yokmuş gibi davrandık.

Neden?

Çünkü o ve ben bir geleceğimiz olduğunu düşünmeyecek kadar akıllıyız.

Gözlerinde hüznü bir teslimiyet var, sanki önümüzdeki yolun yanmakta olduğunu biliyor ama biz alevlerin içine doğru yürüyeceğiz.

Onu göğsüme doğru çekiyorum ve saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Yanmasına izin vermeyeceğim.

"Ek işimi bitirdim." Parmak eklemlerim esniyor, Maks'ın çenesine vurduğum için hâlâ morarmışlar. "Yarın, Maximan'ı koruman olarak görevden alacağım. Bundan sonra her gün yanında olacağım."

Bu benim aşk itirafı versiyonum. O bunu biliyor mu? Anlıyor mu? Hak ettiğinin yanında sadece kısıntı olduğunu bilsem de sunabileceğim en iyi şey bu.

"Seni her zaman koruyacağım, küçük menekşe." derken sesim gürlüyor.

BÖLÜM 7

\$ABINE

TDuren'in arenasına girmek için bekleyen kasaba halkının oluşturduğu kuyruk doğu pazarına kadar uzanıyor, ama Rian'ın arabası kapılardan geçerek sütunlu kemerin altında duruyor. Vagonun penceresinden dışarı bakıyorum - yukarı, , yukarı- güneşi gizleyecek kadar yükselen stadyuma. Tribünlerden yükselen kalabalığın gürültüsü şimdiden kemiklerimi titretiyor, ve biz içeri bile girmedik.

Dışarıda, pırıl pırıl nöbetçi zırhını giymiş Basten kapıyı açıyor ve inmeme yardım etmek için elini uzatıyor. "Leydim."

Bugün mükemmel bir duygusuz asker. Dışarıdan bakan biri sadece, kendi gizli duygularını barındırdığı için tahtadan da yapılmış olabilecek, soğukkanlı bir koruma görecektir.

Ama sert avucunun benimkinde bir saniye fazla kaldığını ve ikimiz de gözlerimizi kaçırmadan önceki kısa göz teması anımızdaki arzu perdesini fark ediyorum.

Boğazım kurudu. *Dün gece yaptığımız şeyler.*

Ellerim titriyor ve katlanmış ipek yelpazem ben onu yakalayamadan elimden kayıp gidiyor.

Aynı anda Rian da arkamdan tırmanıyor. Sorsha Hall'dan buraya gelirken alışılmadık bir şekilde sessizdi, dudakları dikkatle büzülmüş, ayakları endişeyle sallanıyordu. Ama şimdi, yelpazemi almak için eğiliyor ve bana geri verdiğinde, yine kaygısız, hoşgörülü yüksek sosyete maskesini takıyor.

"Hayranınız, leydim."

Haftalar önce, sadece tahmin edebildiğim özel duyguları saklayan bu kibirli gülümsemenin bir maske olduğunu fark edemezdim. Çılgınca, göğsümde beklenmedik bir suçluluk dalgası yükseliyor. Rian'ın nişan yüzüğünü takıyorum ama dün gece inlediğim Basten'in adıydı. Rian'a verdiğim bekâret yeminini tutmayı hiç umursamadım çünkü nişanımız benim isteğim dışında gerçekleşti.

Ona sadakat borcum yok.

Ama nedense son zamanlarda Rian'dan eskisi kadar derin bir nefret duyamıyorum. Bremcote'tan gelirken, bir kez gördüğüm şeytani yakışıklı bir yüz ve skandal söylentiler koleksiyonuydu. Sorsha Hall'a geldiğinden beri ise benim için bir insan oldu.

Kibirli bir pislik mi? Evet. Komplocu bir piç mi? Elbette. Ama aynı şekilde bir insan.

Bana yelpazemi uzatıyor, sonra sırtarak dikkati düşük yakama kayıyor ve içimden inliyorum.

Tabii ki. Ona biraz ısınmaya başladığım bir anda, tam bir hödük olduğunu kanıtladı.

Rian saçımın bir kıvrımını parmaklarının arasında okşayarak, "Ferra saçlarında harikalar yaratmış," diyor ama gözleri hâlâ göğüslerimin açıkta kalan üst kıvrımlarında.

Elbisemin kollarını sertçe çekiştiriyorum. Brigit bana günahkâr bir şekilde daldırma yakalı, tüllü beyaz bir elbise ve kanat izlenimi veren bir tüy deseniyle işlenmiş, arkadan aşağıya doğru iki beyaz ipek pelerin giydirdi. Rian'ın emriyle, yeni onarılmış saçlarım süssüz, gevşek dalgalar halinde ayak bileklerime kadar düşüyor.

Sinirle saçlarımı onun elinden çekip alıyorum. "Saçlarımı örmeyi tercih ederdim. Bu halim bana Astagnon'un yarısını çıplak bir şekilde geçmeye zorlandığım zamanı hatırlatıyor."

Rian'ın sinsi gülümsemesi şeytani bir hal alıyor. "Mesele de tam olarak bu zaten, bülbül. Bugünkü dövüşler senin onuruna. Arenayı Duren'in tüm vatandaşlarına ücretsiz olarak açtım, böylece onlar da şu anda kolumda olmak için katlandığın olağanüstü zorlukları hatırlayacaklar."

Söz konusu kolu bana uzattı.

Omzunun üzerinden Basten'a bir bakış atıyorum. Çenesi, dudaklarımı üzerinde gezdirmem için yalvaran bir jilet gibi kenetlenmiş.

Yüce Tanrım, ona bakmak bir hataydı.

Yanaklarım hemen ısınıyor, yetenekli ağzının bedenimi nasıl günahkâr zevklere sürüklediğini hatırladıkça ciğerlerim oyuluyor.

Bir daha asla, diyorum kendime. Beni daha çok incitecek.

En yakın arkadaşıyla ilgili fantezilerim beni ele geçirmeden önce Rian'ın kolunu kavıyorum.

Basten her daim gölgemiz olarak dün gecenin anılarıyla peşimdeyken, Rian beni tribünlere doğru yönlendiriyor. Duren'in arenası yedi krallıkta da ünlüdür. Astagnon'un seçkin yıllık at yarışı Feychase'in yanı sıra bayramlarda tanrıları onurlandırmak için tiyatro gösterileri düzenleniyor. Ama en çok dövüşleriyle tanınır. Ölümsüzlerin efsanevi savaşlarını kostümler ve dekorlarla yeniden canlandıran gladyatör tarzı maçlar. Gerçekte bu şatafat, saf ve kanlı gösterinin üzerindeki bir ciladan ibarettir.

Ama Valveres nasıl eğlendireceğini biliyor.

Stadyumun eşmerkezli tribünleri on bin kişiliktir ve bugün -Katılımın ücretsiz olması nedeniyle her yer dolu ve ön tarafta uzun kuyruklar oluşmaya devam ediyor. Satıcılar kavrulmuş fındık ve hindi budu satıyor. Bu kadar çok sesin gürültüsü ayakların altındaki tuğlaları titretiyor.

Standların altındaki açık hava geçitlerinden geçerek on Ölümsüz'ün heykellerinin yanından geçiyor, ardından mermer bir merdivenden çıkarak sadece soylular ve özel konuklar için ayrılmış olan Ölümsüzler Locası'na ulaşıyoruz.

Yoksulların tente gölgesindeki az sayıdaki koltuk için mücadele ettiği arenanın alt katlarının aksine, Ölümsüz Loca'da mermer sütunlarla desteklenen geniş bir gölgelik ve girişin her iki yanında asılı devasa perdeler bulunmaktadır. Bir içecek masası, erikli kek, şekerli badem ve kuru kirazdan oluşan ağız sulandırıcı bir ürün yelpazesi sunmaktadır. Loca yüz misafiri rahatlıkla ağırlayabilirdi, ancak bugün bu sayının iki katına ulaşmış olmalı.

Baloya katılan zarif lordlar ve leydilerden oluşan kalabalık, süslü kıyafetleri ve uzuvlarına boyanmış altın fey çizgileriyle baloya hazır görünüyor. Leydi Solvig, Lord Gideon, Leydi Runa, Lord Berolt ve Leydi Eleonora çoktan baloya katılmış, en gölgeli köşedeki minderli koltuklarda otururken bir hizmetkâr yaşlı kadınefendiyi kokulu suyla ıslatıyor.

Mandalina rengi bir elbise giymiş, çarpıcı, gümüş saçlı bir kadın kalabalığın arasından bana el sallıyor ve bir saniye sonra tanıyarak sarsılıyorum.

Bu Ferra. Güzellik şekillendirici godkiss'iyle görünüşünü değiştirmiş. Kuzguni bukleler yerine gümüş saçlar. Koyu, sivri fae kaşları.

Soylu olmasa da, tanrısal öpücükli makyajları sayesinde Ölümsüz Kutu'ya davet edilmeyi hak edecek kadar seviliyor olmalı.

Basten mermer sütunların önünde diğer muhafızlarla birlikte hazırda duruyor ve ben de omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum, onun kaybını güneşin önünden geçen bir bulut gibi hissediyorum.

Ona bir şekilde ihtiyacım var, tıpkı havaya ihtiyacım olduğu gibi. İhaneti beni güneşin yakabileceğinden daha fazla yakmış olsa da, bir parçam tekrar tekrar kavrulmak için geri dönmeye devam edeceğimi biliyor. Ormanda geçirdiğimiz o haftalar boyunca aramızda bir şeyler oldu, artık asla ayrılamayacak iki ağaç gibi.

Basten'in gözleri beni hiç bırakmıyor. Sırtım ona dönük olsa bile, dikkatinin her zerresinin bende olduğunu biliyorum. O benim korumam elbette, ama ondan gelen sıcaklık kesinlikle günahkâr.

Rian ve ben kutuya doğru ancak üç adım atmıştık ki, dövüş alanından gelen bir metal gürültüsü beni öyle bir sıçrattı ki, içgüdüsel olarak Rian'ın koluna yapıştım.

Kalabalıktan bir kükreme yükseliyor ve şampanya kadehlerinin titremesine neden oluyor. Bir elimi alnıma bastırıyorum. "O da neydi öyle?"

"İlk dövüş," diyor Rian, gözleri beni telaşlı görmekten muzip bir zevkle parlıyor. "Gel. İzle. Ve eğer bunun bir şey olduğunu düşünüyorsan, Everlast duruşmasına kadar bekle. Sonrasında kana bulanmış kumları temizlemek hizmetkârların bir haftasını alıyor."

Beni kutunun parmaklıklarına götürüyor, orada bir savaşçının zaferle kılıcını kaldırdığını görüyorum. Gümüş zırhlı bir başka savaşçı ise kanlı bir kum yığınının yayılmış durumda.

Öldü.

Kalabalık, "*Kazanmak için! Kazanmak için!*"

Kahvaltıda yediğim elma ezmeli börek midemde pıhtılaşıyor ve tek düşünebildiğim kusmadan önce suya ihtiyacım olduğu.

"O Magnus Lancaster mıydı?" Leydi Runa, şampanyası aşağıdaki kalabalığın üzerine dökülürken korkuluklara doğru koşar. Suratını asar, "*Kahretsin.* Magnus'tu. Kazanması için ona on gümüş para yatırmıştım."

Magnus Lancaster? Ölü savaşçı mı? İsim tanıdık geliyor. Rian'ın düğün tarihimizi açıkladığı gece gösteri dövüşçülerinden biri olduğu aklıma geldi. O zamanlar parti kalabalığı ona ve gösterişli akrobasi hareketlerine tapıyordu.

Şimdi o öldü ve bir zamanlar onu çok seven hayranları kanlı cesedini umursamadan peynir tepsisinin etrafında dolanıyor.

"Kanatlı Leydi sonunda aramızda." Lord Berolt dekolte elbisemin içinde göğsümü uzun uzun, utanmadan süzerek bana yaklaşıyor. *Baba gibi, oğul gibi*, diye düşünüyorum karanlık bir şekilde. "Ortaya çıkmanı sabırsızlıkla bekliyorduk, canım." diye eklerken Lord Berolt'un sesinden alaycılık sızıyor.

Dudaklarım kâğıt gibi ince bir gülümsemeye dönüşüyor. Arena görevlileri tarafından sürüklenerek götürülen cesedi işaret ediyorum. "Bu yeterli bir eğlence değil mi?"

Benim iğnemle, gırtlığının derinliklerinde kıkırdıyor. "Asla yeterince eğlence yoktur. Ama bugün elimizden gelenin en iyisini yapacağız." Rian'a şifreli bir bakış atıyor, o da boğazını temizleyip kolunu belime doluyor.

Bir sonraki dövüş başlarken spikerin sahnesinden gelen davul sesi dikkatimizi çekiyor. Rian bu fırsatı değerlendirerek beni şehvet düşkünü babasından uzaklaştırdı. "Gel. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Omuzları açık elbiseler giyen kadınların ve sivri gümüş kulaklıkları erkeklerin yanından geçerken tüm gözler bana kayıyor. Brigit'in kanada benzeyen perdelerinin sırtından aşağı döküldüğünü gördüklerinde "Kanatlı Kadın" hakkındaki fısıltılar arkamdan geliyor.

Rian hizmetçinin tepsisinden bir şampanya kadehi kaptı. "Buna ihtiyacın varmış gibi ."

"Tanrım, evet." Elinden kaptım ve bir yudum içtim. "Bugünü atlatmanın tek yolu içki olabilir."

Uzun boylu, koyu sarı saçlı bir adamın Kızıl Kilise'nin cüppeli bir rahibiyle konuşurken heybetli bir figür çizdiği sol taraftaki yüksek perdenin yanında duruyoruz. Güneş ışığı saçlarını yakalıyor ve saç çizgisindeki beyaz çizgiyi gösteriyor.

Şampanya ağzımda bayatlıyor. *Bu adamı tanıyorum.*

Onu son gördüğümde saten bir göz maskesi takıyordu, ama sıradışı saçlarını Popelin'in Gambiti' hatırlıyorum - bardan beni izleyen adam oydu.

"Yüce Rahip Beneveto," dedi Rian kayıtsızca, "size nişanlım Bremcote'lu Leydi Sabine Darrow'u takdim edebilir miyim?"

Kendimi durduramadan bir ağız dolusu şampanya tükürdüm. *Baş Rahip mi? Bu gizemli adam o mu?*

Çenemden akan sıvı için bir hizmetçi elinde peçeteyle koştururken, yaşadığım şokun öksürük olduğunu iddia etmek için çabalıyorum.

"Özür dilerim. Yanlış boru." Ağzımı silerken zayıf bir kahkaha atıyorum ve kendime gelmek için zaman kazanıyorum.

Baş Rahip'in kış mavisı gözleri, sanki en derin düşüncelerimi çıkarabilecekmiş gibi beni delip geçiyor. Baş Rahip'in Astagnon'daki çoğu güçlü adam gibi olduğunu sanıyordum: yaşlı, göbekli ve zenginlik içinde yüzen biri. Ama otuz beş yaşından fazla olamazdı ve kıvrak vücudu yemek ve şarap düşkünlüğünden çok kılıç eğitimine işaret ediyordu.

Rian ve Baş Rahip'in birbirlerini hor gördükleri bana kaç kez söylendi? İkisi de Astagnon'un tahtına göz dikmiş durumda ve bunu elde etmek için her birinin aşırı önlemler alacağından şüphem yok - peki o zaman neden burada, Rian'la eski dostlar gibi içki içerek kaynaşıyor?

Rian'a temkinli bir bakış atıyorum, ama o yüzündeki sert gülümsemeyi koruyor.

"Leydi Sabine," diyor Büyük Rahip Beneveto hafifçe başını sallayarak. "Sansasyonel yolculuğunuzun haberi ta Eski Koros'tan bize ulaştı."

Rian kıkırdar. "Bu pek şaşırtıcı değil. Şimdiye kadar Gaetan kayalıklarında yaşayan vahşilerin onun çıplak gezintisini duyduğuna bahse girerim."

İki adam da gülüyor.

Damarlarımda kan kaynarken Rian'a bakıyorum. Baş Rahip'in emriyle, Charmont'ta rahipler bana saldırdı. Bana ahlaksız dediler. Bir *fahişe*. Rian tüm bunları biliyor. Ve şimdi o adamla benim aleyhime şakalar yapıyor.

Basten yumruğunu Büyük Ruhban'ın burnuna indirdi.

Kalabalık başka bir ölümü alkışlarken yer tekrar yankılanır. Davullar çalmaya başlıyor. Başımın ağrısına bakılırsa davulcular şakaklarıma vuruyor da olabilir.

"Yaşlı Coros'tan bahsetmişken," diye söze karışıyor Rian, "Saygıdeğer Kral Joruun'un sağlığı nasıl? Haftalardır habercilerimiz Hekkelveld Kalesi'nin kapılarından Joruun'un ziyaretçi kabul etmediği gerekçesiyle geri çevriliyor."

Rian'ın konuşma tonunun hemen altında tehlikeli bir akım var. Haklıymışım, fark ettim. Bu adamlar birbirlerinden nefret ediyorlar.

Baş Rahip Beneveto, rahiplerin tıraşlı olması gerektiği gerçeğine rağmen sakalının altın gölgesiyle parıldayan çenesini okşuyor.

"Korku tacirlerine kulak asmayın. Kral doksan yaşında; doğal olarak çabuk yoruluyor ve çok fazla ziyaretçi kabul edemiyor. Kendisi iyi, sizi temin ederim."

Onu ancak geçen hafta gördüm."

Rian'ın keskin gözleri Baş Rahibin gözlerini kırık cam gibi kesti. "Hasta ve yaşlı bir adamın böylesine şaşırtıcı bir iyileşme göstermesi garip. Bir ay önce ölümün eşiğinde olduğuna dair söylentiler yayılmıştı."

Beneveto ısırgan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kralımızın metanetinden şüphe mi ediyorsunuz? Yüce Lord Valvere, bazıları buna ihanet der." şaka yapıyormuş gibi gülse de gözlerindeki karanlık neşe eti delip geçebilir. "Bana sorarsanız, Astagnon'un bir teokrasi olması için bir neden daha. Krallığımızın kaderini tek bir adamın ellerine bırakmak çok riskli. Kızıl Kilise'nin geniş ağının tebaamıza çobanlık etmesi daha iyi olur. Kral Konseyi de benimle aynı fikirde; yasayı değiştirmek için bir dilekçe sundular bile. Kış gelmeden geçmesini bekliyorum."

Rian'ın çenesi o kadar sert sıkılıyor ki bir yerinin kırılacağından korkuyorum. Kızarıklık yanaklarını lekeliyor. Öfkeli şaşkınlığını kontrol altında tutmaya çalışarak kinle tükürüyor: "yle mi? Eminim bunun Kral Konseyi'nin cebini doldurduğun paralarla bir ilgisi yoktur."

Baş Rahip ikisini geri uzatır.

"Affedersiniz," diyorum kısık sesle, politik manevralara tahammülüm yok. "şampanya. . . boğazım . . . Biraz suya ihtiyacım var."

Kalabalığın arasından tökezleyerek içecek masasına doğru ilerlerken tenim görünmez karıncalarla doluyor ve bir srahideen bardağa su doldurup kana kana içiyorum.

Benden on adım ötede, Basten diğer muhafızlardan gizlice ayrılarak masanın uzak tarafına geçti. Kalabalığı potansiyel tehditlere karşı tarıyormuş gibi dikkatini aşağıdaki stadyumda tutmaya zen gösteriyor.

"Solgunsun," diyor alçak bir sesle, bana doğru bakmadan. "Ellerin titriyor."

"Ben iyiyim. Benimle herkesin içinde konuşmamalısın."

"Başrahip de rahiplerinin yaptıklarından sonra seninle konuşmamalı. Özellikle de içeri girdiğinizde o elbiseyle size bakışından sonra."

Kadifemsi fkesi tenimde dalgalanıyor ve beni ürpertiyor.

"Erkeklerin bana nasıl baktığı seni ilgilendirmez." Ondan başka bir yere bakmaya çalışıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ama yüzüme bakma içgüdüsüyle ve iki eliyle korkuluğu kavırıyor. "Haklısın. Sanırım yle değil. Parmağında Valvere nişan yüzüğü varken olmaz."

Tepki olarak karnımın nasıl gerildiğini inkâr edemem. Onun yerine Rian'ın yüzüğünü takmam onun suçu. Beni kendi kadını olarak kabul etmek için her türlü şansı vardı, ama beni ucuz bir gece için kullandı ve sonra Rian'la evlilik fikrinden ne kadar nefret ettiğimi çok iyi bildiği halde düşmanımın evinin kapısına bıraktı.

Yalanı hâlâ zihnimde el değmemiş çiy taneleri kadar taze.

Salensa'da sana karım diyeceğim.

Gözyaşlarımın tehdidi gözlerimin arkasını yakarken, su bardağımı yere çarpıyorum. Tıslarken ona bakmamak için tüm gücümü harcıyorum, "Sadece bir Valvere yüzüğü değil. Valvere elbiseleri giyiyorum. Valvere çarşaflarında uyuyorum. Belki de Rian'la tanışmadan önce onu bu kadar sert yargılamakla hata ettim. Bana her şeyi veriyor."

Göz ucuyla Basten'in çenesinde bir kas tüyü görüyorum. Tereddüt ediyor, sessizlik söylenmemiş kelimelere gebe, kıracak cesareti bulmadan önce. "Her şey yolunda mı?"

Sesinin ahşabı çiğ, açıkta kalmış bir nitelik taşıyor, sanki kalbi kelimeleri çıkarırken yarı yolda kekelemiş gibi. Benim de kalbim pır pır ediyor ve ona elbette bir Valvere *siki* yemediğimi, kalbimin her şeye rağmen hâlâ Basten'e ait olduğunu söylemekten kendimi alıkoymam gerekiyor.

Ama Basten benim yatıştırıcı sözlerimi hak etmiyor. Mırıldanıyorum, "Bu seni de ilgilendirmez."

"değil mi? Dün gece seni yatağa bağlamam için *bana* yalvarıyordun."

Aramızda ateş kıvılcımları. Öfke. Acı. Kıskançlık. Arzu. Gerilim, aramızdaki oksijeni neredeyse yakacak kadar hissedilir. Her an bez peçeteler tutuşabilir.

Delirdik mi biz? Bu konuşmayı burada yapmamalıyız. Biri bizi duyarsa, ikimiz de zindana atılabiliriz. Ya da daha kötüsü, Everlast dedikleri o lanet adalet mahkemesinde birbirimizle dövüşmeye zorlanabiliriz.

Yumrukları parmaklıkları sıkıyor, parmak eklemleri beyazlaşana kadar. Bakışlarımı yakalamak için başını bir santim kaydırıyor. Koyu renk gözlerindeki sıcaklık, beni masadaki bal sürahisine batırıp herkesin önünde yalamasından korkmama neden oluyor.

Ona tokat atmamak için elimi eteğimin içine sokuyorum, ama yanaklarım öfkeyle yanarken onunla yüzleşmek için dönmekten kendimi alamıyorum. "Bu ne cüret-"

Ama ben daha tamamlamadan dikkati arkamdaki arenaya kayıyor ve vücudunda bir değişiklik oluyor. Güneşten bronzlaşmış yüzü

Ormanda geçirdiği uzun günler, sülükler kanını emmiş gibi solgunlaşır.

Kılıcının kabzasındaki eli titriyor.

Titriyor.

Basten'in dudaklarında bir sırtışıla dört Volk akıncısıyla çıplak elle yüzleştiğini gördüm.

Şimdi de *titriyor* mu?

"Basten?" Sesim hayalet gibi çıkıyor, telaşlıyım. "Ne oldu-"

Görüş alanını arenaya kadar takip ettiğimde kelimelerim kayboluyor. İlk başta neye baktığımdan emin değilim. Hareketin çok üstündeyiz ve Basten'in yüksek görüşüne sahip değilim.

Yeni kazınmış kumu geçen tek bir savaşı. Bu kişi alışılmadık derecede küçük. Aslında, gerçek bir yarışmacı olamayacak kadar küçük. Küçük bir insan mı? Valveres'in küçük bir insanı ringe çıkaracak kadar zevksiz olması midemi bulandırıyor.

Ama sonra dövüşçünün büyük boy kaskı düşer ve peşinden tökezlediğinde hareketlerinde masum bir sakarlık vardır.

Nefesim kesildi.

Basten'i titreten şey buydu.

Cehennemdeki tanrılar, bu bir *çocuk*.

Sıradan bir çocuk değil. Çocuk kaskını takmadan önce sağ yanağında kıvrımlı bir yanık izi görüyorum.

Popelin's Gambit'in önünden gelen donmak üzere olan sokak çocuğu.

Isınması için bir kedi gönderdiğim çocuk.

"O çocuğu tanıyorum," diye nefes alıyorum. "Yanık izini daha önce görmüştüm..."

"Yara izi yok." Basten'in çenesi kilitlenir. "Bir damga. J harfi. Jocki'nin adamlarından biri."

Başım Basten'a dönüyor, gözlerim yüzündeki derin çizgileri takip ediyor çünkü herkesin içinde ona bakışlarımdan daha fazlasıyla dokunmaya cesaret edemiyorum.

Jocki, Basten'i bir sokak dövüşçüsü olarak yetiştiren, onu döven ve aç bırakan, spor olsun diye diğer çocuklarla dövüştüren adamdı.

Basten'in ilk tepkisinin titremek olmasına şaşmamalı; ilk dövüşüne zorlandığında kaç yaşındaydı? Bu çocuğun yaşında mı? Daha genç miydi?

Uzaktan bakıldığında bile, çocuğun gözlerini silerken ağladığı açıkça görülebiliyor.

Zavallı çocuk çok korkmuş.

Davul sesleri azalırken spiker merdivenlerden sahneye çıkar ve sesini güçlendirmek için bir koninin içinden konuşur. "Bayanlar ve baylar, bugün genç Ölümsüz Woudix'in hayatındaki o efsanevi günü yeniden canlandırıyoruz-"

"Bu gerçekleşiyor olamaz." Başım dönüyor. "Rian bir çocuğu gladyatör dövüşüne sokmaz, değil mi?"

Nişanlımın ailesi pek çok şey olabilir -yalancılar, hilekârlar, hırsızlar- ama Ölümsüz Vadi'nin mavi göğü altında Valveres'in *bunu* yapmasına imkân yok.

Basten karanlık bir sesle mırıldanır, "Rian? Hayır."

Dudaklarım anlayışla ayrılıyor. "Berolt."

Basten'in sessizliği beni doğruluyor.

Dişliler gümbürdüyor ve arenanın bodrumuna açılan bir tuzak kapısı açılarak çocuk dövüşçünün yaklaşık yirmi adım ötesinde büyük bir dikdörtgen delik oluşturuyor. Midem bulanıyor. Yukarı ne çıkacak? Yetişkin bir dövüşçünün karşısına bir çocuğu koymak vicdansızlık olurdu.

Stadyumdaki on bin kişilik kalabalık tedirginlikle dalgalanıyor, hoşnutsuzluk mırıltıları orman yangını gibi yayılıyor. Bu suça öfkelenen tek kişi ben değilim. Bir çocuğun güvenliği tehlikeye girerken öfkeli haykırırlar yükseliyor. Bir cam şişe Ölümsüz Kutu'ya fırlıyor ve parmaklıklara çarparak parçalanıyor.

Basten kılıcını çekiyor.

"Rian!" Müstakbel kocamı on adım ötede görüyorum ve Basten beni arkamdan takip ederken üzerine atılıyorum.

Parmaklarım Rian'ın kolundaki siyah ipeği pençeliyor. "Rian, bu da ne böyle?"

Rian şampanyasından yavaşça bir yudum alır. "Sıradaki dövüş, sevgilim."

O kadar rahat konuşuyor ki, bana hava durumunu anlatır gibi. Kanım donuyor. Gerçekten bu kadar kalpsiz mi? Yoksa bu bir blöf mü? Rian gerçek duygularını maskeleyerek için bir ömür harcadı ve ben henüz onun tüm söylediklerini okumayı öğrenemedim.

Spiker devam eder, " ...bugün Kravada'nın vahşi kaplanlarından biri tarafından temsil edilen ölümcül bir altın pençe ile tanrımızın savaşında!"

Tuzak kapısından bir kafes yükselirken bir gümbürtü duyulur. Sırık gibi bir kaplan dar alanda adım atıyor. Kalabalığın kükremesi kaplanın yere çömelmesine, kulaklarını arkaya dikmesine, bunalmasına ve en az çocuk kadar dehşete düşmesine neden oluyor.

Çenesinden salya akıyor, bu bir sıkıntı belirtisi.

Öfke boğazımdan aşağı damlıyor, ta ki bağırsaklarımda birikip içimi erimiş kurşuna çevirene kadar. Öfkeli kalabalıktan bir şişe daha

ve Runa Hanım ığlık atıyor. "Bunlar hayvan!"

Ferra şampanya bardağını masaya devirip kıracak kadar sert bir şekilde vuruyor. "*Onlar* hayvan mı? Kalabalık mı? Umarım bir sonraki şişe lanet burnunu kırar."

Leydi Runa'nın nefesi kesiliyor.

Spiker elini kaldırır. Davullar daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı vurur ve sonra aniden durur.

Spiker elini indirir. "Kaplalı serbest bırakın!"

"Hayır!" Rian'ın kolunu öyle sert kavırıyorum ki morluklar oluşuyor. Yüce Lord olarak arenadaki her şey üzerinde hâkimiyeti var. Buna bir son verebilir. "Onlara bunu durdurmalarını söyle, Rian!"

Rian sabırla, yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi onu ekiştirmeme izin veriyor. Başını soğuk bir kayıtsızlıkla çevirip bakışlarımı karşılıyor. "Keşke biri bunu durdurabilse."

Sözlerinde çok ağır imalar var. Ne demek istediğini hemen anlamıyorum çünkü gerçek çok korkunç - ama anladığımda, o ateş ve ben kuru ıra gibi kolunu bırakıyorum.

Geri çekildim, nefesim kesildi. "Bana tuzak kurdun."

Rian'ın tepkisi neredeyse dolu olan şampanya kadehini boşaltmak olur. Onu Ferra'nın paramparça olmuş bardağının yanına, yere fırlatır ve sanki artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi o da parçalara ayrılır. Ve bu kötölük yuvasında, belki de yoktur.

Gözlerinde dengesiz bir bakış var. "Ne yapacaksın, bülbul?"

Tanrım, şimdi her şey mantıklı geliyor. Berolt fareyle gösteriden şüphe etti. Bu bir gösteri, ama kumun üzerindeki çocuk oyuncu değil. Sahnede olan *benim*. Kaplanla iletişim kurmak için vaftiz öpücüğümü kullanmamı istiyorlar. Burada, on bin kişinin önünde.

Ya da çocuğun ölmesine izin verirler.

Yavaşça geri çekiliyorum, Rian'a onun ne kadar aşağılık biri olduğunu anlatmak için uygun kelimeleri ararken başım öne arkaya sürükleniyor. Belki bu Berolt'un fikriydi ama Rian biliyordu. Lanet olsun ona. *Lanet olsun ona!*

Kaplan kafesten dışarı fırlar, kulaklarını geriye atar ve tribünlere doğru tıslar.

Rian'ı unutuyorum. Görevi krallığın tüm ruhlarına, özellikle de çocuklara çobanlık etmek olan Büyük Ruhban'ı ve tüm güçlü seçkinleri unutuyorum.

hiçbir şey yapma.

"Sabine, bekle." Basten sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle mırıldanıyor. "Seni gücün için kullanıyorlar. Onlara istediklerini verirsen, seni daha kötü şeyler için kullanırlar."

Basten Valverleri neredeyse kendi ailesi gibi tanıyor, bu yüzden uyarısından şüphe etmiyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki?

"O bir çocuk," diye fısıldıyorum.

Korkulukları kavıyorum ve zihnimin her zerresini dövüş alanına odaklıyorum.

Kaplan Ölümsüz Kutu'dan yaklaşık yüz adım uzakta. Bir hayvanla bu kadar uzaktan iletişim kurmayı hiç denemedim ama hayvanların ihtiyacımı çok uzaklardan hissedip yardımına koştuğu zamanlar oldu.

Dur, kaplana söylüyorum. ***Çocuğa zarar verme.***

Kaplan beni duymuyor ya da duysa bile dinlemiyor. Havadaki ezici korkusunun ürkek iplerini hissedebiliyorum.

On bin öfkeli sesin gürültüsü onu neredeyse felç ediyor. Tekrar tıslıyor, paniklemiş.

Çocuk titreyerek bir mızrak alıyor ve kaplan dikkatini ona doğru yöneltiyor. Hayvanın rahatladığını hissedebiliyorum. Sonunda net bir hedefi var.

Kait! Ağlıyorum. ***Saldırmayın!***

Kaplan bana doğru bakmıyor bile.

Hayır, hayır, hayır.

Fazla zamanım yok; kaplan, cılız mızrağını gevşek bir tutuşla kaldıran çocuğa doğru yaklaşmaya başladı bile. Ama ne yapabilirim ki?

Belki de yanlış bir yaklaşım benimsiyordumdur.

Gözlerimi kapatıyorum. Kafamdaki görünmez bağlantı, gürültülü kalabalığın üzerinden geçip kaplanın kürklü kulaklarına düşerken dağınık düşüncelerim kayboluyor. Sonra, erişimimi daha da ileri götürüyorum. Daha önce hiç gitmediğim kadar uzağa. Acı kafatasımı parçalıyor, ama bir şey yerine kayan bir cıvata gibi açılana kadar itmeye devam ediyorum.

Bri4ht güneş. Ayakların altında ince kum. Bir caddede ne kadar yaprak varsa o kadar insan.

Kaplanın düşünceleri bana kelimeler olarak değil, imgelerin parıltıları olarak geliyor. Bir şekilde, kaplanın zihninin içindeyim. Onun acı çektiği gibi ben de acı çekiyorum. Onun korktuğu gibi korkuyorum. Çocuğun mızrakla ona saldırdığı anda dehşetinin doruğa çıktığını hissediyorum.

Kaplanın içgüdüleri kopmuş bir kemik gibi yerine oturuyor. Vahşi doğasına teslim olurken soğukkanlılığını hissediyorum. Arenanın tentesinde yankılanan bir hırıltıyla, canavar üç inçlik dişlerini gösteriyor.

Seyirciler korku dolu bir sessizliğe gömülür. Ölümsüz Kutu'daki katılımcılar aşağıda yaşanan dramı şaşkınlıkla izliyorlar. Rian'ın hâlâ yanımda olduğunun belli belirsiz farkındayım - on bin kişi arasında kaplanı izlemeyen tek kişi.

Çünkü beni izliyor.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Ondan dünyadaki tüm güllerin dikenlerinden daha çok nefret ediyorum.

Ona sempati duymak, ona ihanet ettiğim en ufak bir suçluluk hissetmek, öfkeden başka bir şey hissetmek çok yanlış.

Geri çekilirken, uyuşuk bir şekilde bir sandalyeye çarpıyorum ve Basten'in sırtımın küçük kısmındaki güçlü eli beni yakalıyor.

"Küçük menekşe." Sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldıyor ve sıcak nefesi damarlarımda hissettiğim aceleciliğin aynısını taşıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama ben biliyorum."

Keskin bir nefes alıyorum, korkulukları kavıyorum, odağım tehditkâr bir hırıltıyla çocuğa saldıran kaplana geri dönüyor.

Çocuk bir savaş çılgılığıyla bir mızrak fırlatır, ancak mızrak işe yaramaz bir şekilde yere düşer.

Parmak uçlarımdan bir karıncalanma yayılıyor ve yemin ederim kaplanın pençelerinin altındaki kumun çıtırtısını hissedebiliyorum.

Ve basitçe söylüyorum: ***Dur.***

Kaplan çocuğa ulaşmadan üç adım önce durur, sırtı kamburlaşır, kulakları döner. Devasa kafası, Ölümsüz Kutu'ya odaklanmak için on bin seyirci arasında bir çizgi oluşturuyor.

Kalabalık o kadar sessizleşiyor ki, tentelerin esintiyle dalgalandığını duyuyorum. Yavaşça, sinmiş çocuk kaskını tuttuğu yerden dışarı bakıyor. Seyircilerin gözleri teker teker bana dönüyor ve kaplanın odak çizgisini izliyorlar.

Fısıltılar tüyleri diken diken eder.

"Kanatlı Leydi ..." *"Gücünü"*

kullanıyor ..."

"...Valveres'e karşı durmak . ."

Ama kaplanla aramızdaki zihinsel bağ dışında her şeyi görmezden geliyorum.

Ben *buradayım*, hayvana söylüyorum. *Ben bir dostum. Sen güvendesin.*

Kaplan kışını yere koyuyor ve sanki kulağında bir sivrisinek vızıldıyormuş gibi bir pençesini başının yan tarafına vuruyor. Ama zihnindeki benim sesim, bir böcek değil. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama vaftiz öpücüğüm bir hayvanla daha önce hiç olmadığı kadar derin bir seviyede bağlantı kuruyor.

Arkadaş mı? Temkinli bir şekilde tekrarlıyor.

Gözlerimden yaşlar süzülürken neredeyse gülecektim. *Evet! Evet! Bir arkadaş! Peki ya o çocuk? O da bir arkadaş.*

Kaplan pençesini kulaklarının üzerinde birkaç kez daha gezdiriyor; sesimin kafasında yarattığı kaşıntıdan hoşlanmıyor ama mesajımı anlamış görünüyor. Birkaç gergin an boyunca kumun üzerinde, Ölümsüz Kutu'ya bakarak oturmaya devam ediyor.

Bana dönük.

Kaplanın çocuğun canını bağışlayacağı yavaş yavaş anlaşıldıkça, kalabalığın mırıltıları heyecanlı inançsızlık çığlıklarına dönüşüyor. "Kanatlı Leydimiz!" sloganları stadyumda yankılanıyor ve göz ucuyla yüzlerce elin kanat çırpma şeklini aldığını görüyorum.

Yanımda, Rian düzensiz bir nefes veriyor. Çocuk güvende olduğu için rahatladığı düşünülebilir ama ben daha iyi biliyorum.

Rian tuzağının işe yaradığına seviniyor.

"Tanrılar adına, bülbul," diye nefes alıyor gözleri beni içine çekerken. "Kaplanı büyüledin. Kalabalık. *Beni büyüledin-*"

Buz saçan bir bakışla ona döndüğümde susuyor.

Kaydığımı hissediyorum, kayıyorum, kayıyorum. Artık yarı kaplan, yarı kızım ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde tıslıyorum, "Baban ne demişti? Yeterince eğlenmiyor musun? Bunu değiştirebilirim."

Öfke görüşümü bulanıklaştırıyor, baş döndürücü ve sarhoş edici. Kendimi kaybediyorum ama çok güçlü bir şey kazanıyorum. Valverlerin işledikleri her suçun iki kat adaletle karşılanacağını öğrenmeleri gerekiyor. Onlar gibi insanlar çok uzun zamandır dünyayı kendi kaprislerine göre döndürüyorlar.

Sağ elimi kaplanın pençesiymiş kaldırıyorum.

Sanki kendi üzerimde yüzüyormuşum gibi bir ağırlıksızlık hissi beni sarıyor. Sanki uyuyormuşum da sonunda uyanmışım gibi avuçlarımdan damarlarıma doğru kıvılcımlar çakıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Tüylerim diken diken oluyor. Beynimde tüylerimi diken diken eden bir dalgalanma oluyor ve aniden dünyaya şöyle bakıyorum

Başka birinin gözleri, dünyayı farklı bir ışıkta gören biri, renkler eskisinden daha parlak ve daha canlı.

Ve bir şekilde, ne yapabileceğimi biliyorum.

Dikkatimi kaplana veriyorum ve diyorum ki, ***benim için bir şey yapmanı istiyorum. Buraya tırman ve gördüğün her Valvere'in yüzünü tırmala.***

Kaplan hayır demez.

Hayır diyemez.

Çünkü kaplan ve ben artık biriz ve emrettiğimi yapmaktan başka seçeneğİ yok.

Kaplan spiker kürsüsüne tırmanıp davulcuların devasa enstrümanlarının üzerine atlayıp tribünlere tırmandığında seyircilerin tezahüratları çığlıklara dönüşür.

BÖLÜM 8

WOLF

S Paniğe kapılan kalabalık kaplandan kaçmak için mücadele ederken kremler tribünlerde gök gürültüsü gibi akıyor.

Davul, pençelerinin yüzeyinde çıkardığı gümbürtülerle yankılanıyor, Tanrı'nın öptüğü kulaklarımı sağır ediyor. Kaplan, seyircilerin çığlıklarını duymazdan gelerek patlayıcı sıçramalarla tribünlere tırmanıyor.

Canavar *ele geçirilmiş* gibi görünüyor.

Alt tribünlerdeki Altın Nöbetçiler Büyük Ruhbanı korkulukların üzerinden tırmanmaya çağırır. Kendisine uzatılan elleri elinin tersiyle iter, sonra da altı metre aşağıya kendi başına atlar.

Sabine'in üst kolunu tutup onu sarsıyorum ve "Ne yaptın Sabine?" diye tıslıyorum.

Cevap vermiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Derin mavi gözlerinde bir sorun var; bakır bir çaydanlığın üzerindeki patine gibi uzak, yanık bir bakışları var.

"Sabine? Bunu durdurmalsın. Çok ileri gitti!"

Lord Berolt, o lanet olası piç, bunun arkasında. Tahmin etmem gerekirse, dünyanın onun gücüne tanıklık etmesini istediğini söyleyebilirim, öyle sansasyonel bir gösteride ki, bunun haberi en uzak düşmanlarına ulaşacaktı.

Ve dürüst olacağım, on bin kişilik bir kalabalığın yaz güneşinin gücüne ve akşam ayının kalbine sahip bu kızın önünde diz çöktüğünü görmek çok iyi hissettiriyor. Ama şimdi o bir takımyıldızı gibi patladı.

çok uzaklara uzanıyor. Yıldızlar böyle yükselemez. Eninde sonunda düşerler.

Onu tekrar sarsıyorum ama sanki akli bedenini terk etmiş

gibi. "Kurt!" Rian aniden bağıyor. "Soluna dön!"

Kaplan yaklaşıyor. Sadece iki kat aşağıda.

Paniğe kapılmış on bin seyircinin çıkışlara doğru hücum etmesiyle tüm arena sarsılıyor. Nefesim hızlanıyor. Kaslarım geriliyor. Kaplanın yörüngesini hesaplamak için içgüdülerim devreye girerken, duyularım yeteneklerinin zirvesine çıkıyor.

Hayvan kaslarını gerip kutuya doğru sıçıyor, korkulukları tek hamlede aşılıyor ve ben tam zamanında eğilip yoldan çekiliyorum.

Çenesini Leydi Runa'nın dirseğine bir santim kadar yaklaştırdığında yarım düzine sandalyeye çarparak parçalanır ve yere düşer. Kadın bir çığlık atar. Kaplan kırık mobilyaların arasında kendini düzeltmeye çalışırken birkaç değerli saniye geçer ve Altın Nöbetçiler'e feryat eden Leydi Runa'yı çıkışa götürme şansı verir.

Rian kılıcını çeker. "Sabine'i güvenli bir yere götür. Kaplanı ben hallederim."

Bileğini gevşetmek için kılıcını gösterişli bir daire çizerek döndürüyor, ardından canavarla yüzleşirken tutuşunu sıkılaştırıyor.

Tereddüt ediyorum ama tüm hatalarına rağmen Rian usta bir kılıç ustasıdır.

Kendi başının çaresine bakabilir.

Sabine'i omuzlarından kavradım. Onu tekrar salladım. Yanaklarına birkaç heyecan verici şaplak atıyorum. Hiçbir şey onu sersemliğinden kurtaramadı.

Ve kaplan o kadar yakın ki keskin ter kokusunu alabiliyorum.

"Lanet olsun. Seni buradan çıkarmalıyım."

Onu üst sınıf katılımcıların oluşturduğu izdihamın içinden geçiremeden Lord Berolt önümüze düştü ve yere çakıldı.

Kaplan hırlıyor ve kılıcımı saldırı pozisyonuna getiriyorum, ama sarı gözleri ben yokmuşum gibi beni tarıyor, sadece Lord Berolt'a kilitleniyor.

Kaplanın beni ya da diğer seyircileri değil, sadece Valveres'i hedef aldığını fark ettiğimde sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Sabine'e odaklanmak için kafamı kırbaçlıyorum.

Bunu o mu yapıyor? Sadece onunla konuşmuyor, onu kontrol ediyor mu?

Kılıcımı yeniden kavradım. Eğer kaplanı öldürürsem Sabine benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret edecek ama başka ne seçeneğim var ki?

Tüm bunlar bittikten sonra Valveres'e hesap vermek zorunda kalacak. Ve eğer canavar onlardan birinin bile kanını emerse, onu zincire vuracaklar.

hayatının geri kalanında.

Tam saldırmak üzereydim ki Rian kendini kaplanla babasının arasına soktu. "Ona vurma! Bu şeyin ne kadar değerli olduğunu biliyor musun? Onu Kravada'da kendim yakaladım; tekrar yakalayabilirim. Canavar ustası zincirlerle yola çıktı bile."

Kaplanı balkonun köşesine doğru sürmek için sola doğru hamle yapar gibi yapıyor. Bugün gördüğüm onca inanılmaz şey arasında bu en ahmakça olanı olmalı.

"Aptal olma!" Şak diye söyledim.

Ayaklarının üzerinde dans ediyor, kılıcı hazır, beni görmezden geliyor.

Tartışmayı dilimde tutuyorum. Bunu durdurabilecek tek bir kişi var.

"Sabine!" Onu tekrar yakaladım. "Kendine gel!"

Faydası yok. Benim farkında olduğunu bile sanmıyorum. Gözlerindeki sırlı öfke güneşten daha sıcak yanıyor. Gözleri hayvana kilitlenirken ağzı sessizce hareket ediyor. Dudakları tıslar gibi geri çekiliyor ve arkamda kaplan bu hareketi yankılayarak tıslıyor.

Bir çılgık dikkatimi parmaklıklara yöneltiyor. Ferra Yungblood başarısız bir kaçış girişimiyle parmaklığın üzerinden sarkıyor, bir bacağı iki yanda, gülünç elbisesi bir çiviye takılmış.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Başka biri olsaydı, onları kaderlerine terk etmek isterdim. Burada önemli olan Sabine. Ama Ferra da en az kadar Valvere ailesinin kölesi. Kafası kokulu sabunlara ve gümüş taraklara takılı olsa da kalbi iyi.

Hâlâ garip bir koma halinde olan Sabine'yi sağ taraftaki perdenin arkasına, kalabalığın izdihamından uzak bir yere sıkıştırıyorum ve sonra Ferra'nın bileklerini sıkıca tutuyorum.

"Kurt!" diye bağırıyor, kristal topuklu ayakkabılarından birini rahatsız edici çiviye vurarak. "Elbisem sıkıştı!"

"O zaman yırt ."

Sanki bir uzvunu kesmeyi önermişim gibi, "Sakın buna cüret etme," diye uyarıyor. "Bu Gaither House tülü."

"Bu bir

elbise." "Bu

bir *couture*."

Tam onun kıyafetini lanetleyip lanet olası şeyi yırtıp atmak üzereydim ki tanıdık bir figür tribünlere doğru topallayarak ilerliyor - herkes tehlikeden kaçarken tehlikeye doğru ilerleyecek kadar gözü kara olan tek piç.

"Folke!" Bağıryorum.

Folke kendini Ölümsüz Kutu'ya kaldırıyor ve bir askerin hızlı değerlendirmesiyle sahneyi inceliyor, Ferra'yı gördüğünde gözlerinde merak parlıyor.

"Git," dedi bana. "Ben bayana yardım edeceğim."

Ferra, Folke'nin yırtık ceketine bir göz atar ve saldırıya geçer. "Ayakkabılar umurumda değil ama bu elbise benim için seksten daha değerli."

Kalabalığın arasından hızla geri dönerken duyduğum son şey Folke'un "Hanımefendi, elbiseyi saklayacağım ama yatak odası maceralarınızı yeniden gözden geçirmemiz gerekebilir" demesi oluyor.

Sabine.

Geri dönüyorum. Ölümsüz Kutu tam bir kaos içindeydi. Mobilyaların yarısı devrilmiş ve biri sol taraftaki perdeyi yırtmış. Kırık bardaklar ve seramik tepsiler yere saçılmış. Ezilmiş meyvelerin ve dökülmüş şarabın olgunlaşmamış kokusu boğazımı kaplıyor.

Büyük adımlarla locayı geçerken göğsüm kabarıyor. Perdenin arkasında hâlâ sersemlemiş bir halde duran Sabine'e ulaştığımda bir huşu patlaması yaşıyorum. Hangi gücün kilidini açtığını bilmiyorum ama insan dışı, ruhani görünüyor, sanki her an fey çizgileri derisi boyunca ışığa dönüşecekmiş gibi.

Kulaklarım karıncalanıyor. Binlerce seyircinin gürültüsü ezici bir çoğunlukla çığlıklardan oluşuyor, ancak bunun altında, yüksek işitme duyum başka bir katman seçiyor. Bu bir ilahi mi?

"Kanatlı !" "Kanatlı

!"

Stadyumun dört bir yanında kalan seyirciler elleriyle kanatlar oluşturuyor. Valveres'e karşı bir kaplanı döndürdüğü için Sabine'e tezahürat yapıyorlar. Hatta iki adam locaya tırmanıyor ve içecek masasını devirirken yumruklarını havaya kaldırıyor. Toplanan bir fırtına gibi bir isyanın yaklaştığını hissedebiliyorum, elektrikli beklentisi havada kıvılcımlanıyor.

Lanet olsun.

Sabine'in dudakları, kaplana sessizce gönderdiği mesajlarla birlikte seğiriyor. Parmakları kaplanın hareketlerini yönlendirmek için havada geziniyor. Sola kayıyor ve kaplan sola kaymış gibi yaparak Rian'ın kılıç darbesinden kaçınıyor.

Bu sefer onunla mantıklı konuşmaya çalışmıyorum. Burada endişelendiğim vahşi hayvan kaplan değil. Her tehlikeli yaratıklarla uğraşıyorum:

Ayılar. Kurtlar. Geyikler. Sabırla takip etmenin de zamanı vardır, yırtıcı bir güç gösterisi yapmanın da.

"Benimle geliyorsun." Sağlam omzumu ortasına doğru eğdim ve bacakları önümden aşağı sarkacak şekilde güzel kıcını havaya kaldırdım.

Bir rüyadan uyanır gibi soluk soluğa kalıyor. Vücudu garip bir şekilde titriyor. Kalbi sonunda durulmadan önce düzensiz bir şekilde atıyor.

Ve sonra burnuma tekme attı.

"Ow!"

"Tanrılar aşkına!" diye haykırıyor. "Basten, indir beni! Kaplanın . . . Bana ihtiyacı var!"

Kalçalarını omzumda kıvrırken acıdan irkilerek bir çizgi kan tükürüyorum. Onu çıkışa doğru götürürken öfkeli çığlıkları taştan kararlılığımı sarsmıyor. Tek düşündüğüm onunla kaplan arasına mesafe koymak. Onu kendi güçlerinden korumak anlamına gelecekse, Astagnon'un yarısını omzumda taşıyacağım.

"Rian onu öldürecek," diye ağlıyor. "Yapacağını biliyorsun! O bir lanet-"

Bir anda onu ayağa düşürdüm ve müstakbel kocasına alenen iftira atmadan önce elimle ağzını kapattım.

Bana karşı öfkelenirken boğuk küfürleri avuçlarımı ıslatıyor. Ölümsüz Kutu'yu gölgeli iç geçitten ayıran kemerin altındayız ve düzinelerce Altın Nöbetçi ve üst sınıf katılımcılar ona bakıyor.

"Sessiz ol," diye tıslıyorum.

Köylü sınıfı arasında bir isyana yol açtı; seçkinler onu artık Rian'ın zararsız küçük evcil hayvanı olarak görmeyecekler.

Ama hâlâ gücünün etkisinde, gözleri kocaman ve cam gibi.

Onu bıraktığımda, kutuya geri koşmaya çalışıyor. "Kapan-"

Onu belinden yakaladım ve geri çektim. "Rian ona zarar vermez!" "Bunu bilemezsin! Tanrım, yapmamalıydım. Bunu yapmak istememiştim.

."

Bunu anladığında yüzünde dehşet dolu bir ifade belirir. esasen kaplana saldırmamasını emrettiği anda onu öldürdü.

Yıldızlarla parlayan gözleri bana yalvarırken parmakları üst kollarıma kenetleniyor. "Ben sadece onları korkutmak istedim! Kaplan kimseye zarar vermeyecekti, yemin ederim. Ama bu zaten çok fazla, değil mi? Onu öldürecekler."

Dudağını o kadar sert ısıyor ki derisinin altındaki kan zonklamasını duyuyorum.

Çenesini kavırıyorum ve başını zorla kaplan dövüşüne doğru çeviriyorum. "Bak, zincirlere bak! Görüyor musun? Nöbetçiler onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.

Rian onu tuzağa düşürmek istiyor. Eğer kaplana teslim olmasını söylersen, onu kafesine geri koyacaklar. Sağ salım."

Teri, korkunun tuzlu tadını taşıyor. Küçük bedeni şokun ilk uyarı işaretleriyle titriyor.

"Sabine." Yüzünü ellerimin arasına alıp kontrolü ele alıyorum. Bakışlarını benimkilere kilitliyorum, ancak gözleri kafasının içinde geri dönmekle tehdit ediyor. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, ileri geri, yükselen ve alçalan bir gelgit gibi istikrarlı bir şekilde onu yatıştırmak için.

"Benimle kal. Bunu durduracak güce sahipsin. Hâlâ kaplanı kurtarabilirsin."

Parmakları göğüs zırhımı huzursuzca çekiyor. Burnunu sokan bir kedi gibi başını avucuma doğru eğiyor ama güç seline tepki hâlâ kontrolsüzce titriyor. Bir elimi boynunda gezdirip parmaklarımı ensesindeki saçlara geçiriyorum.

Güvende hissetmeye ihtiyacı var. Sabit. Düşerse onu yakalayacağımı bilmeye. Dudaklarına yaklaşım fısıldıyorum, "Bırak gitsin."

"I . . . Basten . . ." Kök salar gibi alnını benimkine değdiriyor. Titreyerek nefes alıyor. Kasları panikle tutundukları yerden kurtulurken nihayet vücudunda bir değişim meydana geliyor.

"Kaplanla konuş, Sabine." Dudaklarına fısıldıyorum.

Tuttuğu nefesi bırakıyor ve panik halinin daha güvenli bir zemine kaydığını hissediyorum.

"Dur, dostum." Sessiz sözleri benden başka kimse tarafından duyulamazdı.

Gözümün ucuyla kaplanın kulaklarının, annesinin miyavlamasını duyan kayıp bir kedi yavrusunun bakışıyla döndüğünü görüyorum.

"İşte böyle, küçük menekşe." Elimini sırtının alt kısmına doğru yumuşatıyorum. "Tekrar."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. Parmaklarıyla kaplanı yönlendiriyor ve kaplan zararsız bir ev kedisi gibi yere yatıyor.

Canavar ustası, ağaç dalları gibi titreyen kollarıyla zinciri dikkatlice kaplanın boynuna geçiriyor ama kaplan tüm çabalarından yorulmuş bir halde sadece esniyor.

Eğitmen, zinciri sabitleyen Altın Nöbetçiler'den oluşan bir ekibe işaret verir. Rian kılıcını kınına sokarak, "Bitti," diye duyurdu. Bir elini kısa saçları. Kalan bir düzine adamla yüzleşirken o da nefes nefese kalır.

Ölümsüz Kutu'daki askerler. "Bitti!" Ama bitmedi.

Hiç de değil.

Çünkü halk hala isyan ediyor, satıcı arabalarını deviriyor ve ellerine geçen her şeyi Ölümsüz Kutu'ya fırlatıyor. Kalabalık Fae tanrılarında birinin heykelini aşağı indirirken aşağıda bir yerde bir gürültü kopuyor. Rian kaşlarını çatıyor, sonra Altın Nöbetçiler'in başına alçak sesle bir emir veriyor.

Askerler tribünlere akın ediyor.

Başlattığı isyandan habersiz olan Sabine yüzünü göğsüne gömüyor. "Tanrılara şükürler olsun Basten. O kadar korkuyordum ki..." Düşünceleri bir hıçkırıyla sönüyor.

Bir elimi saçlarında gezdiriyorum, keşke suçluluk duygusunu da karışıklığı kadar kolay tarayabilseydim. "Her şey yolunda, küçük menekşe. Her şey bitti. Seni yakaladım."

Ama rahatlamam hemen daha karanlık bir şeye dönüşüyor.

Yavaşça, Rian'ın, Berolt'un, Folke'un ve Ferra'nın da aralarında bulunduğu düzinelerce gözün kaplandan Sabine'e kaydığını hissediyorum.

Daha doğrusu Sabine'i tutan ben.

Birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu bildiğini gösteren bir aşinalıkla bedenime sokuldu. Dudaklarım onu öpebileceğim kadar yakındı. Onu tartakladım, bir korumanın soylu bir kadına yapmayacağı şekilde, elimi kıçına koyarak omzuma attım.

Oh, *lanet* olsun.

Sabine'i canlı bir kömürmüş gibi bırakıyorum ve ellerimi kaldırarak geri çekiliyorum. Tek umut ışığı, tribündeki binlerce seyircinin çoğunun görmediği, sadece locada kalan bir düzine insanın görebileceği kadar geride olmamız.

". Özür dilerim, sadece sizi canavardan korumaya çalışıyordum."

Bir saniye sonra kendi sağduyusu ona geri döner. "Tabii ki. Wolf."

Dilimde acının tadı var ve tekrar yukarı çıkmadan onu mideme indiremiyorum. Eğer insanlar Sabine ve benim aramda bir aşk olduğundan şüphelenirse, söylentiler hızla yayılır ve sabaha kadar boynumuz ilmikte olur.

O an gergindir ama sonra Sabine sendeleyerek kaplanın yanına gider. Dizlerinin üzerine çöküyor ve boynuna sarılıyor.

"Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim."

Geçici olarak yüzünü yalıyor.

Rian omuzlarında kalan adrenalini atıyor, ama keskin gözleri soru sorarcasına bana dönüp duruyor.

Lanet olası tanrılar, lütfen onu nasıl tuttuğum hakkında bir şey söylemeyin.

Tribünlerden biri bağırıyor, bir kadın çığlık atıyor ve Rian isyanı bastırmak için askerlerin yarısına soyunmalarını işaret ediyor.

Tüm o gözlerin ağırlığı üzerimden kalkıyor ve ciğerlerim rahatlıyor.

Herkes ne gördüğünü ki? Sadece sorumluluğunu koruyan bir koruma. Tahmin edilemez bir durumda onu güvende tutuyor.

Her gardiyanın yapacağını yaptım.

Folke, Ferra'nın kışına bir şaplak atana kadar buna inanmak için kendimi zor tutuyorum - kızgın bir soluğa neden oluyor ama aynı zamanda menekşe gözlerinde bir ilgi parlaması - sonra bana doğru yanaşiyor ve omzuma ağır bir el vuruyor.

"Kurt," diye mırıldanıyor alçak sesle. "Birkaç gün içinde ikinci kez: Sen aşık bir aptalsın."

BÖLÜM 9

\$ABINE

A Olaydan sonra askerler beni sadece su ve kurutulmuş koyun etiyle odama kilitlediler. Pencereyi bile kilitlediler. Yumruklarımı kapıya vurduğumda kimse cevap vermiyor. Camı kırmak işe yaramıyor.

Pencere camlarının etrafındaki dar demir çerçeveler aslında bir kafesin parmaklıkları. Anahtar deliğinden Basten'ın dışarıda nöbet tuttuğunu görebiliyorum ama Rian da Maximan'ı göndermiş. İki koruma, Basten'la iletişim kurmamın mümkün olmadığı anlamına geliyor.

Elimi kapıya dayıyorum, ona en yakın olduğum yere. Kalbimin korku dolu pırtırtılarını, yutmaya çalıştığım hıçkırıkları, tırnaklarımı sinirle yiyişimi duyabiliyor. Onu arzuluyorum ama vaftiz öpücüğünün ne kadar kırılmış olduğumu görmesine izin vermesi fikrinden de nefret ediyorum. Duren'e geldiğimizden beri umursamaz bir kadın resmi çizmeye çalışıyorum. Onu aştığımı. Yapabileceği hiçbir şey kararlılığımda bir çatlak oluşturamaz.

Ama o her şeyi duyar.

Her şeyi görüyor.

Zaaflarımı bazen benden bile daha iyi biliyor.

Peki, olsun.

İntikamını almak için içimde yılların öfkesi kaynıyor ve faillerin Basten, Rian, Kız Kardeşler, sarhoş bir baba ya da tüm lanet olası sistem olması umurunda değil.

Siktir et. Bir şeyleri kırmak istiyorum. Basten'in hıçkırıklarımdan başka bir şey duymasını istiyorum.

Öfke beni ele geçiriyor ve ağır gümüş şamdanı kapıyorum. Tek bir vuruş yetiyor ve pencere paramparça oluyor.

Memnuniyet göğsümde patlıyor. Kırılan bir cam beni hiçbir yere götürmeyebilir, ama kırılan camın sesi, başka türlü seslendiremediğim keskin kenarlı öfkeye tatmin edici bir koro oluşturuyor.

Şamdanı bir kenara fırlatıyorum, sonra titreyerek masa sandalyesine yığılıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum. Başımı masaya yaslıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ellerimi balık ağı gibi düğümlenene kadar uzun saçlarımda gezdiriyorum.

Kalbim ince ve boş hissediyor. Gösterinin anısı yanaklarımı kızartıyor. Kaplan artık sadece tanrıların lütfu ve Rian'ın onu canlı yakalayabileceğinden emin olmasını sağlayan şişirilmiş egosu sayesinde yaşıyor.

Bir daha asla bir hayvanın kontrolünü bana zorla teslim ettiğini hissetmek istemiyorum ama yine de içimde korkunç bir yan var - itiraf etmekten korktuğum bir yan - onu zorlamaktan *heyecan* duyuyor.

Neden ağlıyorsun? Küçük bir ses diyor ki.

Evet, neden ağlıyorsun? diyor bir başkası.

Gözyaşlarımı silerek başımı kaldırdığımda birden fazla çift yumuşak siyah gözün bana göz kırptığını görüyorum.

Orman faresi boş bir çay tabağının üzerinde oturuyor. Bir sıvacı kuşu çay fincanının kenarına tünür. Bir sincap kitap yığınının üzerinde arka ayakları üzerinde duruyor. Ve bir çift uğur böceği gümüş saç fırçamın üzerine tırmanmış.

Titrek bir gülümseme veriyorum. ***Merhaba arkadaşlar. Yüzlerinizi görmek çok güzel. Kız üzgün,*** diyor sıvacı kuşu ve uğurböcekleri koroya katılıyor. ***Üzgün,*** diye cıvıldıyorlar. ***Üzgün. Üzgün. Üzgün. Üzgün.***

Saçlarımı düzeltip doğruluyorum ve yanaklarımdaki gözyaşı izlerini siliyorum.

Korkuyorum, fısıltıyla itiraf ediyorum. ***Bugün, 4odkiss'im yeni bir şey yaptı-***

Ama bana farklı gözle bakabileceklerinden korktuğum için küçük yaratıklara bir hayvanı zorladığımı açıklamak istemeyerek sözlerimi durduruyorum. Aynı şeyi onlara da yapacağımdan korkarlarsa kalbim kırılır.

Bir şey değil. Sincabın beyaz çizgisini okşuyorum. ***Teşekkürler, dostlar.***

Uğur böcekleri pencereye doğru geri dönüyor, sıvacı kuşu uçarak şifonyerimin üzerine tünüyor ve sincap çay fincanının içinde uyukluyor. Orman faresi benimle kalıyor, yerdeki saç yuvama kıvrılıyor.

Son gözyaşlarımı da kuruladığımda, sincabın üzerinde oturduğu kitap yığınının gözlerim takılıyor.

Brigit'le kütüphaneden seçtiklerim. Eğitimde yardımcı olması için monoceros hakkında bilgi bulmayı umuyordum, ama belki şimdi bana da rehberlik edebilirler.

*Godkiss'in Hediyesi'*ne gelene kadar parmağımı yırtık pırtık sırtlarda gezdiriyorum. Fae'lerin İkinci Dönüşü'nden bugüne kadar belgelenmiş tanrı öpücüğü güçlerinin bir ansiklopedisi. Ateş kullananların, bulutları hareket ettirenlerin, kâhinlerin ve iksir uzmanlarının tanımlarını gözden geçiriyorum.

Sonunda hayvanlarla konuşmakla ilgili bir yazı buldum:

/Denizciler, Cratian Adaları'nda on iki yaşında, tanrının öptüğü bir çocuğun yunuslarla konuşma ve karşılığında onların dilini anlama gücüne sahip olduğuna dair söylentiler olduğunu bildirmişlerdir. Cratian Adaları'nın kralı çocuğun gücünün daha fazla balık avlanmasını sağlayacağını umsa da, yunusların onu duyabildikleri halde yardım taleplerini görmezden geldikleri anlaşılmıştır.

İnsanların hayvanlarla iletişim kurduğundan ve onların zihinlerini ele geçirebildiğinden söz eden başka bir şey yok.

Birkaç kitaba daha göz gezdiriyorum, sonra *Fae'lerin Son Dönüşü'*nün yıpranmış kopyasında duruyorum. Kitapların açık ara en eskisi bu. El yazısı o kadar solmuş ki neredeyse okunmuyor ve sırtında seçemediğim başka yazılar da var. Bu kitap bana annemin Ölümsüzler Kitabı'nın değerli kişisel kopyasını hatırlattı.

Göğsümde bir acı izi yanıyor, o kadar keskin ve keskin ki nefesimi kesiyor.

Seni özledim, anne.

Keşke bana öğüt vermek için burada olsaydı. Küçük bir kızken başımı hep belaya sokardım ve o da kaçınılmaz olarak sabırlı baş sallamaları ve bilgece sözleriyle beni kollarının arasına alırdı.

Bir tilki avı için Myst'i eyerlediği bir zamanı hatırlıyorum ve onunla birlikte çiftlik atlarından birine binmeme izin verilmesi için yalvarmıştım. Dört yaşından büyük olamazdım. Atın karnına ulaşacak kadar bile uzun değildim.

Henüz binicilikte ustalaşmadın, Sabine, dedi.

Öğrenmeme gerek yok, diye itiraz ettim ayağımı yere vurarak. Atla konuşabilirim. Ona ne yapacağını söyleyebilirim.

Sabırlı bir gülümsemeyle hizama diz çöktü ve çoktan sırtımın yarısına kadar inmiş olan saçlarımı okşadı. *İletişimde konuşmaktan daha fazlası var, kalbim. Kelimeler sadece kulak derinliğine iner. gerçekten anlamak için, birinin kalbine ulaşmalıyız.*

Ahıra özlemle baktım. *Bunun tilki avıyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.*

Güldü. *Bir atla konuşabilirsin, ama onu dinletemezsin. Babana ve bana bak. O bana sürekli bir şeyler yapmamı söylüyor; ben ne sıklıkla dinliyorum?*

Sinsi bir gülümseme verdim. *Asla.*

Kesinlikle, kalbim. Bir atla iletişim kurmak için vaftiz öpücüğünüzden daha fazlası gerekir. Zamanla güven inşa edersiniz. Kollarınızla ve bacaklarınızla konuşursunuz. Hepsinden önemlisi, sadece vaftiz öpücüğünüzle değil, kalbinizle de dinlersiniz.

Şimdi tırnaklarımı Godkiss doğum lekemin üzerinde gezdirip boşluğa bakıyorum. Arenada olan şey bu muydu? Kaplana kelimelerden daha derin bir seviyede mi ulaştım?

Yüzümü ovuşturarak iç geçiriyorum ve kitabı açıyorum, sonunda sayfanın yarısında okunaklı bir bölüm buluyorum:

İLK YÜKSELEN, SON UYUYAN. Ölümsüz Vale, uykuya dalan son fae'ydı. Ondan önce gelen Ölümsüz Meric, insanlar üzerindeki acımasız hükmüyle yedi krallığı öylesine cezalandırıcı bir soğuğa sürükledi ki kıtlık hüküm sürdü. On binlerce insan öldü. Fae'lerin yolu budur.

Bir daha asla yükselmesinler.

-Age of Frost Yıl 22

Tuhaf bir ürperti terliklerimin içinde ayak parmaklarımı kıvrandırıyor, sanki Meriç'in kendisi yatak odamın zeminine lanetli bir soğuk üflüyormuş gibi.

Ayaz Çağı, modern takvimden önce zamanı söylemenin eski bir biçimidir. Bazı hızlı hesaplamalar, Don Çağı 22. Yılının dokuz yüz kırk yıl önce olduğunu ortaya koymaktadır.

Koltuğumda arkama yaslanıp duvardaki bir noktaya bakarken kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Rahibelerin bana anlattığına göre, var olan en eski kitap, Ölümsüzler Kitabı'nın Kral'a ait üç yüz yıllık bir kopyasıymış.

Joruun, işte bu yüzden Fae'lerin önceki iki Dönüşü hakkında bildiğimizi *sandığımız* her şey güvenilmez, en iyi ihtimalle yedi yüz yıllık varsayımlardır.

Ama hesabımı doğru yaptıysam, *bu* kitap Fae'lerin İkinci Dönüşü'nün sona ermesinden sadece altmış yıl sonra yazılmış demektir. Anılar hala tazeyken. İkinci Dönüş'ü yaşamış olan insanlar *hala hayattayken*.

Neredeyse bin yıllık bir şeyi tuttuğumu düşününce ağzım kuruyor, bu kitap fae'ler hakkındaki gerçeği, onları gerçekten gören insanlar tarafından ortaya çıkarabilir. Rian bu kitabın ne kadar değerli olduğunu biliyor olmalı, değil mi? Neden kilit altında değildi?

Onun yerine yerdeydi, yani biri okumak için çıkarmıştı. Ama kim?

Kararsız parmaklarımla, daha okunaklı pasajlar bulmak için kitabı tarıyorum.

. ...dünya tanrıların kaprislerini resmettikleri bir tuvalken, tanrılar demir yumrukla hüküm sürüyordu. Savaşçı Vale, kudretli fae baltasıyla savaşın kaosundan zevk alıyordu. Ölümlü diyarlardan kana bulanmış haraçlar talep ediyor, ardında ıssızlık ve keder bırakıyordu.

Erdemin vücut bulmuş hali olarak ilan edilen Bakire Iyre, yalanın aldatıcı bir sireniydi. Genç erkekleri ve genç kızları kandırarak uzlaşmacı pozisyonlara sokuyor, ancak masumiyetlerini kaybetmelerini kınıyor ve onları kırmızı bir anahtarla cehennem hapishanelerine kilitliyordu. Vahşi Kadın Solene'nin tutsakların taş duvarlarını parçalayan ağaç kökleri olmasaydı, pek çoğu hâlâ orada acı çekiyor olacaktı.

Okçu Artain, Av Tanrısı, hem avcının hem de avın acı çekmesinden zevk alırdı. Okları sadece hayvanların etini değil, aşıkların kalplerini de hedef alırdı. Onun sapkın oyununda, oklarını tutkunun en savunmasız anlarına yönelttiğinde ölümlü bağlar paramparça oldu ve neşeyi kalp acısına dönüştürdü.

"Siktir." Fısıltı, ben onu dizginleyemeden dilimin üzerinde geziniyor.

Ölümsüzler Kitabı'nın günümüz versiyonu fae tanrılarını yaramaz ve ahlaksız olarak tasvir ediyor, elbette. *Hiçbir yerde* onların kaprislerine hizmet etmek için insanlığı köleleştirmeye kararlı zorbalardıkları söylenmez.

Son sayfayı çevirdim ve okudum:

Fae'lerin nasıl uyandığını ve İkinci Dönüşlerinin dehşetini anlatan bu ilk cilt böylece sona eriyor; ikinci cilt on fae'nin en sonunda nasıl yenilgiye uğratıldığını ve tekrar uykuya yatırıldığını ayrıntılarıyla anlatacak.

Sırtını tekrar inceledim. Evet, bu dökülen boya "Cilt I" olabilir. Peki, tanrılarının adları arasında Cilt II nerede? Tanrılarını tekrar nasıl uyutacağını bilen biri, dünyamızın kaderini ellerinde tutuyor demektir.

Avucumu kitabın kapağına dayıyorum, sonra avuçlarımın terlediğini fark edince geri çekiyorum. Yatak odamın kapısına hızlıca bir göz attım. Basten ter kokumu alıyor olmalı Sendeleyen nefeslerimi duyuyor olmalı.

Tamam mı? Küçük fare elime burnunu sokarak soruyor.

Kitabı kapattım, kalbim kaburgalarımın tehlikeli bir melodi çalıyor.

İyiim, diye cevap veriyorum, ama boğazımdan aşağı kayan korku farklı bir hikâyeye anlatıyor. Odayı tararken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. ***Bu kitap için saklanacak bir yere ihtiyacım var. Hizmetçilerin bulamayacağı bir yere.***

Beni takip edin! Fare masanın ayağından aşağı iniyor ve halının üzerinden geçiyor. Küçük pençelerini halının dikişini gizleyen ahşap süpürgeliğe geçiriyor. Halı yukarı doğru çekiliyor ve bana kitabı altından geçirebileceğim kadar yer açıyor. Hafif bir yumru bırakıyor ama bunun gibi eski bir şatoda döşeme tahtalarının eğri olması alışılmadık bir durum değil.

Teşekkür ederim, dostum! İşaret parmağımla başını okşuyorum ve bıyıkları sevinçle kalkıyor.

Kapının aniden çalınması beni sıçrattı. Fare yatağın altına bir ok gibi fırladı.

Basten, sanırım içgüdüsel olarak. Hisleri ona bulduğum şeyi söyledi. Kitap.

Ancak anahtar kilidin içinde döndüğünde, Basten'in sert yüzü görünmez.

Şu anda en çok nefret ettiğim tek kişi o.

"Sen." Kırmızı çerçeveli gözlerimi kısarak Rian'a bir parmak sallıyorum.

Birdenbire, Fae'nin İkinci Dönüşü hakkındaki vahiy beynimin köşesine geri itildi ve öfke omurgamda yanan bir kibrit gibi yandı. Şu anda ve burada zalim bir tiran varken, Fae'nin bir sonraki dönüşü hakkında endişelenmenin ne yararı var?

"Seni *piç*." diye ekliyorum.

Rian kayıtsızca çenesinin kenarını okşar. "Henüz sakinleşmedin mi? Bu mu?"

"Sen sümüklüböceklerin bile yiyemeyeceği bir gübre yığısısın. Kandırdın Ben. Tüm bu gösteri beni tanrı öpücüğümü kullanmaya zorlamak için tasarlanmıştı!"

Sakince cevap verir, "Ve sen yaptın. Zekice. Duren'de senin hakkında neler söylendiğini duymalısın. Sanırım şimdiye kadar Eski Koros'ta bile duymuşlardır. Büyük Rahip'in ayrılmadan önce performansınıza tanıklık etmek için orada olması büyük bir şanstı."

Gözlerim kısıldı. "Baş Rahip mi? Onu *bu* yüzden mi davet ettiniz?"

Meraklı gözleri beni bornozum ve terliklerimden başka bir şey giymeden yutarken yüzü bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor.

"O alaycı rahip, Kral'ın Konseyini cebinde taşıyor. Onlarca yıldır onlarla dirsek temasında, birlikte fahişelik ve kumar oynuyorlar. Büyükbabası yaklaşık elli yıl boyunca Kral Joruun'un baş danışmanıydı. Şimdi de yaşlı Joruun'u kilit altında tutuyor, böylece kimse onun durumunu doğrulayamıyor."

"Yani? Bir kan testçisi kanınızı test ettiğinde kan bağına kanıtlayabilirsiniz; Büyük Ruhban kanıtlayamaz."

"Bu yüzden Astagnon'un bir teokrasi olması için parçaları birleştiriyor, kan bağı şartını tamamen bir kenara bırakıyor. Ve tanrıların şahitliğinde, çabaları işe yarıyor. Eski Coros'ta benden hep nefret ettiler. Taşralı olduğumuz için Valvere ailesine tepeden baktılar. Servetimizi ahlaksızlıklardan kazandığımız için. Hiçbiri tahta geçmemi istemedi." Rian duraklar. "Baş Rahip kirli bir oyun oynuyor. Bu yüzden ben de kirli oynamalıyım."

İpek elbisemin altında göğsüm kabarıyor. "Bu oyunun için bir çocuğun hayatını riske attın!"

Yüzümdeki bir tutam saç okşamak için uzanıyor, ama temas etmeden önce geriye doğru sarsılıyorum. Gergin bir saniyenin ardından eli düşüyor.

"Çocuk asla tehlikede değildi, Sabine."

"Bu bir yalan!"

Gözleri parlıyor. "Hayatımda ilk kez yalan söylemiyorum. Gösteri babamın ısrarı üzerine yapıldı. Vaftiz kızını baskı altında görmek istedi. Bunu kabul etmekten başka seçeneğim yoktu; sizi temin ederim ki kaplanın çocuğa saldırmaması ihtimaline karşı yatıştırıcı uçlu oklarla hazır bekleyen okçularım vardı. Gösteriden sonra çocuğu dövüş ustasından satın aldım ve ona ahırda bir iş verdim. Bir daha asla yemek için kendini kana bulamak zorunda kalmayacak."

Bakışlarım Rian'ın yüzünde dans ediyor, gözlerinin yeşil havuzlarında, kaşlarının kıvrımında, başının eğiminde gerçeği okumaya çalışıyorum. Kulaklarım söylediği tek bir kelimeye bile inanmamam için uyarılarla uğulduyor ama yalana işaret edecek bir tik bulamıyorum.

"Biz müttefikiz, ötücü kuş." Göz kapakları yarıya kadar iner. "Sana yemin ettim."

Sözlerinde doğru bir şeyler var ama yine de onlara güvenmeye cesaret edemiyorum.

Çenemi sıkarak, kalçamdaki kılıftan bıçağı bir dürtüyle çekip boynuna dayıyorum.

Gözleri gerçek bir şokla açılıyor. "Tanrılar adına," diye *mırıldandı*, "sen sürprizlerle dolu."

"Yalancıların Efendisi'ne nasıl güvenebilirim?" Sıkılmış bir çeneyle samimi bir soru soruyorum. Rian'ın itibarsız bir ünü var, bu yüzden sadece bir aptal onun sözlerine inanır. Yine de bir parçam ona nasıl güvenebileceğimi bilmek istiyor, buna ihtiyaç duyuyor.

İyi ya da kötü, birbirimize bağlıyız.

Birden sol eli bıçağın önünü kesmek için havaya kalktı; bir saniye içinde bıçağı boynundan uzaklaştırdı. Hızlı bir dönüşle bıçağı yakalıyor ve bileklerimi arkamdan tutuyor.

"Hey!" Boşuna çırpınıyorum. "Bırak beni!"

Kılıcın oymalı ahşap kabzasını incelemek için zaman ayırıyor. "Bu küçük parçayı sana kim verdi, bülbül? Bu bıçağı son gördüğümde bir soylu kadın, kocasının kumar borçları onları yoksullar evine düşmeye zorladıktan sonra bıçağı boynuma dayamıştı. Sadece rehin bıraktıklarını tahmin edebiliyorum."

Boğazımda kısık bir sesle homurdanıyorum, onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

Rian bir eliyle uzun boynumu tarayıp şahdamarımın etrafında dolaşıyor. Sıcak nefesi tenimi okşarken mırıldanıyor: "Brigit miydi? Ferra mıydı?" Sonra, bir duraksamadan sonra, "Yoksa Kurt muydu?"

Cevap vermediğimde alçak sesi sertleşiyor. "Özür dilerim. Yani *Basten*. İkinizin ne kadar iyi tanıştığınızı unutmuşum.

Arenada ellerim her yerindeydi ve herkes onun gerçek adını inlediğini duydu."

Sonraki sözlerimi dikkatle hesaplarken boğazım bir yutkunmayla titiyor. Omzumun üzerinden tıslıyorum, "Yanılmıyorsam, bir korumanın görevi bedenimi korumaktır. Bunu bana dokunmadan yapması gerektiğini mi ima ediyorsun?"

Acaba Rian kalbimin nasıl çarptığını hissedebiliyor mu? Tanrılara şükür Basten'ın vaftiz öpücüğüne sahip değil, yoksa üzerimdeki yalanın kokusunu alırdı.

Yakınıma eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Duren'e giderken onu becerdin mi?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Tabii ki hayır!"

"Bir öpücük o zaman? Bana söyleyebilirsin. Bir öpücük kolayca affedilir. Belki de kaçmak için onu baştan çıkarmaya çalışıyordun. Ya da vahşi doğadaki o soğuk geceler ikinizi de bir hataya sürükledi."

"Bas-me ve Wolf ile aramda hiçbir şey olmadı. O adamdan nefret ediyorum, fark etmedin mi? Onu öpmektense üzerine tükürmeyi tercih ederim. Şimdi bırak gideyim."

Sözümü bitirmeden beni bırakıyor. Birkaç adım sendeleyerek uzaklaşıyorum, zor nefes alıyorum, yatak direklerinden birini aramızda bir bariyer gibi tutuyorum.

Diyor ki, "Yalancıların Efendisi'ne güvenip güvenemeyeceğinizi bilmek ister misiniz? Boynuna bir bıçak dayayın ve sonra geri verip vermeyeceğine bakın."

Bıçağımı sanki bir kadın tarağıymış gibi özenle yatağın üzerine fırlatıyor.

Çenemi kaldırıyorum, kalp atışlarım dört nala atıyor, düşüncelerim düğümlenmiş ve ben onları ayırmaya çalıştıkça daha da sıkılaşıyor. "Yani bu kadar mı? Yaptığın şeyden sonra hâlâ müttefik olduğumuza inanmam mı gerekiyor? Bir savaş makinesini eğitmene yardım etmeye devam mı edeyim?"

Annemin tilki avına gitmemi yasakladığı günden sonra dünyayı farklı görmeye başladım. Bazı canlıların -fareler, kuşlar, atlar, kediler- dinlemeye değer olduğunu, bazılarının ise olmadığını anladım. Yani *babamı*.

Bu yüzden, annemin atlarını eğitirken attığı adımları aynen hatırlasam da, Rian'a itaat etmek için hiçbir nedenim yok.

Kaşları aşağı doğru iniyor. "Bir de şu açıdan bak. Monoceros'un *senin gözetiminde* mi yoksa benim gözetimimde mi olmasını tercih edersin?"

Midem isteğim dışında sıkıştı. Başka tarafa bakıyorum.

Ağır bir duraksamadan sonra, "Senden nefret etmemi sağlamaya bu kadar kararlı mısın?" diye mırıldandım.

Cevabı çok hızlı. "Bana aşık olduğunda, kimi sevdiğini tam olarak bileceksin."

Zihnindeki bu düğüm, gerçeği çözme konusunda neredeyse umutsuzluğa kapılana kadar daha da sıkılaşıyor.

"Ben senin düşmanın değilim, Sabine. Tek istediğim bunu kanıtlamama izin vermen." Ona yan gözle baktım. "Müttefik olarak mı?"

"Müttefik olarak. Nişanlılar olarak. Bir erkek ve kadının birbiri için olabileceği her şey olarak." Rian elini uzatır, bekler.

Kararsızlık içime işliyor. Beni yine tuzağa düşürdü. Burada kazanmak yok, bu çok açık. Sadece oyunu oynamak var. Monoceros da ben de oyuncuyuz ve hayatta kalmak istiyorsak oyun yöneticisine boyun eğmek zorundayız.

Ama ben annemin kızıyım. Kimsenin önünde eğilmezdi, özellikle de tiranların.

"Peki," diyorum gergin bir şekilde, elini tutarak.

Ama Rian bu oyunu kazanmaya niyetli olmadığımı düşünüyorsa yanılıyor. Tilki avının olduğu gün annemden aldığım bir ders daha vardı: Kelimeler ucuzdur, yalanlar da öyle.

CHAPTER 10

WOLF

W Gösteriden çok sonra, ağırlı ve bitkin bir halde av müdürünün evine doğru yürürken, kapı koluna uzandığımda donup kaldım.

Kapım açık.

Duyularım bir fener gibi alev alev yanıyor. Sabine'in odasının önünde nöbet tuttuğum uzun bir gün oldu, sonra isyandaki suçlularla ilgilendim ve tek istediğim yatağa girip uzun süre uyumak. Şimdi de davetsiz bir misafirle mi uğraşacağım?

Yirmi adım öteden bile kilidin etrafında zorla girildiğini düşündürecek hiçbir çizik olmadığını görebiliyorum. İçeri giren her kimse anahtarı olmalı.

Bildiğim kadarıyla tek anahtar *bendeydi* ve o da şu anda sırt çantamda asılı duran anahtarlıkta şingirdiyordu.

Havayı kokluyorum.

Eyer derisi ve sandal ağacı tütsüsü.

Tırtıklı bir nefes ciğerlerime iniyor. Rian'ın burada ne işi var?

Menteşeler elimin altında inerken titreyen sinirlerimi sertleştiriyorum ve kapıyı sonuna kadar açtığımda onu ocağın önündeki tahta sandalyelerden birine oturmuş, bir elinde yarısı bitmiş viski şişem sallanırken buluyorum.

Selamlamak için şişeyi kaldırıyor. "Bu içkileriniz berbat. Hatırlat da sana Midtane için bir şişe fıçıda bekletilmiş Spezian maltı vereyim."

Rian'ın görmemesi gereken, atlamış olabileceğim bir şey var mı diye kulübemin etrafını hızlıca gözden geçiriyorum. Masa, Volkish sınır duvarına kadar olan rotamı takip etmek için haritalar ve açık kitaplarla kaplı. Mutfak kileri her zamanki gibi yetersiz. Yatak yapılmamış. Rahatlama, boynumu çeken düğümleri yavaşça çözüyor.

Ne bulmasını bekliyordum ki? Sabine, yatağında çıplak mı?

Hâlâ temkinliyim, sırt çantamı yere bırakıyorum ve ikinci sandalyeyi sürüklüyorum. Elim şışeye uzatıp derin bir yudum aldıktan sonra ağzımı siliyorum. "İşimi görüyor."

Ağzının kenarı kıvrılıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Gergin bir sessizlikten sonra, "Arenada olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor" diyor.

Basit ahşap sandalyede rahatsız görünüyor. Buna şaşmamalı. Bu onun av müdürünün konutuna ilk gelişi. Daha önce askeri kışlada yaşıyordum ve akşamları bu köhne tahta şeylerde değil, ayaklarının altında pelüş halı olan kaliteli deri kulüp sandalyelerinde otururduk.

Boğazımdaki yapışkan bir topağı temizliyorum. "Sabine'in vaftiz öpücüğü olağanüstü, ama bunun tam boyutunu anlamıyor. Büyüsü onu ele geçirdi. Hareketlerini kontrol edemedi."

"Ben kaplandan bahsetmiyorum." Şışeyi geri itiyor ve havaya doğru umursamazca sallıyor. "Eğer bir kadının beni öldürmeye çalıştığı tüm zamanlar üzerinde dursaydım, Hazard'a ayıracak zamanım olmazdı."

Ateşte bir kütük patlıyor. Ocağa gergin bir bakış fırlatıyorum. Lord Charlin'in mektubunun parçalarının orada kalmasına imkân yok ama küller yine de beni ürkütüyor.

Rian aniden şışeyi yere çarptı. "Onu koparılmış bir kır çiçeği gibi nasıl tuttuğunu kastediyorum."

Kelimeler kemiklerimde çınlıyor. Ona "küçük menekşe" dediğimi duymuş olmalı. Bu kaosun içinde herkesin onunla birbirimize kasırgadaki kırlangıçlar gibi nasıl sarıldığımızı unutacağını ummuştum.

Şimdi dikkatli olmalıyım. Nefesinin kokusuna bakılırsa, Rian henüz kendi duyularını yitirecek kadar sarhoş değil.

"Ben onun korumasıyım." Ayaklarımı ocağın üzerine atarken bir reddediyorum. "O güvende, değil mi?"

Bana baca tuğlalarından daha sert bir bakış fırlatıyor. Uzun bir süre aramızdaki ateş çıtırdıyor, alnımdan terler akmasına neden olan bir sıcaklık yayıyor. "İnsanlar samimi görüldüğünü söylüyor."

Saçlarımı geriye tarayarak alay ediyorum. "Büyüsü tarafından ele geçirilmişti. Onu bundan kurtarmaya çalışıyordum. Lanet tanrılar, işimi yaptığım için başıma gelen bu mu? Hadi ama Rian. Benden nefret ettiğini biliyorsun. Aslında, sanırım *senden* nefret ettiğinden daha çok benden nefret ediyor."

"Hmm." Ayağa kalkıyor ve kulübenin küçük alanında geziniyor, yetersiz kileri karıştırıyor, sonra masanın üzerindeki haritaları dalgınca inceliyor. Bakışlarını tekrar bana çevirip "*Tamarac*" dediğinde göğsümdeki düğümler çözülmeye başlıyor.

karşı tam dürüstlük anlamına gelen eski çocukluk kelimemiz. Bu terimi kullandığımızda, Yalancıların Efendisi'nin doğru söylediğini ve karşılığında benden doğruluk beklediğini bildiğim tek zamandı.

"*Tamarac*," diye tekrarlıyorum temkinli bir şekilde, bir sonraki sözlerinden korkarak. "Bana öpücükten bahsetti."

Damarlarımda buz kristalleşiyor, öyle ki hareket edebildiğimden bile emin değilim - kalbim ve onunla birlikte vücudumdaki her nefes dondu. "Ne?"

"Sabine bana Bremcote'tan gelirken onu öptüğünü söyledi. Bunu kabul etti. Aslında oldukça kolay bir şekilde."

Bir anda damarlarımdaki buz kırılıyor ve onun yerine erimiş kan parçaları vücuduma hücum ediyor. Kalbim ciğerlerime karşı bir yumruk gibi sıkışıyor.

Sabine mi söyledi?

Ona yaptığım onca şeyden sonra ihanete uğramış hissetmeye hakkım yok ama yine de hissediyorum. Belki de benden o kadar nefret ediyordur ki zindanda çürümemi istiyordur. Bunu hak ediyorum.

Yine de bir şeyler doğru gelmiyor. Sabine ilişkimizi Rian'a şimdiye kadar herhangi bir zamanda itiraf edebilirdi ama etmedi.

Benden nefret ediyor ama beni seviyor da. Bunu, ben ona yaklaştığımda nabzının canlanmasından anlıyorum, sabah güneşine açılan çiçekler gibi. İlişkimizi Rian'a anlatmasının tek yolu onu tehdit etmesiydi. Ve sahip olamayacağım tek şey Sabine'in tehlikede olması.

Harita masasında ona katılmak için yürüyorum, zihnim cevapları ararken zaman kazanıyorum.

Sonunda itiraf ettim, "Bak. Aptalca bir hataydı. Bir handa bira içip sarhoş olmuştum. Ne olursa olsun beni hemen reddetti." Söylediklerimi gizleyeceğini umarak bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Her neyse, Velvet Vixen'de bir kız arkadaşım var."

Zihnindeki dişliler çalkalanıyor, her türlü yalanı hesaplıyor. Yavaşça, "Bir kızın olduğunu bilmiyordum. Adı ne?"

Boğazım bir yumruk gibi kapanıyor. "Charlotte. Bacaklarını rahatça açıyor ve yaşamak için hayvan öldürdüğümden şikayet etmiyor. İşte sevdiğim tip bu."

Makul bir yalan. Velvet Vixen'daki herkes Charlotte'un müşterisi olduğumu doğrulayacaktır ve Charlotte'un kendisi de doğru fiyat karşılığında benimle birlikte oynayacaktır.

Sabah ilk iş olarak ona biraz para göndermeyi aklıma not ettim.

Rüzgâr camları tıkırdatıyor ve ateşi titretmek için bacadan aşağı yılan gibi süzülüyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum, böylece Rian onları ne kadar sıkıştığımı göremiyor. Dışarıda bir yerde bir baykuş ötüyor.

Rian viskiden uzun bir yudum daha alıyor ve sonra barış teklifi olarak bana uzatıyor.

Yarı gülümsemesi çocuksu bir şekilde kıvrılıyor. "Anlıyorum. Sabine güzel bir kadın ve sen *de* azgın bir piçsin. Sadece bir olmasına izin verme, yoksa kendini Everlast'taki on altı yarışmacıdan biri olarak bulursun."

Şişeyi alırken gergin bir kahkaha attım. "Endişelenecek şey yok. *Sen* onun çabuk sinirlenen kıcına takılıp kaldın ve seni kıskanmıyorum."

O da gülüyor ama bu gerginliği tam olarak azaltmıyor. Gözlerinde hâlâ karanlık bir parıltı var. Nabızı doğal olmayan bir şekilde sabit - sanki Basel oyununda birini kandırmak üzereymiş gibi.

Avuçlarını haritanın üzerine koyuyor ve sanki onun niyetini öpmem konusu kapanmış gibi boğazını temizliyor.

Ama içimden bir ses bu işin henüz bitmediğini söylüyor. "Kuzeye bu yoldan mı gideceksiniz?"

Başımı sallıyorum, hâlâ tetikteyim, ama uyum sağlamaktan başka çarem yok.

Çizdiğim rotayı takip ederek, "Altın Pençe'nin Tanrı'nın öptüğü kızı kaçırdığı Runhaven köyüne kadar yürüyeceğim. Sonra, duvarın en batıdaki kontrol noktasına kadar devam edeceğim ve Havre Zirvesi'ndeki kontrol noktasına kadar duvarı takip edeceğim. Bu, sınırın yirmi beş millik bir bölümü demek. Yoğun büyüme göz önüne alındığında, yaklaşık dört gün sürer."

Rian, Ölümsüzler Kitabı'nın altı çizili nüshasını orta halli bir ilgiyle karıştırırken bir altın pençe resminin üzerinde durdu.

Canavar normal bir ayının iki katı büyüklüğünde. Kürkü iğneler kadar keskin, ince, bükülmüş altın filamentlerden oluşur. Tırpana benzeyen beş pençesi her bir uzantıyı kaplar ve kanca ya da bıçak olarak kullanılabilir. Ancak son altın pençe bin yıl önce uykuya daldığından, çizimin ne kadar doğru olduğunu bilmenin bir yolu yok. Bu kitap da elli yıldan daha eski olamaz.

"Ben de seninle geliyorum," diyor Rian çenesini rahatça kaşıyarak.

Sanki az önce savaşa gireceğimizi ilan etmiş gibi bedenim uyuşan bir soğukla donuyor. Ellerim ceplerimin derinliklerinde, parmaklarım avuçlarıma doğru bükülüyor, sanki yeterince kazarsam söyleyecek doğru kelimeleri bulabilirmişim gibi.

"Buna hiç gerek yok lordum. Duvarda gizlenen her türlü tehlikeyle başa çıkabilirim. Her halükarda, burada sana ihtiyaç var. Baş Rahip Beneveto, Joruun'un sağlığı hakkında yalan söylüyor. Kral her an ölebilir ve Kral Konseyi Astagnon'u teokrasi ilan ederse ..."

Rian kitabı kapatıp beni irkiltiyor. İnce bir gülümseme dudaklarını sertleştiriyor. "Aynen öyle. Demek istediğim de bu. Eğer Astagnon'un kralı olacaksam, krallığımızın hangi tehlikelerle karşı karşıya olduğunu bilmeliyim, değil mi?" Omzuma sert bir tokat attı. "Ayrıca, eski günlerdeki gibi bir macera olacak."

Ses tonundaki şakacılık gözlerine yansımıyor.

Paranoyak bir yanım bunun Sabine ve itiraf edilen öpüşmemizle ilgili olduğundan endişelenmeden edemiyor. Keşke Sabine'den tam olarak hangi ayrıntıları öğrendiğini bilseydim - keşke onunla konuşup hikâyelerimizi açıklığa kavuşturabilseydim ama Rian "ekstra güvenlik" için Maximan'ın onu da korumasında ısrar etti.

Ya ona tüm ilişkiyi anlattıysa? Onunla kaçacağımı ve görevlerime ihanet edeceğimi? Birkaç gün önce onunla yatmak için kuleye nasıl tırmandığımı?

Eğer Rian tüm bu olanlardan haberdarsa, Karartılmış Orman'ın derinlikleri cinayet için mükemmel bir yer olacaktır.

Boğazımdaki yumruyu yutmak için çaba sarf ediyorum. "Nasıl isterseniz lordum" diye hırıltılı bir ses çıkarabiliyorum.

Golath on sentini çıkarır, parmak eklemlerinin üzerinde zahmetsizce yuvarlar, küçük parmaktan başparmağa, küçük parmaktan başparmağa, sonra parayı havaya atar ve cebine geri koyar.

Şıpırdayan viski şişesini silip süpürüyor.

"Kuzeye doğru."

Derin bir yudum aldı, sonra şişeyi bana uzattı. Çakmak çakmak gözleri en mahrem yerime dikilmişti.

Sıvı ateşten bir yudum içiyorum. "Kuzeyde yatan şeye. Her ne olabilirse."

Umalım da, diye düşünüyorum alkol boğazımı yakarken, bu benim ölümüm olmasın.

Bütün geceyi Rian'ın fikrini değiştirmesini umarak geçirdim, ama ertesi gün sabahın krnde Valvere ahırlarına gittiğimde, atının heybelerini çoktan hazırlamış olarak oradaydı.

"Uyumak mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Ah, siktir . Neredeyse hâlâ gece vakti."

Rian basit bir nöbetçi kaptan ceketi ile bol binici kıyafetleri giyiyor. Her zamanki mavi göz kalemi yok. Böyle daha genç görünüyor. Neredeyse on yıl önce, ikimiz bir maceraya doğru yola çıkmıştık. şimdi o yirmi sekiz, ben yirmi altı yaşındayım ama o sersem çocukluğumuzdan bu yana sanki ömürler geçmiş gibi geliyor.

Rian neredeyse eski günlerdeki gibi bir göz kırpıyor.

Ayağımın altındaki samanın yumuşak çıtırtısı dikkatimi çekiyor. Bir saniye sonra, menekşelerin kokusu burnumu gıdıklıyor.

Sabine, bir eli kılıcının kabzasında Maximan'ın peşinden ahıra giriyor ve yemin ederim kalbim duracak gibi oluyor.

Sabah serinliği için elbisesinin üzerine büyük boy bir yön kazak giymiş. Saçları dökülmüş ve gevşek. Bir an için ormanda birlikte geçirdiğimiz günlerdeki gibi çıplak yüzlü ve masum görünüyor ve bedenim özlemle dişlerime kadar ağrıyor.

"Leydi Sabine." Rian'ın yumuşak ses tonunun altında bir şaşkınlık damarı var. "Sana gideceğimi söylediğimde, beni uğurlamak için erkenden kalkmanı beklemiyordum."

"Saçmalama," dedi sakın bir sesle. "Samimiyetini kanıtlaman için sana bir şans vereceğimi söyledim. Ben sözlerimi tutarım."

Rian'ın atı tepiniyor ve Rian atın uzun boynunu okşuyor. Dikkatinin dağıldığı bir anda Sabine'in gözleri kısa bir süreliğine bana kayıyor ama ben onu yakalıyorum.

Devam ediyor, "Lanetli bir toprakla sınıra gidiyorsunuz. Yüzyıllardır oraya kimse gitmemiş. Ormanda kadim canavarlar var. Tabii ki vedalaşmaya geldim-" Bir süre duraksıyor. "-Rian."

Kalbim, sözlerinin onun için değil benim için olduğu umuduyla sıkışıyor.

Onlardan uzak durmak için atım Dare'i eyerlemekle meşgulüm ama vücudumun her santimi ona uyum sağlamış durumda. de olsa onun sabit nabzını, yumuşak nefeslerini ediyorum. Dudaklarında nane ayı izi var ve tatmayı o kadar çok istiyorum ki.

Rian onun elini tutup parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor. "Senin de Wolf'a söyleyecek veda sözlerin yok mu?"

Sesinde bir keskinlik var. Hava o kadar durgunlaşıyor ki her atın kalbinin göğüslerinde attığını hissedebiliyorum.

Bir şey söyleme Sabine, ona ısrar ediyorum. Sana yem atıyor. Bizi yemliyor.

"Kurt için mi?" Uzun kirpiklerinin altından bana ters ters bakıyor. "Elbette. Kurt, umarım bir altın pençe tarafından uzun ve acı bir şekilde yenirsin ve kargalara bırakılırsın."

Rian'ın ağzı hafifçe kıvrılıyor.

Bir sonraki durak Myst'e ait. Kısrak başını ahırın kapısından sarkıtmış, bir yandan saman çiğniyor, bir yandan da uçümüzü birbirine aşık yeni bir tiyatro oyununun oyuncularımı gibi izliyor.

Burnunu nazikçe itiyorum.

İtiraz ederek homurdanıyor, kısa süreliğine ortadan kayboluyor, sonra gösteriyi izlemeye devam ederken yeni bir lokma ile geri dönüyor.

Rian Sabine'i uyarır, "Unutma, ben yokken monoceros ile çalışmayacaksın. Tek başına çok tehlikeli."

"Sakin olun lordum. Rahatlamayacağım." Ellerini Rian'ın boynuna koyar.

Bu şekilde, omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor. Arzu, Dare'in huysuz tekmelerinden biri gibi içime çarpıyor. Ona fiziksel olarak uzanmamak için çaba sarf ediyorum.

Bunun yerine Dare'in kolan kayışını sıkmaya odaklanıyorum, Rian'ın burada olduğumu bile unutacağı umuduyla gevşek saçlarımın yüzümü perdelemesine izin veriyorum.

"Nişanlıma gitmeden önce bir öpücük veremez miyim?" diye mırıldanıyor.

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor, acısı neredeyse dayanılmaz. Ve onları kapalı tutacağım, çünkü istediğim son şey dudaklarını onunkilerin üzerinde görmek.

"Rian alaycı bir tavırla, "Zehirli ruj sürüp sürmediğine bağlı," diyor. Ama ses tonu şakacı -Rian bir kadının onu öpmek istemeyeceğini düşünemeyecek kadar kibirli. , bir elini kaydırırken hışırtıyı duyuyorum Sabine'in belinin arkasında. İçimden inliyorum, tanrıçama lanet okuyorum.

Gözlerim kapalı olabilir ama diğer duyularım kucaklaşmalarının kristal berraklığında bir resmini çiziyor. Dudaklarının onunkilere sürtünmesi. Başını geriye doğru eğdiğinde havadaki değişim. Kalp atışlarının çarpıntısı-

Sakin ol Wolf, diyorum kendime.

Kalp atışları daha hafif atıyor, bu da tahrik olduğu değil korktuğu anlamına geliyor ve o kadar rahatladım ki küfredebilirim.

İkimizi de Rian'ın şüphelerinden korumak için böyle davranıyor.

Benim zeki küçük menekşem.

Rian ve ben ata biniyoruz ve atlarımızı dörtnala koştururken Sabine veda etmek için elini kaldırıyor. Sabah sisinin derinliklerine dalar dalmaz onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ama bu yeni ayın altında gölgeleri kovalamak kadar faydasız.

Şehir bu erken saatte sessiz. Pazarda balıkçı ve ekmek arabaları dışarıda, ama diğer her şey hâlâ uykulu bir şekilde ayağa kalkmaya çalışıyor.

Yolculuk sırasında erzak için durmamız gerekmeyecek; dört günlük erzağın yanı sıra haritaları ve heybelere doldurabildiğim kadar silahı da yanıma aldım. Sınır duvarında neyle karşılaşacağımızı bilemeyiz. Volk akıncıları mı? Starleonlar ve onların veba tozu? Normal bir ayının iki katı büyüklüğünde bir altın pençe mi?

Ve en büyük tehlike benim yol arkadaşım olabilir.

Rian ve ben şehir surlarının dışına çıkıp tepeyi aşarak Darmarnach Vadisi'ne girene kadar çok az konuşuyoruz. Dağın zirveleri bulutların içinde asılı kalmış gibi vadi sisinin üzerinde yükseliyor. Yol burada kayalıklaşıyor ve atlar yavaş yavaş yürümeye başlıyor.

"Kahrolası kahvaltı sosisi," diyor Rian, elini karnına bastırarak. "Çok fazla yedim."

"Biliyorsun," diyorum, "kral olduğunda ağzından çıkan iğrenç sözlerle dikkat etmen gerekecek."

Homurdanıyor. "Siktir et."

Sadece biraz zorlama hissettiren hınzır bir sırıtışı paylaşıyoruz. Göğsümü daraltan dikenli çalılar hafifliyor ve endişelerimin abartılı olup olmadığını merak ediyorum. Rian ve ben daha önce de kadınlar yüzünden kavga etmiştik; tabii nişanlısı için değil.

Yine de tek bildiği bir öpücüktür. Neredeyse yirmi yıllık güvene karşı tek bir hatanın ne önemi var?

Öğleden sonra patika bizi dağların derinliklerine götürüyor, burada harap bir köyde sona eriyor ve oradan kendi yolumuzu açmamız gerekiyor. O gece Karartılmış Orman'ın eteklerinde kamp kurduktan sonra ertesi gün yoğun bitki örtüsü ve zorlu arazide ilerlemeye devam ettik ve sonunda-

Sınır duvarı görüldü.

Atlar aniden durur, devam etmek istemezler.

Otuz metre yükseklikte yükselen duvarın heybetli yapısı bulutları kazıyacakmış gibi görünüyor. Yaklaşık beş yüz yıllık tarih, yıpranmış taşlarına kazınmıştır. Kaygan yosunlar her taşı kucaklıyor ve bütün ağaçlar

en derin yarıklarında kök salıyor, kıvrımlı kökleri asma gibi birikmiş yağmur suyunun yıpranmış ceplerine doğru uzanıyordu.

Duvara yoğun bir sis yapıyor, ancak rengi sis olamayacak kadar mavimsi ve birkaç saniyede bir koruyucu enerji kordonlarıyla çatırdıyor.

Duvarın baskıcı sessizliği altında attan iniyoruz.

Duvarın gölgesi soğuk, güneşin hiç dokunmadığı derin bir mağara gibi.

Duvarın Volkish tarafından garip, keskin bir kuş çılgılığı akşamı deliyor ve kollarımda bir ürperti oluşuyor.

Önlem olarak, ağzımı ve burnumu kapatmak için boynumda düğümlenmiş fularımı çekiştiriyorum. Kadim koğuşların kuşların uçmasını engellemesi gerekiyordu ama Blackwater'daki o veba kanatlı starleon bir şekilde buraya gelmiş olmalıydı.

Rian duvarın üzerinden atabildiği kadar uzağa bir taş fırlatır. Taş, tuğlalara çarpmadan önce yirmi metre yükseğe fırlıyor, ama duvara tırmanacak kadar yüksek değil.

"Geride dur ve nasıl yapıldığını gör." Sıradaki atışı ben yapıyorum ve taşım duvarın tepesini aşıyor, ama toplanmakta olan bir sise çarparak bana geri dönüyor.

"Görünüşe göre eski koğuşlar hâlâ duruyor. Yani akıncılar duvarın üzerinden tırmanmamışlar. Astagnon'a başka bir yoldan girmişler."

Rüzgâr etrafımızdaki yaprakları titrek bir dansla yuvarlıyor, bu da beni ürkütüyor, sanki izleniyormuşuz gibi.

"Burada kamp kuracağız." Rian derme çatma bir ateş çemberi için dalları bir kenara atıyor. "Sabah duvar boyunca doğuya gideceğiz. Gece çökmeden Havre Tepesi kontrol noktasına ulaşabiliriz."

"Yeşillik bu kadar sıkı olmaz." Duvarı saran, bir köpeği bile köstekleyebilecek düğümlü çalılıkları gösteriyorum. "Yarın beş mil yürürsek şanslıyız, özellikle de gedik olup olmadığını kontrol etmek için duvara yeterince yakın durursak."

Rian çıra yığınının çubukları atarken inliyor. "Yarın, yarının sorunları için, Wolf. Şimdi iyi viskiyi çıkar, taşaklarımı ısıtacak bir ateş yakalım ve iyice sarhoş olduğumuzda bana Velvet Vixen'deki bir fahişenin Duren'in kötü şöhretli Yalnız Kurt'unu nasıl evcilleştirdiğine dair tüm pis detayları anlat."

Bir an için eski günlerdeki gibi hissettim. Bizler asi gençlerdik, tanrılar kadar yıkılmaz olduğumuzu düşünüyorduk. İkimiz bir şişe viski içsek bile sabah antrenmanına hazır olurduk.

Bir parçam, omzumdaki eski yaraya eşit bir acıyla o zamanları özlüyor.
Ama o zamanlar geride kaldı.

Çünkü artık çocuk değiliz ve tüm şakacı sırtışılarına rağmen, birimiz bu ormandan canlı çıkamayabilir.

BÖLÜM II

\$ABINE

O Basten ve Rian sınıra gittikten sonraki ilk gece, hayatımın en kötü akşam yemeğini yedim. Rian'ın akşam yemeğindeki varlığı genellikle sıkıcı bir dikendir; yokluğu ise nedense daha da keskin dikendi. Yemek nefis görünüyordu - etli domuz kızartması, tereyağlı biberiyeli sebzeler, bademli kek - ve hatta tadı da öyle olabilirdi, ama yükselen safra Gırtlığım her şeyi dilime karşı kum gibi hissettirdi.

Yaşlı Leydi Eleonora kötü davranacak kadar sarhoştur ama uyuyup bizi rahat bırakacak kadar da sarhoş değildi. Leydi Runa'nın kalınlaşan beline hakaretler yağdırdı, ta ki Runa bir şarap şişesini kapıp fırlayıp gidene kadar. Leydi Solvig ve Lord Gideon tüm yemeği, yakın zamanda artırılan vergi oranını ödemedikleri için yoksullara iftira atarak geçirdiler. Ama en kötüsü, doğal olarak, Lord Berolt'tu. Müstakbel kayınpederim aldığı her lokmada, gözleri yakama yapışmış bir halde dudaklarını yaladı.

Ertesi akşam, Myst'in ahırına kaçmak için midem bozuk numarası yapıyorum. Maximan elbette beni gölgeliyor, ama bana dışarıda nöbet tutarak küçük bir lütufta bulunuyor, orada olduğunu neredeyse unutabiliyorum.

Ahırın sessizliği cennet gibi. Brigit mutfaktan gizlice bizim için bir tepsi peynir ve şarap, Myst için de elma getiriyor. Brigit'in itirazlarına rağmen onu yemekte bana katılmaya zorluyorum. Hatta bir kaçak yolcumuz bile var: benim küçük orman farem Brigit'in önlüğünün cebinden burnunu çıkarıyor ve peynire gözünü dikeyiyor.

Myst'in krallara layık ahırındaki yumuşak, taze saman yığınının üzerinde topuklarımızı geriye atıyoruz ve başım keyifle dönene kadar akşamı kemiriyor, yudumluyor ve kıkırdıyoruz.

Bir hizmetçi. Bir at. Bir fare.

Pek aile gibi görünmeyebilir ama bana göre annem öldüğünden beri en yakın olduğum şey bu. Charlin'in kanını taşıyorum ama aramızda sevgi yok. Peki ya manastır? "Rahibeler" yanlış bir isimlendirmeydi. O kadınlar bana hırsız bir yabancından daha kötü davrandılar.

Yarım kadeh şarap içtikten sonra Brigit samanlıkta uyuyakalır ve uykusunda gözüne çarpan çoban çocuk hakkında mırıldanır. Fare de uyumak için Brigit'in cebine kıvrılır.

Myst'in çenesi memnun bir esnemeyle geriliyor, karnı elmalarla dolu.

Tembelce saçlarındaki samanları toplarken, pişmiş toprak kiremitli tavana bakıyor ve şarapla dolu düşüncelerimin açığa çıkmasına izin veriyorum.

Ni4hthoof? Geçici olarak soruyorum.

Myst kulaklarını bana doğru çeviriyor. **Sarhoş musun sen?**

Ben sarhoş değilim! Parmağımı ona doğru sallıyorum, ancak parmağım biraz sallanıyor, demek istediğimi yalanlıyor. **Monoceros'un adını öğrenmeye çalışıyorum. Madoc'a ne dersin?**

Homurdanıyor.

Strikker?

Toynağının bir damgası.

Bane mi?

Başını umursamazca sallıyor. **Öğrendiğin zaman anlayacaksın.**

Samanların arasına gömülürken iç geçiriyorum. Daha az yardımcı olabilir miydi? Pek çok isim olasılığını düşündüm: Fırtına. Shadowfall. Darkken. Brim. Hiçbiri doğru gelmiyor ama nereden bilebilirim ki?

Peki ya yanlış ismi söylersem? Monoceros beni fey ateşiyle diri diri yakar mı?

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için hava üflüyorum, sonra şarap şişesine uzanıyorum ama boş olduğunu görüyorum. Brigit ve fare hep bir ağızdan usulca horluyor. Gece hareketsiz, Duren'in şehir gürültüsünden eser yok. Düşüncelerim akıntıya kapılmış sazlar gibi sallanıyor, şehir duvarının ötesine, sınır bölgelerine doğru sürükleniyor.

Basten şimdi ne yapıyor? Onu yeni yakalanmış av hayvanlarını ateşte kızartırken hayal ediyorum, duyuları ormanın sakinliğiyle rahatlamış. Sincapların cıvıltıları. Topraksı ve hafif kokuyor, tam da sevdiği gibi.

Rian muhtemelen ateşin karşısında, Basten tüm ağır işleri yaparken kürk bir örtünün üzerine uzanmış, Basten'ı ya da kulakları olan herhangi bir şeyi kral olma planları hakkında eğlendiriyordur.

İkisi de güneş ve ay gibiler. Basten, gecenin koruyucusu olarak, dökülen yaprakların üzerindeki ay ışığının zarafetiyle hareket eder. Rian ise öğle vakti kadar parlak, hırsı Hekkelveld Kalesi'ne kadar uzun bir gölge düşürüyor. Ve bir de ben varım. Dünyalarının arasında bir yerde asılı duran toprak gibi. Gök cisimleri gibi birbirimize bağlıyız.

Zihnim daha da sürüklenirken gözlerim kapanıyor. Saman altımda ılık ve esnek. Parmaklarım başıboş bir parça buluyor ve onu yavaşça döndürüyor.

Basten. Rian. Biri olmadan diğeri aynı olur muydu? *Ben* aynı olur muydum?

"Leydi Sabine." Eğlenen bir kadın sesi hayallerimi böldü. "Saklanıyorsun, değil mi? Akşam yemeğinde olmanız gerekmiyor mu?"

Sarsılarak ayağa kalktım, samanlar etrafa saçıldı.

Ferra Yungblood ahır kapısının üzerinden bana gülümsüyor ve altın rengi dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrıyor.

"Ferra! Ben de tam dinleniyordum-" Ayağa kalkmaya çabalarken botum boş şarap şişesine çarpıyor ve şişe yere düşerek fareyi geçici olarak uyandırıyor.

Ne? Fare diyor ki. *Khat? Zzzz...*

Ferra kıkırdar. "Benim için bahane uydurmana gerek yok." Dirseklerini ahır kapısına doğru uzatıyor. "Eğer akşam yemeği dedikleri o işkence seansından kaçabiliyorsan, ben de kaçabilirim. Ama samanların içinde yayılmak? Hizmetçin ve bir tarla faresiyle mi? Sen Duren'in Yüce Leydisi olacaksın!" İpekli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup alaycı bir tavırla dudak büküyor, sonra da kapıya doğru muzip bir bakış fırlatıyor. "Korumandan kaçabilir misin?"

Burnum ihtiyatla kırışıyor. "Neden?"

Kabin kapısının mandalını açıyor ve zarif, pratik olmayan kristal topuklu ayakkabısını yere vuruyor. "Çünkü seni dışarı çıkarıyorum, işte bu yüzden."

Yüzümden bir tutam saç daha savuruyorum. "Dışarı...nereye?"

Lavanta rengi gözlerini benim yetersiz yemeğime küçümseyerek kırıştıırıyor. "Leydim, bu gece Yüce Lord'dan özgürsünüz. Peynirle samanlıkta yuvarlanmaktan çok daha fazlasını yapıyor olmalısınız."

Ağzıma bir lokma atarak itiraz ediyorum, "Ama bu *Brie*."

Komplocu bir tavırla eğilmeden önce homurdanıyor. "Çok daha lezzetli günahlar var."

Ferra'nın ses tonundan ne anlam çıkaracağımı bilemeden lokmayı yutuyorum. On iki yıl boyunca küflü samanların üzerinde uyumuş bir kız için, tok bir karın ve Myst'le sakin bir gece geçirmek günahkâr bir zevk.

Ferra karar verilmiş gibi elini çırpıyor. "Eğer Duren'in Leydisi olacaksan, emrin altındaki gerçek şehri tanımanın tam zamanı. Demek istediğim, bu sadece *pratik*."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Rian buna izin verir mi?"

"Pssh." Küçümseyici bir el hareketi yaptı. "Rian, Karartılmış Orman'ın yirmi mil derinliğinde. Burada tutsak değilsin, Valvereler her zaman şehre inerler. Kendi eğlencene izin var."

İçimden bir ses Valverelerin buna kesinlikle karşı çıkacağını söylüyor ama Sorsha Konağı'ndan ayrılmamı hiçbir zaman açıkça yasaklamadıkları da doğru. Bir korumanın gözetimi altında, Myst'i ziyaret etmek için Valvere ahırlarına yürümekte, hatta onu çit labirentinde veya duvarların dışındaki ordu kışlalarında gezdirmekte özgürüm.

Maximan'ı nasıl atlatacağımı düşünürken ayılmaya çalışıyorum. Uzun tezgah sırasına, sonra Brigit'e ve fareye bakarken yüzümde sinsi bir sırıtış beliriyor.

"Maximan'ı bana bırakın," diyerek ayağa kalkıyorum.

Sevinçle alkışlıyor, sonra beni omuzlarımdan tutup bir o yana bir bu yana çeviriyor, kaşlarını çatarak elbiseme bakıyor. "Elbiseni saklamamız gerekecek; işlemeli kanatların seni ele verecek ve tüm kasaba Kanatlı Leydi'yi görmek için akın ederken pek de iyi keşif yapamayız. Bir pelerin işimizi görür. Saçınıza gelince..."

"Uzunluğunu gizlemek için örebilirim," diye gönüllü oldum, çoktan çevik parmaklarımla saç tellerini ayırmıştım. "Manastırdaysan çiftlik işlerini yapmak için saçlarını örerdin.

...gördün mü?" Basit saç modelini bir toka ile sabitliyorum.

Ferra sanki doğru duymamış gibi bir kulağını çekiştiriyor. "'Çiftlik işleri' mi dediniz leydim?"

Parmaklarımla gelişigüzel sayıyorum. "Keçi ahırını temizliyorum. Ahududu tarlasını ayıklamak. Elma şarabı için elma sıkmak ve bir yudum bile içmeme izin verilmedi!"

"Yüce Tanrım." Ferra'nın dehşeti sahte değil, ama yerini hemen hınzır bir gülümsemeye bırakıyor. "Bu gece elma şarabını deneyeceksin, yoksa Ölümsüz Popelin Zevk Tanrısı değil."

Maximan'ın dikkatini dağıtmak için gereken tek şey ahırların kilitlerini sessizce açmak, atlardan kibarca arka kapıdan çıkmalarını istemek ve ardından Brigit'in

Fare duman gibi görünmek için toz çıkarırken yangın hakkında çığlık atın.

Ferra ve ben mi? Kargaşanın ortasında elimizi kolumuzu sallayarak çıktık.
Sakin ol.

Duren geceleri tozlu bir pazar kasabasından büyüğü bir diyara dönüşür. Boyalı kâğıt fenerler, sokaklara yayılan iplerin üzerinde rüzgârda sallanır. Işıkları, aşağıdaki dükkânlardan dökülen ve arkadaşlarını selamlamak için duran kasaba halkının üzerinde dans eder.

Labirenti andıran sokak aralarında gölgeler, evlerine koşuşturan çocuklar ve köpeklerle saklambaç oynuyor. Odun dumanı ve gece açan yasemin kokusu havayı doldurur. Her sokak köşesindeki tavernalardan müzik sesleri yükseliyor.

Ben kavrulmuş fındık arabasından gelen nefis kokulara hayret ederken Ferra gülüyor. "Bu Duren'deki ilk geceniz mi leydim?"

"Rian bir keresinde beni Popelin's Gambit'e götürmüştü," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, boynumu eğip ara sokakta tam bir fae kıyafeti giymiş bir falcıya bakıyorum.

"Popelin'in Gambiti" mi? Pssh. O zaman *gerçek* Duren'de bulunmamışsın." Kaşlarımı çattım. Kabul ediyorum, hayatımın çoğunda tecrit edildiğimin farkındayım ama Rian'la geçirdiğim gecenin uygun bir saygısızlık olduğunu düşünmüştüm. Fahişeler üst sınıftandı ama yine de göğüslerini erkeklerin suratına dayıyorlardı. Tatlı afyon kokusu duvarlara sinmişti. Ve

Rian'ın beni kucağında nasıl tuttuğunu tanrılar bilir, Kulağıma iğrenç şeyler fısıldıyor.

Isınan yanaklarımı örtmek için pelerininim kapüşonunu daha yukarı çekiyorum.

Ferra'nın lavanta rengi gözleri bir meyhaneden sallanan ahşap tabelayla parlıyor. Taze kırmızı bir kurdele kapı kolunda bir fiyonk oluşturuyor.

Mırıldanıyor, "Ohh! Mükemmel. Burası." Ben itiraz edemedim beni kapıdan geçirip kalabalık bir meyhaneye sokuyor.

İlk bakışta meyhaneye ilgili tek skandal tabeladaki "Ölümsüz Meyhane" yazısının yanlış yazılmış olması. Basten ve benim Bremcote'tan gelirken yemek için durduğumuz meyhanelerden pek farklı görünmüyor; ahşap masalar ve banklar, ocakta çıtırdayan bir ateş ve saçları dağınık bir düğüm halinde toplanmış, pembe yanaklı bir barmen.

Ferra yanımda küçük, boş bir sahnenin yakınındaki bir bankta otururken - mekandaki son iki boş koltuk - bana tuhaf gelen tek şey, müşterilerin büyük çoğunluğunun kadın olması.

Çoğu bitkisel boyalarla renklendirilmiş basit ev elbiseleri giyiyor, ancak bizim gibi daha zengin fahişeler olduğundan şüphelendiğim birkaç pelerinli kadın var.

Kahkahalar ve sohbetler, toprak bardakların şingirtısı ve köşeye sıkışmış tek bir gitaristin sesiyle birlikte rahat ortak odayı dolduruyor.

"Hey! İki elma şarabı!" Ferra boş bardaklarla dolu bir barmene sesleniyor ve kızın dikkatini çektiğinden emin olmak için gümüş bir para gösteriyor.

Pelerinimin kapüşonundan dışarı bakarak, "Kapıda neden kırmızı bir kurdele vardı?" diye soruyorum.

Ferra'nın gözleri parlıyor. "Demek meyhane bu akşam bir tiyatroya ev sahipliği yapıyor. Bu yüzden bu kadar çok kadın müşteri var."

"Tiyatro mu? Oyun gibi bir şey mi?"

Dudaklarında hınzır bir kırılgılık beliriyor. " gibi bir şey. Bekle ve gör-yakında başlayacak. Oh! Teşekkür ederim." Barmen kızdan iki fıçı elma şarabı alıyor ve birini benim ellerime tutuşturuyor. "Saman oluğundan aşağı, çiftçi kız."

Kafam hâlâ az önceki şarabın etkisinde ama katılmamak için bir neden göremiyorum. Bunu hak etmiyor muyum? Rahibeler sarhoş olsun diye onca yıl elmaları ezdim ve bana bir damla bile düşmedi mi?

Elma şarabı tatlı, efervesan ve fazlasıyla içilebilir. Ne olduğunu anlamadan sürahinin yarısı bitti.

Sallanıyorum, birazdan fazla çakırkeyifim, ama kimin için davranmak zorundayım? Sırtarak fincanımı Ferra'nınkiyle tokuşturuyorum.

Çok geçmeden bir adam sahneye çıkar. Sarhoş kıkırdamalarıyla noktalanmış sessizlik kalabalığın üzerine çöküyor.

Ağır bir fae makyajıyla süslenmiş, genç, kaslı ve çekici bir figür. Deri pantolon ve çıplak göğsünün üzerinde bir yaydan oluşan kostümü, onu açıkça Ölümsüz Artain, Av Tanrısı olarak tasvir ediyor.

Biraz daha elma şarabı içip çenemi silerken onun iyi bilenmiş kaslarına bakıyorum. Tamamen kadınlardan oluşan bu izleyici kitlesinin neden titrediği çok açık hale geliyor.

"Hanımlar!" diye haykırıyor aktör, ellerini teatral bir şekilde açarak. "Bu gece, Ölümsüzler Kitabı'ndan canlandırmalar sunuyoruz, ah, *eğitim* zevkiniz için. Önce Gece Avı hikâyesi için kendinizi hazırlayın!"

Etrafımızda heyecanlı ciyaklamalar ve daha ağırbaşlı izleyicilerden gergin kahkahalar yükseliyor.

Yüzüm soluyor. Gece Avı hikayesini herkes bilir. Ölümsüz Artain'in şafaktan alacakaranlığa, ilk yıldız ortaya çıkana kadar bir dişi geyiğin izini sürmesi ve bu sırada dişi geyiğin Doğa Tanrıçası Ölümsüz Solene'e dönüşmesinin hikâyesi. Biraz nazlı bir direnişten sonra, Artain'in onu yakalamasına izin vermeye çok hazırdır.

ve söylemesi yeterli, sonunda onu *olmayan* bir şeyle deliyor.
bir ok.

Ferra'ya fısıldıyorum, "Ölümsüzler Kitabı'ndaki onca hikâye arasından bunu mu seçmişler?"

Dizimi okşadı. ", *asıl mesele* skandal." Hıçkırıyorum,
göz kırpıyorum, sonra sırtıyorum.

Artain'i canlandıran aktör kenara çekilir ve onun yerini az giyimli bir aktris alır. Ağır makyajı ve peruğu yüzünden genç mi yaşlı mı, güzel mi sade mi olduğu anlaşılmıyor. Çenesinin etrafına bağlanmış bir kurdeleye bağlı iki boynuz kafasından yükseliyor. Yanaklarındaki kahverengi ve beyaz boya ona bir geyik yavrusu görünümü veriyor. Boyalı ağaçtan boyalı ağaca koşarken, tüllü elbisesinin yüksek yırtmaçları çıplak kalçalarını gösteriyor.

Artain sahneye geri sıçrar ve çürük yayını çeker. "Ho, orada!
Bana boyun eğ, orman yaratığı, ya da hissetmeye hazırlan!"

Seyirciler daha yüksek sesle kıs kıs güler.

Aktris soluk soluğa kalır ve çekilen yayın önünde donakalır. "Beni bağışla, nazik okçu, çünkü ben gece için sıcak bir yuva arayan bir geyik yavrusuyum."

Artain ona doğru adım atıyor, yayını indiriyor ve kalçasını kavrayıp beline doğru çekerek yırtmaçlı eteğinin ayrılmasını sağlıyor.

"Bir geyik yavrusu mu?" diye bağırır aktör. "Beni kandıramazsın, Fae kardeşim. Şimdi, gerçek benliğine dönüş!"

Neyse ki kadim fae'ler birbirlerinden mecazi anlamda "kardeş" ve "kız kardeş" olarak bahsediyorlar; aksi takdirde bu skandal sahne *gerçekten* ateşli olurdu.

Boynuzlu saç bandını koparıp bir kenara fırlatırken aktris ciyaklar. İki oyuncu daha bir çarşafı ayağa fırlar ve oyuncu sahneden sıvışırken çarşafı bir sis gibi sallar.

"Göster kendini, Solene, Doğa Tanrıçası!" Artain emrediyor.

Asistanlar çarşafı bırakır, ancak aktris meyhanenin barının arkasına sürünmüştür. Artain dik durur, toplanan kadın kalabalığını tararken gözlerini gölgeler.

"Eyvah, kızlık halinle neredesin, güzel Solene? Cezayir menekşesi elbisenin içindeki sen misin?" Okunu ön sırada oturan ve ellerini ağzına kapatarak ciyaklayan iri yarı bir kadına doğrultur.

"Bu sen misin, seni kurnaz geyik yavrusu?" Oku dönerek harelipli ince bir kızı işaret ediyor, kızarıyor.

Kadınlar içinde ve izleyici itme onların eller içinde ve
Hava, coşkuyla el sallıyor.

"Buradayım,
Artain!" "Benim,
Solene!"

"Gel bana *okunu* sapla!"

Gözlerim oyuncuya sabitlenmiş durumda ama düşüncelerim Basten'e kayıyor. Bana musallat olan diğer avcıya. Ağzım kuruyarak bir yudum daha elma şarabı içiyorum, ama mideme oturmaya başlıyor. Basten'in aktörünki kadar çıplak, geniş elinin kalçamı kavradığını neredeyse hissedebiliyorum. Dudaklarının yanağındaki törpüsünü. Beni ormanda kovalarken kalp atışlarımın gürültüsünü.

..

Birden kolumda beklenmedik bir çekiştirme hissettim. Asistanlardan biri sırtıtarak beni sahneye doğru çekmeye başladı.

"Buradayım, Artain!" diye seslenir asistan. "Onu buldum! Solene burada!"

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde Ferra'ya doğru döndüm ve bir elimi can simidi gibi ona doğru uzattım.

"Ne? Bekle!" Nefes alıyorum. "Bilmiyorum-"

Ferra kadehi elimden kapıyor ve zarif, kristal bir ayakkabıyla beni sahneye doğru itiyor. "Keyfinize bakın leydim!"

Kalabalıktan müstehcen ısıklar yükselirken, Artain'i oynayan yarı çıplak aktör bana şeytanca sırtıyor ve okunu yavaşça kalbime doğrultuyor. Asistan tarafından öne doğru itilerek sahnede tökezliyorum, nabzım kulaklarımın arasında atıyor. Alkol ve baş döndürücü kalabalığın birleşimi başımı döndürüyor. Seyircilerden gelen kahkahalar ve tezahüratlar kulaklarımda yankılanıyor ama sesleri uzak ve boğuk geliyor.

"Şimdi seni yakaladım, Tanrıça. Bana boyun eğ!"

Artain şişkin pazusuyla beni kendine çekiyor, ta ki ben de önümdeki cilveli aktris gibi onun bacağına sarılana kadar. Müessesedeki tüm gözler üzerimdeyken karaya vurmuş bir balık gibi hüngür hüngür ağlamamak için elimden geleni yapıyorum.

Söylemem gereken repliği hatırlayana kadar aktör sonunda beni kaburgalarımın dürtüklüyor. Buradaki herkes gibi ben de sayısız masalda duyduğum için hikâyeyi ezbere biliyorum.

"Ben ..ben teslim olmuyorum," diye kekeliyorum, oyuna ayak uydurmaya çalışıyorum.

Seyirciler, bu sözleri milyonlarca kez duymuş olmalarına rağmen, benim - ya da Solene'in- meydan okumam karşısında toplu bir nefes alıp veriyorlar.

Artain'i oynayan aktör cevap veriyor: "İki kez söylüyorum, teslim ol!" "İki kez," diye yankılanıyorum tökezleyen bir sesle. "Ben boyun eğmiyorum."

Ferra öne doğru eğilmiş, kavrulmuş bademleri çiğniyor, iri gözleri keyifle parıldıyor.

Asistanlar sahneye bir tabure itiyor ve Artain beni tabureye oturana kadar geriye doğru yönlendiriyor. Sonra dizime oturuyor, kasıkları yüzümden yaklaşık beş santim uzakta, yavaşça çürük kemerini çıkarmaya başlıyor.

"O zaman fae kardeşim, eğer sana bir avcı olarak hükmedemiyorsam, seni bir erkek olarak baştan çıkaracağım."

Yanaklarım o kadar kırmızı yanıyor ki, sanırım tüm meyhaneyi aydınlatıyor olmalılar. Aktör kalçalarını yüzüme doğru çevirip deri pantolonunu çeneme çarparken alnımda bir ter tabakası oluşuyor.

Kutsal tanrılar.

Kemerini çıkarıp seyircilerin arasına fırlatıyor ve iki kadın onu yakalamak için uğraşıyor.

Adam kalçalarını göğsüme yaklaştırmaya başlıyor ve meyhanede yankılanan uğultu ve seslere bakılırsa kadınlar buna bayılıyor. Ferra iki parmağının arasında yüksek sesle ısıklık çalıyor.

Pelerinimin kapüşonunu saçlarımın üzerine daha da çekiyorum, utanıyorum, içinde kaybolmayı diliyorum.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bacaklarım birbirine kenetleniyor. Üst tarafım bunun saçma bir gösteri olduğunu bilse de hain alt tarafım karıncalanıyor. Ama yakışıklı aktör parmağını boğazımda gezdirip çenemi eğerek gözlerimin onun yoğun fae çizgili gözleriyle buluşmasını sağladığında kalbim yine de duraksıyor.

Aktör aniden belimi kavırıyor, beni etrafında döndürüyor ve sonra beni tekrar kucağına, yüzü ona dönük bir şekilde oturtuyor. Herkesin gördüğü devasa şişkinliği ben de hissettiğimde gözlerim açılıyor. Bir elini arkadan boğazıma doluyor ve pandomim yaparak çenemi öpüyor.

Kalabalığın yankısı ve alkolün etkisi beni sağır ediyor. Başım dönüyor, gözlerimi kapatıyorum. Oyuna teslim oluyorum. Bu şekilde, neredeyse Basten ile birlikte olduğumu hayal edebiliyorum. Elinin boğazımı sardığını. Yontulmuş kalçaları kalçalarımın altında. Birden yatak odama geri dönüyorum, bileklerim ipeksi bağlarla yatak direğine bağlı, Basten'in yetenekli yüzü bacaklarımın arasında ...

Aktörün kucağında kalçalarımı ayarlarken nefesim daha hızlı geliyor. Elleri dokunmaması gereken yerlere tapıyor -kaburgalarıma, kalçalarıma, boğazıma.

"Şimdi size üç kez soruyorum," diye seyircilere yüksek sesle yansıtıyor. "Teslim oluyor musunuz?"

Dudaklarım ayrılıyor. Söylemem gereken cümleyi biliyorum. Seyirciler arasındaki en yakın kadınların nefeslerinin altında fısıldadıklarını bile duyabiliyorum.

"Bir kez. İki kez. Üç kez. Ve sonsuza dek, teslim oluyorum."

Ama kelimeler dişlerimin arasına sıkışıyor. Bunların hepsi çok fazla. Taburede kıvranıyorum. Utanıyorum, evet. Heyecanlandım, evet. Ama kemiklerimde daha derin bir şey gümbürdüyor, sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi derimi itiyor. Kafamın arkasında, yarı unutulmuş rüyaların garip parçaları titreşiyor ve kayboluyor. Artain. Orman. Geyik. Uykulu halimde, fae hikayesi ve Basten'le geçirdiğim zaman birbirine karışıyor ve tüm bunlar bana rahatsız edici derecede tanıdık geliyor.

Birdenbire ayağa kalktım, sahneden aşağı tökezleyerek indim. Bacaklarım gevşek. Dudaklarım titriyor. Seyircilerden gelen çığlıklar beni kovalıyor, ama ben başka bir dünyaya ait olabilirim.

Tavernanın kapısını itiyorum, gecenin serinliği soğuk bir su gibi üzerime çarparken nefes nefese kalıyorum.

Bir saniye sonra Ferra, kristal topuklu ayakkabılarının üzerinde hızla sokağa dalıyor. "Leydim!"

Derin nefesler alarak tuğla duvara yaslanıyorum. "Ben iyiyim. I . . Sadece havaya ihtiyacım vardı."

Bir an için gözyaşlarına boğulup boğulmayacağımdan emin olamıyorum, o garip, beden dışı his yüzünden kanım hala yanıyor.

Ama sonra Ferra ağzından kaçırır, "Havaya ihtiyacın olmasına şaşmamalı; koca sikini neredeyse gırtlığına kadar sokmuştu!"

Dudakları seğiriyor ve yüzümde dönen kalçaları düşünüyorum ve daha ne olduğunu anlamadan ikimiz de kahkahalar içinde duvara yaslanıyoruz.

"En azından bir kısmı etkileyiciydi," diye belirttim.

"Kesinlikle onun oyunculuğu değildi." Ferra bana yaslanıp kıs kıs gülüyor. Gözlerimizdeki yaşları sildikten sonra elimi tutuyor. "Gel hadi. Bu performanstan sonra bir içkiye daha ihtiyacın var."

Elimi karnıma bastırırken gülüyorum. "Biraz daha alkol alırsam turşuya dönüşeceğim."

Bir sarhoş yanımdan geçiyor, eski bir fae türküsü söylerken sallanıyor. Çoğu durumda, toplum içinde çakırkeyif bir şekilde tökezlemekten utanırdım ama Günah Sokakları'ndaki diğer herkes de aynı derecede utanmaz. Hava, yoğun afyon dumanı, işportacıların düello müziği ve cebinde bozuk para şingirdayan herhangi bir adamı kandıran fahişelerin gıdıklamalarının bir karışımı. Genelevlerin perdeli pencerelerinin arkasından gelen inlemelerden bahsetmiyorum bile.

"Şimdi dökül bakalım." Ferra'nın sesi kolunu benimkinin arasından geçirirken kısılıyor. "Rian'ın *oku* adil Artain'inkine kıyasla nasıl?"

Çekiniyorum, utanıyorum. "*Ben* nereden bileyim?"

"Bana her Durish kadınının arzuladığı erkekle yatmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Ben Durish değilim," diye belirttim.

Bana sinsi bir bakış fırlattı. "O zaman belki bana Wolf Bowborn'un şaftı hakkında her şeyi anlatabilirsin?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ferra!"

"Oh, bana bunu söyleme. Gösteri sırasında Ölümsüz Kutu'daydım. Seni birden fazla kez yapmış gibi omzunun üzerinden attığını gördüm." Panik, zaten sulu olan düşüncelerimi boğmak için bir dalga gibi yükseliyor.

Basten ve

İlişki ortaya çıkarsa asılırdım. Biteceğinden bahsetmiyorum bile: Nefes nefese ihtiyaç. Sessiz dokunuşlar. Odanın öbür ucundan tek düşündüğü şeyin ben olduğumu söyleyen bakışlar.

Ama bu sona ermeli-Basten beni asla Artain'in Solene'i sevdiği gibi sevmeyecek.

Ferra, boğazından garip, bozuk bir ses çıkınca kristal ayakkabılarının içinde aniden durur. Dikkati sokak seviyesindeki bir pencereye yönelir. Şatafatlı dantel perde buranın başka bir genelev olduğunu gösteriyor ama diğerlerinden farklı olarak bu perde aralık.

İçeride, kısa kır saçlı bir adam bir kadını yatağa domaltmış, arkadan beceriyor, çıplak kıcının yanakları her hamlede sıkılıyor. Bu manzara bile tek başına şok edici, ama fahişenin giydiklerini gördüğüm anda Ferra'nın bu fahişeye neden dudak büktüğünü anlıyorum: Kız ucuz bir tüylü kanat takımı ve yere degecek kadar uzun, ketenden dokunmuş sarı bir peruk takıyor.

Kanatlar mı? Uzun saç?

Benim olmam gerekiyordu.

Tökezleyip kendimi tahta bir sandığın üzerinde bulduğumda kulaklarımın arasında bir çatırtı uğulduyor. Bu anın daha da kötüye gidebileceğini düşünmüyorum, ta ki adam fahişenin kıcına bir tokat atıp profilinin görünmesi için başını yeterince eğene kadar.

Midem bulanıyor.

Beni kurtarın, dinliyor olabilecek on tanrıdan herhangi biri ...

O genelevdeki adam benim müstakbel

kayınpederim. Lord Berolt Valvere.

Benim gibi giyinmiş bir fahişeyi becermek.

Bir grup muvazzaf asker kaldırımı kapattığımız için bize küfrederken Ferra ve ben nutkumuz tutulmuş bir halde çatlak perdeye bakıyoruz.

Mideme kramplar giriyor -şarap geri gelmekle tehdit ediyor- ve boğazımdan garip bir ses yükseliyor. Ferra aniden beni kolumdan yakalıyor ve en yakın kumarhanenin hareketli müziğine doğru sürüklüyor.

"Oh! Um, bak!" Sesi yüksek, zorlama. "Ben burayı seviyorum. Buraya her zaman gelirim. Burası-" Tabeladaki ismi kontrol etmek zorunda kaldı. "Serpent and Scepter!"

Şıngırdayan paraların ve parıldayan mumların gözlerimi kamaştırdığı ama dikkatimi dağıtmaya yetmediği bir kumarhanenin hareketli sıcaklığına daldık. Gözlerimi kırptığımda tek görebildiğim, Lord Berolt'un kanatlı kadının kışını kıpkırmızı olana kadar tokatladığı o iğrenç sahne.

"İşte!" Ferra, fark edemeyecek kadar sarhoş olan bıyıklı bir adamın elinden bir kadeh şampanya kapıyor. Zorla ellerime tutuşturuyor.

Şampanya içiyorum. O görüntüyü bastırmak için her şeyi yaparım. Ama sonra midem zorla itiraz ediyor. Gecenin başında içki içmek meydan okur gibiydi ama şimdi sadece pişmanlığın ekşi notalarını getiriyor.

Ferra sırtımı ovarken derin nefesler alarak iki büküm oluyorum.

Bu şehirden nefret ediyorum. Bu aileden nefret ediyorum. Nefret ediyorum-

Bir kadının cıvıl cıvıl sesi çınlıyor. "Sabby? Bu Sabby mi? Sen?"

Sarsılarak ayağa kalktım. Çocukluk lakabım mı? Yıllardır kimse bunu kullanmamıştı. Ceviz kahvesi tenli neşeli bir figür önümde zıplıyor, dönen başımın anlamlandırılabileceğinden daha hızlı konuşuyor.

Kekeliyorum, "S-Suri?"

Leydi Suri Darrow bana bakıyor. Babamın karısının burada ne işi var? Benden sadece iki yaş büyük olduğu için teknik olarak üvey annem olduğuna inanmak zor. Manastırdan salıverildikten sonra birlikte geçirdiğimiz kısa sürede, zoraki bir aileden çok anlık arkadaşlar gibi hissettik.

Suri parmak uçlarında bir aşağı bir yukarı zıplarken ellerimi tutuyor. "Bu Seni, Sabine! Seni bahardaki nergislerden daha çok özledim!"

Bacaklarım pes etmek üzereyken kendimi bir oyun masasına yaslıyorum. Midem yine şikayet ediyor, hem de daha yüksek sesle. "Suri? Burada ne yapıyorsun?"

"Hafta başında sizi ve Lord Rian'ı ziyaret etmek için geldik! Sorsha Salonu'na defalarca geldik, ama muhafızlar Lord Rian'ı görene kadar beklememiz gerektiğini söylediler.

Rian seyahatinden döndü, biz de şehirde zamanımızı bekliyorduk. Duren'de olmak Bremcote'ta olmaktan çok daha heyecan verici!"

Gözlerimi kısıyorum, Suri'nin sarhoş bir halüsinasyon olmadığından hâlâ emin değilim.

"Bekle.

Biz mi?"

"Baban da burada tabii ki." Arkamı işaret ediyor.

Kaşlarımı çatarak dönüyorum ve bir Basel masasında babamla yüz yüze geliyorum. Yanında azalan bozuk para yığını. Yüzünde çatık kaşlar. Çok fazla cin içtiği için kızarmış yanaklar.

Sulu gözleri benimle buluşmak için kalktı, kızına karşı nefretten başka bir şeyle dolu değildi.

Ve birdenbire yeniden on yaşındayım, bir manastıra gönderilmek üzereyim, annemin cesedi hala mezarda taze.

Ne olduğunu anlamadan boğazıma safra kaçıyor ve ileri doğru atılarak gecenin içindekileri babamın kaybettiği kâğıt elinin üzerine boşaltıyorum.

BÖLÜM II

WOLF

O Yürüyüşümüzün üçüncü gününde haklı olduğum kanıtlandı. Ormanın çalılıkları tam bir kaltak.

Defne çalıları duvarın güneyinden geçen dik yamacı boğuyor, sanki doğa bizi tuzağa düşürmek için ağlar kurmuş. Kökler her adımda atımın toynaklarına takılıyor. Golath bıçakları kadar keskin dikenler giysilerimi parçalıyor ve altındaki deriyi oyuyor. Birkaç saat içinde, açıkta kalan her santim derimiz kırmızı yaralarla kaplandı, atlar da öyle.

Atlardan iniyoruz, atları mümkün olduğunca duvara yakın otlatıyoruz ve yaya olarak devam ediyoruz.

Duvarın güney gölgesine doğaüstü bir serinlik yapışmış olsa da, çalıların arasında yürümek bir angarya ve ter kısa sürede gömleğimi göğsüme yapıştırıyor.

Her yüz adımda bir, içimizden biri sis benzeri koruyucu kalkanların hâlâ durduğundan emin olmak için duvarın üzerinden bir taş atıyor. Taşlar tepeyi aşıyor ama mavimsi bir enerjinin çatırtılarına çarpıp bize geri dönüyor. Bunu bir yarışma haline getiriyoruz ve benim attığım taşların iki katı duvarın tepesini aşınca Rian sinirleniyor.

Alacakaranlık çöktüğünde ikimiz de bitkin düşmüştük. Hiçbir gedik izi görmedik. Duvar eski ama yapısal olarak sağlam. Kenardan sarkan ip merdivenler yok. Aslında, akıncıların karşıya nasıl geçtiklerine dair hiçbir belirti yok.

Kamp kurana ve ateşin üzerinde cızırdayan şişte kızarmış bir tavşan bulana kadar ikimiz de sinirli ve huysuzuz. Tavşanı kömürlerin üzerinde tutan demir halkadan şişi , kokusundan bittiğini anlıyorum. Bir kez daha kaygısız çocuklarmışız gibi yağlı et parçalarını çıplak parmaklarımızla çubuktan koparıyoruz. Nihayet karnımıza biraz et girdiğinde, viski şişesini ileri geri değiş tokuş ederek günün yorgunluğunu atıyoruz.

Ayaklarımı yere vurarak şaka yapıyorum, "Benim hesabıma göre, bu gece cinsel fetihlerinizin hikayeleriyle eğlenme sırası sizde. Bugünlerde sikini kim ıslatıyor?"

Ses tonumu hafif tutmama rağmen tehlikeli bir alana girdiğimin farkındayım. Bana karşı şüphe uyandırmadan Sabine'le olan yakınlığını sormaya en fazla bu kadar yaklaşabilirim.

Bir kemiğin üzerindeki yağı yalamakla vakit geçiriyor. "Sikimin ıslandığını kim söyledi?"

Homurdanıyorum. "Sen mi? On beş yıldır yedi saat sevişmeden durduğunu görmedim."

"Doğruyu söylüyorum," diye ısrar ediyor. "Sabine'in nişan sözleşmesini imzaladığımdan beri kimseyle yatmadım. Bu sefer doğru olanı yapıyorum Wolf. Saygın bir koca olacağıma yemin ettim."

Rian'a yan gözle bakıyorum, bakışlarımdan şüphencilik damlıyor. Saygın mı? Rian mı? Kümesteki tilkinin sadece dekora hayran olduğunu söylemek gibi bir şey bu. Ama lanetleneyeceğim; sezgilerim bir bıçaktan daha keskin ve bana bu sefer yalan söylemediğini söylüyor.

"*Tamarac*?" diye
sordum. "*Tamarac*,"
diye yemin etti.

Bunu düşünürken, tavşanı çıplak kemiklerine kadar sıyrırken, göğsümde bir şey doğru oturmuyor. Sadece Rian hakkında değil, akşam yemeğimiz hakkında da. Suçluluk mu? Bir tavşanı öldürdüğüm için mi? İnsanın yemesi gerekir, doğası böyle. Bir bahar meltemi kadar nazik olan Sabine bile et yer. Ama onu tanıdığımdan beri dünyaya bakış açım değişti. Tavşan eskiden ayaklı bir yemektir. Ya şimdi? O bir hayat. Bir ruh. Folke bunun beni yumuşak yaptığını söylerdi, ama Sabine'in en küçük farenin hayatında bile değer bulmasında zayıf bir yan yok.

Aslında, şimdiye kadar gördüğüm en sert şey olabilir.

Ağacın tepesinden gelen bir böcek düşüncelerimi bölüyor. Küçük bir çakıl taşını kızartma şişinin demir halkasına doğru fırlatıyorum ama ıskalıyorum.

Tekrar soruyorum, bu sefer biraz daha sert, zoraki bir sırtışıla. "Yani Sabine parmağında bir yüzük olmadan seninle yatmayacak, öyle mi?"

Zorlamamalıyım; suları test etmeye devam edersem, kıyıya geri yüzebilme noktasını geçeceğim.

"Neden? Hangimizi daha iyi öptüğünü mü merak ediyorsun? Şöyle söyleyeyim: Sen çakırkeyif bir öpücük aldın. Ben dilimi boğazına soktum ve elimi kalçalarının arasına soktum."

Bir kıskançlık ateşi boğazımı yakıyor ve yanağımı öyle sert ısıyorum ki ağzıma kan doluyor. Duygularımı kontrol altında tutmak için viski şişesini büyüleyici buluyormuş gibi yapıyorum.

Rian rahatça arkasına yaslanır ve çizmelerini ateşe doğru uzatır. Demir halkaya doğru bir çakıl taşı atmayı deniyor ve bu sefer başarıyor.

"Sabine'in monoceros'u nasıl evcilleştirmeye niyetli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kadifemsi, karanlık sesi dumanı kesiyor. "İlk gün onun sırtına atlamıyor. Onu rahat bırakıyor. Aç bırakıldıktan sonra ona bir ziyafet sunuyor. Hapsedildikten sonra onu geniş bir ahıra taşır. Bu onun acele etmemesiyle ilgilidir. Ona alışmasına izin verir."

Bir avuç dolusu çakıl taşı alıyor. Rian'ın onları teker teker yavaşça demir halkaya fırlatmasını izlerken midem korkuyla düğümleniyor.

Devam ederken gözleri hesaplanmış bir hırsla dolu, "Sabine Darrow'u da aynı şekilde evcilleştireceğim. Ona her öğün ziyafet sunacağım. Onu bir sarayda ağırlayacağım. Bu tür lükslerin onun için önemli olduğunu inkâr edecektir, ama sizi temin ederim, yaşadıklarından sonra, travması onu en ufak bir rahatlığa bile hazır hale getiriyor. Bu yüzden bana aşık olması için ona zaman tanıyorum. Sözlerimi bir kenara not edin: Yaz sonunda monoceros'u avucunun içine almış olacak ve ben de onu sikim için yalvartacağım."

Parmaklarım dökülmüş yaprak örtüsünün derinliklerine saplandı, öfkemi bastırmak için topraklanmaya ihtiyaç duydum.

Onu evcilleştirebileceğini mi düşünüyor? Kırabileceğini mi? *Benim küçük menekşemi tanımıyor.*

Demir halkaya bir çakıl taşı daha atıyorum, bu sefer öfkeyle.

Rian bir tane daha fırlatıyor, arkasına çok fazla güç koyuyor ve sola doğru çok uzağa yelken açıyor.

"Eskiden daha iyi nişan alırdın," diye şaka yapıyorum.

"Her günümü sincapları hedef alarak geçirmiyorum. Gerçek bir işim var." Ateşe bakarken gülümsemesi bıçak gibi kesiliyor. Aramızdaki gerilim alevlerle aynı şiddette yanıyor.

Onu öptüğümü biliyor.

Ama hepsi bu, sadece bir öpücük.

Hesapçı gülümsemesini bana çeviriyor ve ateş ışığı yüzünün yarısını turuncuya, yarısını gölgeye boyuyor. "Eminim sen de birkaç şeyde paslanmışsındır, Wolf. Hadi ama. Benimle spar yap. Eski günlerdeki gibi."

. "Rian, Tanrı aşkına."

"Seni alt edeceğimden mi korkuyorsun?" diye beni kışkırtıyor. Gözlerinde çocuksu yaramazlıktan daha karanlık bir şey var. Kahretsin, bu bakış gece kadar siyah. İçimdeki yarışmacıyı, yumruklarıyla hayatta kalan, kana susamış bir kalabalığın tezahüratlarını arzulayan çocuğu çağırıyor.

Deri göğüs zırhını çözüp yere bırakıyor ve ardından gömleğini başına geçiriyor. Çıplak göğsü alacakaranlıkta parlıyor. Yıllar önce, her gün dövuştüğümüz zamanlarda, Rian'ın vücudunu neredeyse kendi vücudum kadar iyi tanırdım. Ama şimdi daha zayıf, daha sert. Gençlik dolgunluğunun yerini saf kas çıkıntıları almış. Ondan otuz kilo daha fazla kasım var ama yeteneğini hafife almamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Teker teker, sanki hareketi deniyormuş gibi parmaklarımı yumruk yapıyorum. "Sen mi? *Beni* rahatsız mı ediyorsun?"

Oh, hayır.

Kendi gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Boynumu döndürüyorum, sonra adrenalinimi uyandırmak için göğüs uçlarıma vuruyorum. Şu anda antrenman yapmak kötü bir fikir ama siktir et. Rian'la aramızdaki gerilim Brencote'tan dönmeden önce bile artmaya başlamıştı.

Yıllardır inşa ediliyor.

Yaprakları tekmeleyerek bir açıklık oluşturduktan sonra birbirimize bakıyoruz. Gün ışığının son parıltısı, dünyanın sınırı gibi üzerimizde beliren sınır duvarının ötesinde kayboluyor. Volkish tarafında bir yerden bir baykuş ötüyor.

Gözlerimiz kilitli, birbirimizin etrafında dönüyoruz. Tartışmamızın üzerinden yıllar geçmiş olması önemli değil; bir anda sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorum. Bedenim, iyi giyilmiş bir çift botu giyer gibi tanıdık bir duruşa geçiyor.

Önce Rian hamle yaptı ve sağ kroşeyle saldırdı. Ama ağırlığını sol arka ayağının üzerinde nasıl tuttuğunu çoktan takip etmiştim ve kaburgalarına bir yumrukla karşılık vermeden önce darbeyi kolayca savuşturdum. Dengesini korumak için ağırlığını kaydırırken kolunu savurarak engelliyor.

Ayrılıyor, tekrar daire çiziyoruz.

"Bundan daha hızlı olman gerekecek," diyorum şakacı bir sırıtışla, yine de bir sınırı var. "Belki de gözlerimi bağlamalıyım. Senin için daha kolay olur."

"Ya da sadece senin gözlerini oyabilirim." Dalga geçiyormuş gibi hissettirmeyen hınzır bir kahkaha atıyor.

Bu sefer ilk ben hamle yaptım ama o kaçtı. Zaten bu sadece bir deneme saldırısıydı. Vücudunun yıllar önce söylediklerinin aynısını söyleyip söylemediğini görmek için.

Ben onun sağ elini - baskın olan elini - izlerken, o aniden sol eliyle bir aparkat atıyor ve ben dönüp uzaklaşmadan yumruk çeneme çarpıyor.

Hay sikeyim! Bu hareketi nereden öğrendi?

Ağzım kanla doluyor ve artan tat alma tomurcuklarım Rian'ın tuzlu teriyle kaplanmış demir açısından zengin tada boğuluyor.

Toprağa bir çizgi kan tükürüyorum ve dudagımı siliyorum, göğsüm istediğimden daha fazla kabarıyor.

Rian da alnındaki teri siler. "Sabine'e bıçağı sen verdin, değil mi?" diye tükürür.

Saçlarımın telleri çözüldü ve onları tekrar gözlerimden uzaklaştırıyorum. Akıllı bir adam bunu inkar ederdi, ama tüm bu yalanlardan bıktım.

"Birinin onu güvende tutması gerekiyordu." diye homurdandım.

Gözleri kısıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Birbirimizin etrafında dönmeye devam ediyoruz, birbirimizin darbesini bekleyerek ağırlığımızı değiştiriyoruz. "Bu onu engereklerin yuvasına bıraktığın anlamına geliyor. Babanın ona bakışı ..."

Öfkemi kontrol edilemez bir seviyeye çıkaracak bir şey söylemeden önce kelimelerimi ısııyorum. Lord Berolt'un tanrı öpücüğü almış insanlara duyduğu hayranlık, genç ve güzel kadınlara duyduğu şehvetle birleşince Sabine'de barut fıçısı etkisi yaratıyor.

Karanlık bir şekilde mırıldanıyorum, "Onu ölümcül bir canavarla yakınlaştırma fikrini de unutmayalım."

"Sabine monoceros ile baş edebilir."

"Yapabileceğini biliyorum! O kadın doğanın bir gücü. Ama sen onu çok hızlı ve çok erken bir yarışta safkan bir at gibi koşturuyorsun."

Rian yavaşça başını sallar. "Vay canına. Onu *gerçekten* becermek istiyorsun, değil mi?"

Sözleri beni kızarttı. Elimde değil. Birden vahşi bir canavara dönüşüp tüm ağırlığımla onun solar pleksusuna yüklendim. Onu yakaladığımda ciğerleri delinmiş bir yelken gibi sönüyor. Çamur ve çürüyen yapraklardan oluşan nemli alanımız burun deliklerimi içimdeki vahşiliği körükleyen ilkel bir kokuyla dolduruyor.

Yuvarlanıp boğuşuyoruz, terden kayganlaşmış kaslarımız birbirine dolanmış, her ikimiz de üstünlük sağlamaya çalışıyoruz. Rian bir an için beni yere sermek için güreşirken sopalar ve taşlar sırtıma saplanıyor ama ben bir ayağımı sert zemine saplıyorum ve momentumu kullanarak alt yarımı yukarı itip onu da kendimle birlikte götürüyorum. Ama onu tuş çeneme bir dirsek atıyor.

Küfrediyorum ve daha fazla kan tükürüyorum, ringimizin uzak çevresine geri düşüyorum.

Gecenin karanlığı çöktü. Güreşimiz bizi kamp ateşinin çok uzaklara götürdü. Ama görüşüm sayesinde, Rian'ın tenindeki her kılı sanki gün ışığında duruyormuş gibi görebiliyorum. Bu bana avantaj sağlıyor ve bir sonraki hamlesini kolaylıkla savuşturuyorum.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor, sonra yenilenmiş bir güçle tekrar saldırıyor, boynumu kilitliyor ve beni orman zeminine geri çekmeye çalışıyor. Çıplak göğüslerimiz birbirine çarparak boğuşmaya devam ederken, masum bir antrenman maçına dair tüm iddialar ortadan kalkıyor.

Gözlerinde tehdit var. Dilimde kan. İkimiz de Sabine'i istiyoruz ve artık kelimeler konuşuldu.

Haklıydım, bu taşra ormanı cinayet için mükemmel bir yer olabilirdi.

Beni buraya öldürmek için mi getirdi?

Yerde soğuk bir fısıltı yuvarlanıyor, ayak bileklerimi yasak düşüncelerle ürpertiyor. Belki de bu ormanın kaderi *benim* cinayetim değildir. Ya onu kazanmak için yaptığı plan gerçekten işe yararsa? Sabine şıklığı önemsemez ama onun hırsına kapılabilir.

Sabine'i kendim için istiyorsam, o bana engel oluyor.

Gecenin soğuğuna rağmen vücutlarımız sıcak ve terden sıırılsıklam. Tekrar bir araya geldiğimizde onu ayı gibi kucaklayıp yere yatırıyorum, sol bacağını dizimle sabitliyorum ve onu aşağıda tutmak için ağırlığımı göğsüne veriyorum. Patlayıcı bir güçle mücadele ediyor ama kalçalarını zapt etmiş durumdayım. Yukarı doğru itemezse beni deviremez.

"Hepsi bu mu?" Yüzüne karşı sıcak nefes alıyorum. Alaycı. Tehdit ediyorum. Çocuklar gibi şakalaşmakla gerçek, kan kaynatan bir nefret arasında gidip geliyoruz. Bunun ikimizin de uzaklaşmasıyla bitme ihtimali hâlâ var. Birkaç çürük, patlamış bir dudak, birbirimize yüzlerce kez yapmadığımız bir şey değil.

Göz kapakları yarıklara kadar daraldı. Boğuşmalarımız bizi kamp alanımızdan daha da uzağa, duvarın dibindeki çalılıklara sürükledi. Antik taşlar

yosunlu rutubet. Koğuşların sisi sanki kıvılcım saçan bulutlar tarafından yutulmuşuz gibi üzerimizde parıldıyor. Havada çok fazla kadim enerji var; derin ve önsezili bir güç tınısı dişlerimi uğuldatıyor.

Rian bir kolunu kurtarıyor ve şakağıma doğru bir yumruk savuruyor, ama ön kolumla onu engelliyorum.

"Böyle zayıf bir yumrukla kral olabileceğini mi sanıyorsun?" Alay ediyorum.

"Yanımdan ayrılmasaydın yumruğum çok daha güçlü olurdu," diye tükürüyor bana. "Beni her zaman keskin tutman gerekiyordu. *Tamarac*, hatırladın mı? Ben Eski Koros'ta tahttayken, sen benim bir adım sağımda olmalısın. Lanet tavşanları avlamak için değil."

Sözlerinde zehir var, ama alttan gelen bir acıyı maskeliyor. *Oh*. Demek gerçekte olan buydu. Beni ailesinden kurtarmak için her kuralı çiğnedi ve ben bu iyiliğe nasıl karşılık verdim? Devam ettim ve onun lanet kadınına aşık oldum.

Benim de boğazımda zehir var. Burada kimse kahraman değil. Biz bir engerek ve bir kurdüz ve hep öyleydik.

"Yani senin kraliyet ellerin temiz kalırken ben senin pis işlerini yapmaya devam edebilir miyim?" Bağıriyorum.

"Seni yanımda bir kardeş olarak istedim!" Bağırmasıyla çıplak göğsümün üzerine bir tükürük zerresi uçtu. Ben onu sabit tutmak için mücadele ederken, onun iri kasları benimkilerin altında geriliyor.

Rian'ın kan kardeşleri var elbette ama aralarında kar fırtınası kadar sıcaklık var. Kendan ve Lore, Lord Berolt'un demir yumruğu altında tutunamadılar. Ya Duren'i terk edeceklerdi ya da birileri kılıcın yanlış ucunda olacaktı. Rian da en az kardeşleri kadar babasından nefret ediyor ama yaşlı tiranla uzun vadeli bir oyun oynama becerisine sahip.

Yani ben Rian'ın sahip olduğu tek yarı düzgün aileyim, kan bağı olmayan ama daha güçlü bir şey olan bir kardeş.

"Benim ellerim de en az seninkiler kadar kirli, Wolf," diyor tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Rüzgâr tepedeki ağaçları hışırdatıyor ve çam iğnelerinden oluşan bir yağmur yağıdırıyor. Koğuşların sisi basit bir sis olsaydı uçup giderdi, ama tamamen hareketsiz kalıyor.

Buna bir son verebilirim.

Bir özür ve her zaman olduğu gibi geri döneceğiz. Bir kez daha kardeş olacağız. Ben onun için her zaman Kendan ve Lore'un olduğundan daha fazla kardeş oldum. Ne de olsa kaçtılar ve onu yalnız bıraktılar.

Bunun yerine, içimde bir girdap oluşuyor.

"Basten." Sesim kalın. "Benim lanet adım *Basten*."

Adrenalin damarlarımdan fışkırırken, onu acımasız bir kafa kilidiyle yakalıyorum. Bunu bitirmenin zamanı geldi, tamam, ama özür dileyceksem sıçayım. Burada kural yok. Kanun yok. En güçlü olan kazanır, bu kadar basit.

Rian beni savuşturmak için kalçalarını yukarı kaldırmaya çalışıyor. Onu sıkıca tuttuğum için nefes alamıyor. Onu yere daha sıkı bastırıyorum, kafalarımız birbirine çarpıyor.

Nefes almayı başarıyor, sonra pençe gibi parmaklarıyla başımı kavıyor, beni kendine çekiyor ve sağ kulağımın dibinde tüm ciğerleriyle çığlık atıyor.

Siktir!

Geriye düşerken acı beynime saplanıyor, sanki derinlere gömülmüş bir eşek arısı varmış gibi kulağımı kaşıyorum. İşitme duyumla, çığlığı kulak zarıma çarpan bir gök gürültüsü gibiydi. Sağ kulağım çınladı, sağır oldum ve şaşırdım. Dengem bozuluyor ve Rian ayağa kalkıp beni geriye doğru savuruyor.

"Siktir git!" Havladım.

Dört ayak üstüne düşüp kulak çınlamasını durdurmak için başımı sallıyorum, o sırada bana tüm vücuduyla çarpıyor. Geriye doğru dönüp birbirimizin üzerinden yuvarlanarak kamp alanımızdan uzaklaşıyoruz. Kollarımızı kesen çalılar, kanın asit tadını çatırdayan sisin içine döküyor.

Yuvarlandık, yuvarlandık, yuvarlandık, çamurda boğuşmaya devam ettik-

-Çamur kadar. Her şey

bitene kadar.

Düşüyoruz.

Ağırlıksız kaldığımız heyecanlı bir saniyenin ardından, çıplak göğüslü eklemeler ve dirseklerden oluşan bir karmaşa içinde yere çakılıyoruz. Toprak parçaları üzerimize yağıyor, ağaç kökleri iskelet parmaklar gibi üzerimize geliyor. Sırtım ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak kadar sert bir şekilde sert zemine çarpıyor.

Dudaklarımdan bir inilti çıkmadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Rian birkaç metre öteden bir küfürle acımı yankılıyor.

Ellerimiz ve ayaklarımız üzerinde sürünürken, her ikimiz de kirden pıhtılaşmış ciğerlerimize hava çekmek için mücadele ederken, gerginliğin çatladığını hissediyorum. Demir yumruklu adrenalinimin sonuncusu da düşerken içimden çıkmıştı. Çamur onun keskin öfkesini köreltti.

Rian yüzünü buruşturarak ayağa kalkıyor. Hangi deliğe düştüysek orası zifiri karanlık, ama yüksek görüşüm yanağından aşağı akan kan çizgisini takip ediyor. Bir toprak püskürterek öksürüyor ve gözlerini kısarak tepemizdeki gecenin zayıf ışıklı çeriberine bakıyor. On beş metre düşmüş olmalıyız.

"Bu delik de ne böyle?" Aşındırıcı bir öksürük çıkarır. "Bir mezar mı? Ölümsüzlerin dinlenme yerlerinden birini mi bulduk?"

Karanlıkta, benim gördüğümü göremiyor: bunun bir delikten çok daha fazlası olduğu gerçeğini.

"Hayır," diyorum karanlık bir sesle, gözlerim hâlâ kürek izlerini görebileceğim kadar yeni kazılmış bir geçide sabitlenmiş. "Bu bir tünel."

BÖLÜM 13

\$ABINE

G inleyerek yatağımın yastıklarına yaslanıyorum ve çalkalanan karnımı tutuyorum. "Bir daha asla içmeyeceğim."

Yatağımın sağ tarafına tünemiş olan Suri, üvey annelik rolüne sadık kalarak sempatik bir şekilde başını sallıyor. Sol tarafımdaki Brigit, orman faresi omzuna tünerken alnıma serin bir gülsuyu kompresi uyguluyor.

Ferra ise masamın üzerindeki mücevher kutusundaki hazinelere hayranlıkla bakarken sırtıyor. Rian'ın bana hediye ettiği zümrüt küpeleri ışığa tutarken omzunun üzerinden, "Gelecek hafta sonuna kadar bekle," diyor. "Seni tekrar dışarı çıkarmam için bana yalvaracaksın."

Üç arkadaşşıma baktığımda, kişiliklerinin bana hayvanları ne kadar çok hatırlattığını görüyorum. Sessiz, çalışkan, iç gözlemci Brigit'in fareyle hızlı arkadaş olması şaşırtıcı değil. Suri ise tam tersine oyuncu bir tavşan gibi. Sevdiklerini görmek için her zaman heyecanlı, güneşli bir günden ve tok bir karından memnun. Ferra grubun keleşbeğı olabilir: Güzelliğinin gölgesinde kalan gizli bir derinliğe sahip, dıştan bakıldığında çarpıcı bir sunuma sahip.

"Hayır. Bir daha asla." Başımı zorla sallıyorum ama hareket başımı döndürünce durmak zorunda kalıyorum. "Aslında o cimri yaşlı Rahibeler beni bunca yıl elma şarabından uzak tuttıkları için *minnettarım*."

"Bunlar. Zümrüt değil. Zümrüt değil!" Ferra sanki Ölümsüzlerden birinin mezarını yeni keşfetmiş gibi aniden anons ediyor. "Bunlar taragit!"

Suri, Brigit ve ben ona boş boş bakıyoruz, bu kelime kulağımıza hiçbir şey ifade etmiyor. Moda konusundaki bilgisizliğimize iç geçirdikten sonra küpeleri kutusuna geri koyuyor, ardından kadife kolye rafına geçiyor; bir ucundan elmas ve altın bir kolye sarkıyor, diğer ucuna da sıvacı kuşu tünemiş.

Kısa bir süreliğine bulutlu ruh halim dağıldı. Milyon yıl geçse de Sorsha Salonu'nun yaldızlı salonlarında dostlar bulacağımı hayal edemezdim. Basten beni buraya getirdiğinde, sadece daha fazla zalimlik bekliyordum. Kara kalpli bir nişanlı. Sıkıcı politik akşam yemekleri. Küpeler gibi bir süs eşyasından başka bir şey olmamayı.

Bunun yerine, insan dostlarım ve hayvan dostlarım arasında, arkadaşlık zenginliği içinde boğuluyorum. Rian bile ailesinden ayrı kaldığında katlanılabilir oluyor.

Ayak parmaklarımdan bir sıcaklık yayılıyor, çarşafın altında kıpırdanıyor. Ağrıyan başıma rağmen Suri'nin elini tutuyorum.

"Duren'e geldiğin için çok mutluyum."

Sırıltısı geriliyor, kuralsız ve gerçek. "Seni özledik, Sabby."

Fırtına bulutu ruh halimin gölgesi bir anlığına geri dönüyor. "Beni özlediğini mi *söylüyorsun*? Babamın umurunda bile değil. On iki yıl boyunca Ölümsüz İyre Manastırı'nda beni bir kez bile ziyaret etmedi."

Sıvacı kuşu uçarak yatak örtüsünün üzerine konuyor ve Suri'nin midemi rahatlatmak için bana getirdiği bir kase kavrulmuş kabak çekirdeğiyle ilgileniyor. Suri gözlerime bakmadan küçük kuşun kuyruk tüylerini okşamakla meşgul.

Sonunda itiraf etti: "Charlin'in Lord Rian'la görüşmek istediği doğru. Size eşlik eden muhafızla birlikte gönderdiği bir mektupla ilgili bir şey. Charlin'in Lord Rian'ın kendisine borçlu olduğunu iddia ettiği ve tahsil etmeyi planladığı bir borç."

Ah, sanırım. Babam paranın peşinde. Bu daha mantıklı-

Ama sonra, akşamdan kalmalığın etkisiyle hâlâ kafası karışık olan beynim onun sözlerinin geri kalanını yakalıyor.

Bir mektup mu? Basten ile
mi gönderilmiş? Mektup
falan yoktu.

Ayak parmaklarımdan başlayan bir karıncalanma bacaklarımdan arkasına doğru ilerliyor, öyle ki yerimde zor duruyorum ve sanki yanıyormuşum gibi yorganın altına giriyorum. Basten babamdan gelen mektupla ilgili hiçbir şey söylemedi, bundan eminim.

Yine de Myst onu ben uyurken şelale mağarasında bir kağıt parçasından bir şeyler okurken gördü. Bu bir diken gibi hafızama kazındı, çünkü

Basten o belgeyi okudu ve birlikte kaçmak konusundaki fikrini değiştirdi.

Myst beni ne okurken gördü? dedi. Lord Rian'ın bu yolculuk için koyduğu kuralların listesiydi. Büyük bir gizem yok, sizi temin ederim. Bana görevimi hatırlattı, hepsi bu.

Göğsüm aniden çok daralıyor. Parmak eklemlerimi göğüs kemiğıme sürüyorum, daha karanlık bir yere savrulmamı engellemek için acının ısırtmasına ihtiyaç duyuyorum.

"Sabine?" Suri başını tıpkı avucundaki sıvacı kuşu gibi eğerek soruyor.

Gülümsemeye zorluyorum, boynumda hızla yükselen uyuşuk sızıyı bastırıyorum, o kağıt parçasında ne yazdığını öğrenmeyi talep ediyorum. Ama nasıl? Basten

Düzinelerce mil uzakta. Cevap vermesi için onu zorlayamam.

"Pekâlâ," dedim sınırlarımı gizlemek için neşeli bir ses tonuyla, "babamın amacı ne olursa olsun, *seni* gördüğüme çok sevindim. Umarım Bremcote'ta geçirdiğın zamanı, babamın gutlu ayaklarını ovmak yerine, yakışıklı bir seyisle yatarak geçiriyorsundur."

Suri'nin dudakları dehşetle aralanır. "Asla yapmam! En azından seyis çocuk-" Birden elini ağzının üzerine kapattı, gözleri utanç içinde genişledi. "Yani, hiç kimseyle! Başka bir erkekle yatmam. Ben Bremcote'un Leydisiyim!"

Ferra'nın yüzünde sinsi bir sırıtış belirirken, Ferra yanına yaklaşıp kâsedden bir kabak çekirdeğı koparıyor. "Çok geç leydim. Kendinizi ele verdiniz. Çarşaflarınızı kim ısıtıyor o zaman? Bir uşak mı? Kasabın kuryesi mi?"

"Hiç kimse!" Suri ısrar ediyor, gözleri kocaman ve yuvarlak. Sesi komplocu bir sessizliğe bürünmeden önce kendini sakinleştirmek için bir anlığına elbisesini düzeltiyor. "Dürüst olmak gerekirse Charlin bile değıl. İçmeye kahvaltıda başlar. Öğleden sonraya kadar sevişemeyecek kadar sarhoş oluyor."

Ferra parmaklarındaki tuzu yalıyor. "Senin gibi genç ve güzel bir kızın öylece *bekâr* kaldığına inanmamızı mı bekliyorsun?"

Suri'nin dudakları benim ve Ferra'nın bakışları altında birbirine yapışıyor. Brigit bile mendillerimi katlarken meraklı bakışlarını kaçırıyor.

Sonunda Suri ağzından kaçırdı, "Oh, tamam! Bahçıvanla arkadaş olduk ama yemin ederim hepsi bu! O da benim gibi Kravada'dan. Doğduğum krallık hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Bana orası hakkında hikayeler anlatıyor."

Suri'nin geçmişı hakkında bildiklerime göre, Astagnon'a henüz süttten kesilmemiş bir bebek olarak gelmiş, yetim kalmış ya da ailesinden ayrılmış.

Kravadan İç Savaşı on binlerce kişiyi yerinden etti. Çoğu güneye, sıcak iklimleri alışkın oldukları çöllere yakın olan Clarana ve Spezia krallıklarına yöneldi. Ancak bazıları Astagnon'a ulaşmanın yolunu buldu. Suri, Kral Joruun'un yetimleri koruma emri uyarınca sınırdan geçirildi ve ardından diğer altı çocukla birlikte Eski Koros'taki varlıklı bir soylu aile tarafından evlat edinildi.

Ferra yatağa fırlar. "Bu bahçıvanını kesinlikle sikmen gerekiyor."

Suri ellerini yüzüne kapatıyor, sonra yavaşça parmaklarının üstünden bir yaramazlık parıltısıyla bakıyor. Dördümüz de kahkahalara boğulduk.

Kapının çalınması kıkırdamalarımızı susturdu.

"Bu benim teslimatım olabilir." Ferra kapıyı açmak için ayağa fırlıyor ve beni şaşırtan, Basten'in askerlik günlerinden eski bir arkadaşı. Folke, onu gösteriden hatırlıyorum. Yakından bakınca, tam olarak yakışıklı olmasa da sert yüz hatları karizmatik. Koyu kahverengi saçlarına aklar düşmüş ama bu kontrast çekici.

Ferra sesini alçaltıyor. "Getirdin mi?"

Folke kapının pervazına yaslanmış, yüzünde yarı bir gülümseme. "Elde etmesi kolay değil ama sizin gibi güzel bir hanımefendi için tanrıları bile bulabilirim."

Ferra oflayıp pufluyor, belki de biraz fazla itiraz ediyor. Adamın elinden bir paket kapıyor ve onu kovuyor.

"Bir iyilikten bahsediliyordu." Düz, inci gibi dişlerini gösteriyor. "Bir öpücük şeklinde-"

"Sonra görüşürüz." Ferra kristal ayakkabısıyla onu geriye doğru iter ve kapıyı hâlâ sırttan yüzüne kapatır.

Bize döndüğünde, sanki az önce bilinen bir serseriyle flört etmiyormuş gibi masum bir gülümseme takınıyor.

"Bu sizin için, Leydi Sabine." Gizemli bohçayı bana uzattı. "Brigit, bize bir çaydanlık sıcak su getirebilir misin?"

Brigit ayağa fırlar. "Hemen döneceğim."

Döndüğünde, Ferra turuncu mantarlardan oluşan kötü kokulu bir salkımı açar. Suri elini ihtiyatlı bir şekilde burnunun altında sallıyor.

"Wicken mantarları," diye açıklıyor Ferra, onları özenle bir atıp üzerine kaynar su doldurarak. "Bulması çok zor, ama bir bağlantınız varsa, akşamdan kalmalığı bir çırpıda iyileştirirler." Bulanık sıvıya bakarken burnunu kırıstırıyor, sonra fincanı ellerime tutuşturuyor. "İç bakalım."

Her ne kadar Ferra'nın ısrarları beni bu karmaşanın sokmuş olsa da, burnumu tutup çayı öğürerek içiyorum. Neyse ki tadı kokusundan daha güzel, ağızda toprak-kil tadı bırakıyor.

Ben bardağı ona geri uzatırken diğer kadınlara işaret ediyor. "Gitme geldi hanımlar. Bu sevgili Kanatlı Leydi'mizi bayıltacak. Uyandığında Sabine, fırından yeni çıkmış ballı kek gibi taze hissedeceksin."

"Üç günlük bir pastaya razıyım," diyorum, esnemeye başlamışım bile. "Teşekkür ederim. Hepinize teşekkür ederim. Ciddiyim."

Gözlerim çoktan ağırlaşmıştı, son gördüğüm şey tepemdeki on Ölümsüz, boyalı gözlerinde bilmiş bir ateşle bana bakıyorlardı.

Çayın etkisi yayıldıkça, bir okyanus dalgası gibi uykuya dalıp çıkıyorum ve daha berrak anlarımda babamın mektubunu düşünüyorum. Basten neden bu konuda yalan söylesin ki? Birlikte kaçmak için bavullarını toplayıp beni en yakın arkadaşının kollarına atmasına neden olan sır ne olabilirdi?

Döner dönmez onunla yüzleşeceğim. Bıçağı kalçasına dayadığında bana verdiği pişman olacak, sonunda dürüst olmazsa en sevdiği uzvunu kesmeye hazır olacak. Bunca zaman sonra, neden aşk yerine zalimliği seçtiğini anlayacağım.

Ama ya geri dönmezse?

Sınır bölgelerinde ortaya çıkarabileceklerinden korkarak yarı uykulu bir halde dönüp dururken göğüs kafesimin arasında tedirginlik dolaşiyor. Goldenclaws? Starleonlar? Volk akıncıları mı?

Yan döndüğümde, kalbim mektubun içeriğinin Basten'i bir şekilde bana yalan söylemeye zorladığına dair kısa bir umutla sıkışıyor. Aksi takdirde beni asla uzaklaştırmazdı ve eğer o kâğıt parçası olmasaydı, o ve ben Panopis Denizi ayak bileklerimize vururken ayak parmaklarımızı kumda ısıtıyor olurduk.

Ama elimi yastığıma sokarak arkama yaslandığımda midem sıkışıyor. Basten'i planlarımızdan vazgeçmeye zorlayacak hiçbir şey yok. Hayatımın büyük sırları yok, taşralı bir toprak sahibinin kızıyım ve Rian'ın ihtiyacı olan özel bir vaftiz öpücüğü olmasa, güçlü hiç kimse bana iki kez bakmazdı.

Bir mucize eseri mektup Basten'i ihanetinden aklasa bile, yine de göz önünde bulundurulması gereken zalimliği olacaktı. Yalanları.

Beni onun yaptığı gibi inciten birini nasıl ?

Derin uyku sonunda beni ele geçiriyor. Ferra'nın mantarları sayesinde her zamankinden daha fantastik rüyalar görüyorum. Tavernadaki sahneye geri döndüm, sadece Gece Avı gerçek hayatta gerçekleşiyor. Başıma boynuzların bağlandığını hissediyorum - bir kurdeleyle tutturulmuş değil, kafatasımdan büyüyorlar. Kollarımda açık kahverengi kürkler filizleniyor. Artain'in teni, çenemin kıvrımını kavrayıp alçak sesle mırıldanırken altın rengi fae çizgileriyle parlıyor: *Şimdi teslim oluyor musun?*

BÖLÜM I4

WOLF

I Yirmi altı yıldır hiç saf karanlığı deneyimlemedim. Aysız bir gecede bir vaşak kadar iyi görebiliyorum. Işık az olduğunda ya da hiç olmadığında, dünya soluk bir renk alır, sanki Ölümsüzler toprağı renkten arındırmış gibi günahlarımızın cezası olarak.

Tünelde gözlerim, toprak tavana örümcek ağları gibi kümelenmiş sallanan ağaç köklerini kolayca seçiyor. Açıktaki ana kaya parçalarında kazma izleri. Koruyucu koğuşların mavimsi sisi soğuk zemini örtüyor.

Rian mı? *Rian boku yedi.*

"Zift gibi simsiyah," diye yakınıyor saçındaki toprak parçalarını karıştırırken. "Yüzümün önündeki burnumu göremiyorum."

"Sözüme güvenin," diye mırıldandım. "Hâlâ çirkin."

Tünelin duvarını bulmaya çalışarak havayı yoklarken boğazından nahoş bir ses çıkarıyor. Botları yukarıdan sızan yeraltı suyu birikintilerine çarpıyor, uzaktan görünmeden damlıyor. Eli nemli, mantar dolu toprağı değdiğinde yüzünü buruşturuyor ama pürüzsüz taşa ulaşana kadar ellemeye devam ediyor. "Nedir bu? Harç varmış gibi hissediyorum."

Göremeyen birine göre çok anlayışlı. Etrafımdaki doygunluğu azalmış renklere bakarken, tünelin büyük kısmının topraktan ya da ana kayadan kazıldığını, ancak bir kısmının yukarıdaki duvarda kullanılan taşlarla eşleşen ilkel granit sütunlarla desteklendiğini gözlemliyorum.

Başparmağımı bir taşın üzerinde Ölümsüz Vadi'nin fae baltası amblemlerinden birine benzeyen soluk bir yazının üzerinde gezdiriyorum ama bu herhangi bir şey, hatta bir çizik bile olabilir. "Bunlar duvarın yeraltı destekleri. Son birkaç yıl içinde bu tüneli kim kazdıysa, bir tüneli mümkün kılacak eski bir inşaat çalışması olduğunu biliyor olmalı."

"Sence akıncılar mı?"

Bazı kürek izlerini incelemek için tünelin derinliklerine doğru ilerliyorum, kazıcıların varlığından hâlâ bir iz olabilirmiş gibi koklamak için yaklaşıyorum ama sadece tozun küflü tadı ve tepedeki kayalardan gelen mineral izleri var.

"Büyük olasılıkla Volk ordusu," diyorum. "Buradaki kazma izleri standart bir küreğe benzemiyor. Daha çok derin çizik izlerine benziyor. Metal pençeli bir alete ait devasa izler."

Tünelde, sanki canlıymış gibi nefes alıp veren toprağın ince, neredeyse fısıltıya benzer sesleri yankılanıyor. Etrafımızda görünmeyen böceklerin ve haşaratın hışırtıları var. Tanrılara şükür Rian onları duyamıyor, örümceklerden nefret eder.

"Peki ya koğuşlar?" Rian sorar. "Burada duruyorlar mı?"

Beş yüz yıl önce bu duvarı inşa eden askerler aptal değildi. Düşmanlarının duvarın üstünden tırmanmaya çalışmak kadar altından tünel kazma ihtimalinin de olduğunu biliyorlardı, bu yüzden Tanrı'nın öptüğü koruyucu duvarları yerin yüz metre altına kadar uzattılar.

Gece görüşümle seçmesi daha zor olan, dönen sislere odaklanmak için dönüyorum. Parıltılar bulutlu mavi sisin üzerinde tembelce süzülüyor, ateşböcekleri gibi birbirlerini kovalıyorlar.

"Koğuşlar dayanıyor. Bekle."

Yirmi metre derinde, sis garip bir şekilde hareket ediyor. Tünelin kenarlarına sığıyor, parıltılar yanlış hissettiren bir enerji patlamasıyla çatırıyor.

Neredeyse . . . *kırıldı*.

Garip sise doğru ilerliyorum ve Rian ayak seslerimi takip ediyor. Her iki yanda yükselen iki sütun desteği, sınır duvarının hemen altında olmamız gerektiğini gösteriyor. Sis, koğuşların yapması gerektiği gibi yoğun bir bariyer oluşturmak yerine, parçalanmış gibi görünüyor ve ürkütücü bir boşluk ortaya çıkarıyor.

Uzun süre önce çürümüş eti andıran kötü bir koku midemin bulanmasına neden oluyor.

Bu kokuyu tanıyorum.

Duvara zincirlenmiş bir cesede basmadan hemen önce Rian'durdurmak için elimi uzatıyorum.

"Wolf, ne ?" "Bir ceset var."

Rian yüzüne örümcek girmiş gibi çılgılık atıyor. "Lanet olası bir *ceset* mi dedin?" "Ceset kurumuş," diye açıklıyorum. "Muhtemelen iki, üç yıldır burada. Kıyafetine bakarak, Volkish rahibi olduğunu söyleyebilirim. Yün cübbe ölmüş mavi."

"Bu tüneli rahipler kazmadı," diye gözlemliyor Rian. "Yumuşak elleriyle değil."

Başımınla onaylıyorum. Kadavranın yırtık pırtık cübbesini karıştırırken yüzümü buruşturuyorum. Adam uzun zaman önce ölmüş olsa da kokusu hâlâ keskin. Kösele gibi eti çoğunlukla çürümüş ama keskin görüşüm boynunun dibindeki silik bir izi seçiyor.

Bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi ellerimi pantolonuma siliyorum. "Tanrı öpücüğü almış. Muhtemelen bir wardcaster ve duruşundan tahminimce onu öldürdüler ve koğuşturmak için cesedini buraya astılar."

Rian soğuğa karşı kamburunu çıkarıyor. "Volkishler büyüleyici insanlar. Eğer onu kesersek, koğuşturabilir miyiz?"

"Bunu öğrenmenin tek yolu var." Cesedi bileklerinden kesip tünelin yirmi metre aşağısına sürüklüyorum ama kırık çatırdayan sis hâlâ duruyor. "Bu işe yaramadı."

"Doğal olarak," diye mırıldandı Rian. "Bu çok kolay olurdu." Önce geldiğimiz yöne, sonra da tam tersi yöne bakıyor. Baykuş Volkish tarafından tekrar ötüyor. "Bakalım tünel nereye çıkıyor."

Tünelin sonuna doğru yavaşça ilerliyoruz, Rian'ın adımları ay ışığı arttıkça daha da eminleşiyor. Sonunda tünelin içine temiz hava doluyor. Duvara dayalı, rustik ahşap bir merdiven Volkany'ye çıkıyor.

Nedense ayaklarım hareket etmek istemiyor. Buradaki kokular garip. Yakındaki çam ağaçları metalik kokuyor. Toprak dumanlı. Havada kan kokusu var.

Ancak Rian benim ihtiyatımı paylaşmıyor ve merdivenin basamaklarından birine uzanıyor.

Elimi uzatıp ona en yakın şeyden, pantolonunun kemerinden tutuyorum ve onu geriye doğru çekiyorum. Bunun gücü çamaşırını kışının çatlağına sıkıştırıyor.

Acı dolu bir tıslamayla haykırıyor ve sırtını ovuşturuyor. "Seni piç, çok acıdı! Kız yanaklarım dizginlenecek bir at değil!"

Merdivenin dibinde görmediği ince metal teli gösteriyorum. "Bir tuzak teli. Az önce hayatını kurtardım, *seni* piç kurusu. Geri çekil."

Onu merdivenden uzaklaştırıyorum, tuzağı inceliyorum ve sonra botumun ucuyla teli çekiyorum. Bir hava akımıyla, yaylı bir mızrak topraktaki bir boşluktan fırlıyor ve Rian'ın omurgasının olduğu yere çarpıyor.

Rian'ın yüzü solar. "Peki. Siktir et beni."

On dakika önce, Rian ve ben birbirimizin boynuna sarılmıştık. Kulaklarımı tırmalayan bağırışları yüzünden hâlâ başım ağrıyor. Kötü omzum kızışmış bir sürtük gibi ağrıyor. Sabine'e göz diktiğim için beni öldürecek miydi, yoksa Sabine'i kendime almak için onu öldürecek miydim, yazı tura atıyorduk.

Ama hey, sanırım yasak bir krallığın girişini keşfetmenin rekabetleri askıya almanın bir yolu var.

Sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi, ağaç köklerinin arasından süzülen ay ışığında Rian'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. Tanıdık, gergin bir rekabet havası var, şenlik ateşinden her zaman bir kibrit çakımı uzakta olan türden, ama şimdi biraz kısıtlama var.

Elini çenesinde geliştirmekte olan bir çürüğün üzerinde gezdiriyor. "Sorsha Hall'a döndüğümüzde, şu antrenman maçını halledeceğiz, ha? Kaybeden diğerinin botlarını yalar."

Elbette sorunlarımız buhar olup uçmadı. Birbirimizi boğazlamaktan kıl payı kurtulduk. Ama başımı sallıyorum. Başka ne seçeneğim var ki?

Daha fazla tuzak aradıktan sonra Rian merdivene tırmanıyor. Arkasındaki ilkel basamaklara tutunarak, garip kokular ve fısıltılarla ağırlaşan, ayın ıslattığı havaya çıkıyorum. Bir anım canlanıyor; Jocki'nin çocuklarından birinin anlattığı Ölümsüzler Kitabı'ndan bir hikâye. İnsan bir çoban kız, bilmeden bakımsız bir kulübedeki bir geçitten geçerek kendini Ölümsüz Popelin'in fae diyarında bulur. Büyüsü, duygusallığı ve Popelin'in baştan çıkarıcı dansıyla büyülenen kız, zamanın nasıl geçtiğini anlamaz. Sonunda geri döndüğünde, yıllar akıp gitmiştir; koyunları sadece kemiktir ve Popelin'in alaycı kahkahaları onu uzaktan rahatsız eder.

Başım tünelden çıkarken, lanetli bir fae diyarına rastlayacağımı tahmin ediyordum. Ama buranın da diğerleri kadar gerçek bir orman olduğunu görünce korkularım hafifliyor.

Yine de Astagnonian tarafındakinden daha vahŖi. Herdem yeŖil ağaçlar geride bıraktıklarımızın iki katı yüksekliğinde. AŖırı b y m Ŗ sarmaŖıklar  l  çalıların üzerinde bir sepet gibi  r l yor. Nabzım bir hızlanıyor ve elim yanımdaki av bıçağına gidiyor.

Ama boğazım da korkuyla d ğ mlenmiyorsa ne olayım.

BeŖ yüz yıldır hiçbir Astagnonyalı bu krallığa ayak basmadı. Rian ve ben bizim dünyamızın tam tersi bir diyara giriyoruz. Efsanelerin ve kabusların olduğu bir yere.

Rian karanlık ormanı gözlerini kısıarak tarıyor. Ona göre, çok da farklı görünmüyor olmalı.

Ama benim için?

Lanet olsun, burası çok garip.

G m Ŗi yeŖil amlar, zehir tadı veren takırdayan iğneleriyle sallanıyor. Bir titrek kavağın dalları doğal olmayan geometrik bir desenle büyür.

Duyu organlarım çatırdıyor, allak bullak oluyor. Bir an için çamların koyu yeŖil renginin kokusunu alıyorum. Havadaki duman kokusunu duyuyorum. Aklım neredeyse Rian'ın kulağına bağırdığı zamanki kadar karıŖıyor.

"Burada sihir var." Rian yavaŖ bir daire çiziyor. "Sanırım bana doğru yayılıyor-Kurt, karanlıkta görebiliyorum! O mor iek, her ayrıntıyı görüyorum!"

"O *sen değilsin*." Ona aptal deme isteğimi bastırıyorum. Narin mor tomurcuklardan oluŖan bir sarmaŖık gölgelerin arasında fosforlu bir parlaklıkla parlıyor. "iek bir Ŗekilde kendi ıŖıęını yayıyor. Bak, Ŗu böcek de bunu yapıyor."

Bir orman bokb ceğinin kabuğundan canlı yeŖil bir ıŖık çıkıyor. Denizcilerin Panopis Denizi'nde yosunlardan kaynaklanan bir tür doğal ıŖık yayılımı olan garip parlayan ıŖıklardan bahsettiklerini duymuŖtum, ancak bunun gibi bir Ŗeyi hiç duymamıŖtım.

Rian'ın tanrıların onu aniden kutsamamıŖ olmasından duyduğu hayal kırıklığı, tünelin giriŖindeki eski bir heykelin üzerindeki solmuŖ sarmaŖıkları toplarken yerini ilgiye bırakıyor.

" l ms z Iyre." Gerçek boyutlardaki heykeli karıŖıklıklardan kurtarıyor, sonra geri çekilip ona hayranlıkla bakıyor. Heykel hava koŖullarından yıpranmıŖ ve daha eski değilse bile duvarın kendisi kadar eski. AęırbaŖlı bir pelerin saçlarını örtüyor ve dua eden elleri yıpranmıŖ bir anahtar Ŗeklini tutuyor. "Volkany'nin bu kısmında ona tapıyor olmalılar."

Hayaletimsi beyaz bir Ŗekil aniden yanımdan geçip gidiyor, ağaçların arasından fırıl fırıl dönen bir hareket bulanıklığı. Küçük bir köpek büyüklüğündeydi ama çok hızlı hareket ediyordu.

zarif, ağırlıksız çeviklik, herhangi bir dünyevi yaratığın fiziğine meydan okuyor.

Rian kılıcını çeker. "Bu da neydi böyle?"

Av bıçağım çoktan elimde. "Biliyorsam ne olayım."

Küfretmemize ve elbiselerimizdeki dikenleri ayıklamamıza neden olan sık çalılıkların arasından doğaüstü bir zarafetle ilerleyen beyaz yaratığın peşinden gidiyoruz. Ciğerlerim dakikalar içinde zorlanıyor ama yaratık yavaşlama belirtisi göstermiyor. Bizi sınır duvarından uzaklaştırıyor, budaklı ardıçların taştaki sığ toprak ceplerine tutunduğu kayalık bir uçurumdan yukarı çıkarıyor, sonra bir kayalık yamacından aşağı inerek başka bir çıkıntıya tırmanıyor - burada doğrudan kenarın üzerinde kayboluyor.

Rian dengesini sağlamak için kollarını uzatarak çırpınarak durdu. Gevşek kayalıklardan aşağı ona doğru inerken, işe yaramaz bir şekilde şeyl parçalarına tutunurken, tek düşünebildiğim, *oh, kahretsin* . . .

Ona çarpıp ikimizi de uçurumdan düşürmeden bir saniye önce, ayağımı bir sırta saplayıp kendimi sola, bir ardıç gövdesine tutunabileceğim bir yere fırlatıyorum.

Rian tekrar yere yığılırken "Ah," diye yakınıyor.

Cevap olarak sadece inliyorum. Sırtım keskin şeyl yüzünden parçalandı. Kendi kanımın tadı havayı dolduruyor.

Bir an sonra dikkatlice uçurumun kenarına eğilip aşağıdaki vadinin hatlarını tarıyorum. Yaratıktan hiçbir iz yok, sanki yavaşça süzülüp gitmiş gibi.

"Neydi o?" Rian dikkati dağılmış bir şekilde saçlarını düzeltmeye çalışır çünkü elbette ilk önceliği görünüşüdür. "Çünkü sana ne gördüğümü söyleyeceğim. Bir-"

"Cloudfox," diye sözünü kestim.

O da onaylarcasına homurdanıyor ve bir an için ikimiz de konuşmuyoruz. Yüzyıllar boyunca, sınırın Volk tarafında Astagnon tarafında olduğundan çok daha fazla büyüünün geliştiğine dair söylentiler yayıldı. Maks bunun doğru olduğunu iddia etti. Ve Karasu'daki starleonu gördükten sonra, belki de şaşırmamalıyım.

Ama lanet olsun, bu bir

cloudfox. Bir efsane.

Unutulmuş bir çağdan gelen bir fae canavarı.

Hatta kimse onların gerçek mi yoksa efsane mi olduğunu bile bilmiyordu.

Ve Rian ve ben az önce bir tanesini uçurumdan aşağı kovaladık.

Neredeyse ürkütücü, saygının titreyen güve kanatları gibi kaburgalarımın arkasında toplanma şekli. Kendimi yine bir çocuk gibi hissediyorum, kıvrılmış masal dinlerken

hücremde. Yanağımın içini ısıyorum, topraklayıcı acıya ihtiyaç duyuyorum.

Sınırın ötesinde bir tehlike bulmayı bekliyordum, merak etmiyordum Rian mırıldanıyor, "Ben söyleyene kadar bekle-"

"Sessiz ol." Başımı vadiye doğru çevirip kulaklarımı dikerek bir yumrukla sözünü kesiyorum. En fazla yarım mil ötede insanların varlığını duydum. Bir çekicinin sabit vuruşunu. Dökme demir takırtısı. Birisi ud çalıyor.

Kalbim gırtlığıma fırlıyor ve Rian'ın omzunu tutarak sessiz kalmasını ve beni takip etmesini işaret ediyorum. Uçurumun etrafından iki kez geri dönüp rüzgârla savrulan ağaçların arasından geçerek doğu vadisine bakan bir çıkıntıya varıyoruz.

Havayı kokluyorum, kızarmış et ve kamp ateşi kokusu alıyorum. İnsan ve hayvan teri kokusu da var. Duman çizgileri gökyüzüne doğru yükseliyor.

Bir köy mü? Bir ileri karakol mu?

". Daha yakından bakmamız gerek," diyorum.

Daha yakın bir çıkıntıya ulaşana kadar yoğun bitki örtüsü arasında yürümek bir saatimizi alıyor - bu sefer Rian'ın bile tüm vadiyi askeri bir kampın kapladığını görebileceği kadar yakın. Bir derenin her iki yanında yüzlerce çadır yükseliyor. Kamp dört ayrı gruba ayrılmış, her biri farklı bir çadır rengi ve amblemiyle işaretlenmiş.

Derenin kuzeyindeki çadırlar, üzerinde ok sembolü bulunan yanık turuncu renktedir. -Sanırım okçu birliği. Hemen doğuda yıldız patlaması desenli çivit rengi çadırlar var. Derenin güneyinde, başka bir grubun balta sembolü kırmızı çadırları var. Son grubun çadırları kahverengi ve üzerinde bir geyik işareti var. Cilalı deri kokusuna bakılırsa, bunlar süvari olmalı.

Kokulara ve neşeli müziğe bakılırsa yemek vakti. Çeşitli zırhlı askerler etrafta dolaşıyor, sesleri kahkahalar, gevezelikler ve tartışmalarla kulaklarıma yükseliyor ama Volkça kelimelerini anlayamıyorum.

Nabzım kulaklarımda kadar yüksek atıyor ki vadideki her şeyi duymak zorlaşıyor. Yine de belli ki burası sıradan bir köy değil.

Bu, sınır duvarından bir mil bile uzakta olmayan *koca bir ordu*.

Rian'ın dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor, gözleri içten içe parlıyor. "Ne kadar, bin asker falan mı var?"

"Daha fazla." Sessizce hesaplamaları yapıyorum. "Dört grup, kamp başına otuz beş çadır, çadır başına yaklaşık on asker gibi görünüyor. Bu da bin dört yüz asker demek. Subaylar dahil değil.

şu merkezdeki çadırlar. Ayrıca, göremediğimiz bir yerde atlar olmalı, bu da başka yerlerde de daha fazla asker olabileceği anlamına geliyor."

Rian bir küfür mırıldanıyor.

Hava gergin ve canlı. Bir esinti cin kokusunu, teneke tabakların şangırtısını, birinin zar oyunundan gelen bağırışları getiriyor. Sesler ne kadar masum olsa da, önümüzde duran büyük tehdidin fazlasıyla farkındayım.

"Bunlar çadırların üzerindeki amblemler mi?" Rian görmek için kendini zorlayarak sorar.

"Kırmızı olanlar balta. Mor olanlar yıldız patlaması. Turuncu olanlar oklar. Kahverengi geyiktir."

"Ölümsüzlerin amblemleri." Eli saçlarına doğru kıvrılıyor, sanki onları tekrar yerine oturtabilirmiş gibi bir kıvrım oluşturuyor ama bu durumda kontrolü sağlamak mümkün değil. "Yine de bunların hiçbirisi heykelini gördüğümüz Iyre'nin sembolü değil."

"Ordu tümenlerinin o eski heykelle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence lejyonlarının koruyucu tanrıları var. Calvary Solene için, okçular Artain için, piyadeler Vale için."

"Peki ya Thracia'nın yıldız patlaması?"

Tekrar çivit rengi çadırlara odaklanıyorum, olağanüstü görüşüm bile tek tek insanların yüzlerini tam olarak seçemiyor, ama hava orada farklı hissediyor, tünelin orta noktasını geçtiğimizde hissettiğim aynı haywire crackle. "Thracia mistiklerin koruyucusudur. Yani, bahse girerim ki bu tanrıyla öpüşen bir grup. Bir büyücü ordusu."

Rian ön kolumu demir gibi sıkıca kavıyor, parmakları farkında olmadan dağdan aşağı kayarken oluşan ve hâlâ sızlayan yaraya giriyor.

"Bir büyücü *ordusu* mu? Toplamda bin dört yüz asker mi? Kurt, Eski Koros'un saflarında bir düzine tanrı öpücüğü almış asker varsa şanslı sayılır. Ve burası Volk başkentinden yüzlerce mil uzakta sadece bir kamp. Krallık genelinde binlerce asker daha olabilir."

Kolumdaki acıya karşı yumruğum sıkılaşıyor.

Şöyle devam ediyor: "Bu herkesin düşündüğünden çok daha büyük. Onların ordusu büyüleri . . . Yaşlı Kral Joruun'un neyle karşı karşıya olduğu hakkında en ufak bir fikri yok, bundan emin olabilirsiniz."

Kendimi uyuşmuş hissederek topuklarımın üzerine çöküyorum. "Kimsenin yaptığını sanmıyorum."

Bir saniye sonra sessizce, "Bu doğru değil. Sen yaptın. Altın pençe söylentilerini ciddiye aldın. Araştırmak istedin, seni dinlemeliydim."

Sersemliğimden sıyrılıyorum. Ondan bu sözleri duymanın garip, acı bir zaferi var; tüm o uykusuz gecelerin, bitmek bilmeyen iz sürmelerin, haritaların üzerine eğilerek geçirdiğim saatlerin haklılığı.

Yine de her zaferin içi boştur.

Hiçbir zaman haklı olmak istemedim. Sınırın yakınındaki sessiz uyarıları duyan tek kişi olmayı hiç istemedim. Hayatım boyunca ormanın huzurunu tercih eden yalnız bir kurt oldum ve şimdi kendimi görmezden gelemeyeceğim bir fırtınanın ortasında buluyorum.

"Duren'e geri dönmeliyiz." Botlarımın bağcıklarını sıkıyorum. "Atlarımızı yenileriyle değiştirelim, doğruca Eski Koros'a gidip kralla konuşalım. Ona en iyi casuslarını buraya göndermesini söyle-"

"Casuslar mı?" Rian tükürür. "Siktir et onu. *Biz* buradayız. Şimdi. Kim bizden daha iyi casus olabilir?"

Kılıcını çekip dağın yamacından kampa doğru inmeye başladığında lanet ediyorum. Haklı olabileceğini ve bu şımarık üçüncü doğan çocuğun benden daha cesur olabileceğini kabul etmek beni öldürüyor.

"Bekle, lanet ."

Ona yetiştiğimde çoktan büyücü cadırlarının eteklerindeydi ve daha dikkatli olmamız gerektiğini tıslıyordu. Sadece havayı kokluyor, insan atığı kokusundan yüzünü buruşturuyor ve tuvalet ve yıkanma alanı olarak belirlenmiş çalılarının olduğu bölüme doğru ilerliyor. Orada, dallara asılmış birkaç pelerin ve miğfer var. Bir çift alıp bana bir kask fırlatıyor.

"Bunu cidden yapıyor muyuz?" Alçak

sesle soruyorum. Göz kırıyor.

Rian kılık değiştirmiş bir halde, kendisine Yalancıların Efendisi lakabını kazandıran özgüvenle çivit rengi cadırların arasına dalarken kalbim küt küt atıyor. Hava o tuhaf çıtırtıyla dolup taşıyor. Ağır kuzukulağı ve hodan kokan cadırların yanından geçiyoruz ve içeride, sargılı askerlerin üzerine eğilmiş şifacıları görüyorum, uniformaları tanrı öpücüğü doğum lekelerini göstermek için boyunlarından açık.

Çadır sırasının sonunda Rian aniden dönüyor. Her şey bir bulanıklık içinde geçiyor; tüm bu yeni manzaralar ve kokular duyularımı boğuyor. Kafamın içindeki bir ses, yakalanırsak katledileceğimizi hatırlatıyor.

Aptallığı yüzünden Rian'ı kendim öldürebilirim.

Miğferimin yarığından kaçamak bakışlarla her şeyi kavırıyorum. Askerlerin teneke bardaklarını daldırdıkları fiçileri doldurmak için havadan nem çeken, tanrı öpücüğü almış bir kadın su ustasının yanından geçiyoruz. Metal çubukları kendi demir kırmızısı yumruklarıyla büken tanrı öpücüğü almış bir demirci. Bazı istisnalar dışında, çoğu

Askerlerin çoğu Volkların karakteristik beyaz-sarı saçlarına ve açık renk gözlerine sahip. Sabine'in renkleriyle onların arasına ne kadar kusursuz bir şekilde uyum sağlayacağını düşünmek sarsıcı.

Rian köşeyi dönüyor ve Volkça bir şeyler mırıldanan iri yarı bir adama çarpıyor. Kanım dondu. Tek kelime Astagnonca edersen, o dev şişlerin üzerinde kızarıyoruz.

Hızlı düşünen Rian, sanki ona ayıracak vakti yokmuş gibi elini adama doğru savuruyor ve sola, ormana doğru ilerliyor. Peşinden gidiyorum, omzumun üzerinden arkama bakmaya cesaret edemiyorum ama takip eden ayak seslerini dinliyorum.

Ormandan çıkıp diğerlerinden uzakta kurulmuş bir çadırın önüne geliyoruz. Tüm belirtilere göre, korumasız. Sessiz. Muhtemelen mutfak malzemeleri, vahşi hayvanları uzaklaştırmak için diğer çadırlardan uzağa kurulmuş.

"Yeterince gördük," diye mırıldandım. "Atların yanına dönmeliyiz."

Sessizce alay ediyor, "Korkak."

"Bana ne dedin sen?" Göğsümü kabartıyorum, çünkü on dört yüz kişilik bir Volk ordusunun tehdidine rağmen Rian Valvere bana korkak demiyor.

Sinsi bir gülümseme ağzını yukarı kaldırıyor. "Beni duydun."

Gözlerimi kısıyorum, sonra korumasız çadırın kapağını açıyorum ve ikimizi de içeri çekiyorum. "Tamam. Casusluk mu yapmak istiyorsun? Biz gözetleyeceğiz."

BÖLÜM 15

\$ABINE

W Uyandığımda yönümü şaşırmış, nefes nefese kalmış hissediyorum, sanki bütün bir vadiyi aşmışım gibi. Havada hayalet bir ormanın kokusu dolaşıyor. Yatağımın başucundaki boş mantar çayı bakıyorum, sonra uzun bir verdi.

Yavaşça ellerimi yanaklarıma, göğsüme, karnıma bastırıyorum. Ferra o mantarlar hakkında yalan söylemiyormuş; başım ve midem daha iyi hissediyor ama kalbim için bunu söyleyemem.

Dönüp dururken Basten'i hayal ettim. O asık suratlı kabadayı kafamın içinde hiçbir yere ait değildi, hele rüyalarım hiç. O, tavanımda resmedilmiş olan efsanevi ormandaydı, duyarlı sarmaşıklar ve keskin iğneli ağaçlarla birlikte. Ayak parmaklarımın üzerinde resmedilmiş kabarık beyaz bulut çiçeği onun yanından geçiyordu ve uykumda onu takip etmemem için seslenmeye çalışıyordum - bu sadece tehlikeye yol açıyordu.

Ama çığlıklarımı duymadı.

Sıvacı kuşu çay fincanının kenarına konuyor, başını eğiyor.

Şimdi uyanık mısın? diye soruyor. ***Daha iyi misin?***

Başımı sallıyorum, son rüyayı da silkeleyip atarken ayaklarımı yataktan dışarı sallıyorum.

Evet, dostum. Valvere ailesi üyelerinin şu an nerede olduğunu bulabilir misin?

Pencereden dışarı kanat çırpıyor birkaç saniye içinde geri dönüp yatağımın direğine konuyor. ***Kalede değil. Şehre gitti.***

Bu da iyi bir şey. Eğer Lord Berolt, Leydi Eleonora ve diğer akrabalar koridorlarda dolaşıyor olsalardı, kendimi yatağa zincirlerdim.

kötünün iyisi, gerçekten.

Aklıma bir fikir geliyor ve yan gözle halımın üzerindeki kabarıklığa bakıyorum. Kaleyi neredeyse hiç kendime ayırmamıştım. Kalbim cesur bir ritimle hızlanıyor. Dizlerimin üzerine çökerek, *Fae'lerin Son Dönüşü*'nün eski kopyasını saklandığı yerden çıkarıyorum.

Eğer kayıp ikinci cildi aramak için bir zaman varsa, o da şimdi.

Maximan beni kütüphaneye kadar takip ediyor, ama ben sadece Rian'ın yokluğunda beni meşgul edecek eğlenceli bir kitap arıyormuşum gibi davranıyorum ve o da kapının önünde nöbet tutuyor.

İçeride, tek başıma, yüksek raflara bir kez daha hayranlıkla bakıyorum ve harita masasının ahşap çerçevesini izlerken büyümlü bir ürperti hissediyorum.

Bu kadim kitaplarla çevrili, bilginin her köşeden fısıldadığı, sırların havada asılı kaldığı ve hikayelerin sonsuz fae duvar halıları gibi açıldığı bir dünyada sarmalanıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp her masanın altını arayarak başlıyorum, ancak ikinci cilt burada olsaydı, hizmetçiler uzun zaman önce onu topladılar. Sonra, Berolt'un geride bıraktığı evrak yığınlarını ve ot piposundan kalan bir kâse külü karıştırıyorum. *Hiçbir şey bulamadım*. Rafları hızlıca gözden geçiriyorum, büyük ciltlerin arasında birinin aralarına sıkıştırmış olabileceği daha küçük kitaplar var mı diye gözümü kısarak bakıyorum ama o da bir şey çıkmıyor.

Sonunda bir rafın üzerinde süslü ahşap bir kutu görüyorum. Kütüphanedeki merdivenlerden birine tırmanıp kutuyu aşağı indiriyorum ve Berolt ile Lore ve Kendan-Rian'ın ayrı yaşadığı ağabeyleri arasındaki yazışmalara benzeyen şeyleri gözden geçiriyorum.

Kafamın arkasında, kapının iyi yağlanmış menteşelerinin iç çekerek açıldığını duyuyorum, ama harflere o kadar dalmışım ki, sesin farkına varmam bir saniye sürüyor.

Sert bir ses, "Annen sana okumayı öğreterek zamanını boşa harcamış." diyor.

Etrafımda dönüp mektupları kutuya tıktırıyorum. "Baba? Beni korkuttun!"

Charlin Darrow, kendisine bataklıktan yeni çıkmış gibi iğrenç bir bakış atan Maximan'ın yanında duruyor.

"Leydi Sabine," der Maximan. "Bir misafiriniz var ama ona dışarı kadar eşlik edebilirim-"

"Hayır. Bırak kalsın." Babamın şu anda beni daha fazla incitmek için yapabileceği hiçbir şey yok.

Maximan bir elini kılıcının kabzasına koyar. "Bana ihtiyacın olursa hemen şurada olacağım."

İkimiz baş başa kaldığımızda, babam beni kesilmeye mahkum total bir keçi için ayırdığı soğukkanlılıkla inceliyor. En yakın masaya doğru ilerlerken hantal ayak sesleri kütüphanede yankılanıyor, her adımında raflardaki kitapları küçümsüyor.

Ceketinin cebini karıştırıp matarasını çıkarıyor, kalın parmakları kapağını karıştırıyor. Dibinde cevaplar arıyormuş gibi yüzünü buruşturarak ağzına bakıyor.

"Bana hâlâ baba demene şaşırdım kızım." Uzun bir cin içkisini geri atar.

Tanrılar adına, sanırım. *Bu kadar dramatik olmak zorunda mı? Sadece evleniyorum.* Darrow yerine Valvere olacağım ama bu ilişkimizi yok saymaz.

Kalan mektupları kutuya geri koyuyorum. "Neden yapmayayım ki?"

Öksürüğe dönüşen geveleyerek bir kahkaha atıyor. "Yüce Lordunuza gönderdiğim mektuptan sonra mı? Düşüne devam edebilmek için adamın demir gibi taşakları olmalı." Bir yudum daha alıyor, dağınık sakalına damlayan cini ağzına silme zahmetine katlanmıyor. Kendi kendine mırıldanıyor: "Onu büyülemiş olmalısın. Tıpkı annen gibi. İkiniz de cadısiniz."

Yazışma kutusunu kapatırken ellerim kıpırdamadan duruyor. Nefes almaktan bile korkuyorum.

Tek düşünebildiğim: *Mektup mu?*

Hızlı düşünerek bir adımdan diğerine geçiyorum. Babam mektubun içeriğini zaten bildiğimi düşünüyor. Onu nasıl konuşturabilirim? Her zamanki gibi körkütük sarhoş. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, mektubun ne yazdığını açıklamasını sağlayabilirim.

Harita masasına doğru rahatça yürüyorum ve Innis Nehri'nin dolambaçlı mavi çizgisi boyunca bir parmağımı izliyorum.

Sesimi sabit, hatta rahat bir şekilde çıkarmaya zorluyorum. "Evet, o mektup hakkında. Neyse ki müstakbel kocam kadın okuryazarlığı konusunda seninle aynı düşünceleri paylaşmıyor. Lord Rian yazdıklarınızı okumama izin verdi. İçeriği hakkındaki düşüncelerinizi bilmek isterim." Sanki haritayla daha çok ilgileniyormuşum gibi kayıtsız bir ton takınıyorum.

Arkamda, matarasından tekrar içerken bir tıkırtı ve höpürtü duyuyorum. Sonra, "Bremcote'un baş rahibi beni çağırttığında annen sekiz aylık hamileydi. Kilisenin kapısını çalmıştı, çaresizdi ama

dilenmeyecek kadar gururluyum. Ben aptal değilim. Onun güzelliğine ve duruşuna sahip bir kadının iddia ettiği gibi köylü olmadığını anlamak için tek bir bakış yeterliydi; kilitli eşya kutusu ve iyi atı bunu kanıtlıyordu."

Hava boğazımda bir buz kütlesi gibi katılaşıyor. Yavaşça, damla damla, soğuk parçalar göğsümü kesiyor.

Sekiz. Aylar. *Hamile misin?*

Bu da demek oluyor ki . . .

"Zorba bir kocadan kaçan evli bir kadın olduğunu düşünmüştüm," diye devam ediyor babam, çiçek açan bihaber, geveleyerek. "Ya da bir lordun tecavüzle mahvolmuş kızı. Ben aptal değilim, gerçekten aptal değilim. Fırsatımı gördüm; bu kadar iyi bir kadın, çaresiz kalmadıkça asla küçük bir taşra lorduyla evlenmezdi. Sen doğduğunda, kendi kanımdan olduğuna yemin edeceğime dair bana söz verdirdi. Tüm hizmetçileri kovmak ve üç kasaba öteden, düğünümüzde onu hamile görmemiş yeni hizmetçiler tutmak zorunda kaldık."

Ellerim o kadar çok titriyor ki harita masasının kenarlarını sıkıyor, üzerine eğiliyor ve kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Charlin Darrow benim babam değil.

Basten'in öğrendiği sır bu mu? Soylu olmadığımı öğrendiği için mi bana bu kadar acımasız davrandı?

İmkansız. Basten birçok şey olabilir ama elitist olamaz. Bu hiç mantıklı değil.

Çekirdeğimdeki buz tüm bedenimi titretiyor ve bedenimin hiçbir zaman bana ait olmadığını hatırlatıyor. Her zaman bana sahip olan erkeklere ve beni döven kadınlara aitti.

Eski mantram bir gök gürültüsü gibi geri geliyor: *Bedenime sahip olabilirler ama zihnim bana aittir.*

Bu sözler bana Basten'in ayak izlerini takip ederek Astagnon ve Volkany arasındaki sınıra kadar parmağımın haritayı takip etme gücü veriyor.

"Peki ya gerçek babam?" diye soruyorum. Sesim titriyor, kalbim tökezliyor ama Charlin bunu fark edemeyecek kadar sarhoş.

"Kraliyet *fahişesi*," diye mırıldanıyor babam kendi kendine, sanki sorumu duymamış gibi. "Isabeau'nun kitabında yazdığı şey buydu. Yirmi iki yıllık yalanlar. Her şey hakkında. Vaftiz öpücüğü. Lanet yüzü. Kendini o deli kral Rachillon'a pazarladığı gerçeği!"

Haritada, Havre Peak'teki sınır duvarı kontrol noktasında elim donuyor.

Lanet olası tanrılar.

Charlin'in sözlerini kafamda yavaşça tekrar ediyorum çünkü panik halindeki zihnimin bir şeyleri gözden kaçırmayacağına güvenmiyorum. Nabzım acı içinde şakaklarıma çarpıyor. Kalbim kapana kısılmış bir baştankara gibi ileri geri çırpınıyor, kendini yıpratıyor.

Annemin Volkany Kralı Rachillon'un cariyesi olduğunu söylüyor. *Tanrının öptüğü* bir cariyeye. Kral onu hamile bırakmış olmalı, o da Myst'i çalıp sınırı geçip kaçmış.

Yani ben bir lordun kızı değilim. Köylü de değilim.

Ben bir . . .

Charlin'in bu haberin dünyamı değiştirdiğini bilmemesi için ağlamamak için tüm gücümü toplayarak haritaya yaslanıyorum.

Olduğumu sandığım kişi değilim. Rachillon'un kızı olduğum ortaya çıkarsa, muhtemelen bir hain olarak hapsedilirim.

Yine de içimde küçük bir parça bu haberin hoş karşılanıp karşılanmayacağını sorguluyor. Sonuçta Astagnon benim için ne yaptı ki? Kızların hapsedildiği, dövüldüğü ve sonra gelin olarak satıldığı bir krallık. Belki de bu yozlaşmış yerden olmak istemiyordum. Volkany'de sevgi dolu bir baba bulabilirim. Kızların özgür olabileceği adil bir diyar. Beni güçlerim için değil, sadece ben olduğum için kucaklayacak bir yuva.

Yine de zihnimin derinliklerindeki zalim bir ses bu düşünceye sadece gülüyor.

Bunun bir saçmalık olduğunu biliyorsun-Volkany'nin lanetlenmesinin bir sebebi var.

"Sarhoşken dudaklarının ne kadar gevşek olduğunu düşünürsek, tüm Astagnon'un bunu zaten bilmemesi bir mucize."

Kıkırdıyor. "İşin içine para girdiğinde nasıl sır saklanacağını bilirim. Yüce Lordunuz dünyanın bilmesini istemiyorsa, bana *ödeme* yapması gerekir. Charlin Darrow aptal değil, gerçekten aptal değil ..." Kulaklarımı sağır eden haraç saçmalıkları devam ediyor.

Sulu gözlerle Volkany haritasına bakıyorum. Başkent, Darmarnach Dağları'nın gölgelerine geceleyin bir yarasa gibi tutunuyor.

kaleme alınan kelimeler omurgamdan aşağıya örümcek adımları gönderiyor:

Norhelm.

Drahallen Kalesi.

Karmakarışık düşünceler kafatasımın içini cezalandırıcı dövüyor.

Basten bu yüzden bana yalan söylemiş olmalı.

Basten, *Rian'ın her zaman senin için doğru eş olduğunu* söyledi. *Eğer bir tehlike olursa seni koruyabilecek bir ordusu var.*

O zamanlar, öfkeli ve kalbi kırık bir halde, Basten'in beni teslim edeceği müstakbel kocamın elleri dışında ne tür bir tehlike anlamına gelebileceğini kavrayamıyordum.

Şimdi her şeyi anlıyorum. Basten o lanet mektupta benim düşman kralın kızı olduğumu okumuş. Aynı kral beni bulup Volkany'ye kaçırmaları için dört akıncı göndermişti. Daha fazlasının geleceğini biliyordu, belki de bütün bir ordunun.

Zihnim aniden kilitleniyor, sanki içeride hayatta kalan birkaç kişiyi korumak istercesine bir fırtınaya karşı çarparak kapanan bir kapı gibi. Bir soğuk dalgası kuyruk sokumuma kadar iniyor. İki büklüm oluyorum, bir çığlık yutuyorum.

Acı çok derinden kesiyor: Babamdan, Basten'den, hatta annemden gelen yalanlar. Aslında, bu çarpık dramda bana doğru cevaplar verebilecek tek kişi Yalancıların Efendisi'nin ta kendisi.

Ne ironi ama.

Okyanusta kaybolmuş bir tüy gibiyim. Boğuluyorum, düşünüyorum. Suyun derinlikleri beni bir sarmalın içine çekiyor, aşağıya, aşağıya, karanlık dibe doğru sürükleniyorum

-Oysa ben hep uçmak için yaratılmıştım.

Yere yığılmamak için kendimi harita masasına dayayarak, öfkem kaburgalarımda gevşeyip gücümü toplasın diye derinlere iniyorum. Çünkü şu anda beni ayakta tutan tek şey öfkem.

"Charlin?" Çenemi kilitleyerek yüzümü ona dönüyorum. "Sen bir aptalsın. Annemin gerçekte kim olduğunu göremediğin için aptalsın. Beni bir kenara attığın için aptalsın. Lord Rian'ın seni susturmak için sana bir bakır demi ödeyeceğini düşündüğün için de aptalsın."

Benim güzel gözlerime hiç benzemeyen boncuk gözlerinin içine bakana kadar kütüphanede güçlü adımlarla ilerliyorum. "Evliliğimden çıkacak tek iyi şey, Lord Rian taç giydiğinde ve ben kraliçe olduğumda, *seni* bir kilise kapısında dilenene kadar unvanından, toprağından ve sahip olduğun her paradan mahrum bırakacağım."

BÖLÜM I6

WOLF

T Volk ordusu kampının eteklerindeki mutfak erzak çadırının içi zifiri karanlık ve kokladığı son şey sebze. Küflü ve garip bir şekilde metalik olan bu koku bana daha çok

kürkler oyun yöneticisinin kulübesinde tedavi edilmek üzere asılı.

"Burada kal," diye bağıyorum Rian'a, alçak sesle ve uyararak. O kış başımızı yeterince belaya soktu. "Ben bir fener bulacağım."

Gece görüşüm süvari bölüğünden gelen ağır zincir bobinleri, variller ve raptiyelere odaklanıyor. Birkaç sandığı karıştırıyorum: Samanla paketlenmiş erikler. Kabuksuz siyah ceviz torbaları. Askerlerin yemeklerinden arta kalan kömürleşmiş kemikler.

Bu çok garip.

Sonunda, deri kayışlara tutturulmuş yuvarlak bıçaklarla kaplı bir masanın üzerinde -daha önce hiç görmediğim ve nasıl çalıştığını anlayamadığım bir silah- bazı işaretli haritaların ve Ölümsüzler Kitabı'nın yıpranmış bir Volkça kopyasının yanında paslı bir kandil buluyorum.

Çakmaktaşı çubuğuma vuruyorum, bir kıvılcım alıyorum ve lambanın alevini ayarlıyorum.

Yaptığım ilk şey, daha yakından bakmak için ışığı gizemli silaha yaklaştırmak oldu. "Rian. Bunun ne için olduğunu düşünüyorsun?"

Bir atın dizgini gibi yer yer aşınmış deri koşum takımını elime aldığımda silah takırdıyor. Koklayarak kaşlarımı çattım. Koku kesinlikle hayvana ait, insana değil. Ama bildiğim hiçbir hayvan kokusu olmadığı da kesin.

Bunu bağlayabileceğim en yakın şey-

Rian silahı inceliyor, aynı derecede şaşkın, sonra haritalardan birine daha yakından bakıyor. Hemen tanıdım. Astagnon'un Kızıl Kilise'sinin yerlerini gösteren bir harita.

"Bunlar bizim ölümsüz tapınaklarımız." Kafam karışmış bir halde çenemi ovuşturuyorum. "Volkany neden onlara saldırırsın ki?"

"Yapmazlar." Rian'ın gözlerinde tuhaf, karanlık bir bakış var. "Kızıl Kilise'nin resmi bir siyasi bağlantısı yoktur. Sadece tanrıların önünde eğilirler. Büyük Ruhban'ın tahtımızı ele geçirmesini sağlamak için Rachillon'la birlikte çalıştığını düşünmezdim. Bu harita onun Astagnon'daki gücünün ne kadar geniş olduğunu gösteriyor."

Kaşlarımı çatarak ve inanmakta güçlük çekerek haritayı kapıyorum. "Sence bunu Baş Rahip mi gönderdi? Rachillon'la nasıl iletişim halinde olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Tünel mi? Tanrı'nın öptüğü bir iletişim cihazı mı?" Daha fazla harita karıştırıp Volkany'nin bir haritasını çıkarıyor. Yaklaşık bir düzine nokta kırmızı mürekkeple daire içine alınmış. İlk bakışta, konumlar arasında herhangi bir bağlantı bulamıyorum. Çoğu ormanlarda ya da tarlalarda. Bazıları küçük kasabalarda. Bir tanesi burada, sınırın karşısındaki nehir kenarında.

Haritanın altında Volkça bir yazı ve pençe izine benzeyen bir sembol var.

"Bunun gibi bir karakol haritası mı?" Ben soruyorum.

Rian başını sallar. "Bu yerleştirmelerin çoğunun stratejik bir değeri yok. Ve bak-" Yabancı yazıyı okurken dudakları kıpırdıyor. "-*galdenclawe*. Astagnonca'da da aynı kelime."

Karnım keskin bir ağrıya içeri çekiliyor.

Haritayı yere çarparken Rian'ın gözleri parlıyor. "Bu, Altın Pençe'nin dinlenme yerlerinin bir haritası. Onların *mezarları*, Kurt. O piç Rachillon'un bir bok bildiği yok - vaftiz öpücüğü gerçekten de fae'leri diriltebiliyor. Canavarların mezarlarını bulmak için yeteri kadar tanrı öpücüğü almış yol göstericiyi kaçırmış olmalı. Ordu bu yüzden burada, bir altın pençe yetiştirmek için!"

Kalbim bir koçbaşı gibi çarparken haritayı kapıyorum. "Bekle, yani Rachillon *burada* mı?"

"Burada ya da yolda."

Her şey çok hızlı geliyor. Duyularım hâlâ yerinde değil - yemin ederim bir fae canavarının demir kokusunu alabiliyorum. Zihnim karmakarışık, tırnaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Söylentiler doğru mu? Lanet olsun. Eğer öyleyse, bu her şeyi değiştirir.

Bu tanrıların kendileri için ne anlama geliyor?

Onları buldu mu?

Onları uyandırdın mı?

Hayır, kalbim göğsümden fırlamadan önce kendimi temin ederim. Olamaz. Eğer tanrılar yeryüzünde yürüyor olsalardı, bunu bilirdik.

Rian masanın etrafında hareket ederken, zemini kaplayan bir brandaya basar. Ama ayağı kayar - branda sadece yerde durmamaktadır; bir çukuru örtmektedir.

Hemen içine düşer.

Havada bir saman ve toz bulutu yükselir. On metre aşağıda, Rian karmakarışık brandayla boğuşuyor, onu aşağıya bağlayan iplere karşı savaşıyor. Kafası sert toprağa çarptığında bir gümürtü duyulur.

"Ow."

Çukurun uzak ucunda bir şey hışırdıyor.

Anında bedenim taş kesiliyor. Aşağıda, Rian daha da hareketsizleşti, öyle ki ormandaki Iyre heykeline benziyor - eğer altına işemek üzereyse.

Çukurun karşısında, on iki metre ötede bir altın pençe uyanıyor, uykusundan silkinirken tüyleri kabarıyor. Kemikler çukurun dibini dolduruyor ve şimdi her şey anlam kazanıyor.

Dilimin arkasını metalik bir tat kaplıyor. Tek yapabildiğim, yaratığın kokusu - koşum silahından gelen aynı koku - soğuk su gibi üzerime sıçrarken bakmak. Altın rengi kürkü fenerin ışığını yakalıyor, bir prizma gibi parlayarak çadırın tavanına ışıltılı ışıklar saçıyor. Burnunun bir yular dolanmış ve gövdesine deri bir koşum takımı bağlanmış. Demir kancalar eyere takılmaya hazırmış gibi göğüs kayışına kaynaklanmış.

Bir an için bir altın pençeyi kanlı canlı gördüğüm için o kadar şaşıyorum ki korkmayı unutuyorum. Bulut tilkisinden daha güzel ve korkunç. Onun tuhaflığına rakip olabilecek tek şey Rian'ın bodrumunda zincirlenmiş olan monoceros.

"Kurt mu?" Rian kenetlenmiş çenesinin arasından yavaş ve ölçülü kelimelerle konuşuyor. "Yakala. Beni. Beni. Sik. Dışarı. Of. Bu. Çukurundan. Şimdi."

Mantık bana geri çarpıyor ve beni sarsıyor. O zincirlerden birine ihtiyacım *var* şimdi-

Bir zincir kapmak için çabalarken, ayı dünyayı sarsan bir hırıltı çıkarıyor. Kendini Rian'a fırlatmadan önce aldığımız tek uyarı bu. Hızlı bir şekilde

İçgüdüsel olarak, ayı çukurun kenarına çarptığında Rian yuvarlanır ve fenerin dengesini kaybedip içine düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde toprağı sarsar.

Cam kırılır. Işık söner.

Gece görüşüm odaklanırken dünya yeniden gri tonlara bürünüyor, tüm renkler yok oluyor.

"Kurt!" Rian panikle çınlayan bir sesle bağıyor. Kılıcını çıkarıp körlemesine nişan alırken hava titreşiyor.

O göremez.

Ama altın pençe, eğer normal ayılara benziyorsa. *Onu parçalara ayıracak.*

Kaslar geriliyor, zinciri unutuyorum. Zaman yok. Ayı çukurun etrafında dönüyor, Rian'ı yan taraftan gafil avlamaya hazırlanırken kılıcı ileri doğru nişan alıyor.

Siktir!

Ben bir karar veremedim, bedenim benim yerime karar veriyor. Bıçağımı çekerek çukura atıyorum ve kendimi Rian ile altın pençenin arasına koyuyorum. Bana doğru hızla yaklaşıyor, dişlerini gösteriyor.

Bıçağı burnuna sapladım.

Kükreyerek başını savurur ve yaradan kan yerine altın rengi bir sıvı damlar.

"Kurt mu?" Rian bağıyor. "Kılıcımı al, öldür onu!"

"Yapamayız!" Omzumun üzerinden bağıyorum. "Askerler ölü bir altın pençe bulursa, burada olduğumuzu anlarlar. Biz hazır olmadan bu ordunun Astagnon'a saldırması riskini göze alamayız."

"Onu erikle beslemeyeceğiz!"

Seçeneklerimizi hesaplayarak hızlıca düşünüyorum. Brandanın iplerinden birini kesip çadırın ana destek direğine bağlayabilirsem, birimizi dışarı çıkarmak için onu makara olarak kullanma şansımız olabilir.

Ama önce-

Zifiri karanlıktan bir hırıltı daha geliyor. Ben tepki veremedim altın pençe sol pençesini kafatasıma doğru savuruyor. Darbenin en kötüsünden kaçıyorum ama pençesinin ucu sağ yanağımı yakalıyor. Sıcak kan çeneme dökülüyor.

Bıçağımı sallayarak, Rian'ın omzunu tutana kadar geri çekiliyorum ve bıçaklarımız ayının ilk saldırabileceğı yöne bakacak şekilde sırt sırta duruyoruz.

"Dediğimi yap," diye bağıyorum.

Arkamda, başını salladığını hissediyorum.

Ayı, vahşi bir hayvandan çok eğitimli bir savaş hayvanına benzeyen bir savaş duruşuna geçiyor ve ardından saldırıyor.

"Doksan derece sola, iki adım ileri, alçaktan salla!" Bağıyorum.

Birbirimizden ayrılıyor ve ayı aramıza girdiğinde, ikimiz de bıçaklarımızla ona doğru dönüyoruz ve kesiyoruz - temas ediyoruz, ama bıçaklarımız sadece tüylü metalik kürkünde parlıyor.

Kahretsin, bu şey *gerçek* altından yapılmış. Yerleşik zırhı var.

Harika.

"Üç adım geri!" Rian'a bağıyorum. "Duvara , kılıç yüksek korumada!"

Ayı misilleme yapıp pençesini Rian'a doğru savururken o da beni takip ediyor. Daha iyi bilmesem, ayının Rian'ı kasıtlı olarak hedef aldığını söyleyebilirdim, sanki Rian'ın karanlıkta göremeyen ikimizden daha zayıf olduğunu hissetmiş gibi.

"Seni hedef alıyor!" Sesleniyorum. "Brandadan bir ip kesmem için bana zaman kazandırmak üzere dikkatini dağıtmalısın."

"dikkatini dağıtacaksın, bir ozanın şarkısı ve dansıyla mı?" Rian ağlıyor.

"Sadece çağırımı takip et. Ayı sağında. Üç adım ileri at, sonra aşağı doğru it!"

Rian bir askerin alıştırılmış itaatkârlığıyla ileriye doğru dans ediyor, ayı yeterince kayınca kılıcını aşağı doğru savuruyor, böylece bıçak çivili kayışından bir kıvılcım yağmuruyla fırlıyor.

"Şimdi iki katına çıkıyor." Rian'la kesmekte olduğum ip arasına bakıyorum. "Saldırmaya hazırlanıyor. Sol pençesiyle saldırıya meyilli. O yüzden sola koş, seni takip etmek zorunda kalsın."

Rian bir eliyle duvarı yoklarken diğer eliyle de geriye doğru dönerek kılıcını geniş bir kavis çizdiriyor.

Son ip kopana kadar ipi kesiyorum. Ayağa zıplayarak, atılmış bir kemiği ipin ucuna sarıyorum ve kalın ahşap çadır direğinin etrafından dolanması için fırlatıyorum. Sabitlemek için bağlamamın bir yolu yok; ip her iki taraftan da sarkıyor.

Bu da birimizin diğeri için tutması gerektiği anlamına geliyor.

Bağıyorum, "Üç adım sağa, bir adım geriye. İpi hisset. Diğer ucunu ben tutacağım, tırman!"

Rian kılıcını çukurun duvarına saplayabildiği kadar saplarken itiraz etmez, sonra da halatla birlikte merdiven basamağı olarak kullanarak kendini yukarı kaldırır.

Bu şekilde, iki elim de ipin üzerindeyken, kesilmek için yalvaran kafesli bir domuz gibiyim. Rian'ın dirsekli ağırlığına karşı ipi tutmak için zorlanırken kaslarım yanıyor.

Ter gözlerime doluyor, görüşümü bulanıklaştırıyor. Dişlerimi sıkıyorum. *Tanrılar kahretsin.* İpi bırakmam yoksa Rian düşecek. Yine de, bulanık görüşe rağmen, altın pençenin fırsatını bulup bana saldırdığı gün gibi açık.

Hızla yaklaşıyor. *Bir metre.* Ellerim ipin üzerindeyken bıçağımı ekemiyorum. *Altı fit.* Kahretsin, bırakmadan koşamıyorum. *Dört ayak-*

Rian son bir hamleyle kendini yukarı çeker ve kılıcını kurtarmak için geriye uzanır.

"Temiz!" diye bağırıyor.

İpi canlı bir yılanmış gibi bırakıyorum ve ayı bana çarpmadan bir saniye önce yolumdan çekiliyorum, çarpmak için başımı eğiyorum. Çukurun duvarıyla çarpıştığında adırdada şiddetli bir gümbürtü kopuyor.

Yüzüstü yatmışım, branda bağlarına dolanmışım, nefesim kesilmış.

Boğazımda bir inilti yuvarlanıyor.

Elimin içgüdüsel olarak bıağıma uzanmasını sağlayan eğitimim için tanrılara şükürler olsun.

Rian çukurun tepesinde volta atıyor, nefesi kesik, saçları dağınık, boş yere karanlıkta beni arıyor. İp ayaklarının dibinde duruyor. Tek yapması gereken onu alıp beni dışarı çıkarmak.

Korkunç bir saniye için, korku beni boğuyor.

Beni burada bırakabilir.

Rian yıllardır bana kızgın: Ailesinin içinden kaçtım. Bir Valvere olmama özgürlüğüm vardı. Hepsinin ötesinde, şimdi Sabine'i istediğimi biliyor.

Gerçek şu ki, ben bir sorumluyum.

Kral olarak geleceğinin anahtarı, Sabine'in monoceroslarla konuşabilme yeteneğine bağlı. Taht planında beni bir engel olarak görürse, beni ldreceğinden hiç şüphem yok. Ben çukurda kapana kısılmışken, buna basit bir "kaza" diyebilir ve elleri temiz kalır.

Bir Valvere bu seçimle ilk kez karşılaşmıyordu. Ben hala Jocki için savaşan bir ocukken, Lord Berolt'un iş ortaklarından biri

"yanlışıyla" vahşı köpeklerin bulunduğu bir dövüş ringine itildi. Adam yardım için yalvarırken, Lord Berolt sadece köpeklerin onu ölümüne parçalamasını izledi.

Anı beni daha sıkı kavıyor.

Rian babasına ne kadar benziyor?

Ama bu korku aklıma girer girmez, Rian ipi kapıyor ve ucunu çukura geri fırlatıyor. "Acele et, göt herif! Tanrı aşkına, neden bu kadar hızlı olamadın?"

Vücudumdan bir rahatlama nefesi çıkıyor.

Sersemlemiş altın pençe toparlanıp ayağa kalkıyor, metalik kürkünden aşığıya kir parçaları yağıyor.

İpi kavıyorum ve el ele tutuşarak, Rian'ın beni çekebildiğı kadar hızlı tırmanıyorum. Kenarı geçer geçmez, benim ön kolumu kavıyor, ben de onunkini kavıyorum ve tüm ağırlığını beni yolun geri kalanında dışarı çekmek için harcıyor.

Terden sıırıslıklam olmuş, kirli, kanla kabuk bağlamış uzuvlardan oluşan dağınık bir yığın halinde birlikte yere yığılıyoruz.

"Şimdi Duren'e geri dönelim," diyor Rian.

Tünele dönüş yolculuğı bir bulanıklık. Sırtımdan ve kolumdan kan damlıyor. Garip kuş sesleri peşimizi bırakmıyor. Kayalıkları tırmanıyoruz; zehirli çamlardan oluşan ormanın içinden geri dönüyoruz; korkmuş tavşanlar gibi koşuyoruz.

Bu savaşı hiç istemedim ama şimdi ön saflardayım.

Ve yalnız da değilim. Bu keşif Kral Joruun'un yetmiş yıllık barış döneminin sona ermek üzere olduğı anlamına geliyor. Halk arasında krala, tıpkı yiğit bir vahşı hayvan gibi kararlı hükümdarlığı nedeniyle Hayırsever Yaban Domuzu deniyor. Peki ya arkasından? Daha çok İyiliksever *Delik*. Doksan yaşında ve çelimsiz olan Hayırsever Delik, bizi savaşa götürecek türden bir kral değil.

Eyerli altın pençelere karşı değil. Büyücü orduları. Bir koğuşu kırmak için kendi rahiplerini feda edecek bir kral, onu lanet bir kapı eşiğine dönüştürür.

Evet, aynı zamanda Sabine'in babası olan acımasız bir kral.

Acı içinde topallayarak Rian'ı takip ederken, bizi neredeyse öldürtecek kadar pervasız olduğı için ona lanet okumaktan kendimi alamıyorum. Aynı zamanda, belki de Astagnon'un dümende pervasız birine *ihtiyacı* olduğı fikri aklıma geliyor. Çılgın Kral Rachillon'un kendisi kadar acımasız, cesur ve alışılmadık bir lidere. Doğrudan düşman kampına dalmakta tereddüt etmeyecek bir kral.

Hay sikeyim. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama belki de Rian kral olmalı.

Merdivenle uğraşmıyoruz, kendimizi tünelin girişine atıyoruz ve soğuk çamura batıyoruz. Geçitte topallayarak ilerlerken, Rian'ın gömleğinden şangırdayan bir kayış ve bıçak karmaşası düşüyor.

İki büklüm geri dönüp elini kaldırıyor ve beş kanatlı altın pençe eldiveninin parıltısını fark ediyorum.

Lanet olsun adama, hayatımı kurtardıktan sonra Rian'ın kurtarılabilir olduğunu düşünmüştüm ama Yalancıların Efendisi yardım edemez ama çıkarken bir şey çalabilir, değil mi? Volk askerleri kayıp olduğunu fark ettiğinde şüphe uyandıracakını çok iyi bilse de.

"Ne?" Ben bir şey söylemesem de sesinde savunmacı bir ton var. "Almak zorundaydım. Kanıt çok önemlidir, dostum. O olmadan hikayemize kim inanır?"

Astagonian tarafına tırmanıp atlarımıza doğru ilerlerken, gözleri Golath on sentinin cilalı kenarları gibi muziplikle parlıyor.

BÖLÜM 17

\$ABINE

D Yaz ortasında yağan yağmurlar Duren'in sokaklarını çamura çeviriyor. Brigit'e çamaşır yıkamada yardım ederek ve şatonun hayvanlarıyla ilgilenerek dikkatimi dağıtıyorum. Brigit ve ben kollarımızı dirseklerimize kadar

Huysuz, su dolu bir kediyle mücadele ederken kapı çalındı.

"Şunu alır mısın?" Kedinin bakır küvetimden çıkıp paha biçilmez halıyı kirli pati izleriyle lekelemesini önleme şansım daha yüksek olduğu için ona soruyorum.

Brigit kapıya doğru giderken ellerini önlüğüne kuruyor. Kedi kaşlarını çatarak bana bakıyor. ***Bırak beni, cadı! Bu bir işkence!***

Cook'un bal fıçısına düşen . Boynuna kasap bıçağını dayamadan önce sana 4ot verdiğim için şanslısın.

Kedi homurdanıyor, sanki kilerdeki sallanan raflarla bir şekilde ona karşı komplo kurmuşum gibi göz kapaklarını indirip bana nefretle bakıyor.

"Leydi Sabine." Maximan'ın ısrarcı sesi sabunu bırakmama neden oluyor. "Size ihtiyaç var. Acil bir durum."

Kaskı çıkarılmış, ağarmış saçları dağılmış, yüzünde ter izleri-

"Bu kan mı?" Ellerimi ödünç aldığım önlüğe silerek soruyorum.

"Bu-" Temkinli bakışları Brigit'e kayıyor. "*Patates. Acele et.*"

Patates. Monoceros için parolamız. Hemen önlüğü çekip çıkarıyorum ve Brigit'in ellerine sıkıştırıyorum.

Balı temizlemeyi bitirmedin! Kedi suratını asıyor ama Maximan koridorda onu takip etmem için başını sallayınca şikayetleri kulak ardı ediliyor.

Adımları hızlı, neredeyse bir koşu gibi. Ona yetişmek için koşmam gerekiyor. Adımlarımla birlikte nabzım da hızlanıyor, endişeliyim çünkü Maximan'ı hiç bu telaşlı görmemiştım, kaplanı on bin kişilik bir stadyumda serbest bıraktığımda bile.

"İnşaatçılar dün gece monoceros'un ahırını bitirdiler," diye açıklıyor alçak sesle. "Yaratığı yeni yerine taşımaya çalıştık. Demir zincirler ve mızraklar kullandık. Güneşten yararlanamamın diye gün batımından çok sonra taşıdık. Yine de birkaç adam öldürdü."

Cehennemdeki tanrılar.

Boğazım düğümleniyor ve Sorsha Hall'un ön merdivenlerinden aşağı koşarken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. "Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Beni dinlemeyecektir. Dinlemeyi düşünebileceği tek şey kendi türünden biri-"

Valvere ahırlarına doğru dönmek için kollarımı çevirirken, botlarım şehir kapılarına doğru arnavut kaldırımında yolda kayıyor.

"Myst'e ihtiyacımız var!"

Myst'i dizginleyip Altın Nöbetçi eğitim alanına götürdüğümüzde, tüm vücudum bir dal gibi titriyor. Monoceros'un daha fazla insana zarar vermesinden korkuyorum ama Rian'ın bile onun hayatta tutulamayacak kadar tehlikeli olduğunu kabul edeceği bir sınır olduğunu da biliyorum.

Eski barakalara doğru ilerlerken Myst bana yan gözle baktı. **Dünkü gezintimize gelmedin. Ya da önceki gün. Yanlış bir şey mi yaptım?**

Yanağımın içini çiğneyerek adımlarımı hızlandırıyorum. Annem hakkındaki gerçeği öğrendiğimden beri zihnim uykusu kaçmış biri gibi dönüp duruyor. On iki yaşındaki anılarımı yeniden gözden geçiriyorum. Volkany'nin Çılgın Kralı'nın kızı olmanın ne anlama geldiğiyle uğraşıyorum.

Sonunda itiraf ediyorum: **Sana ne diyeceğimi bilemedim. Annem hakkında bana yalan söyledin. Bremcote'a geldiğinde onunla birlikteydin. Bana onun kuzey ormanlarından geldiğini söyledin.**

Myst ve ben nadiren tartıştık ama gerçeği en iyi arkadaşım yerine Charlin Darrow'dan öğrenmek zorunda kalmamın içimi kemirdiğini inkâr edemem.

Myst bana yan gözle bakıyor, sakince göz kırpmıyor. **Bu yalan değildi. Kuzeyliydi. Bir ormandan geliyordu.**

Sınırın Volkish tarafından! İç sesim kafatasımın içinde patlıyor. Bu önemli bilgiyi atlamışsın!

Başını sallıyor - omuz silkmenin atlardaki karşılığı - ve ben de kaynayan bir hayal kırıklığı dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum. Lanet olası atlar ve onların dünyayı aşırı gerçekçi algılayışları.

Yine de ondan daha fazlasını beklemekle haksızlık ediyor olabilirim. Sanki atlar siyasi sınır kavramını anlayabilirmiş gibi.

Acı çektiğimi hisseden Myst, askerlerin bizi içeri almak için kapıyı geri çekmesini beklerken omzumu dürtüyor. ***Volkany dediğiniz bu yerde, şimdikinden bile daha büyük bir ahırda yaşadım. Senin gibi iş yapabilen daha pek çok kişi vardı. Siyah bir arabayı çekmek için eğitiliyordum. Bir gece, Isabeau içeri girdi. Benim için bir stran4erdi. Beni eyerledi. Bana 4allop yapmamı söyledi.***

Ve sen de onunla mı gittin? Ben sordum.

Bana bir elma verdi.

Başımı sallıyorum. Tatlı kızıma kızgın kalmak zor ve beni incitmediğini biliyorum. Burnuna bir çimdik atarak, ***"Sen ve elmaların"*** diye takılıyorum. ***Sana bir elma verse şeytanın seni sürmesine izin verirsin.***

Ama koğuşun yanında yatan, beyaz çarşaflara sarılmış ve kanla lekelenmiş üç cesedin yanından geçerken öfkem eriyip gidiyor.

Maximan hayalet görmüş gibi görünen iki soluk askere işaret eder.

Monoceros'un ahırının sürgüsünü söküyorlar ve güçlendirilmiş kapıyı geri çekiyorlar. Myst'i yularından tutup içeri sokarken midem kurumuş bir yaprak gibi büzüşüyor. Alan geniş ve karanlık, fırtınanın kopmasını beklemek gibi garip bir hamile sessizliği var. Eski asker barakaları temizlenerek kumla dolu bir binicilik alanı ve subay lojmanlarından dönüştürülmüş bir sıra ahır yapılmış. Üstte, kalın ahşaplar demirden dövülmüş kiremitleri destekleyerek tüm güneş ışığını kesiyor. Tek açıklık küçük bir tuzak kapısı.

Çatının ortasında, şimdilik kapalı ve kilitli.

Rian'ın söz verdiği gibi, her şey taş, kum ve demirden oluşuyor. Yanabilecek hiçbir şey yok.

Aniden, vahşi, doğal olmayan bir çığlık havayı deliyor. Monoceros topuklarını tekmeleyerek gölgelerin arasından çıkıyor. Ağzından köpükler fışkırıyor. Dizgininden demir bir zincir kopuyor. Toynakları kumu yırtarak toz şeytanlarına dönüştürüyor.

Maximan, canavarla aramızdaki binicilik halkasının sağlam metal parmaklığı tarafından korunuyor olmamıza rağmen kılıcını çekiyor.

Kalbim yerinden fırlayıp boğazımda düğümleniyor. Askerler demir uçlu okları hazırda bekletiyor. Monoceros'un kurbanlarından birinden arta kalan kan kumda birikiyor.

Ona durmasını emretmek için iç sesimi çağırıyorum.

Ne sanıyorsun sen? Myst ilkel ve sert bir sesle azarlar.

Öfkeli monoceros sönmüş bir mum gibi kayarak durur. Gözleri dış kenarları görece kadar geniş, Myst'e sanki hiç başka bir at görmemiş gibi bakıyor. Tek bildiğim, görmediği.

Myst toynağını onaylamaz bir şekilde yere vuruyor. ***Şu haline bak. Ortalığı dağıtıyorsun. Kargaşaya neden oluyorsun. Ne için, kendine ait yeni bir ahır için mi? Taze yonca mı? Senin için ne kadar kötü.***

Monoceros'un kafası sarsılıyor, kulakları öne doğru dönüyor, başı hafifçe arkada ve dehşet içinde. Myst ondan altı el daha kısa ve onun yarısı ağırlığında. Ölümcül boynuzu yok. Demirden toynakları yok.

Ve yine de ona anında saygı duyuyor gibi görünüyor.

Askerler yavaşça yaylarını indirir. Dikkatleri, gözlerinin önünde gerçekleşen sihir karşısında hayrete düşmüş bir halde, bu kadar farklı yapıdaki iki at arasında gidip geliyor.

Maximan huşu dolu bir sessizlikle mırıldanır: "İnşaatçılara Myst için canavarının yanına bir ahır yapmalarını emredeceğim. Onu evcilleştiren tek şey o. Rian döndüğünde anlayacaktır."

Parmaklarımı Myst'in yular ipinin etrafında koruyucu bir şekilde kısıyorum. "Onları bir araya getirmenin güvenli olup olmadığını bilmiyorsun. Kötü niyetli olabilir."

Maximan'ın dudakları aralanır ve kekelemeye başlamadan önce kelimeleri bulmakta zorlanır: "Ben ... uh ... canavarın ona karşı şiddet içeren bir niyeti olduğunu sanmıyorum." Boğazını temizliyor ve monoceros'a doğru başını sallıyor.

Kafam karıştığından, hayvanın arka bacakları arasındaki sert, ah, *dikkatini* fark etmem bir dakikamı alıyor. Myst yelesini savurup uzun kirpiklerini kırıştırırken ben de demir tavana doğru inliyorum.

Kendi kendime, *bütün erkekler aynıdır, güzel bir dişi karşısında mum gibi erirler*, diye düşünüyorum.

O günün geri kalanını Myst ve monoceros'u denetleyerek, saman tercihleri, insan davranışının gizemleri ve her ikisinin de geceleri havuçla ilgili rüyalarını nasıl gördükleri hakkında akıl almaz sohbetlerini dinleyerek geçiriyorum. Ancak monoceros'un tatlı kızıma kötü davranmayacağından emin olduğumda Myst'i ahırlardan birinde bırakmayı kabul ediyorum.

Nihayet Sorsha Salonu'na geri döndüğümde çanlar gece onda çalıyor, midem kendi açlık çanlarını çalıyor. Ancak Maximan'la birlikte büyük fuayeye adım attığımız anda hava sanki sahnenin ortasına gelmişiz gibi gerginleşiyor.

Telaşlı hizmetkârlar ileri geri koşuşturarak balo salonuna erzak tabakları taşıyor. Birinin çamurlu ayak izleri fuayenin Clarana halılarını kaplıyor. Dört ayak üzerinde duran bir hizmetçi, ovma fırçası ve sabun kovasıyla izleri temizliyor.

Maximan, kolları odunlarla dolu Serenith'i merdivenlerden çıkmadan önce durdurur. "Ne oldu?"

"Yüce Lord döndü," diye cevap verdi Serenith sessiz bir şekilde, balo salonuna doğru başını sallayarak ve aceleyle üst kattaki odasının hazırlıklarını bitirmeye koyuldu.

Kaburgalarımın arasından bir korku şimşeği kayıyor. Rian geri döndü, peki ya Basten? Serenith neden onun adını söylemedi? *Sakin ol, Sabine*. Basten'in burada bir hizmetkâr olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım; benden başka kimse onun güvenliğini düşünmüyor.

Maximan ve ben balo salonuna doğru aceleyle ilerlerken yorgunluğum kayboluyor, hava bir şekilde aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk, sanki bir mevsim değişikliği üzerimizdeymiş gibi. Hiçbirimizin bundan sonra olacıklara hazırlıklı olmadığı önsezisiyle içimi bir ürperti kaplıyor.

Balo salonuna koşarak giriyorum ve kendimi bir sandalyenin arkasında yakalıyorum, kalbim bedenimin önünde hızla ilerlemeye devam ediyor. Valvere ailesi üyeleri, Altın Nöbetçi birliklerinin üniformalı kaptanları ve Duren'in en zengin tüccarlarından birkaçıyla birlikte Yüce Lord'un masasının etrafında toplanmıştı.

Küçük kalabalığın ortasında, Rian'ın keskin ve coşkulu sesi, mırıldanan uğultuyu kesiyor. Herkes masanın üzerindeki birkaç nesnenin etrafında sıkıca toplanmış durumda ve bir şeyler görebilmek için parmak uçlarımda durup boynumu eğmem gerekiyor.

Leydi Eleonora bir sandalyeye oturana kadar Rian'a tam olarak bakamıyorum. Nöbetçi yüzbaşının ceketi çamur içindeydi. Mükemmel bir şekilde dizginlenmiş saçları şimdi şakaklarının etrafında dağınık bir şekilde sallanıyor. Kaptanlardan birinin omzuna vururken gözlerinde garip, neredeyse mavi alevli bir ışık var.

Ayak parmaklarımın ucunda sallanıyorum, kalabalığın içindeki yüzlere bakıyorum. Basten nerede?

Lord Berolt ve Lord Gideon arasında ilerlerken kalbim garip bir şekilde geriliyor, sonunda öne doğru kayıyorum ve açılmış bir harita görüyorum

şamdanlarla aşağı.

"...bir tünel," diyor Rian bir parça sessiz bir merakla. "Bir şekilde koğuşu kırmışlar. Kurban edilmiş bir tanrı öpücüsü wardcaster ve bir tür ayinle ilgili olduğunu düşünüyoruz. Rachillon acımasızdır, benden söylemesi."

"Kendi tebaasını umursamayan bir kral mı?" Leydi Eleonora bir hizmetkâra kadehini doldurmasını işaret ederken mırıldanıyor, sonra da ağzına kadar doldurmayınca ters ters bakarak onu geri gönderiyor. "Ne kadar çığır açan bir konsept. Zamanımızda gerçekten duyulmamış bir şey."

Onun alaycılığına rağmen Rian haritaya dokunarak devam eder, "Kamp buradaydı." Sınırın yaklaşık iki mil kuzeyindeki ormanda bir yeri gösteriyor. "Bin dört yüz asker. En azından dörtte biri Tanrı'ya şükrediyor. Kral Byrne'ün günlerinden beri görülen en iyi silahlar."

Kaptanlardan biri "Saldırı planlarına kulak misafiri mi oldunuz?" diye sordu.

Rian bir elini sakallı çenesine götürür. "Rachillon yakın zamanda topraklarımıza saldıracak kadar aptal değil. Volk ordusunun sınıra yakın olması sadece bir tesadüftü. Ortaya çıkardıkları şey yüzünden o bölgeye gittiler." Dramatik bir etki yaratmak için sessizliğin bozulmasına izin veriyor. "Rachillon'un vaftiz öpücüğü hakkındaki söylentiler doğru. Wolf ve ben etkilerini kendi gözlerimizle gördük. Mezarından bir altın pençe bulup çıkardı. Fae canavarlarından tanrıların kendisine geçmesi an meselesi."

Küçük kalabalık bunun ne anlama geldiği konusunda acil tartışmalara girdiğinde anında bir kargaşa yaşanır. İnsanlar bunun doğru olamayacağını haykırıyor. Diğerleri Kral Joruun'a bildirmek için derhal Eski Koros'a gidilmesini istiyor. Yaşlı bir lord dua etmeye başlar.

Rian herkesi susturmak için masaya vuruyor. Gözleri arkamdaki kapı aralığına kayarak, "Söyle onlara, Wolf," diyor.

Ağır bot darbeleriyle içeri giren figürü görmek için yavaşça, nefes nefese döndüğümde omurgamda şimşekler çakıyor.

Tanrılara şükürler olsun.

Basten burada. Güvende. Rian'dan bile daha kirli; karmakarışık kuzguni saçları kir içinde, kolunda kan izleri ve sağ yanağında kanlı bir yara var. Yine de kalbimin telleri o kadar sıkı çekiliyor ki, balo salonunu koşarak geçip kendimi onun kollarına atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Basten'in gözleri benimkilere kayıyor, okuyamadığım bir şeyle dalgalanıyor. Dudakları ayrılır. Dikkatini Rian'a geri vermeden önce sertçe yutkunuyor.

hiçbir şey olmadı.

"Lordum," diyor kemiklerimi sızlatan o derin, gürleyen sesiyle. "Geciktiğim için özür dilerim; atları ahıra götürdüğümde birinde bir yara olduğunu fark ettik."

"Bu doğru mu?" Lord Berolt tüm gözler Basten'in üzerindeyken soruyor. "Bir Altın Pençe'nin mezarını mı buldun?"

Basten tereddüt ediyor, kir tutmuş parmaklarını karışık saçlarında gezdiriyor. Sonra başını sallıyor. "Evet. Altın pençe de."

Rian masadan deri kayışlardan ve kıvrımlı bıçaklardan yapılmış korkutucu görünümlü bir silah alır. "Volk süvarileri savaş hayvanı olarak atlara değil, altın pençelere biner. Onları bir pençelerine bağladıkları bu eldivenlerle savaşmak için eğittiklerine inanıyoruz. Sözlerimin yalan olduğunu iddia edenleri susturmak için bir tanesini geri getirdim."

Eldiveni masaya geri fırlatıyor, meyve ve peynir tepsisinin üzerine düşüyor ve üzümler yuvarlanıyor.

Kalabalık yumuşak nefesler arasında eğilir.

Rian kollarını haritanın iki yanına dayayıp sesini alçaltarak uyarıyor. "Baş Rahip Beneveto, Astagnon'u Kızıl Kilise'nin yönetmesini istiyor ama krallığımıza değil, sadece tanrılarına sadakat duyuyor. Sadakatinden şüphe duymakla kalmıyorum, rahipleri bizim sızdığımız gibi bir orduyla baş edemez. Astagnon'un Valvere Altın Nöbetçilerine ihtiyacı olacak."

Onaylayan mırıltılar artarken, Rian masanın üzerinde dimdik durur. "Midtane kutlamaları yaklaşıyor; tüm güçlü evlerin başkanlarını davet edeceğiz. Yargıçlar. Lonca liderleri. Onlara bu altın pençe eldivenini sunacağım. Bu onları Rachillon'a karşı duracak kadar güçlü olan tek kişinin ben olduğuma ikna edecek. Monarşi olarak kalmamız gerektiğine. Onların desteğiyle Kral Konseyi'nin etrafından dolaşacağım. Doğrudan Kral Joruun'a gideceğim ve beni halefi olarak ataması için kararını zorlayacağım."

Herkes altın pençe eldivenini incelerken ben sessizce kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Balo salonunun bir parçası olarak gizlenmiş bir hizmetçi kapısı bulup içeri giriyorum.

Dar koridora girdiğimde avucumu kapıya dayayıp fısıldıyorum: "*Seninle konuşmam gerek.*"

Basten balo salonunun öbür ucunda, normal duyma mesafesinin çok dışında olmasına rağmen, kapının sessizce açılması uzun sürmez. Yüzü bir fırtına bulutu kadar öngörülemez bir şekilde içeri adım atar.

Koyu renk saçlarının düğümleri yanan gözlerinin üzerine düşerken sessizce, "Sabine. Bu şekilde buluşmak tehlikeli. Rian bu kapının hemen diğer tarafında ve ikimizin birlikte uyumasından bir koku avcısı kadar şüpheleniyor." Kendini tutamıyormuş gibi parmaklarını usulca yanağımda gezdiriyor. "Onu buna ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmalısın-"

O sözünü bitiremeden ellerimi kirli gömleğine sokup sırtını dar duvara yaslıyorum ve parmak uçlarımda ilerliyorum.

Orman kokuyor: kamp ateşi ve çam. Bu beni duraksatıyor.

Göğsüm kabarıyor ve dar geçitte göğüslerim gömleğini sıyrarak kadar yakınlaşıyoruz. Kasları tutuşuma karşı gevşiyor. Meme uçlarımla sürtünmeden dolayı sertleşiyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve kısık bir inilti yakalamak için kısa bir süreliğine kendi alt dudağını dişleriyle kapatıyor.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak ellerimi gömleğinin içinde daha da sıkıyorum. *Buraya öfke yüzünden geldim, aşk yüzünden değil.*

"Biliyordun," diye tısladım.

Gözleri benimkilerle buluşmak için parlarken şaşkınlıkla parlıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mektup, Basten!" Yumruklarımı göğsünün sert vururken tıslıyorum. "Mektuptan bahsediyorum!"

Sessizlik, uyumsuz kalplerimizle birlikte atıyor ve sayısız duygu, değişken bir bahar fırtınası gibi yüzünden geçiyor. Bunu bilmiyormuş gibi mi davranacak?

Sonunda gözlerine bir şey yerleşiyor, bir tür yumuşak teslimiyet ve boğazı sert bir yutkunmayla sallanıyor. "Nasıl yaptın-"

"Bu bilgiyi benden saklamaya hakkın yoktu!" Yumruklarımı gömleğine daha sıkı sarıyorum. Dizim kalçasına çarpıyor ve duruşunu açıyor, onu yumrukladığım gerçeğine rağmen içgüdüsel olarak beni daha yakına çekiyor.

"Sabine-" Sesi kırık bir dikiş gibi yırtılıyor.

Ama yarım yamalak özürleri dinleyemeyecek kadar bitkinim. "Charlin Darrow benim babam değil Basten! *Altın pençelerden* oluşan bir ordusu olan çılgın bir düşman kral! Canımı en çok acıtan kısım bu bile değil - o mektup annemi tarif ediyordu. Beni doğuran kadın hakkındaki gerçeği öğrenmek için neler verebileceğimi biliyor musunuz? Beni seven tek kadın.

Ben mi?" Gözlerim ona hançer gibi saplanıyor, kıvrılmış dudaklarım öpücük gibi yaklaşıyor ve "Onu benden çaldın. Geri ver onu."

Sessizce "Yaktım" derken alt dudakları zımpara kağıdı gibi sert bir şekilde benimkileri sıyrıyor.

Yüzümden akan kan dizlerimin etrafında bir yerde birikiyor. Ellerimi yanlarıma bırakarak geri çekiliyorum.

Dürtüyle, zaten morarmış olan yanağına sert bir tokat atıyorum. Yara yeniden açılıyor ve kızıl bir kan çizgisi kirli sakalından aşağı yuvarlanıyor.

"Siktir git, Basten Bowborn."

Kalbim göğüs kafesimin etrafında maraton koşusu yapıyor. Basten arkasına yaslanıp başını duvara yaslıyor, kapüşonlu gözleri kıvrımlarımda geziniyor. Bedenimin bir santim daha eğilme ve aramızdaki mesafeyi yakın tutma dürtüsüyle savaşmak zorundayım.

Tenim aniden çok çıplak, huzursuz, ellerimi kollarımda gezdirmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. İçim patlamak üzere mi yoksa eriyip sıvı kremaya mı dönüşecek bilemiyorum.

Çenesinin dibinde, göğsünün kabarıklığına damlamak üzere olan bir damla kan duruyor. Kendimi durduramadan başparmağımı kirli sakalının üzerinde gezdirip kanı yakalıyorum ve çılgınca bir dürtü başparmağımı ağızıma götürüp yalamama neden oluyor.

Ciğerlerindeki hava kesiliyor. Bileğimi demir gibi kavlıyor, üzerimde yükseliyor ve dilini pedin üzerinde gezdirmek için başparmağımı ağızımdan çekiyor. Bileğimi bırakmadan, daha önce onu nasıl tuzağa düşürdüğümün aynısını yaparak beni geçidin karşı duvarına kadar geri götürüyor.

Duygularını kontrol altına almak için güçlü kollarını yavaşça duvara dayar.

"Benim gördüklerimi görseydin," diye homurdanıyor, "anlardın. Ne yapmam gerekiyordu, küçük menekşe? Seni kurtarmak için dört akıncıyı öldürmüştüm. Dört yüz tanesini daha seve seve öldürürdüm. Ama ben sadece bir adamım. Bir orduyla savaşamam. Özellikle de Kral Rachillon'un komuta ettiği bir orduyla."

Sıcak bir hayal kırıklığı dalgası tenime sıçrıyor.

Kısa bir süre kapıya baktım. Ne kadar zamandır yokuz? Biri ne zaman fark edecek?

"Bana söyleyebilirdin." Bir hıçkırık sözlerimi böldü ama gözyaşlarına teslim olmayı reddediyorum. "Kararı birlikte verebilirdik."

"Evet, *doğru*." Sesi katı, kendi kalbine karşı bir kalkan gibi. "Seçme şansın olduğunu düşünseydin asla Rian'la evlenmezdin. Ne pahasına olursa olsun seni onun kollarına itmek zorundaydım." Başını benimkine doğru eğiyor. "Gerçeklerden mi bahsediyorsun? Öyle olsun. Sana gerçeği söyleyeceğim. Gerçek şu ki, seni benim yerime onun yanında görmek beni her geçen saat öldürüyor. Her gece soğuk, boş bir yatakta uyanık yatıyor, seni uzaklaştırdığım için aptal kalbime lanet ediyorum."

Donmuş nefesim dudaklarımı dondurarak ona bakıyorum. Haftalardır gerçeği ondan öğrenmeye çalıştıktan sonra, şimdi öğrendiğime göre, sonunda sincap yakalamış bir köpek gibiyim.

Bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Başını boynumun kıvrımına doğru eğiyor, kokumu sanki havadaymış ve boğuluyormuş gibi içine çekiyor. "O şelale mağarasında söylediğim her kelimedede ciddiydim. Senin için dünyayı yakmaya hazırdım. Bana kardeş gibi davranan adama sırtımı dönmeye. Ne yaparsan yap, birbirimize karşı hissettiklerimizin gerçek olduğundan asla şüphe etme."

Dudakları boynumdaki nabız noktasının üzerinde geziniyor, ayak parmaklarıma kadar yıldızlar gönderiyor. "Yirmi altı yıllık hayatımda hissettiğim her şeyden daha gerçek." diye devam ederken, zonklayan bir sinir yığınınından başka bir şey olmadan duvara yaslanıp .

Eli omzumun kıvrımını kristal bir kadeh gibi kavırıyor, eli benimkinin etrafında bir kabuk oluşturan kadar kolumun uzunluğundan aşağı kayıyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor, sonra avucumu dudaklarına götürüyor.

Yanağındaki morluğa karşı fısıldadığım sözcükleri ciğerlerimden güçlükle çıkarabiliyorum. "Beni kimsenin incitemeyeceği kadar incittin."

"Biliyorum."

Parmaklarım yanağındaki kesiğin etrafında keşifsel bir daire çizerek hareket ediyor, sanki yarasıyla ilgilenmek mi yoksa daha fazla acıtmak için tırnaklarımı batırmak mı istediklerine karar veremiyorlarmış gibi.

"Senden nefret etmiyorum Basten. Tanrılar, ama keşke edebilseydim."

Beni yavaşça kendine çekip avuç içimi göğsüne bastırırken omurgamda bir sıcaklık oluşuyor.

Bir santim, öpücüğü mühürlemek için gereken tek şey.

Bacaklarım titreyen iki fidan gibi altımda titriyor. Nefesim gıcırıyor, düşüncelerim kötü bir arzuyla kendimi daha fazla acıdan korumak arasında gidip geliyor.

"Ah, küçük menekşe." Bana taktığı lakap, sanki tadını çıkarıyormuş gibi boğazında gümbürdüyor. Dudakları alnıma değiyor ve orada bir vuruş kadar uzun kalıyor. "Sana her şeyi anlatmak istedim-"

Balo salonundan gelen bir çığlık dudaklarını benden ayırıyor. "*Valvere! Neredesin, Yalancıların Efendisi?*"

Beligerent, erkeksi, sarhoş.

Bu sesi tanıyorum.

"Charlin," diye nefes nefese kaldım. "Mektubu ondan öğrendim. Rian'la yüzleşmek için Duren'e geldi."

Basten sessiz olmam için parmağını dudaklarına götürüyor, sonra da beni sırtımdan tutup hizmetkârların kapısına doğru götürüyor. Dinlemek için kulağını eğerek birkaç saniye bekliyor.

"Şimdi git - hepsi diğer tarafa döndü. Bir dakika bekleyip sana katılacağım." Güçlü, geniş avuç içi beni öne doğru itiyor.

Elimden geldiğince fark edilmeden kapıdan içeri süzülüyorum, kalabalığın içinde başka bir yüz olana kadar odanın içinde dolaşıyorum, boynumu büküyorum ve sanki hep oradaymışım gibi başımı sallıyorum.

Charlin, hafifçe sallanarak Yüce Lord'un masasına doğru fırlıyor. Nefesindeki cin kokusunu almak için tanrısal duyulara ihtiyacım yok. Girişi, kalabalığı sessizleştirmek için yeterli bir kargaşa yarattı.

Suri onun arkasından fırlıyor, tahta bir kasayı ne yapacağını bilmiyormuş gibi göğsüne bastırıyor, nazik gülümsemesi sinirlerini gizlemekte yetersiz kalıyor.

"Yarın, Charlin," diye tıslıyor gülümseyerek. "Yarın tekrar gelelim. Şu anda *kendinde* değilsin."

Hıçkırarak onu elinin tersiyle itiyor, sonra da parmağını Lord Rian'a doğru uzatıyor. "Sen! Üç gündür dönmeni bekliyorum. Aylardır mektubuma cevap vermeni bekliyorum. Beni görmezden gelersen gideceğimi mi sandın? Sahip

olduğum bilgi barut fıçısının üzerinde mi oturuyorsun? Ho, ho, ben aptal değilim." Yumruğunu masaya vuruyor, yanlışlıkla bir porselen tabağa çarpıyor ve tabak çınılıyor. "Teklifime bir cevap borçlusun." Muhafızlar küstahlığından dolayı onu tutuklamak için öne çıkarlar ama Rian elini kaldırır. Şaşkınlığıyla

eğlencenin bir karışımı vardır ve hâlâ

sınırdaki keşfedilmesinin yüksekliğini.

"Bekleyin. Bırak konuşsun. İhtiyar, neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Sanırım kızınıza evlenme teklif etmeyi kabul ettim, *size* değil."

Herkes gülüyor ve Charlin'in yanakları kıpkırmızı oluyor.

Göz ucuyla Basten'in hizmetkârların kapısından çıkıp bir eli kılıcında, askerlerin arasına karıştığını görüyorum. Aramızda gergin bir bakış geçiyor.

Charlin Darrow'un hangi bilgilere sahip olduğunu ikimiz de biliyoruz; Rian'a mektuptan bahsederse, Basten'in mektubu hiç teslim etmediği ortaya çıkacak. Rian'ın ilişkimiz hakkındaki şüpheleri doğrulanmış olacak.

Charlin'in konuşmasına izin verilemez.

Charlin kilitli kutuyu Suri'nin elinden kapıp masanın üzerine bırakıyor ve çatalların takırdamasına neden oluyor. Elini dramatik bir şekilde üzerine vurur. "İddialarımın kanıtı tam burada. Bu kötü şehirdeki her tellalın şafak vakti düşman kralımızın kızıyla bilerek evlendiğinizi ilan etmesini istemiyorsanız-"

Zaman durmuş gibi. *Hayır, hayır, hayır.* Her şey çok hızlı oluyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Basten gözlerinde parlayan öfkeyle diğer muhafızları iterek Charlin'e doğru ilerliyor.

"Affedersiniz, bu da ne?" Rian diyor ki.

"Elbette, Sabine'in o çılgın kral Rachillon'un kızı olduğunu bilmiyormuş gibi davran-"

Charlin daha tek kelime etmeden Basten eliyle ağzını kapatarak onu susturur. "Bu yalancıyı zindana atayım mı lordum?" diye bağırır.

Ama artık çok geç. Kalabalık çoktan uğuldamaya başladı. Sarı saçlarım, mavi gözlerim ve sıra dışı büyüüm hakkında fısıltılar dolaşıyor.

Rian, Charline "Az önce gelinimi neyle suçladığını açıklasan iyi edersin," diyor. "Ve ağzın boşken bir yalan daha duyarsam dudaklarını keserim."

Kargaşa içinde Leydi Eleonora sakın bir şekilde kasayı koltuğuna doğru sürüklüyor, kilidi çözmeye çalışırken şarabını yudumluyor. "Kanıt olduğunu iddia ediyor, hadi şu kanıtı görelim."

Düşüncelerim çığdaki kayalar gibi yuvarlanıyor. Bükülüyor, dalıyor, dönüyor. Eğer o kutunun içeriği -her ne ise- bunu kanıtlayacaksa Charlin'in iddiasını inkar etmenin bir anlamı yok.

"Bu doğru!" Yüksek Lord'un masasına doğru ilerleyerek ağzımdan kaçırıyorum. Bir yemek sandalyesinin arkasına tutunurken göğsüm kabarıyor.

Tüm gözler bana dönüyor ama önemli olan tek göz Basten'inki. Beni yakından izliyor, ne yaptığımı bildiğime güveniyor.

Alnımdan ter boşanırken dudaklarımı yalıyorum. "Bu doğru," diye tekrarlıyorum, daha sessiz, gözlerimi Rian'ınkilere kaldırarak. "Gerçeği ben de sen yokken öğrendim. Bu adam benim biyolojik babam değil. Annem Kral Rachillon'un kraliyet cariyesiymiş ve ölene kadar bunu gizli tutmuş. Charlin Darrow bu bilgiyi gizli tutmak için senden para koparmaya çalışıyor."

Lord Berolt hemen muhafızlara döner. "Kapıyı mühürleyin. Benim iznim olmadan kimse girip çıkmayacak. Hizmetkârlar dâhil."

Kalbim kulaklarımın arasında atıyor. Odada kaç kişi var, yirmi mi? Valveres. Birkaç muhafız. Hizmetçiler. Tüccarlar. Bu sırrı saklayabilecek kadar az.

Leydi Eleonora tiksinişmiş görünüyor, bana şarap kadehindeki bir lekeymişim gibi bakıyor ve Leydi Runa açıkça karşı çıkıyor. Leydi Solvig'e, düşman bir ulusun prensesi *olmamın* adil olmadığına dair pek de ince olmayan şikâyetini duyuyorum.

Ancak Rian sessiz kalır. Kart oyuncusu yüzü hiçbir şey göstermiyor. Düşüncelerine dair sahip olduğum tek ipucu, bakışları Volkany haritasının üstündeki altın pençe eldivenine düştüğünde ve gözlerinde entrikacı bir pırıltı parladığında ortaya çıkıyor.

"Sen deli kralın kızı mısın?" Sesi düz ve okunaksız.

Boğazım kurumuş bir halde yutkunmaya çalışıyorum. "Bu bilgiyi gizli tutabiliriz. Bu odanın dışındaki hiç kimsenin bilmesine gerek yok."

Gözleri bir insandan diğerine kayıyor, Charlin'i küçümseyerek sabitliyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Peki ya bu adam, Charlin Darrow? Ona karşı hiç sadakatin yok mu? Sevginiz yok mu?"

Yumruklarımı masaya vuruyorum. "Bir sümüklüböceği daha çok seviyorum."

Rian başını sallayarak ayı eldivenini alır ve yavaşça masanın etrafında ilerler. İşaret parmağı, bir ayının pençesinin üzerine oturması için tasarlanmış keskin bıçağı izliyor. Charlin'in önünde durduğunda bıçağı kendi parmağına geçiriyor.

"Büyükanne?" diye soruyor omzunun üzerinden.

Leydi Eleonora kilitli kutudan parıltılı taşlarla süslü altın bir disk çıkarır; bu bir kraliyet çağrı parasıdır. Kalabalığın üzerine toplu bir sessizlik çöküyor.

Leydi Eleonora diski inceliyor ve başını sallıyor. "Bu gerçek."

Charlin boğuk, ısrarlı çığlıklar atıyor ama Basten ağzını bir hayvan kapanından daha sıkı tutuyor.

Rian parmaklarını eldivenin bıçaklarına geçirerek menteşeli mekanığı deniyor ve sonra başparmağına takılı olanı kullanarak Charlin Darrow'un boğazını hızlı ve temiz bir kesikle kesiyor.

Kan kıpkırmızı fişkırıyor, Rian'a ve bana sıçırıyor. Basten yere yığılan tutsağını serbest bıraktı. Charlin nefes almak için çırpınırken işe yaramaz bir şekilde boynunu tutuyor. Kalabalık kandan uzaklaşıyor, nutku tutuluyor.

Sonunda, işkence dolu birkaç dakikadan sonra, Charlin hareket etmeyi bırakır.

"Charlin!" Suri çığlık atıyor ve büyüyen kan birikintisinin içinde dizlerinin üzerine çöküyor.

Rian bana dönüyor ve bıçaklardan birini yanağımda hafifçe gezdiriyor. "Gerçek baban olsa bile onu öldürürdüm ama ona karşı hiçbir sevgi beslemiyor olman bunu daha temiz kılıyor. Babasını öldürerek gelinimi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Eldiveni çıkarır ve Drahallen Kalesi'nin resminin kan çizgileriyle lekелendiđi haritaya geri fırlatır.

"Kimse bir Valvere'i gasp edemez," dedi Charlin Darrow'un cesedine ölçülü bir şekilde ve ipek bir peçete kapıp mükemmel yüzündeki kanı temizlemek için uzaklaştı.

Titriyorum. Ilık kan ipek terliklerimin tabanlarına sızıyor. Sanki zihnim bedenimin dışında bir yerlerde geziniyor, Suri neredeyse tüm vitrayları parçalayan bir feryatla kocasının yanına yığılırken şiddetli sonrasını izliyor.

Rian'ın ayak sesleri koridorda yankılanırken Leydi Eleonora kadehini alır, şarabından bir yudum höpürdetir ve Suri'ye küçümseyerek, "Dul kalmak istemiyormuş gibi davranma," der.

BÖLÜM I8

WOLF

T Midtane'e giden günler bulanık geçiyor. Sabine'in koruma görevinde olmadığım zamanlarda Altın Nöbetçiler'in kampındayım ve Yüzbaşı Fernsby'nin amansız komutası altında eğitim talimleri yapıyorum. Sınırdan döndüğünden beri Rian, Duren'deki tüm güçlü kuvvetli erkekleri kılıç becerileri üzerine.

Bu arada, hizmetkârlar son on yılların en görkemli Midtane kutlamasına hazırlanmak için canla başla çalışmaktadır. Çoğu yıl, bu basit bir olaydır. Tolver Ormanı'nda beyaz bir çadır kurulur. Bir kemancı. Meyve tabakları. Herkes beyaz tuniklerle sarhoş olur ve sıcaktan bunalmış fahişeler gibi yarı çıplak kaplıcalara girer. Bu yıl mı? Rian, Astagnon'un en güçlü evlerinin başkanlarını etkilemek için bir kral fidyesi harcıyor. Desteklerini kaliteli şarapla satın alacak. Gerekirse şantaj ya da rüşvetle. Ya da tanrıları uyandırmaktan bahsederek içlerine savaş korkusu salacak.

Tüm bunlar olurken Sabine, Myst ve yaratıkla birlikte monoceros ahırında uzun saatler geçirir. Orada değilse, Valvere kütüphanesindeki eski kitapları karıştırıyor, sayfalar arasında bulduğu nadir isimleri kendi kendine mırıldanıyor. Nedenini bilsem neyse ama kendine göre sebepleri olduğuna inanıyorum.

Terli kışla gibi koktuğumdan yüksek sesle şikayet etmediği sürece beni neredeyse hiç tanımıyor. Ben aptal değilim. Ona Rian'ın şüphelerini gidermek için elinden gelen her şeyi yapmasını söyledim ve o da bunu zekice yapıyor. Açıkçası, biraz fazla iyi. İzleyen herkes benden vebadan daha çok nefret ettiğini düşünür.

Yine de hakaretlerini kabul ediyorum. Onun ışığının saçaklarında güneşlenmek için en kötü hastalığa bile katlanabilirim. Sonunda aramızda sır kalmadı. Onun affını kazanmak gibi bir hayalim yok ama en azından benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya devam etmek zorunda değilim. Onsuz geçen her an, sonsuza dek peşinden koşacağım bir yankı gibiyken olmaz.

Çünkü o *hala* benim olamaz.

Teknik olarak, ailesiyle ilgili gerçek hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ Rian'la nişanlı. Hâlâ onun ordusuna ihtiyacı var. Kral Rachillon'dan gelen tehdit azalmadı, bilakis on kat arttı. Artık birlikte olma şansımız eskisi kadar yok.

Yine de her şey değişti.

Çünkü Sabine benden nefret etmiyor, sadece yaptığım şeyden nefret ediyor. Dünyalar bu küçük farkta yatıyor. Lanetli ruhum için kurtuluş olasılığını bir arada tutan bir goblenin ince, kırılgan ipliği.

Midtane sabahı, araba atlarını koşumlamaya yardım etmek için erkenden kalkıyorum. Avlu erzak yükleyen hizmetkârlar, beyaz tunik yığınları ve yeni yıkanmış havlulardan oluşan bir kasırgaya dönüşüyor.

Sabine ve Rian Yüce Lord'un arabasına bindiklerinde, genel kaosun arasına karışmak için elimden geleni yapıyorum. İstedğim son şey fark edilmek.

-Aslında Rian'ın beni tamamen unutmasını tercih ederim.

Ormanda yarım bıraktığımız antrenman maçı da dahil.

Tolver Ormanı'na dört millik durgun bir yolculuk. Leydi Solvig, Lord Gideon ve Leydi Runa'yı taşıyan ikinci araba, tören şarabıyla çoktan sarhoş olmuş bir halde, içeride müstehcen şarkılar söylerken sallanıyor.

Lord Berolt ve Leydi Eleonora'nın bulunduğu üçüncü vagon herkesin kulağına sessiz geliyor. Dudaklarına bastırdıkları eşarplarla seslerini bastıracak kadar kurnaz olmalarına rağmen, komplo kuran fısıltılarını sadece ben duyabiliyorum.

Panayır alanına vardığımızda, bir düzine at arabası çoktan ağaçların dibine bağlanmış, atlar da kuyruklarını tembel tembel sallıyordu. Beyaz kanvas çadırlar ağaçların tepesinde bir geminin yelkenleri gibi yükseliyor.

Kır çiçekleri çadır direklerinin etrafına örülerek canlı kemerler oluşturuyor ve Ölümsüzler Kitabı'ndan sahnelerle boyanmış renkli kağıt fenerler çadırın tavanından sarkıyor. Büfe masalarının her birinde, Ölümsüz Solene'nin çeşitli müstehcen pozlarda oyulmuş buzdan heykelleri üzerine su damlatılıyor.

içecek tabakları. iek taları takmış ergenlik öncesi kızlar, fltlerden oluşan tam bir orkestra eşliğinde yaz güneşine karşı dans ederler.

Düzinelerce erkek ve kadın, sırlı incirler, kaymaklı ilekler ve otlı keçi peyniriyle doldurulmuş narin hamur işi kabuklarıyla dolup taşan alçak masaların etrafında gülüşüyor. İşlemeli yakalı, basit dikdörtgenlerden oluşan ul tunikler giyiyorlar ve bellerini sicim bir kemerle bağlıyorlar. Tunikler hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Hem erkeklerin hem de kadınların paaları uyluklarının ortasına kadar iniyor. Yan göğüsler ve sallanan toplar bolca göze çarpıyor.

Sentinel zırhı kııma batan dikenler kadar rahatsız edici olabilir ama zincir zırhım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Köylü kılığına rağmen, kadınların pahalı çiçeklerle süslü karmaşık örgüleri ve erkeklerin yumuşak tenleri onları Astagnon'un en zengin sakinleri olarak gösteriyor. Yargıçlar. Lonca ustaları. Yarisı eşleri yerine metreslerini getirmiş, umurunda bile olmayan bir grup lord. Leydi Suri yok, ki bu hiç şaşırtıcı değil; bir aylık yas dönemini geçiriyor.

Charlin'in ölümü sırasında orada bulunan zengin tüccarların da trene katılmaması dikkat çekicidir. O günkü hizmetkârların ya da askerlerin çoğunu da tanımıyorum.

Hepsi yerin altı metre altında mı? Sabine'in sırrını saklamak için mi susturuldular? Bir zamanlar Rian bıçağı *bana* tuttururdu. şimdi, beyinde hangi dişlilerin döndüğü ya da kirli işlerini kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Grdğme sevindiğim tek tanıdık yüzler Folke ve Ferra, şu anda son mantar böreği için birbirleriyle cinsel gerilim dolu bir savaşa girmiş durumdalar.

Ana çadıra girip etrafı kolaçan ediyorum. Gelenekler katılımcıların tanrılara mtevezı bir adak getirmesini emrediyor: bir avuç ilek, bir bal peteği, kalaylı bir yüksük. Ancak Valvere'nin Midtane sunağından zenginlik akıyor. Kristal heykelcikler. Nadir tavus kuşu tüyleri. Spezian dağlık bölgesinden Porto şarabı şişeleri. Ve o kadar çok altın sikke yığını var ki çimenlere dklyorlar.

Yine de en büyük hazine?

Valvere ailesinin kendi hediyesi: Maun ağacından oyulmuş sahte bir ayı pençesinin üzerine yerleştirilmiş, cilalanmış ve yağlanmış altın pençe eldiven.

Hava, eldivene dair mırıldılarla elektrikleniyor. Her yerde Volk ordusunun tehdidi ve yaklaşan çatışmada Rian'ın güçlerini destekleme gerekliliği konuşuluyor.

Kabarık beyaz bir bulanıklık yanımdan geçip gidiyor ve ben de kılıcımın kabzasını kavrayıp Volkish ormanlarına geri dönüyorum, sonra bunun Leydi Eleonora'nın bulut çiçeği gibi giyinmiş teriyerlerinden biri olduğunu fark ediyorum.

"Çok erken," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Sabine'in soyunma çadırından çıktığını gördüğümde nabzım daha yeni atmaya başlamıştı. *Oh, lanet olsun.* Onun varlığı karnıma bir yumruk gibi iniyor, aynı anda hem arzuladığım hem de lanetlediğim bir acı. Neredeyse ayağım kayıyor, biradan ilk yudumunu almış bir genç gibi tökezliyorum.

Daracık tuniğinin içinde, açıkta kalan kalçaları güneşte yanmış krem renginde. Makyajsız ya da mücevhersiz, onu babasının avlusunda ilk gördüğüm zamanki kadar çıplak yüzlü. Yüz hatlarındaki Volkish nerede? Deli krala benziyor mu? Orada kendini daha çok evinde mi hissederdi? Çünkü burada bir tanrıça gibi öne çıkıyor. Çıplak ayakları, bitkiler bile onu okşamak için can atıyormuş gibi eğilen çimenlere dokunuyor. Saçları, yüzlerce minik mor çiçek tomurcuğuyla süslenmiş ölümsüz bir örgüye sarılmış.

İnliyorum. *Onlar menekşe.*

Tabii ki, menekşe olurlar.

Eşleri yanlarında olsun ya da olmasın her erkeğin başı dönüp ona bakıyor. Gece gökyüzündeki tek yıldız gibi göze çarpıyor.

Elimi çenemde gezdiriyorum -Allah kahretsin, salyalarım akıyor.

Saatler geçtikçe, ana çadırın gölgesinde oyalanıyorum, sadece onun başında nöbet tutmakla yetiniyorum. Bir nefeslik mesafede, ama ulaşamayacak kadar uzakta. Şarabını yavaşça yudumlamaya çalışıyor ama Rian tabanı yukarı doğru kaldırıyor. Onu şakacı bir şekilde iterken gülüyor. Doğrulduğunda, çenesinden aşağı kan kırmızısı bir damla akıyor.

Rian başparmağıyla yakalıyor, bir saniye daha oyalanıyor. için.

Kadının üzerinde başka bir erkeğin elini görmek kıskançlık krizine yol açıyor. Kaburgalarımın arkasında, bir heykel gibi kalmak için elimden gelen tek şey bu. Zırhımın altında, derinlere akan bir arzu nehriyim. Dudaklarının kıvrımına takılıyorum. Saçlarının güneşi yakalama şekli, sanki sadece onun için parlamak üzere yapılmış gibi.

Tanrım, bu kadın mükemmel.

Herkes iyice sarhoş olduktan ve birkaç çiftten fazlası hayvanlar gibi kızışmak için çadırların arkasında kaybolduktan sonra rahip dua çubuğunu kaldırır.

"Yılın bu en uzun gününde, Doğa Tanrıçası'na biz ölümlülerin beslenmesini sağlayan bol cömertliği için şükranlarımızı sunarız.

Bin yıl boyunca giydirildi. Onun dut şarabını içtik. Ormanlarında avlandık. Onun ağaçlarından evler inşa ettik. Şimdi onun kutsanmış sularında yıkanalım ve tanrılara layık bir şenlikle bağlılığımızı gösterelim!"

Bir ud sanatçısı alayı şırıl şırıl akan suyun sesine doğru götürüyor. Katılımcılar bir sıra oluşturuyor, yarım yamalak fae türküleri söylüyor, çıplak ayakları kendi ayak parmaklarına takılıyor. Lanet olası bir aptallar geçidi.

Diğer muhafızlarla birlikte geride kalıp dere kenarındaki yerimi alıyorum, havlu ve şarap doldurmak için bekleyen hizmetkârlarla birlikte ağaçların arasına sıkışıyorum.

Dere pitoresk, hakkını vermeliyim. İlk bakışta, Sorsha Hall'daki bir tablo olduğunu düşünebilirim. Buhar, derenin üzerinde ince bir sis gibi yükseliyor. Yaylı eğrelti otları, yapraklarını esintide sallandıran söğütlerin gölgelediği taşlarla kaplı kıyılara sarılıyor. Doğal sıcak su, sığ bir havuzdan bir dizi çağlayana, oradan da bir diğerine akıyor. Her havuzun etrafı çiçek açan açelyalarla çevrilidir ve samimi, özel alanlar izlenimi yaratır.

Eğlenenler gruplara ayrılır, buharlı suya battıklarında coşku içinde inlerler. Islak tunikleri tenlerine boya gibi yapışıyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Her kıvrım, her yükselti, her meme ucu gün gibi açık.

"Sevgilim." Rian beline kadar suya batar ve Sabine'e elini uzatır. "Varlığınla beni onurlandırır mısın? Hadi Doğa Tanrıçası'nı kendi efsanevi eğlencemizle gölgede bırakalım."

Bir zarif ayağını suya daldırırken, "Halihazırda yüzüğünü takan kadın yerine, tahtın yolunu satın almana yardımcı olabilecek zengin bir baronesi cezbetmen mu? Ne de olsa bu büyük bir oyun, değil mi? Sen ve Baş Rahip de oyuncu değil misiniz?"

Rian'ın ağzı alaycı bir şekilde yarım sırtıyor. "Baş Rahip ve onun solgun rahipleri Eski Koros'ta istedikleri kadar entrika çevirebilirler. Sadece başkentin gücü olduğunu mu sanıyorlar? Burada, taşrada ne kadar güçlü olduğumuz hakkında hiçbir fikirleri yok. Burada bile. Bu havuzda benimle birlikte."

Elini tutuyor, dudaklarını parmak eklemlerine bastırıyor.

Rian suya girmesine yardım ederken ayağı kaydı. Tüm içgüdülerimle onu yakalamak için hızla ileri atılıyorum. Ama Rian çoktan güçlü kollarıyla beni bekliyordu. Nefes nefese kalıyor, kendini Rian'ın göğsüne yaslıyor, sonra kirpiklerinin arasından utangaçça ona bakarak gülüyor.

"Sakin ol bülbül," diye sessizce takılıyor.

Kalbim göğsümü yumrukluyor, acımasız bir davul, istek, ihtiyaç, istek, ihtiyacın cezalandırıcı ritmini çalıyor.

Bu tam bir işkence.

Omuzlarımda hafiflemeyen bir gerginlik var. Havayı kokluyorum. Sabine'in nefesinde şarap var. Daha da kötüsü, bacaklarının arasında da belirgin bir misk kokusu var.

Ne oluyor lan?

Koruyucu içgüdülerim bir canavar gibi kükrüyor.

Şarap yüzünden, kendime hatırlatmak zorundayım. Ölümsüzler Kitabı'ndaki eski bir tariften ginseng ve maca kökü ile güçlendirilen bu şarap, içenleri fae kadar azgın bırakıyor.

Katılımcıların geri kalanı hiç vakit kaybetmeden eşleşir - ya da üç katına çıkar - ve kısa süre sonra korunun yarısı, vücutlar birleştikçe inleme ve su sesi ile ağırlaşır. Tepedeki havuzda Lord Berolt zavallı bir kızın başını suyun altına iterek sikine hizmet etmesini sağlıyor. Leydi Eleonora ikilinin karşısında oturmuş, kayaların üzerine serilmiş havlulara yaslanmış, başını bir yana sallayarak Popelin'in Türküsü'nü söylerken kayıtsız.

Ama tanrıların bana bahsettiği tüm hisler Sabine'e bağlı.

Kaplıcadan buhar yükselirken, hafif ve alaycı kahkahası örtülü havayı delip geçerek kulaklarıma bir ok ucu gibi çarpıyor. İşte orada, suyun sıcak kucağına yarı batmış, ıslak kumaşın altında göğüsleri neredeyse çıplak, yanakları buhardan kızarmış - yoksa onları renklendiren Rian'ın dokunuşu mu?

Duruşumu değiştiriyorum, görevim beni bir çapa gibi ağaç çizgisine zincirliyor. Rian'ın parmaklarının Sabine'in belindeki suyu sıyırmasını izlerken, elim refleks olarak yanımda kenetleniyor. Kendi tenimin sert dokusunu hissediyor, onunkinin yumuşaklığını arzuluyorum.

Rian bir kayanın üzerine yerleşiyor, sırtı bana dönük ve Sabine'i kucağına çekiyor. Su kıvrımlarının etrafında birikirken, Sabine ellerini Rian'ın boynuna doluyor ve gözleri doğrudan benimkilere dikiliyor.

Kısacık bir an için, dünya elektrikli bakışlarımıza daralıyor.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyor Rian onun kulağına, utanmadan belindeki ıslak tuniği okşuyor. "Bugün bizim orijinal düğün tarihimizdi."

"Unutacağımı mı sanıyorsun?" Ballı sesinde beni yerinden oynatan, gerginliğimi bir yay gibi saran, zar zor anlaşılan bir bulanıklık var.

"Babam monoceros'u burada, bu yaldızlı kazlarla birlikte yıkıcı gücünün tanıkları olarak ortaya çıkarmayı umuyordu. Şansınıza, Wolf ve ben

Altın Pençe'nin eldivenini buldum. Güzel bir kadın tarafından evcilleştirilmiş canlı bir fae yaratığı kadar etkileyici değil ama yeterli."

Parmağıyla adamın ensesindeki kısa saçları okşuyor. "Ve, ne? Ölümsüzlerin *şerefine* sikine binerek sana teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

"Bir öpücük yeterli olacaktır," diye mırıldanıyor.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, boynundan aşağı bir kızarıklık yayılıyor. Bu bir tereddüt işareti mi? Pişmanlık mı? Kararsızlığını nabzının titremesinden anlıyorum, ama karmakarışık düşüncelerini okuyamıyorum.

"Adil." Kelime dudaklarından bir dua gibi dökülüyor ve ses tellerindeki isteksizliğin titremesini sadece ben fark edebiliyorum. Yutkunuyor, Rian'ın kulağına fısıldarken bakışlarımı hiç ayırmıyor: "Bir öpücük adil olurdu. Ne de olsa beni Charlin Darrow'a bir kez daha babam demek zorunda kalmaktan kurtardın."

Rian kalçalarını düzeltiyor, elleri kadının belinde aşağı kayıyor. "Babanı öldürdüm ve sen bana teşekkür mü ediyorsun? Tanrılar aşkına bülbül, tam anlamıyla vahşisin. *Beni* öldüren birine nasıl teşekkür edersin, merak ediyorum?"

Onun şakası karşısında dudakları kıvrılır. "Ah, lütfen. Hayvan dostlarım için odamın etrafına tünekler yerleştirdiğini gördüğümde ölmeni istemeyi bıraktım."

"Hmm?" Rian'ın kafası hafif bir şaşkınlıkla eğilir ve sonra doğrulur. "Ah. Doğru."

Sabine'in gözleri ben ve Rian arasında gidip gelirken kısılıyor. Sonra bir anlık anlayış yüz hatlarını yumuşatıyor: Başından beri, kalbinin en çok istediği şeyi gören Rian değildi. Bendim. Kulağına fısıldayan bendim. Onun için ne kadar düşünceli şeyler yapması gerektiğini söyleyip, övgüyü onun almasına izin verdim.

Gözleri yumuşar, sonra şarap lekeli dudaklarını yalarken irisleri patlar. Kalp atışları iki kat hızlanıyor. Hava mineral ve şehvet kokusuyla yoğun ve zırhımdan çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Bunu kendine sen yaptın Basten, kendime hatırlatıyorum. *Rian'ı ilişkimizin kokusundan uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmasını söyledin. Başka ne yapmasını bekliyordun ki?*

Kollarını hâlâ onun boynuna dolamış, kulağına doğru mırıldanıyor. "Ne istediğimi biliyor musun, Rian?" Yüzünü ona dönerek Tırnağını alt dudağına hafifçe bastırdı. "Beni buradanöpmeni istiyorum."

Sessiz bir öfke dalgası boğazımı sıkıyor. Çenem geriliyor, soğukkanlı dış görünüşümün altında kopan fırtınayı göstermek için küçük bir kayma.

Bu onun için bir oyun mu?

"Sevgilim, seni memnun etmek için yaşıyorum." Rian iki eliyle Sabine'in kafatasının arkasını kavırıyor ve dudaklarına, mecbur bıraktığı kadar alay da eden bir öpücük konduruyor. Dili kızın üst dudağını okşayarak içeri girmek istiyor, ama Sabine geri çekiliyor -gözlerini benden ayırmıyor- ve kızın sol çenesinin yumuşak çizgisine dokunuyor. "O zaman buraya."

Rian kıkırdar, oynamak istediği her şeye hazırdır. "Beni kölen olarak kabul et." Sıcak ağzı çenesinin arkasından çenesine doğru ilerliyor.

Sabine yavaş ve kasıtlı hareketlerle boynunu yukarı kaldırıyor ve bir parmağını boğazının dibindeki çukurun üzerine koyuyor. "O zaman buraya."

Rian oracıkta bir öpücük kondurunca düşüncelerim kilit gibi yerine oturuyor. *Şu küçük vahşi kedi.* Bu benim de daha önce oynadığım bir oyun. Manywaters Inn'de birlikte geçirdiğimiz gece, onu öpeceğime yemin ettiğim yerlerin her biri buralardı.

Daha sonra şelalede bu sözlerimi yerine getirdim.

Dud

akla

r.

Çene

.

Boyun tabanı.

Sonra, doğum lekesi . . .

"O zaman, işte." Parmağını göğsüne yapıştırılmış ıslak kumaşın zar zor örttüğü, Tanrı'nın öptüğü doğum lekesine götürürken gözleri benimkilerle parlıyor.

Rian onun göğsünün üst kısmını öperken ben şehvetle bakıyorum, bir kadının basit hareketleriyle çözülen bir adam ve rakibi onun önünde bir buhar perdesiyle açılıyor.

O mavi gözleriyle bana fırlattığı tükürük ateşi kötülük şimdi yok. O kobalt derinliklerde sadece kendi yasak ihtiyacımın bir aynası var. Rian'ın şüphelerini yatıştırıyor, onu öperken her kelimenin benim için olduğunu gizli bir kodla iletiyor.

Sikeyim. Gözlerim aç hainler gibi her ayrıntıyı yutuyor. Taşaklarım ağrıyor ve geriliyor. Oyunumuzda sırada ne var? Onun küçük meme ucuydu. Eğer Rian o tomurcuğa doğru nefes alırsa, içimdeki canavar çılgına dönecek.

"Yüce Lordum." Bir nöbetçi telaşla akıntıya doğru ilerliyor, gözlerini efendisinin neredeyse çıplak olan kadınından kaçırırken kılıç kabzasındaki eklemleri bembeyaz. "Özür dilerim ama bir sorun var."

Rian askere Golath çeliğini kesebilecek bir bakış fırlatır. "Bekleyemez mi lan?"

Nöbetçi Rian'ın kulağına konuşmak için başını eğiyor. Tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için başımı eğiyorum.

"Hizmetçilerden biri, lordum. Madam Anfrei'den ödünç aldığımız ekstra yardımın bir parçası." Asker, iki nöbetçinin bir gözünde yama olan siyah saçlı bir hizmetkârın başında nöbet tuttuğu arkasını işaret ediyor. "Hamal kılığında içeri sızmış ama aslında bir rahip. Başrahip Beneveto'ya hizmet ediyor."

Rian'ın yüzü bir gece fırtınası gibi kararır. Yüksek sesle , "Bu adam casus mu?"

"Ben casus değilim!" Tek gözlü adamın sesi yükseliyor, yumuşak huylu ama tereddütsüz. "Kızıl Kilise'nin misillemesinden korunmak için kılık değiştirerek kendim geldim. Size Hekkelveld Kalesi'nde olup bitenlerle ilgili gerçekleri anlatmak istiyorum Yüce Lord Valvere. Büyük Ruhban'ın Ölümsüzler adına beni daha fazla manipüle ederek tanrıçamı suiistimal etmesine izin veremem."

Rian'ın gözleri bir iğnenin geçemeyeceği kadar ince bir yarığa dönüşüyor. Merakla, "Bunun Baş Rahiple bir ilgisi var mı?" diye sorar.

Tek gözlü rahip başını sallar.

Rian askerlere işaret eder. "Rahibi arabaların arkasındaki yardımcı çadıra götürün. Katılımcıların duyamayacağı bir yere."

Kıllandım, çünkü kaç kez bu kodun yaklaşan işkence için kullanıldığını duydum?

Rian dikkati dağılmış bir şekilde Sabine'i kucağından indirirken bana bakıyor. "Kurt. Leydi Sabine'i fuar alanına geri götür. O artık senin koruman altında."

Aceleyle sudan çıkıyor, bekleyen bornozunu giyiyor ve saçlarını düşünceli bir şekilde geriye tarıyor. O ve askerler yardımcı çadıra doğru ilerlerken gözlerim Sabine'e takılıyor.

Şimdi benim mi?

Baş Rahip'in canı cehenneme. O rahibin dökeceği dedikoduları da sikeyim. Bu dünyada umursadığım tek şey, bana şehvet dolu bakışları göğsümde bir bıçak gibi dönerek kararlılığımın kenarlarını yıpratana kadın.

Bir keresinde bana onu sevip sevmediğimi sormuştu. Bu kelimenin anlamını bile bilmeyecek kadar hasarlı olduğumu düşünmüştüm. Ama şimdi, göğsümdeki bu ışık dolu ağrıyla, kalbimin sadece onun için atmasıyla, onu korumaya duyduğum şiddetli ihtiyaçla, ne kadar lanet bir aptal olduğumu anlıyorum.

Sessizce, dişlerimi titretecek kadar alçak sesle, "Evet, ," diyorum.

Sabine kaplıcalardan çıkarken bir hizmetçi elinde bir bornozla bekliyor, ama bezi onun elinden kapıyorum ve ona kendim açıyorum.

başka bir adamın onu giydirmesine izin vermek.

Yumuşak çimlere adım attığında, tuniği ikinci bir deri gibi kıvrımlarına yapışıyor, su mükemmel bacaklarından aşağıya perçemler oluşturuyor. Kalbimin mi yoksa sikimin mi daha çok zonkladığından emin değilim.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce, kumaşı kollarının üzerinden geçirirken, ellerimin omuzlarında bir saniye fazla durmasına izin veriyorum. Elimde değil, bu kadına karşı ilkel bir dürtü hissediyorum. Bir nefes daha bu kadar yakın kalabilseydim on Ölümsüz'ü bile katledebilirdim.

Ama hizmetçiler izliyor. Bakışlarımı kaçırarak geri çekiliyorum.

Bulutlar gittikçe kararıyor ama yağmur şimdilik durdu. Patikada sessizce beni takip ediyor, ayak sesleri yağmur damlalarının hafif pırtırtısı gibi, teninden yükselen buhar yalanıp temizlenmek için yalvarıyor. Başka bir adama ait olması bedenimin umurunda bile değil. Taşaklarım ağrıyor. Sikim geriliyor, ihtiyaçtan ağırlaşıyor. Damarlarımdaki her kan dalgası beni bu işkenceye son vermeye çağırıyor.

Bir köke takılıp tökezliyor ve refleks olarak elimi tutuyor. O tek dokunuşta, sistemime bir şarj ateşleniyor ve tüm ahlaki kaygılar yok oluyor.

Ne diyebilirim ki? *Ben aziz değilim.*

Bizi izleyen gözlerden kurtulduğumuz an, onu patikadan çekip ağlayan bir söğüde götürüyorum. Onu gövdesine yaslayıp iki elimle çenesini kavradığımda sallanan dallar bizi okşuyor.

"Onu ağzınla sikmek zorunda değildin," diye mırıldanıyorum, dudaklarım onun için kavruluyor.

Bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor ve dudaklarını neredeyse benimkilere değecek kadar yukarı kaldırıyor. "*Seni öpmek istedim, seni aptal.*"

"Öyleyse yap."

Sonunda hava gibi ihtiyacım olan öpücüğü çalıyorum. Dudaklarımız okyanusların buluşması gibi bir araya geliyor, çarpışıyor ve ben nerede bitip o nerede başladığından emin olamayana kadar çarpışıyor. Ağırlığımı ona doğru bastırıyorum, onu söğüt ağacının gövdesine sabitliyorum ve onu ne kadar arzuladığımı hissetmesini sağlıyorum.

Boğazından küçük bir inilti kaçıyor ve ben neredeyse zevkten ölüyorum. "*Basten ...*" diye inliyorum.

Ama sözlerini yutuyorum, ona dokunma ihtiyacı her şeyi tüketiyor, beni ilkel bir duruma sürüklüyor. Dilimi dişlerinin arasına sokuyorum ve ucunu ağzının çatısında kaydırıyorum, bu da bana bir inilti daha kazandırıyor.

Kaplıcadan gelen keskin bir kahkaha ağaçların arasından geçerek beni gerçekliğe geri döndürüyor. Öpüşmeyi kesip alnımı onunkine yaslıyorum, bir daha normal nefes alıp alamayacağımdan emin değilim.

"Burada olmaz," diye mırıldandım. "Diğerlerine çok yakın."

Kekeleyerek başını sallıyor, gözbebekleri aynı ihtiyaçla büyüyor ve küçük elini benimkinin içine sokuyor. *Sanki bana güveniyor.* Her adımda kasıklarım geriliyor, serbest kalmanın yakın olabileceğini hissediyorum. Hayalet bir kasaba olan fuar alanındaki patikadan çıkıyoruz. Büfe masaları yarısı yenmiş erikler, dökülmüş şaraplar ve kuşlar tarafından didiklenmiş fındık kaseleriyle dolu. Fazladan giysiler dikkatsizce ağaç dallarına asılmış. Kır çiçeği sarmaşıklarının yarısı, sarhoş eğlence düşkünleri tarafından koparılmış, sallanıyor.

Başımı eğip dinliyorum. Bütün konuklar ve hizmetkârlar kaplıcada, Rian ise uzakta, yardımcı çadırda.

"İşte." Sabine'i diğer her şey gibi darmadağınık olan ana çadıra çekiyorum -Solene'e adanmış sunak dışında. Gözlerim ona takılıyor. Etrafımızda uzanabileceğimiz yastıklar ve alçak masalar varken, onu öpebileceğim kadar yüksek olan tek şey bu.

Yani, siktir et.

Zırlı kolumu sunağın üzerinde gezdirerek paraları, kristal figürleri ve pahalı tütsüleri yere düşürüyorum.

"Basten," diye tıslıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Hizmetçiler görecektir. Bir şeylerden şüpheleneceklerdir."

"Zaten her şey ." "Bu kutsal sunak!"

Kristal bir ördek heykelciğini yere bırakıyorum. "Hiç sikimde değil."

Kaşları kalkıyor: Önce şok, sonra arzuya dönüşüyor. Bu kadını tanıyorum; onun da tanrılara karşı sevgisi yok. İpten kemerini kabaca çekip kurtarıyorum, sonra kollarını kaldırırken ıslak tuniği başından yukarı sıyrıyorum. Vıcık vıcık olmuş ve hâlâ buharı tüten tuniği yere atıyorum.

Evet. Sonunda. Sikeyim.

Bir adım geri çekilip onu incelemek için kendime zaman tanıyorum. Sabine'i Brencote'tan gelirirkenki kadar çıplak ve doğal görmeyeli aylar olmuştu. Saçları ölümsüz bir taç gibi dikilmiş, önümdeki mükemmelliğin zerresini bile saklamıyor. Sorsha Malikânesi'ne geldiğinden beri dolgunlaşmış; göğüsleri daha ağır, sıkılmak için yalvarıyor. Bacaklarının tepesindeki yumuşak saç üçgeni ihtiyaçla parlıyor.

Davet edercesine bir dizini öne doğru eğiyor.

Bir kasırga gibi hareket ederek, güzel kışını sunağa oturtmak için onu belinden kavıyorum. Burnuma gelen tatlı uyarılma kokusu doğrudan beynime gidiyor ve beni çılgına çeviriyor. Bir avucumu karnına bastırıyorum, bir gölge gibi yavaşça göğüslerinin arasında ilerliyorum, sonra parmaklarımı boynunun uzun sütununun etrafına doluyorum.

Diğer elimle saçlarını yüksekte tutan tokaları çekiyorum. Bir geyik kadar doğal olana kadar saçları aşağıya dökülüyor, örgü kısmen gevşiyor.

"Rian'ın handa oyunumuzu oynamasına izin verdin," diye alçak sesle azarlıyorum, parmaklarımı boğazında hafifçe esnetirken gözlerim kapanıyor. "Dudaklar. Çene. Boğaz. Doğum lekesi. Sonuncuya kadar gelemediği için şanslı, yoksa ölü bir adam olacaktı."

Bir kedi gibi sırtını kamburlaştırıyor, şimdiden dudaklarım için yalvarıyor. Ve ben ki onu reddedeyim? Bir meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum, kalçaları kutsal sunağın üzerinde kıvranıp yere daha fazla bozuk para saçana kadar dişliyorum.

"Basten . . . Oh, kahretsin . . ."

Onu hemen burada, şimdi almam için beni zorlayan ihtiyaçtan kendimi uzak tutmayı başarıyorum. Örgüsünü kavrayıp omuzlarından kalçalarına kadar olan bölümleri çözüyorum; sonra dizlerimin üzerine çöküp örgüyü yere doğru çözüyorum.

Önünde diz çökerek mükemmel bir ayağını elime alıyorum ve kıvrımlı kavisini öpüyorum. Bacaklarının arasından daha fazla uyarılma fişkirarak irkiliyor. Yavaşça, yüzümü sıcak çekirdeğine yerleştirip ihtiyacının kokusunu içime çekene kadar çıplak bacağından yukarı doğru öpüyorum.

Tüm vücudum titriyor, bir okçunun yayı gibi gergin.

Kalçaları yüzüme doğru eğiliyor, talep ediyor. Metalik takırtılarla yere daha fazla bozuk para kayıyor. Seks konusunda çok açgözlü oldu. Çok utanmaz. Ve ben buna bayılıyorum, bu yüzden dilimi amının sıcak, sıkı düğmesine alaycı bir fiske vurarak onu ödüllendiriyorum.

Ama benim küçük menekşem şimdilik bu kadar.

Ayaklarıma döndüğümde, "Durma" diye inliyor.

Başımı yavaşça sallıyorum. Çenesini elime alıp bana bakması için yönlendiriyorum ve ciğerlerindeki nefessizliğin tadını çıkarıyorum.

Hava yaklaşan fırtınanın kokusuyla ağırlaşıyor. Bulutlar tepede kararıyor, rüzgâr çadırın kenarlarını kamçılıyor.

"Bir daha sor Sabine," diyorum sessizce.

"Neyi sorayım?" diye fısıldıyor.

"Kuleye tırmanıp odana çıktığımda sorduğun şeyi. Seni sevip sevmediğimi sor."

BÖLÜM 19

\$ABINE

A *Seni seviyor muyum diye sor.*
Şok beni şişmiş bir dalga gibi vuruyor ve nefese bırakıyor.
Dünya kendi ekseninde dönüyor - ne söylemeye çalışıyor?

Çadırın gölgeleri, beni öyle ya da böyle kesinlikle kıracak sözleri duymaya hevesli bir şekilde eğiliyor gibi görünüyor. İşte bu, aramızdaki son, korkunç uçurum. Kalbim kaburgalarımın altında kapana kısılmış bir tavşan gibi çırpınıyor. Çılgınca. Dehşet içinde. Kalbim onunki gibi altın bir zırhla korunmuyor.

Sunaktaki buzdan heykelden omzuma damlayan soğuk su damlası, beni şok ettiği kadar harekete geçiren ani bir ürpertiyle yakıyor.

Neden bana bunu soruyor? Neden şimdi? Tanrı'nın öptüğü kulakları, ona bu soruyu ilk sorduğumda kalbimdeki korkunç yırtılmayı *duydu*. Acımı tattı. Doğaüstü görüşüyle göğsümün yıkımla nasıl oyulduğunu gördü.

Dudaklarım titriyor ama ona -ya da tanrılara- başka tarafa bakma zevkini tattırmayı reddediyorum. Bakışlarımın tüm yakıcılığıyla onu kıştırarak tekrarlıyorum: "Basten, beni seviyor musun?"

Tuttuğu nefesi verirken omuzları gevşiyor. Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarıma kayarken başparmağı çenemin yumuşak çıkıntısında geziniyor.

"Küçük menekşe," diyor, "kalbim üşüdüğünde onu ısıttın. Ruhum hasta olduğunda, beni iyileştirdin. Yalnızlığın benim kaderim olduğunu düşündüğümde, sen yanımdaydın." Başparmağı alt dudağımda gezinirken, boğazı sert bir yutkunmayla düğümleniyor. "Seni seviyor muyum? Tanrılar şahidim olsun ki

Bu hayatta sevdiğim tek şey *sensin*. Seninle tanışmadan önce yıkılmışım, hâlâ da öyleyim. Ama sen sonsuza dek söndüğünü sandığım bir kora hayat verdin. Bana o soruyu sorduğun gece seni sevdim. Seni şelale mağarasında sevdim. Sana dokunmaya cüret eden akıncıları öldürdüğümde seni sevdim. Sanırım seni hep sevdim Sabine Darrow, sadece bunu bilmiyordum. Çünkü senden önce aşkın ne olduğunu bilmiyordum."

Onu dinlerken kalbim ve ciğerlerim birbiriyle savaşıyor, nabızları birlikte atıp duruyor. Rüzgâr çadırın kenarlarını dalgalandırıyor, uzaktan gelen bir gök gürültüsüyle şaklıyor ve beni son düşüncemden de mahrum bırakıyor.

Kelimeler mi? Gitti. Tek olduğum boş bir su birikintisi, buzdan heykel kadar cansız.

Çünkü hâlâ korkuyorum. Tüm bunların başka bir oyun olmasından korkuyorum. Bir yanılsama. Gece Tanrıçası Thracia'nın uyurken kulağıma üflediği zalim bir rüya.

Koluma bir buzlu su damlası daha düşüyor ve bana nefes almam gerektiğini hatırlatıyor. "Ciddi misin? Yarın fikrini değiştirmeyecek misin?"

Yüzümü kavırıyor, gözleri bir kış denizi gibi dipsiz. "Seni bugün seviyorum ve o günden sonra da her gün seveceğim. Ölüm bizi ayırsa ve ben yeraltı dünyasına gönderilsem bile, sana dönmek için Ölümsüz Woudix'in kendisiyle savaşırım."

Kalbim serbest düşüşe geçiyor, yere inmekten korkuyorum.

"Aşkın aptallar için olduğunu sanırdım. Eğer öyleyse, bir daha asla tek bir akıllıca düşünceye sahip olmak istemiyorum. Çünkü küçük menekşe," diye bitiriyor ve etrafımızdaki titreşen gölgeler nefeslerini tutuyor, "Sana geri dönülmez, inkar edilemez, kaçınılmaz bir şekilde aşığım."

Beni aynı anda hem nazik hem de yüklü olan iddialı bir öpücükle karşılıyor.

Başımı arkaya yatırdım. Kendimi kollarıma yaslıyorum. Dudaklarımız birbirine yapışırken, nefeslerimiz birbirine karışırken gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. Çünkü ruhumu bu anın içine çekmem gerekiyor. Gerçek olduğuna gerçekten inanana kadar zihnimi doyurmasına izin vermeliyim.

Hazır olduğumda gözlerimi açıyorum.

Basten'in bakışları şiddetle parlıyor, vücudu kıvrılmış ve sıçramaya hazır, ellerindeki hafif titreme ise altta yatan bir kırılmalıya ihanet ediyor. Bacaklarımı birkaç santim açıyorum ve yere düşüp kırılan bir şarap şişesini deviriyorum.

"Basten?" Diyorum, sesim kısık. "Beni bu sunakta becer."

Gözlerindeki yumuşaklık, dudaklarının ilkel bir gülümsemeye geri çekilmesiyle aynı anda göz kamaştırıyor. İkinci kez söylenmesine yok. Beni kolumdan kavradı.

Beni mihrabın üzerinde geriye doğru yatırırken boynumun arkasından dudaklarımdan bir nefes çıkarıyor.

"Sevgilim, bunu duymayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Kıbarlığı yerini içindeki hayvana bırakıyor - beni nasıl inleteceğini bilen hayvana. Dudaklarıyla boynuma saldırıyor, eşine sahip çıkan bir kurt gibi öpmek kadar ısıyor da. Bir arzu dalgası çekirdeğime hücum ediyor, arzusun sunak bezini lekelediğini hissedene kadar şişmiş amımı dolduruyor. Dürtüyle, bir dizi gümüş kaşığı itip kakıyorum ve bu saygısızlığın tadını çıkarıyorum.

Tanrım, bu çok kötü. Bir Fae sunağında sikişmek.

"Bana o gece söylediklerinde ciddi olduğunu söyle," diye emrediyor ve başparmağıyla şişmiş meme ucuma işkence ederek göğsümü kabaca avuçluyor.

"Seni sevdiğimi mi?" Nefes nefese söyledim. "Tekrar duymak istiyorum."

"Seni seviyorum."

Meme ucunu ağzına alıyor, dilini yuvarlıyor ve ben paramparça olacaktım gibi hissedene kadar emiyor. Sonra ağzını siliyor ve onun yerine dudaklarına bakıyor. "Bu benim gibi bir piçin hak ettiğinden çok daha fazla zevk ama sevgini kazanacağım. Sana söz veriyorum prenses."

Bir öpücük daha kondurmak için hamle yapıyor ama elimi göğsüne bastırıyorum, aniden derin bir korkuya kapılıyorum. "Bu bir şeyleri değiştirir mi? Volkish olmam? Bir prenses olmam?"

Homurdanıyor. "Volkish ya da Astagnonian olman umurumda değil. Köylü ya da prenses. Tanrı öpücüğü ya da sade. Hâlâ anlamadın mı, küçük menekşe? Seni gücün için isteyen adamlar var ama ben sadece *seni* istiyorum."

İlk yağmur damlaları çadıra çarpıyor, kağıt fenerleri titretiyor, gölgeler kaprisli tanrılar gibi üzerimizde dans ediyor. Gökyüzünde çakan şimşekler yüzümüze elektrik ışığı saçıyor.

Öğleden sonra gökyüzünü aydınlatan havanın çatlamasıyla nefesim kesiliyor. "Çok güzel." "Öyle." Basten fırtınaya değil, bana bakıyor. A Sinirlerim alıncaya kadar çırpınan bir his körük gibi beni körüklüyor.

"Buraya Rian'ın eliyle geldin," diyor hınzırca, sol elini bacaklarımın arasına kaydırarak, "ama şimdi benimkiyle boşalacaksın."

Başparmağının bacaklarımın arasındaki kaygan dikişe sert dokunuşuyla nefesim kesiliyor.

"Kahretsin, küçük menekşe, sabah çiği gibi ıslaksın."

Eli açıklığımı aşağı yukarı okşarken, en ufak bir baskıyla beni kızdırırken göz kapaklarım yarıya düşüyor.

Rüzgârda sallanan çadır kapağına bakarak, "Ya yakalanırsak?" diye fısıldıyorum.

"Vale'nin mavi gökyüzünün altında şu anda senin mükemmel vücuduna tapmaktan başka hiçbir şey umurumda değil" derken sesi zımpara gibi.

Pasta tabağından şekerlenmiş bir menekşe yaprağı alıyor ve ben itaatkâr bir şekilde dişlerimin arasına alana kadar beklenti içinde uzatıyor. Yaprak dilimin üzerinde çözülüyor, ince çiçek özü kristalize şekerin tatlı çıtırtısıyla karışıyor. Ben yutkunurken ve sonra şeker kristallerini dudaklarımdan yavaşça yalarken beni yakıcı bir yoğunlukla izliyor. "Mm."

Dudaklarından şehvetli bir nefes döküldü. "Siktir."

Bacaklarımı daha da açmaya zorluyor, eli hâlâ sıırsıklam açıklığını okşuyor. Bir başparmağı klitorisime bastırırken, diğer eliyle büyük tavus kuşu tüyünü alıyor -gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor- ve emrediyor, "Arkana yaslan. Uslu bir kız ol. Seni inleteceğim."

Çadır, o daha değerli sunuları itip kakarken dönüyor gibi görünüyor ve beni solumdaki buzdan heykele, sağımdaki titrek şamdana bakana kadar geriye doğru itiyor. Bir damla balmumu karnıma düşüyor ve kıvranıyorum ama acı düşündüğüm gibi acıtmıyor. Sadece beni heyecanlandırıyor.

Basten hiçbir uyarıda bulunmadan kendini sunağın ucuna, ayaklarımdan dibine kaldırıyor. Değerli ipekten bir cıvata, Ölümsüzler Kitabı'nın ışıklandırılmış bir kopyasıyla birlikte yere düşüyor.

Yavaşça, kalçaları benimkilere değene kadar kutsal sunuların üzerinde sürünüyor. Bana bakarak tavus kuşu tüyünü meme uçlarıma doğru sürüklüyor.

İşkence gibi yumuşak gıdıklamayla sırtımı kamburlaştırıyorum. Tüyünü karnımdan aşağı, titreyen amcığıma doğru sürüklüyor ve dar, sıcak tomurcuğumla alay ediyor.

"Tanrılar adına, Basten!" Ayağım sarsılıyor, yere daha fazla bozuk para düşüyor.

Kalçama bir damla daha sıcak balmumu düşüyor, boynumun dibinde biriken buzlu suyla o kadar zarif bir tezat oluşturuyor ki, vücudumun paramparça olmadan tek bir duyuma daha maruz kaldığını hayal edemiyorum.

"Daha fazla dayanamayacağım!"

"Al onu, küçük menekşe. Sana verdiğim her şeyi al. Sen bir prenses, ben de pis bir pagan olabilirim ama sevişirken senin tanrın benim."

Basten ballı krema sürahisini alıyor, sonra sıvıyı yavaşça şişmiş amımın üzerine damlatıyor.

"Gece geç saatlerde," diye mırıldanıyor, "bunu hatırlayacaksın. Gözlerini kapatacağısın ve şu anda bulunduğum her yere dokunacaksın, tekrar gerçek olmasını isteyeceğsin, bir sonraki sefer için sabırsızlanacaksın."

O dört ayak üzerine düşüp ağızını amıma dayamadan önce bile inliyorum. Uzun dil darbeleriyle bacaklarımla arasındaki kremi yalıyor. Ani bir cinsel zonklama alt yarımı kavırıyor. Zevk rpertileri içimi bastırma dürtüsüyle dolduruyor ve parmaklarımı sunağın kenarlarına doluyorum.

Amımın her yerini yalıyor, uzun ve cezalandırıcı bir şekilde, sanki başka bir erkeğın izlerini yok edebilirmiş gibi. Titreyen kalalarımla kapanmaya çalışıyor ama onları ayırıyor ve ballı kremamla tekrar ziyafet çekiyor. Parmakları kıcımla olgun bir meyve gibi sıkıyor, başparmağı erimiş ekirdeğime bastırmak için arkadan geliyor.

Kutsal merhamet için masaya yapışıyorum ama eriyen buz heykeli sırtıma, beni kıvrandıran soğuk su akıtmaya devam ediyor.

Klitorisimi ağızına alıyor, tatlı keklerle ziyafet çekiyormuş gibi dilini emiyor ve oynatıyor ve kendimi bir kreşendoya doğru inşa ettiğimi hissediyorum.

"Yaklaştım-"

şeytani bir yukarı bakar ve "Henüz değil, kk menekşe. Gel de kendine bir ceza hak et." Bir parmağını kendi ıslaklığımla ıslatıyor ve sonra mum alevinin üzerinde tutarak sıcak balmumuna bastırıyor. "İyi bir kız ol, ben de seninle ilgileneyim. Yoksa ..." Mumu eğip göbeğimin dibine balmumu damlatıyor ve başımı arkaya eğerek haykırıyorum, ama sonra acı farklı bir ağırıya dönüşüyor. Kıvranan kalalarımla bir porto şişesini deviriyor, şişe açılıp kırmızı sıvısıyla sunak örtüsünü lekeliyor.

"ok mu heveslisin, kötü kız? Seni burada bir pagan gibi becermemi mi istiyorsun?" "Evet."

Dizlerinin zerine çöküp deri göğüs zırhının kemerini zyor. Sabırsızlıkla belindeki kayışları çekiyorum, zırhının geri kalanını çıkarması için sabırsızlanıyorum.

İşkence edercesine yavaş hareketlerle pantolonunun düğmelerini açıyor ve bacaklarının arasından bana bakıyor. "Kahretsin, kk menekşe. Sana dua etmek istiyorum. Sana tapmak istiyorum. Bin yıl geçene ve insanlar bu gecenin hikâyelerini anlatana kadar senin şerefine şarkılar söylemek istiyorum." Sonunda sikini serbest bırakıyor -sert, zonklayan boyu bir kılıç kabzası gibi- ve girişime doğru pozisyon alıyor. "Nasıl istersin?"

"Sert, Basten. Sert ve *şimdi*."

Kalçalarımın onu karşılamak için yükselmesine neden olan uzun bir hamleyle içime giriyor. Bir saniyeliğine öylece kalıyoruz, mum ışığının yakıcılığına ve buzlu suyun kavuruculuğuna kapılıyoruz. Sonunda ciğerlerim kabarıyor, sanki yıllardır aradığım şey buymuş gibi. Bedenim beni ayak parmaklarımı kıvıran bir sıcaklıkla ödüllendiriyor.

Basten çekilirken alnından ter damlıyor, sonra sert, kaygan itişlerle tekrar içeri dalıyor.

" bu. Çok yaramaz küçük bir tanrıçasın, değil mi?"

Dürtüşleri saf cennet gibi, zevk akıntılarını doğrudan derinliklerime yönlendiriyor. Elim bir meme ucuna doğru kıvrılıyor ve zaten ağrıyan ucunu sıkıştırıyor.

Basten her iki bileğimi de kavıyor ve elindeki kelepçeyle başımın üzerine sabitliyor. Bir arzu patlamasıyla nefesim kesiliyor. Bilmiş bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor - neyi sevdiğimi biliyor.

"Kendine dokunma. Beni duyuyor musun, küçük menekşe? Sana söylediğimde geleceksin."

Kulaklarımda uğuldayan nabız sesinden onu zar zor duyabiliyorum ama bir parçam başını sallayacak kadar bilinçli.

"Aferin kızıma." Tekrar iterken alçalıyor, siki göbeğimin inanılmaz derinliklerine ulaşıyor. "Cezalandırılmayı hak eden benim, ama sen benim günahkâr ellerimin üzerinde dolaşmasına izin vereceksin, değil mi?"

Sinirlerim göz kırıyor. Kendimi ateşli, ele geçirilmiş hissediyorum. Basten sunak bezini kavıyor, kendini yeniden düğümlüyor ve sonra daha da sert bir şekilde içime giriyor. Yıldızlar görüş alanımın kenarlarında çiçek açıyor. O kadar yakınım ki, dışarıdaki yağmur üzerime yağıyormuş gibi hissediyorum; bir gök gürültüsü daha beni uçurumdan aşağı atacak.

"Benim için gel," diyor ve boştaki elini bırakıp başparmağını klitorisime bastırıyor.

Yaklaşan fırtınanın kıyısında geziniyorum. Sikişimizle sunağı kırmak istiyorum. Tanrıların bizim saygısızlığımızla ağlaması için. Zirveden haykırdığımda, umarım tanrıların sivri kulaklarını deler.

" bu," diyor. "İşte seni bu kadar seviyorum."

Orgazmımın dalgası sırtımdaki buzlu suya karşı beni sıcaklıkla doldururken vücudum titriyor, kalçalarım titriyor.

Basten bileklerimi bırakmıyor, diğer elini kıcımın altından geçirip beni kendine doğru çekerken kendi bitişine doğru hızlanıyor.

"Sana bir tanrıça gibi tapıyorum."

Daha derine sürüyor.

"Seni bir fahişe gibi arzuluyorum."

Süzülüyorum, artçı şoklara biniyorum, hala içime her pompaladığında yenilenen zevkle karıncalanıyorum.

Taşakları kıcıma doğru geriliyor, kendi salıverilmesi çok yakın. "Seni bir-"

Kapaklardan biri kaldırılınca aniden çadıra ışık doluyor. Basten'in donduğunu hissedene kadar önce rüzgâr sandım.

Belli belirsiz, bizi izleyen yüzler olduğunu fark ediyorum.

Tanrılar mı? Hayır, *lanet olsun, hayır*.

Rian Valvere, Berolt Valvere, Wezzen'den gelen yargıç ve çadırı indirmeye başlamış olan yarım düzine hizmetçi ve asker aynı şekilde donmuş bir halde bize bakıyorlardı.

Gözlerim sessiz bir dehşet içinde Basten'inkilere kilitlendi. İşte bu, korktuğumuz her şey. Kalbim kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyor. Basten sanki beni yaklaşan fırtınadan koruyabilecekmiş gibi kollarını bana doluyor.

Müstakbel kocam yanaklarından süzülen kırmızıyla bize bakarken, bir an için birbirimize kenetlenmiş bir şekilde öylece kalıyoruz.

"Siktir et." Basten kulağıma alçak sesle homurdanıyor. "Siktir *et onları*. Artık dünyaya karşı sen ve ben varız, Sabine."

Son bir kez içime giriyor, öyle bir güçle boşalıyor ki, sıcak döllerini sikinin etrafından sunak örtüsünün üzerine sızıyor.

Onun yüzüzlüğü karşısında ağzım açık kalıyor ama bu Rian'ın yüzündeki ifadeyle kıyaslanamaz bile; Basten'in gelinini sikmeye cüret etmesi bir yana, yakalandığında da *işi bitirecek* cesareti göstermesi karşısında sersemlemişti.

BÖLÜM 2o

WOLF

I onun önünde Yüce Lord'un kadını becerdi.

Bu çok kötü. Kötü kelimesi bunu anlatmaya yetmez. Bu dibe vurmak, sonra tanrıların bana bir kürek atıp daha derine inmeme söylemesi.

Hayatımı mahvetme konusunda etkileyici bir iş çıkardım aslında.

Bravo, Wolf, bravo.

Rian'ın en yakınındaki iki Altın Nöbetçi kılıçlarına uzanırken, sikim hâlâ Sabine'in derinliklerinde kılıfında, çıplak kığım ay gibi parlıyor. O son hamleyle Rian'ı kışkırtmak zorundaydım, değil mi? Uçurumun kenarına itilmiş bir hayvandan ne bekleyebilirsiniz ki?

Rian, Maks'a işkence etmemi emrettiğinde beni tekrar bir katile dönüştürdü. Kucağıma güzel bir lokma attı ve bana ziyafet çekmememi söyledi.

Yani, evet. *Dibe vurdum.*

Zaman yavaşlıyor gibi. Son bir titreme kalbimden topuklarıma doğru ilerlerken vücudum geriliyor. Sabine'in tatlı bedeninin altımda olduğu bu büyümlü mükemmel anın son kırıntılarına tutunmaya çalışırken gözlerim kapanıyor.

İki kılıç parlıyor.

Zaman yeniden başlıyor gibi, ama garip, kekeleyen nöbetler halinde. Duyularım Volkish sınırını geçtiğim zamanki gibi sapıtıyor. Sabine ağır çekimde dirseklerine kadar kalkıyor, şarap reflekslerini benimkinden daha halsiz hale getiriyor. Askerlere bakıyor. Müstakbel kocasını. Hatta müstakbel kayınpederini, o yaşlı Letcher'ı.

Boğazında düğümlenen tek bir nefes dışında bir heykel gibi hareketsiz.

Ondan ayrılıp pantolonumu yukarı çektiğimde, bakışları tetiklenmiş bir tuzak gibi benimkilere yöneliyor. Mavi gözleri dünyadaki tüm acılarla dolup taşıyor ve yumuşak avucunu yanağıma bastırıyor. "Ah, Basten."

Vücudumdaki her kemiği sarsacak kadar derinden inliyorum, fısıldadığı kelime doğamın kabaran kısımlarına bir merhem oluyor. Onun şefkatli dudaklarından ismimin böyle söylendiğini duyduğum için artık mutlu .

Sesim pişmanlıkla ağırlaşıyor, kırılıyor. "Sabine-"

İki Altın Nöbetçi, beni sunaktan azgın boğalar gibi büyük bir incelikle çekip çıkarırken önümü kesti. Beni yağmurda sürükleyerek Lord Rian'ın ayaklarının dibindeki çamura ittiler.

Askerlerden biri botunu sırtıma vuruyor, omurgamdaki kemikler çatlayana kadar topuğunu bastırıyor. İçimde tehditkâr bir şey gümbürdüyor, dizginlenmenin sınırında sallanıyor.

Kendine gel, Wolf.

Ama sonra üçüncü bir nöbetçinin aynı güçle Sabine'i sunaktan aşağı çektiğini görüyorum. Çığlık atarak ona karşı koymaya çalışıyor, ayağı takılıyor ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor. Kırık bir şarap şişesinin parçası sağ baldırını kesiyor, kan kıpkırmızı bir dere halinde akıyor.

Dökülen kanının kokusuyla içimdeki hırıltı kükremeye dönüşüyor.

İnsanlık dışı bir çığlık atarak kendimi yukarı itiyorum ve kollarımı iki nöbetçiyi kış üstü yere düşürmek için savuruyorum. İçlerinden biri kılıcını düşürdü ama diğeri kılıcına sımsıkı sarıldı ve onu ayaklarıma doğru savurdu. Hala yerde yatıyor.

Bıçaktan kolayca sıyrılıyorum -bir mil öteden geldiğini gördüm- ve sunaktan ağır, yaldızlı bir kutu alıp altın miğferine fırlatıyorum. Tatmin edici bir kemik çatırtısıyla burun kısmına çarpıyor.

İkinci nöbetçi ayağa kalkıyor ama o kılıca ulaşmadan ben ayağımla yere düşen kılıcına vuruyorum. Bağırsağıma bir yumrukla karşılık veriyor. Homurdanıyorum, acıya karşı kendimi destekliyorum, sonra bir yumruğu boğazına indiriyorum - Altın Sentinel zırhının korunmasız tek yeri.

Boğulmakta olan adam iki eliyle boğazını tutarak geriye doğru sendeler.

Üçüncü nöbetçi - Sabine'in kanamasına neden olan yürüyen ölü adam -Kılıcını çekip bana doğru hamle yaptı. Eğildim -neredeyse çok kolaydı- ve omzumu göğüs kafesine atarak onu sunağa doğru geri savurdum.

sert bir şekilde devrilir. Buzdan heykel, şamdan, bir krallık değerinde zenginlik - hepsi yere düşer.

Bir gök gürültüsü daha kopar ve kırık sunağın düşüşünü yankılar.

Gözümün ucuyla, Wezzen'in yargıcının küçük şişman ellerini sıkıldığını ve daha fazla asker için ormana doğru seslendiğini görüyorum. Ama Rian? Lord Berolt? Bu iki engerek taştan oyulmuş olabilirler, yıllarca duygularını gizlemeleri onları yağın yağmurun altındaki tuğla duvarlar kadar okunmaz kılıyor.

İçimde bir zalimlik var.

Rian'ın da benim gibi acı çekmesini istiyorum.

İlk nöbetçi aşağı doğru bir kesikle bana saldırdı. Kitaba göre öyle; yeni bir acemi olmalı, hala kulaklarının arkası ıslak. İyi eğitilmiş olabilir ama sokaklarda nasıl savaştığımızı bilmediği kesin.

Bileğini yakalamak için geri adım atıyorum, elini başımın üzerine kaldırmaya zorluyorum, sonra onu , kılıcını çıkarıyorum, çeviriyorum ve kendi kılıcını göğsüne saplıyorum. Aynı anda ikinci nöbetçi çıplak elle bana saldırıyor ve ben de ilkinin kılıcını çekip düzgünce boğazına saplıyorum.

İkisi de yere düşer, ölürlər. Yine de

Rian tepki vermiyor.

Tepemizdeki bulutlar kararıyor. Yağmur artıyor. Homurdanarak en yakın şamdanı sunağın kalıntılarından üzerine atıyorum ve krallığın dört bir yanından gelen değerli hazinelerin yanmasına izin veriyorum. *Kıyafetlerin ne olacak şimdi?* Bağırarak istiyorum. Alevler sunak örtüsünü yiyip bitirirken, alnımdan terler boşanıyor.

Ayaklarımın dibinde iki ölü nöbetçi varken dizlerimin üzerine çökerek iki büküm oluyorum.

Kalan nöbetçi saldırı pozisyonu almak için hamle yapar ama Rian elini kaldırır. "Dur. Bu kadar yeter."

Nöbetçi tereddüt ediyor, Rian'a bakışlar fırlatıyor ve onun çağrısını sorgulamaya cesaret ediyor.

Göğsüm kabarıyor. Kaslarım hazırlandı. Çıplak ellerimle bu adamın kafasını koparabilirim ama şimdiden, kaplıcaların olduğu yönden daha fazla nöbetçi bize doğru geliyor.

"Bu kadar yeter dedim!"

Rian'ın sesini yükseltmesi nöbetçinin sonunda kılıcını indirmesini sağlıyor.

Sırtım Sabine'e dönük ama duyularım alarmdayken, bir kol boyu önümde duruyor olabilir. Fazladan cüppelerden biriyle üzerini örtmüş, gerçi dökülmüş şarap ve kan kokuyor. Sağ bacağından destek alıyor ve destek için çadır direklerinden birine yaslanıyor. Kalçalarındaki tohumumun topraksı kokusu şu anda bile bana hastalıklı bir tatmin veriyor. Bir kavganın ortasında bile.

Kalp atışları bana cesaret verecek kadar güçlü.

Rian hizmetkârlardan birini ona doğru iter. "Orada dikilip durma, hanımının yarasıyla ilgilen! Kanaması olduğunu görmüyor musun?"

Genç adam tökezleyerek Sabine'e doğru ilerliyor ve kendi beyaz kuşağından sıyrılarak onun baldırına dolanıyor.

"Lordum-" diye başlar nöbetçi, ama Rian kendi kılıcını çekip adamın boğazını kulaktan kulağa temiz bir dilimle keserek onu etkili bir şekilde susturur.

Nöbetçi diğer ikisiyle birlikte yere düşer. Sabine bir çığlık atar. "*Rian!*"

"Sana acı çektirdi." Rian ilk kez onu tamamen içine alıyor, bakışlarının sahiplenme ve sıkıca dizginlenmiş öfke karışımıyla onun üzerinde gezinmesine izin veriyor. "Sana zarar verirse kendi adamlarımdan birini öldürmekte tereddüt edeceğimi düşünmedin değil mi?"

Bir elini ağzına bastırıyor.

Diğer nöbetçiler bize ulaşıyor. Zor nefes alarak omzumun üzerinden, iki adım ötede toprakta yatan kadavranın kılıçlarından birine bakıyorum.

Sabine gözüme takılıyor, başını sertçe sallıyor.

İçgüdülerim ulaşabildiğim herkesi öldürmek yönünde olsa da, onun varlığı beni sakinleştiriyor, sanki öfkeli kaplanın gösteride olduğu kadar onun da esiri olmuş gibiyim.

İki nöbetçi, Maximan ve bir genç beni kuşatmak için koşuyor. Maximan, o huysuz yaşlı hayvan, kollarımı arkamdan bükerken ve diğeri kılıcını hazır tutarken savaşıyorum. Lanet olsun. Benim için zindan olduğu kesin. Doğrudan darağacına değilse bile. Rian'ın beni kendi kılıcıyla ezip geçmemesine şaşırdım.

Rian'ın Sabine'e karşı nasıl bir intikam uygulayacağına gelince-

"Bendim," diye bağıyorum, tüm gözleri üzerime çekerek, Maximan'ın kollarımı arkamda sıkıştırmasının verdiği gerginliğe karşı zor nefes alarak. "Kendimi Leydi Sabine'e zorla kabul ettirdim. Bu onun seçimi değildi."

Uzaktan gelen gök gürültüsü ve yağmurun şıpırtısı dışında çadır sessizleşiyor. Yüzüme çarpıyor, kirpiklerime takılıyor.

Rian başını eğiyor, dudaklarını büzüyor, gözlerini kısıyor.

"Bu bir yalan!" Sabine topallayarak ilerliyor ve kanayan baldırını bağlamaya çalışan hizmetçiyi itiyor. "O böyle bir şey yapmadı, o-"

Kendini suçlayacak bir şey söylemeden önce Rian, "Kapa çeneni," diye emrediyor. Sonra da Maximan'a parmaklarını sıklatır. "Maximan- *hemen* sustur onu."

Maximan beni bırakıyor ve onun yerine Sabine'i etli kollarına alıyor, kalın avuçlarını onun gül goncası ağzının üzerine kapatıyor. Ona karşı mücadele ederken gözleri şişiyor, boğuk çığlıkları sağır kulaklara düşüyor.

Kalbim bir demircinin çekici gibi çarpıyor. İki gözü olan herkes Sabine'i zorlamadığımı açıkça görebilirdi, ama kendimi suçlamak ve onu bağışlamak için düşünebildiğim tek yol bu.

Gökyüzü şimdi açılıyor, yağmur tabakalar halinde yağıyor.

Rian hem yağmuru hem de Sabine'in Maximan'a tekme atıp çırpınmasını görmezden gelerek yavaşça bana yaklaşıyor. Gözleri kısa bir süreliğine omzumun üzerinden, seksimizle kirlettiğimiz kırık sunağa kayıyor.

"Wolf Bowborn," diyor Rian ölçülü bir şekilde, yine de gözlerinin kenarlarında çatırdayan öfkeyi görebiliyorum. "Sana tek bir kelime vereceğim. *Bir kelime*. Bu kadını rızası dışında aldığına yemin eder misin?"

"Evet."

Dilime hızlıca geliyor. Anında. Kendinden emin. Sabine'i korumak için son bin yıldaki her suçu itiraf ederim.

Rian'ın çenesinde bir kas tüyleniyor. Belki de gözlerimdeki ter ve yağmurdandır, ama Tanrı'nın öptüğü gözümün, ağzının seğirmesinde küçük bir pişmanlık kırıklığı yakaladığına yemin edebilirim.

Etrafında dönüyor ve arabalara doğru ilerliyor.

"Leydi Sabine'i Sorsha Salonu'na götürün. Odasından çıkmayacak. Wolf Bowborn'u da diğer suçlularla birlikte zindana atın."

İki gün geçti. Yoksa üç mü? Zindan muhafızları, Rian'ın kişisel karşılama komitesi, beni öyle bir dövüyorlar ki, kusacak bir bok kovası bulmak körebe oyununu kazanmak gibi geliyor.

Hiç yemek yemedim. Sadece kokmuş su içtim. Banyo mu? O da ne? Üstüme bulaşan kan ve pislik beni ikinci bir deri gibi kaplıyor. Hücrenin karanlığı

beni rahatsız etmiyor ama cehennem gibi soğuk. Gardiyanlar beni öldürmezse, açlık ya da hastalıklı bir farenin ısırtığı öldürecek.

Yine de tek bir seçimimden bile pişman değilim. Sabine artık onu sevdiğimi, onu her zaman sevdiğimi biliyor. Ve her zaman seveceğimi bilmesi için dua ediyorum.

Zindanın koridorunda birinin kesik ayak sesleri yankılandığında gardiyanların Basel oyunu sessizleşiyor. O köşeyi dönmeden çok önce sandal ağacı ve eyer derisi kokusunu alabiliyorum.

Rian hücremde durup önündeki kirli, çürük paçavra yığınının, yani *bana* bakarak yüzünü buruşturuyor.

"Sen tanıdığım en hain, en yılan dilli, en aşağılık herifsin. Duren'in yüzünde iltihaplı bir çiban, giydiğin nöbetçi kıyafetlerine layık değilsin. Seni öldürürdüm, ama o zaman öfkemi boşaltacak omurgasız aptallar kalmazdı."

Zedelenmiş kemiklerimden akan acıyla irkilerek, başımı ironik bir şekilde eğerek demir parmaklıklara doğru yürüyorum. "Lord Rian. Bu onuru neye borçluyum?"

Rian başını ileri geri sürüklüyor, telaşlı parmaklarıyla saçlarını karıştırıyor. "Neden, Wolf?"

Ağzımı açıyorum ama ben konuşmadan parmağını hançer gibi kaldırıyor. "*Tamarac*."

Tereddüt ediyorum. Tamarac katı dürüstlük demektir-ama benim sözümün artık bir ağırlığı var mı?

"Tamarac," diye yankılanıyorum hayalet bir baş sallamasıyla. Ağrıyan ciğerlerime bir nefes çekiyorum, kendimle savaşıyorum. Yalanların ne faydası var ki şimdi? En kötüsü zaten olmuşken?

Sessizce, "Bremcote'tan geldiğimizden beri devam ediyor. Bekaretini bir şelalenin arkasındaki mağarada aldım. Onunla kaçacağıma söz vermiştim ama ailesini öğrenince fikrimi değiştirdim. Seninle daha güvendeydi."

İtiraf göğsümdeki bir sıkıntıyı, Sabine Darrow'u ilk gördüğümünden beri beni rahatsız eden bir kaşıntıyı açığa çıkardı ve Rian'la aramdaki bağın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Dudakları parşömen kadar düz bir çizgi oluşturuyor. Bir an için öfkeden çok incinmişlik hissettim. "Onu seviyor musun?"

Zaten ölü bir adamım, neden kaderimi mühürlemeyeyim? "İnsani olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla."

Burnunun kenarını sıkar, uzun bir nefes verir ve sorar: "Parmaklıklar ardında bile aşkını itiraf ediyorsun, öyle mi? Seni burada kesmemi *mi istiyorsun*? Ölümü bu kadar çok mu arzuluyorsun?"

Parmaklıkları iki elimle kavıyorum. "Eğer karanlık kalplerimizde birbirimize karşı zerre kadar sevgi varsa, Rian, o zaman yalvarırım onu bağışla. Suçu benim üzerime at."

Rian bakışlarımı tutuyor -zihnimde birbirimizin tek sırdaşı olarak geçirdiğimiz yıllara dair anılar canlanıyor- sonra hücremden önce dar adımlarla yürürken bir küfür savuruyor.

Sonunda elinin düz kısmını parmaklıklara vurarak beni irkiltti. "Seni *aptal*. Sen ve Sabine bu günahı özel olarak işlemiş , ödemeniz gereken özel bir bedel olabilirdi. Dilin kesilir ve buradan bin mil ötedeki Kravadan askeri üssünde görevlendirilirdin. Ama onu şahitlerin önünde sikmek , değil mi? Gevşek dudaklı hizmetçiler. Babam. Wezzen'in sulh hakimi, o da koca ağzını Duren'in her tarafına yaydı. Oh, evet. İlişkiniz tüm kasabada konuşuluyor. Terk edilmiş Yüce Lord olarak tebaam bana sempati duyuyor mu? . Sen ve Sabine.

. Çapraz aşıklar."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, parmaklıkların etrafında parmak eklemelerim beyazlayana kadar sıkılıyor. "Asın beni o zaman. Kurşuna dizin ve dörde bölün. Sabine'i bağışla." "Oh, *Tanrım*." Rian damlayan tavana doğru inliyor. "Şimdi bana kahramanlık taslama, Wolf Bowborn. Pazar öğle yemeğinde balık yemek kadar imkânsız." Saçlarını öyle bir geriye tarıyor ki tırnaklarının sesini duyuyorum.

kafa derisini kesiyor.

Bir ileri bir geri adım atıyor. Nabızı nihayet damarlarında sabitlendiğinde parmaklıklara dönüyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Hayatımı kaç kez kurtardığını sayamıyorum. Daha birkaç gün önce Altın Pençe Çukuru'nda bile. Neredeyse yirmi yıldır kardeş gibiyiz. Bu yüzden - *sadece* bu yüzden- seni darağacından kurtaracağım. Ama diğer teklifimi daha lezzetli bulacağını sanmıyorum."

Dehşet boğazımda yükseliyor. Yılın bu zamanlarında zindana atılan mahkûmlara yapılan teklifi çok iyi biliyorum. Özellikle de güçlü erkekler. *Özellikle* de tanrı öpücüğü almışlarsa.

Ama söylemesini bekliyorum.

"Everlast," diye tükürüyor. "Birkaç hafta içinde başlıyor. Antrenman yapmak için fazla zaman yok ama doğaçlama konusunda her zaman iyi olmuştur."

Everlast.

Duren'in mahkûmların birbirlerini öldüresiye dövdüğü sözde "adalet mahkemesi". Tüm bunlar, hırsızları ölümcül altın pençelerle dolu bir labirente kilitlemesiyle tanınan Yargı Tanrısı Ölümsüz Meric sayesinde olmuştur. Çünkü Fae'ler kan fışkırmasını görmeyi tercih ederken kimin adil bir mahkemeye ihtiyacı var ki?

"Ee?" Rian sorar.

"Seçme şansım var mı?"

"Kazan ve her şey affedilsin." Rian'ın sözlerinde bir bıçak var. Hepsini affedilecek mi? Hayatta olmaz. Everlast'ı kazanırsam, hayatımı demir zincirlerle geçirmeyebilirim ama Rian bunun için beni asla affetmeyecek.

Gitmeye başladı ama ben kaçırdım, "Bekle. Sabine'in kökeni hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

İçimi kemirip duruyordu. Kral Rachillon'un onun babası olduğunu duyduğunda gözlerindeki o kurnaz parıltı. Ona gerçeği söylemekten kaçınmamın tek nedeni bilgiyi nasıl kullanabileceğinden korkmamdı.

Rian arkasını dönmeden omzunun üzerinden, "Bu seni hiç ilgilendirmez. Her neyse, her şey Eski Koros'a yapacağım yolculuğa bağlı. Cumartesi sabahı yola çıkıyorum. Midtane'de bizi rahatsız eden Büyük Ruhban'ın casusunu hatırlıyor musun? Kutsal efendisi hakkında ağzından kaçıracağı çok suçlayıcı bilgiler vardı."

Bir uyarı örümceği omurgama tırmanıyor. "Ne bilgisi?"

Rian duraksıyor, sonra hava durumunu tarif eder gibi rahat bir şekilde, "Rahip, ölüleri geçici olarak hayata döndürme yeteneğiyle tanrı tarafından öpülüyor. Sadece birkaç hafta sürer. Baş Rahip bu yeteneğini Hekkelveld Kalesi'nin baş sakini üzerinde kullanıyor. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. Yaklaşık üç aydır."

Zaten soğuk olan hücrede ayak bileklerime bir ürperti dolanıyor. Rian'ın önerisi pek ince değil, ama o kadar zorlama ki beynimin bunu kavramak için sıçraması gerekiyor. Bir Deathraiser mı? Duren'den bir keresinde bir deathraiser geçmişti: on yaşında küçük bir kız, ailesinin yeniden canlandırmasını istediği cesetlerden öylesine korkmuştu ki kendini Silver Gölü'nde boğmuştu.

Cesetlerin hareket ediş biçimleri inanılmazdı. Gözleri eski mermerler gibi cam gibiydi. Ve o koku - kuruyan damarlarda dolaşan eski kanın çürümüşlüğü - bende de kendimi Silver Lake'e atma isteği uyandırdı.

Şimdi, Kral Joruun'un o yürüyen cesetlerden biri olduğuna mı inanmalıyım? Astagnon'un yönetiminin Baş Rahip dışında kimsenin eline geçmesini engellemek için "canlı" mı tutuluyor?

Rian gelişigüzel saçlarını geriye tarar. "Baş Rahibin Kral Rachillon ile iletişim halinde olduğunu kanıtlamayabilirim ama bunu kanıtlayabilirim. Kral'ın Konseyi bile bunu gizli tutamayacak. Büyük Ruhban'ı ifşa edeceğim ve veliahtlığı kendim için güvence altına alacağım. Döndüğümde, kutlamak için tüm zamanların en görkemli balosu olacak. Sözlerimi bir kenara yazın: Sabine bu kış ilk kar düşmeden kraliçe olacak, Hekkelveld Kalesi'nde yanımda oturacak ve yaldızlı bir taç takacak."

Kaslarım gevşiyor, nefesim kesiliyor, sanki yaşlı ölü Joruun'a dönüşmeme bir adım kalmış gibi.

Rian bir adım daha atar, sonra durur. Döndüğünde, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi, dikkati dağınık bir şekilde iki taşın arasındaki ufalanan harcı karıştırıyor. "Everlast başlamadan önce Duren'e döneceğim. Peki ya Kurt?"

"Evet, lordum?"

Gözleri bir kez daha benimkileri buluyor, hafifçe dalgalanıyor. Bir kez olsun, tanıdığım, beni babasının gazabından koruyan, asker donduğunda yatağında uyumama izin , ailesinden kaçabilmem için kendini lanetleyen çocuktan bir anlık bir görüntü var.

"Kazan."

BÖLÜM 2I

\$ABINE

O Bir kez daha, kafese kapatılmış bir kaplan gibi odama kilitlendim. Volta atıyorum. Klostrofobik. Bir hayvandan farkım var mı? Rian'ın amaçları için kullanabileceği bir yaratık daha mı? Rian'ın beni öldürmemiş olması küçük bir teselli.

Arenadaki gösteriden sonra kaplanı öldürdü; kaplanın hayatına değer verdiği için değil, sadece ona ne kadara mal olduğu için.

Ve ben ona on kat daha pahalıya mal oldum.

Zaman geçtikçe, Brigit yapabildiği kadar dedikodu paylaşır: Basten zindandadır. Rian hizmetkârlara Eski Koros'a yapacağı yolculuk için bavullarını hazırlamalarını emrediyor ama kimse yolculuğun amacını ya da ne kalacağını bilmiyor. Suri hâlâ Duren'in doğu yakasında bir yas ranzasında tecrit edilmiş durumda. Neyse ki ben bir ay sürecektir yas döneminden kurtuldum: bu sadece ailem için geçerli ve ironik bir şekilde Charlin'le akraba değildim.

Ama öyle değil miydin? Yirmi iki yıl boyunca buna inanmak onu doğru yapmıyor muydu? Serenith öldükten bir gün sonra bana cenaze hazırlıklarını sordu.

Charlin'in ihaneti bir lord olarak statüsünü ortadan kaldırdığından, gelenekler onun törensiz bir şekilde fakirlerin toplu mezarına gömülmesini gerektiriyordu.

Ancak, diye devam etti Serenith, eğer arzu ederseniz Lord Rian küçük, özel bir cenaze törenine izin verecektir.

Tek isteğim, dedim, bir şişe Bad Badger's Gin.

O gece yatak odamda tek başıma oturmuş ve Charlin Darrow'a zehirli likörden bir kadeh kaldırmıştım. *"Kalplerimizden Woudix'in ellerine."*

Rian'ın yaklaşan yokluğu nadir bir fırsat yaratacak ve Brigit, Ferra ve ben fırsat buldukça açlıktan ölmek üzere olan bir çakal sürüsü gibi planlar ve olasılıklar fısıldıyoruz.

Bekçiler pencerelerimi kilitliyor ama doğa her zaman içeri girmenin bir yolunu buluyor. Örümcekler çatlaklardan sızıyor. Sıvacı kuşu bacadan iner. Fare duvarların arasından yolunu bulur.

İnsan arkadaşlarımdan bile daha iyi muhbir olduklarını kanıtladılar.

Fareye göre: *Aile sana sadakatsiz bir kadın diyor.*

Ve sıvacı kuşu: *Sokaklarda hoşnutsuzluk var. Kasaba halkı serbest bırakılmanızı istiyor. Senin ve avcının kağıttan fenerlerini boyuyorlar. Tavernalarda seninle ilgili tiyatrolar düzenliyorlar.*

Ve örümcekler: *Tck-tck-tck, sssSsssss, Tck-TCK-tck . . .*

Çocukluğumda örümceklerden korktuğum bir dönem vardı. Ölümsüz Iyre Manastırı'ndaki ilk birkaç haftamda, yaralı ve yalnızken, bana teselli veren diğer hayvanlardan farklıydılar. Örümcekler sadece geceleri gelir, sazdan tavanın üzerinde sürüler halinde gezinirdi, sanki tepemizde gezinen sıvı bir gölge gibi. Yüzlerce siyah göz. İzliyorlardı. Göz kırıyor. *Bir şey bekliyorlardı.* Bazen, ben onları tokatlayıp uzaklaştıramadan üzerime sürünmeye çalışarak yaklaşırlardı.

Genel olarak böceklerin karmaşık bir dil kapasitesi yoktur, ancak örümcekler sadece uğursuz bir uğultu yayarlar: tüm küçük düşünceleri, bir çocuğun piyano tuşlarına rastgele vurması gibi çarpıştır.

Sonra, bir gece Başhemşire White parmak eklemlerime dua çubuğuyla kanlı bir şekilde vurduktan sonra derin bir uykuya daldım. Uyandığımda örümcekler ellerimi kaplamış, korkunç sesler çıkarıyorlardı. Duvardaki bir kertenkele şöyle diyene kadar panikledim: *Korkma.*

Bekledim. Kıpırdamadan. Örümcekler geri çekildiğinde, kanlı eklemlerim yalanıp temizlendi, örümcek ipeği yaraları sardı, zehirleri güçlü bir antiseptikti.

Başından beri bana yardım etmeye çalışıyorlardı. Onlarla diğer hayvanlarla konuştuğum gibi konuşamamamın nedeni örümceklerin konuşmadığını, *şarkı söylediğini* anlamamamdı.

Tck-tck-tck, sssSsssss, Tck-TCK-tck . .

"Havadaki tehlike" gibi bir anlama geliyor.

Her neyse, Valvere ailesi beni yüksek sosyetenin tüm mücevherli kulaklarına fahişe olarak iftira etmekle meşgulken, Duren'in sıradan halkının Basten ve beni idolleştirmesi, trajik olayların büyümesine kapılması şaşırtıcı değil.

Lord'un korumasına aşık olan zoraki gelininin hikayesi. Kanatlı Leydi ve Yalnız Kurt, bize böyle diyorlar. Rian tebaası hakkında çok az şey düşünüyor olabilir ama bu kasabanın insanların güçlü olduğunu biliyorum.

Biri geliyor! Kilidimde bir anahtar dönmeden bir saniye önce fare yastığının altına giriyor.

"Leydi Sabine?" Maximan kapımı açıyor. İlk defa sert yüzü beni rahatlatıyor, çünkü en azından bana bir fahişeymişim gibi bakmıyor. "Lord Rian sizi odasında görmek istiyor."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düşüyor.

Farenin omzuma tırmanması için parmaklarıma dokunuyorum ama Maximan sert bir şekilde "Hayvan yok" diye homurdanıyor.

Sorsha Hall'un dolambaçlı koridorlarında yürürken midem düğüm düğüm oluyor. Rian çabuk öfkelenen biri değil - öyle olmasını tercih ederdim, böylece patlayıcı bir tartışma yaşar ve sonra yolumuza devam ederdik. Hayır, Rian yanlışların üzerine bir ömür boyu sabırla gidecek türden biri.

"Yüce Lord Valvere?" Maximan bir kapı aralığında durarak şöyle der. "O burada."

Maximan içeri girmemi işaret ettiğinde, adım atmadan önce tereddüt ediyorum. Rian'ın özel odasına hiç girmemiştim. Kuledeki yatak odamın iki katı büyüklüğünde, bir tarafında maun ağacından devasa bir yatak, köşede deri sandalyeli bir şömine ve Astagnon haritasıyla oyulmuş bir masa var; haritanın detayları artık açık kitaplar ve hançerlerle tutturulmuş yazışmalarla kaplı.

Rian, masaya dayanmış, okumakta olduğu kitabı çarparak kapatıyor ve bana okunamaz bir bakış fırlatıyor.

"Bizi yalnız bırak, Maximan."

Kapı arkamdan kapanınca irkildim. Ateşte bir kütük patlıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Rian masanın etrafında yavaş, kasıtlı adımlarla yürüyor, ta ki tepemde yükselene kadar, rotasından sapmış bir av köpeği gibi beni süzüyor.

"Onu seviyor musun?" Sesinde ender rastlanan bir kısıklık var.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım kuruyor. Sonunda, "Aşk nedir bilmiyorum lordum. Beni kaçıran akıncı Adan'ı da sevdiğimi sanıyordum."

Rian bariz yalanım karşısında hayal kırıklığına uğramış bir halde başını yavaşça ileri geri sallıyor. Harita masasına yaslanıyor, gözleri bir bıçak gibi keskin ve hesaplı bir şekilde üzerimde geziniyor.

"Ee, aşkım? Onun hayatı için bana yalvarmayacak mısın? Özgürlüğü için bir sikişi takas etmeyecek misin?" Bir dizini rahatça öne eğerek kalçalarına erişim sağlıyor. Beklentiyle bana bakıyor.

Vücudum sanki ateşe bir kütük daha atılmış gibi sarsılıyor ama alevler artık sessiz. Gözümün ucuyla koyu renkli ahşap yatak belirliyor. Rian'ın istediği bu mu? Evlilik öncesi çarşaflarda bir yuvarlanma ve Basten'in kurtulması mı?

Kalp atışlarım hızlandığında titrek bir adım atıyorum, ellerim soğuk balın içinden geçer gibi yavaşça kemerine gidiyor. Parmaklarım o kadar kötü titriyor ki pirinç tokayı zar zor açabiliyorum. Nabzım kulaklarımın arasında durmaksızın ve acı verici bir şekilde atıyor. Rian beni Basel masasının karşısındaki bir rakip gibi sabit bir şekilde izlemekle yetiniyor.

Derin bir nefes alarak ellerimi göğsünün düzlüğüne bastırıyorum, onu öpmek için parmak ucunda duruyorum - son saniyede tereddüt ediyorum.

Kolu belime dolanıyor ve beni öpüşmenin sonuna kadar çekiyor.

Dudaklarımız buluşuyor, sert ve çarpışıyor ve bedenim kaskatı kesiliyor. Rian'ın öpücüğü cezalandırıcı ve öfkeli, dudakları aç hırsızlar gibi. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bedenimde başka biri varmış, titreyen elleriyle kemerine uzanıyor-

Birden beni itti. Sandalyelerden birine yaslanıyorum, zor nefes alıyorum, şöminenin sıcaklığı yanaklarımı boyuyor.

Tükürürken yüzü buruşuyor, "Tek istediğimin senin amın olduğunu mu sanıyorsun? Anlamaya bile başlamıyorsun, değil mi? Hayatıma dizlerinin üzerinde yalvaracak kadar değer vermeni istiyorum. Tıpkı onunki gibi."

Gözlerimi kırpıştırarak sandalyeye geri düşüyorum.

Bir test. Bu bir sınavdı ve ben başarısız oldum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Kalbinin bir yerinde Basten'a karşı sevgi olduğunu biliyorum, Rian. Beni zorlamadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Eğer o zindanı hak ettiyse, ben de hak ediyorum."

Rian alay eder, "Kendi mezarını kazma, Sabine. Fedakârlığını yüzüne vurarak iyi bir adamın şerefini lekeliyorsun." Bir eliyle çenemi kavırıyor, beni kendisine bakmaya zorlarken yanaklarımı sıkıyor. "Aldatanlara ne olduğunu sana daha önce söylemiştim. Basten'a Everlast'ta savaşıma seçeneği sundum. Hayatı boyunca savaştı, bu yüzden hayatta kalma şansı var. Ya senin? Saniyeler içinde katledilirsin. Hiçbir fare bir savaş baltasını durduramaz."

Sonsuzluk mu? Küçük bir umut ışığı kalbimi saran korku duvarında bir çatlak buluyor. Zindan bir ölüm cezasıdır ve Everlast da suçluların yüzde doksan dokuzu için öyle olacaktır. Ama vaftiz öpücüğü ve eğitimiyle kim Basten'den daha iyi bir savaşçı olabilir ki?

"Duren'deki herkes dövüş bir bilet alabilmek için büyükannesini sırtından bıçaklıyor," diye mırıldanıyor Rian, parçalanmış yüzünden bir santim ötede. "Yüce Lord'a hakaret eden aşık avcının bir kurtuluş şansı için dövüştüğünü görmek için. Senin suçun en azından bir şeye yarıyor: bilet satışlarına."

Isırgan şakasında mizah yok.

Sonunda çenemi bıraktı ve karamsar bir şekilde şömineye bakmaya başladı. Ancak bir an gözlerinde gerçek bir acı gördüğüme yemin edebilirim. Rian'ın kalbi kara, evet, ama hâlâ bir kalbi *var*. Bana çok acımasızca davrandı ama ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Basten ve ben onu herkesin incitebileceğinden derinden incittik ve neredeyse onun için üzülüyorum. Yalnızdım ama her zaman hayvan dostlarım oldu.

Rian'ın elinde kim vardı? *Lord Berolt mu?*

"Rian-" diyorum usulca, maskelerimizi bir an düşürmek istiyorum.

"Yarın Eski Coros'a gidiyorum." Aralık ayı kadar soğuk ve ona ulaşma umudum yok oldu. "Yani bu akşam ben dönene kadar son monoceros eğitim seansı olacak. Sevgilini kurtarmak mı istiyorsun? O zaman o canavarı evcilleştirmeni öneririm, çünkü Wolf Bowborn'un boğazına bir bıçak saplama isteğimden beni alıkoyacak tek şey, Volkish babanın uyandırdığı canavarlar kadar güçlü bir silahtır."

Maximan bana Altın Sentinel eğitim alanındaki ahıra kadar eşlik ederken ilk yıldızlar görücüye çıkıyor, Rian çoktan çelik korkulukların diğer tarafında bekliyor. Zavallı bir Altın Sentinel sedyeyle taşınırken, monoceros binicilik ringinin etrafında daireler çiziyor, tekme atıyor ve buhar çıkarıyor, annesi için inliyor.

"Beni beklemeliydin." Eteğimi dizlerimin üzerinden sıyırıp Brigit'in çamaşırhanede benim için bulduğu pantolonu ortaya çıkarırken Rian'a zar zor bakıyorum. "Başka birinin onun ahır kapısını açmasına izin vermek güvenli değil."

Yaralı adamın feryatlarını duymazdan gelen Rian, kaşlarını hafifçe kaldırarak giysilerimi inceliyor. "Pantolon mu?"

"Hazır olmaktan çok uzak olmasına rağmen monoceros'a binmemi istedin. Balo elbisesi giymemi mi bekliyordun?"

Monoceros'a dönerek nefesinin altından mırıldanıyor: "Arkadan görünen manzaradan şikâyet edemem."

Gözlerimi deviriyorum. Rian'ın işlediğim suçtan sonra benden nefret ettiğine hiç şüphem yok ama yine de kıcıma laf atmaktan kendini alamıyor.

Myst, alnını kaşımak için başını korkuluktan sarkıttığında, güneş ışığı ve saman balyalarıyla birlikte tırıs la geliyor.

"Ateş aygırı bugün özellikle huysuz." diye uyarıyor. ***Samanında bir arı vardı. Ağzının çatısını sersemletti.***

Fantastik, ben deadpan. ***Çünkü Rian şimdi pro4ress istiyor.***

Myst'in gözleri şansından şüphe ederek yana kayıyor. ***İyi şanslar mı?***

Binicilik ringine girdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum; at korkuyu hissedebilir ve isteyeceğim son şey monoceros'un üstünlük sağladığını düşünmesi.

Ayrıca, elimde özel bir kart var. Onu en son eğittiğimden beri kütüphaneden yüze yakın kitap taradım ve bin yıllık bir yaratığa uyacak nadir fae isimleri seçtim.

Ellerimi yatıştırıcı bir hareketle tutarak, şahlanan fae atına dikkatlice yaklaşıyorum. Muhafızlar tavanın tavan penceresini geri çekmişler ve ay ışığı boynuzunun üzerine düşüyor. Bir kılıç kılıcı gibi parlıyor ama ölümcül fey ateşini sadece güneş ışığı çağırabilir.

Burun deliklerinden bir buhar fışkırıyor.

Sakin ol, diyorum, yaklaşıyorum. Erkek pantolonu hakkında şunu söyleyebilirim, içinde hareket etmek çok daha kolay. ***Ben bir arkadaşım, hatırladın mı? Sana hikayeler okuyorum. Sana elma getiriyorum. Ayrıca Myst benden hoşlanıyor. Bu da bir şey sayılmalı.***

Başını yukarı kaldırıyor, siyah gözleri parlıyor.

Ben kefilim! Myst bana kefil oldu. ***Ona tapıyorum. Mızımızlanmayı bırakırsan sen de bırakırsın!***

Ben yaklaştıkça kasları her an fırlayacakmış gibi gerilerek bana temkinli bir şekilde baksa da kıpırdanmayı kesiyor. Bir elimi uzun boynuna koyana kadar dikkatlice yaklaşıyorum. Dokunulmaya alışık olmadığı için kasları kasılıyor ama uzaklaşmıyor.

Sevgili tanrılar. Bu gerçek bir ilerleme.

Boğazımı temizliyorum ve korkuluklara yaslanmış, alnı düşük ve sert bir şekilde izleyen Rian'a bakıyorum. Tereddütle, sinirlerimi çelikleştiriyorum ve test ederek söylüyorum: ***Ferno?***

Monoceros'un burun deliklerinden çıkan erimiş buhar patlaması yüzümün sol tarafını haşlıyor.

Bir ıglık atarak başımı kolumla siper ettim.

Sanırım onun adı *bu* değil.

Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum: **Ni4he?**

Tavana doğru kan donduran bir ıglık atıyor. Geri adım atıyorum, kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. Omzumun üzerinden baktığımda, Rian'ın yzünün daha da derin bir atıklığa dönüştüğünü görüyorum.

Calas! Canavarın kükremesine uyarak içimden bağırıyorum.

Ay ışığında kasları dalgalanırken, jilet gibi keskin yelesini savurarak kükrüyor. Benden hızla uzaklaşırken arka toynağı beni sol ön kolumdan yakalıyor ve geriye, kuma doğru savruluyorum. Sırtım sertçe çarpıyor, ciğerlerimdeki nefes sarsılıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Kulaklarım an gibi ınılıyor. Ön kolumda bir ağrı saplanıyor ve azı dişlerim bile ağrıyana kadar yan tarafıma doğru ilerliyor.

Gözlerimden yaşlar süzölüyor. Yenilginin acısı beni ısırıyor. Bugün işe yaramalı. Yaratığın güvenliğini kazanmanın bir yolunu bulamazsam Basten zindanda çürüyebilir ya da arenada ölebilir. İstemediğim bir tacı giyebilirim. Tüm bunlar olurken gerçek babam vatanımı yerle bir edebilir.

Gözyaşlarım şimdi daha sert akıyor ve dizlerimi bir top haline getiriyorum.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Myst omzumu ağzıyla dürterek yanıma geliyor. **Sabine? Neden ağlıyorsun? Kalkabilir misin?**

Kolumdaki acıya karşı çenemi sıkarak, onun yardımıyla oturur pozisyona geçiyorum. Birkaç nefes aldıktan sonra görüşüm yeniden odaklanıyor ama kulaklarımdaki çınlama devam ediyor. Myst ağzını sağ kolumun altına sokarak ayağa kalkmama yardım ediyor ve Rian'ın yanağında bir delik açtığı korkuluklara doğru topallayarak yürürken ona yaslanmama izin veriyor.

"Eee?" Rian talep eder.

Gözyaşlarımı siliyorum, termiş gibi davranıyorum. "Ona isim vermeye çalıştım. Önerilerimi beğenmedi."

"Tekrar dene o zaman."

Myst, Rian'ın sözlerini anlamıyor olabilir ama bir insanın ses tonundan çok iyi anlıyor. **Daha fazla zamana ihtiyacın** var, diye ısrar ediyor. **Bu incelikler aceleye getirilemez. Kolum-**

Sorun yok, diye bağırıyorum istemeden, ağrıyan kolumu göğsüme bastırarak.

"Lordum," dedi Maximan sessizce, "belki de Leydi Sabine'i çok zorluyorsunuz."

Tanrılar aşkına, yaşlı Maximan bile güvenliğini savunduğuna göre bu ciddi bir düşünüş olmalı.

Rian cevap vermiyor ama bakışları sessiz bir soruyla benimkilere meydan okuyor.

"Hayır, yapabilirim." Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor, beynimi kolumdaki acıdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Tekrar denemek istiyorum. Bu sefer isim vermeyeceğim. Ona doğrudan bineceğim. Onu zorla evcilleştireceğim."

Askerlerin üzerine bir sessizlik çöküyor. Maximan'ın ağzı onaylamayan bir çizgiye dönüşür. Hepsinin ne düşündüğünü biliyorum: *O sadece bir kız. Bir fae canavarıyla kıyaslanamaz. O bunu yapamaz.*

Rian kendi içinde savaşıyor gibi görünüyor, ama sonra çenesini hafifçe eğiyor. "Yap o zaman."

Arenaya bakıp kendimi sorgularken korku yumruğunu boğazımda sıkıyor. Monoceros'u tanrı öpücüğümle zorla kontrol edebilme şansım var ama kaplandan sonra asla başka bir hayvanı iradesi dışında ele geçirmeyeceğime yemin ettim.

Peki ya o çizgiyi geçersen, ne olurum?

Hayır, başka bir yolu olmalı.

Myst monoceros'u kovalıyor, onun vahşi dörtnala koşuşuna ayak uydurmak için tüm enerjisini kullanıyor ve boynunu ısırarak onu azarlıyor. Ne yaptığını biliyorum: bana avantaj sağlamak için onun enerjisini tüketmeye çalışıyor. Birkaç turdan sonra işe yarıyor: Monoceros hızlı ama istikrarlı bir dörtnala düşüyor, o da onun yanında dönüyor.

Zihnimin derinliklerinden bir anı yükseliyor: *Bunu daha önce görmüştüm.*

Bir keresinde, babam şehir dışındayken, annem yeni binicilik tekniklerini göstermek için bir gösteri grubunu ahırımıza davet etti. On iki yaşından büyük olmayan, ucuz bir Immortal Alyssantha kostümü giymiş, Myst'in yanında doru bir kırsığa eyersiz binen ufak tefek bir kız vardı. Sanatçı zarif bir özgüvenle, at yumuşak bir şekilde koşarken dizlerinin üzerine tırmandı, ardından denge için kollarını açarak atın sırtında durdu. Ardından, bir ayağını Myst'in sırtına basarak aynı anda iki atın üzerinde dengede durdu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve kız vaftiz bile edilmemişti.

Monoceros'un yerden eyerleyip binmeme izin vermesi mümkün değil ama belki kızın yaptığı gibi atlayabilirim.

Yaralı kolumla mücadele ederek korkuluğun basamaklarını tırmanırken ve kalın çelik direk üzerinde dengemi sağlarken içimi bir enerji patlaması dolduruyor. Birden

Askerler arkamda mırıldanıyor, alçak sesle ve endişeyle, ama yaklaşan bir çift at dışında her şeyi görmezden geliyorum. Hızlarını takip ediyorum. Dizlerinizi bükün. Emin olmak için bir tur daha atmalarına izin ver-

Myst'e **sabit kalmasını** söyledim.

Kendine geldiğinde, direktten sırtına atlıyorum, bir bacağımı yan tarafına doğru sallıyorum ve sağ elimle yelesine tutunuyorum. Toynakları hiç durmadan kuma çarparken, kalbim de aynı anda atmaya başlıyor.

Vay canına, başardım.

Ama sol bacağımı arkamda sallayıp dizlerimin üzerine çökmeye hazırlanırken bacaklarım uyuşuyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Neyse ki Myst'in yürüyüşünü en az kendiminki kadar iyi biliyorum. Cesur kızımın yavaşlamayacağına ya da hızlanmayacağına güvenebilirim.

Dikkatlice sırtında dört ayak üzerine düşüyorum, sonra da dengesiz bacaklarımla iterek ayağa kalkıyorum. Rüzgâr saçlarımı savuruyor. Binicilik ringi bir bulanıklık içinde geçiyor. *Uçuyor* gibiyim. Askerlerin şaşkınlık haykırıışlarının belli belirsiz farkındayım, ama onlara bir bakış bile atmaya cesaret edemiyorum. Rian'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, tüm . Çabucak bacaklarımı gevşetmeyi öğreniyorum, böylece Myst'in yürüyüşüne sanki okyanus dalgalarının üzerinde giden bir tekneymişim gibi eşlik edebiliyorum.

Korkutucu olduğu kadar heyecan verici de.

Sağ kolumu uzatıp sol kolumu hâlâ göğsümde tutarak, duruşumu sabitlemek ve monoceros'a enerjisini boşaltması için daha fazla zaman tanımak için Myst'i ringin etrafında iki kez daha sürüyorum. Sırtını değerlendiren bakışlar fırlatıyorum - Myst hızını sabit tutuyor, dörtnala geri dönmeye ya da tırısı geçmeye çalıştığında onu ısırtıyor.

Şimdi sana bineceğim, dedim ona.

Cehenneme kadar yolun var. Buhar çıkarıyor ama artık daha ince; yıpranıyor.

Geri dönerken, göz ucuyla Rian'ı izliyorum. Her asker parmaklıkların üzerine eğilmiş, suskun bir şekilde izliyor ve şimdi Rian da farklı değil.

Cehennemdeyim, diyorum.

Nefesimi tutarak sol ayak bileğimi kaldırıyorum ve ağırlığımı sadece ayak topumdan . Yer değiştirdiğimi hisseden monoceros hızlanmaya çalışıyor ama Myst onu hizada tutmak için sert bir tekme atıyor.

Şimdi.

Ağırlığımı sola verip ayağımı sırtına koyuyorum. Myst'in neredeyse iki katı büyüklüğünde; sırtı bir değirmen taşı kadar geniş ve sağlam. Kısa, heyecan verici bir saniyeliğine, ikisinin üzerine bindim. Bir ayağım her iki atın üzerinde.

Monoceros öfkeli bir buhar patlaması çıkarıyor ama sabit bir daire çizerek ilerlemeye devam ediyor.

Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Bulutların arasına girmeye cüret edercesine, kolumdaki zonklamaya aldırmadan tüm ağırlığımı sol bacağıma veriyorum ve sağ ayağımı monoceros'un sırtına doğru kaydırıyorum. Dizim bükülüyor - neredeyse düşüyordum - ama sonra dengemi yakalıyorum ve her iki bacağım da onun devasa gövdesini kucaklayacak şekilde hızla oturur pozisyona düşüyorum.

Pantolonlar için tanrılara şükürler olsun.

İmkânsız olan gerçeğe dönüşüyor; monoceros'un üzerindeyim, kalbim inançsızlıkla çarpıyor. Myst sağımızda sabit bir ritim tutturuyor, ancak onun zor nefes alışını duyabiliyorum. Monoceros başını aşağıda tutuyor, öfkeli buhar patlamaları böğürmeye devam ediyor. Sağ elimi yelesinin dibinde kıvırıyorum ama teller avucumu kestiğinde hemen geri çekiliyorum - eldiven takmalıydım.

Yine de, Güneş ve Ay'ın Yolculuğu hikayesindeki Ölümsüz Thracia'nın kendisi gibi ona bindiğim kısa ve güzel bir an var. Bir güven şimşegiyle düşünüyorum: *Bunu yapabilirim. Bu gerçekten mümkün.* İlk defa ileriye giden bir yol görüyorum. Göğsümde garip bir vızıltı başlıyor, bir şekilde bunu daha önce yaptığıma dair bir fısıltı, göğüs kemiğimdeki doğum lekesinin ikinci bir kalp atışı gibi zonklamasına neden olan canavarla derin bir bağlantı.

Fısıltı, unutulmuş bir rüya gibi garip bir ses çıkarıyor. Bir kelime. Hayır, bir isim. T-?

Monoceros'un üzerinde üç saniye bile kalmadan ani bir fren yapıyor, güçlü kalçalarını savuruyor ve sırtım kuma çarpana kadar beni başının üzerinden spiral bir yay çizerek deviriyor.

Cehennemliksin, diye homurdanıyor.

Bedenimi saran acıya rağmen, yukarıdaki tavan penceresinden göz kırpan yıldızlara şaşkın bir gülümseme gönderiyorum.

Ben yaptım. Bir an için, sürdüm.

Askerlerin gürleyerek binicilik alanına girdiklerini, demir uçlu mızraklarla monoceros'u ahırına geri götürdüklerini ve Maximan'ın yanımda dizlerinin üzerine çökerken aceleyle attığı ayak seslerini belli belirsiz fark ediyorum.

"Tanrılar kahretsin," diye mırıldanıyor, şefkatle sol ön kolumu yokluyor. "Kolu kırık - şifacıyı çağırın!"

Bayılmadan önce hatırladığım son şey, Rian'ın yüzünün benimkinin üzerinde ve tamamen ifadesiz bir şekilde, "Görüyor musun, bülbül? Sen sadece

doğru motivasyona ihtiyacı vardı."

BÖLÜM 22

WOLF

Brick duvarları. Demir çubuklar.

İşte bir başka hücrede, uzun zaman önce kurtulduğumu sandığım bir geçmişe zincirlenmiş durumdayım. O zamanlar akşam yemeğim için savaşırdım. Bu sefer ise, bir af için. Tribünlerdeki kalabalığın kana susamış tezahüratlarının kafatasımda yankılanan gürültüsünü neredeyse duyabiliyorum.

Parmak eklemlerim eski dansı hatırlayarak esniyor.

Duren'in arenasının altındaki savaşçı barakaları için şunu söyleyeceğim: Hala bir hapishane, ama yemekler zindaninkinden galaksilerce daha iyi.

Geçen hafta boyunca, diğer müstakbel savaşçılarla birlikte, sığır eti yahnisi ve tereyağlı ekmekle beslendim. Valveres'in istihdam ettiği Tanrı'nın sevdiği şifacı tarafından bakıldım. Kesimden önce ödüllü bir domuz gibi muamele gördüm. Ve hayır, Maks'a işkence edip öldürecek kadar iyi bir duruma getirmek için yaptığımız şeyin tam olarak bu olduğu aklımdan çıkmıyor.

Toplam on altı dövüşçü var. Hepimiz "suçluyuz", ancak bu terim iyi bir Everlast gösterisi için yeterli yarışmacıları elde etmek için gevşek bir şekilde kullanılıyor. Öküz gibi yapılı ikiz genç çiftlik çocukları var, amcalarının vergi borcu var, onların değil. Korsanlıkla suçlanan koca bir denizci tayfası. Günah Sokaklarında çalıntı ordu patlayıcıları satan bir Altın Nöbetçi kaptanı. Tacizci müşterisini boğan bir fahişe. O yaşında bile yumrukları örs gibi olan yaşlı bir demirci. Ve -hepimiz için kötü haber- biri erkek biri kadın iki tanrı öpücüğü savaşçısı daha.

Adam tanrı vergisi bir güce sahip bir Spezyalı. Kendi başına yeterince korkutucu ama aynı zamanda pazularını, ön kollarını, göğsünü ve sırtını kaplayan ve kelimenin tam anlamıyla kemiklerine cıvatalanmış çelik plakaları var. Bu nasıl mümkün olabilir, hiçbir fikrim yok.

Yine de beni daha çok endişelendiren kadın. Yıllardır bir zindanda ya da başka bir yerde kilitli kalmış bir hırsız. Anlayabildiğim kadarıyla, vaftiz öpücüğü rüzgârı kontrol etmesine izin veriyor, toprak veya su gibi kullanabileceği her şey de dâhil. Doğum lekesi kesilmiş ve yılların izleri tanrıların fey çizgilerinin korkunç bir taklidi olarak boynundan, uzuvlarından ve yüzünden aşığıya doğru uzanıyor.

Konuşmuyor. Kimse onun nasıl bu hale geldiğini bilmiyor. Sadece tek tek hücrelerimiz arasında el değiştiren bozuk paralar gibi geçen spekülasyonlar var.

Ama kimseye söylemediğim şey, onu hatırladığım.

On altı yaşındaydım. Antrenmanımıza geç kalan Rian'ı arıyordum. Sorsha Salonu'nun doğu kanadındaki yanlış kapıyı açtım, duyularımın algıladığı tuhaf kokuları görmezden gelerek buranın Lord Berolt'un deney odası olduğunu fark etmedim.

İşte oradaydı. Bir masanın üzerinde baygın yatıyordu. Bin yıl geçse de onun açık ama görmeyen gözlerini görmeyi unutmayacağım. Henüz o yara izleri yoktu ama tanrı öpücüğü izi çoktan çıkarılmıştı.

Bu da bana Spezian'ın o berbat aşılı zırhı nasıl elde ettiğini zaten bildiğimi düşündürüyor.

Eğer biz mahkumlar yemek yemiyorsak, antrenman yapıyoruz demektir. Şınav. Squat. Jumping Jacks. Parmaklıklarla birbirimizden izole edildiğimiz için tartışmıyoruz, diğerlerinin hangi dövüş becerilerine sahip olduğunu sadece tahmin edebiliyorum. Kendi yeteneklerimi açığa vurmak istemiyorum ama antrenman yapmalıyım. Çok paslandım.

Her gece toprak yatağında uyurken, içimdeki eski savaşçı, canavar, eskiden olduğum gölge üzerimde asılı duruyor. Pençeleriyle geri dönmeye çalışıyor. Kısa bir an için, bataktan çıktığımı, ışığa ulaştığımı sandım. *Onun* için. Çünkü Sabine'i sevmek benim gibi bir piçi arındırabilecek tek kutsal ayindi.

Özellikle de şu tiplerle uğraşmak zorunda kaldığımda-

Beş yıl önce bir afyon mağarasında rastladığım ve nöbetçiler beni uzaklaştırmadan önce onu boğmaya çalıştığım bir olaydan dolayı boğazı kalıcı olarak hasar görmüş olan boğuk bir ses, "Kalk ve saldır, Wolf," diyor.

Jocki daha yaşlı, buruşuk, ama hâlâ deri gibi sert; çocukken beni çok rahatsız eden çarpık dişleriyle sırıtıyor.

"Arenayı gezme zamanı. Everlast için hazırlanın. Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi evlat?"

Öyle olsun, diye düşünüyorum kendi kendime. O zaman son bir kez dans edelim.

"Everlast bir hafta içinde başlıyor. Öğleden sonra dörtte. Yani güneş orada, güneydoğuda olacak." Jocki katlanmış güneşliğini artık boş olan koltukların üzerine tutuyor. "Ayakta kalan tek kişi olmayı nasıl başaracağınızı bulmak için bir hafta daha."

On altı kişi Duren'in arenasının ortasında duruyoruz, etrafımız üç düzine ağır silahlı Altın Nöbetçi ile çevrili, bir hizmetli ekibi ise uzak uçtaki kumu tırmıklıyor. Teknik olarak savaş alanımızı değerlendirmek için burada olsak da, aslında hepimiz birbirimizi ölçmek için burada olduğumuzu biliyoruz.

"Bu yılın teması Secos Çukuru." Jocki güneşliğini kuma yarı gömülü büyük tuzak kapısına doğrultuyor. "Ölümsüz Vale ile Ölümsüz Woudix arasındaki meşhur savaş. Eğer bilmiyorsanız, acilen fae hikayelerinizi tazelemenizi öneririm." Kuma vurup tükürüyor. "Şu tuzak kapısı açık olacak. Sivri uçlu olacak, içine düşmek istemezsin, anladın mı? Arenanın etrafına on altı silah dağılmış olacak. Vale gibi giyinenleriniz için çeşitli baltalar, Woudix kostümü giyenler için tırpanlar."

Çiftlik çocuklarından birinin eli havaya kalkıyor. "Kostümümüze uygun silahı kullanmak zorunda mıyız?"

"Hayır, seni aptal. Tiyatroyu fazla düşünme. En yakın ve en keskin neyse onu kullan." Jocki devam etmeden önce burnunun köprüsünü çimdikliyor. "On altı dövüşçü giriyor. Kesiyorsunuz. Birbirinizi çukura itersiniz. Sadece biri kazanır. Trompetler. Lanet bir geçit töreni. Başka aptalca sorunuz var mı?"

Sessizliğimiz üzerine güneşliğini açıyor ve çevreye kurulmuş su istasyonuna doğru ilerliyor. "Bir saatiniz var."

Huzursuz gruplar halinde dağılıyoruz, kumun çekiş gücünü test ederken birbirimize bakıyoruz, güneşi rakiplerimizin gözünde nasıl tutacağımızı düşünüyoruz. Yaşlı demirci çukurla duvar arasında volta atmaya başlarken korsan tayfası toparlanıp kendi aralarında fısıldaşıyor.

Diğer iki tanrı öpücüğü almış savaşçı gölgede durmuş, sözsüz bir şekilde geri kalanımızı izliyor.

Kalabalıktan atılan ve Everlast sırasında işe yarayabilecek herhangi bir gömülü taş ya da şişe bulmak için kumu tekmeleyerek arenanın etrafını dolaşmaya başladım ki hizmetlilerden biri tırmığını kalçama çarptı.

"Hey!" diye bağırdım. "Dikkat ."

Folke şaşkınlıkla kasketinin geniş siperliğinin altından bana göz kırpmıyor. "*Binlerce kez özür dilerim, efendim.*"

"Burada ne ediyorsun?" Sessizce tısladım.

"Su istasyonundaki o güzel kıızı fark etmedin mi? Yoksa artık gözün sadece bir kadını mı görüyor?"

Su istasyonundaki üniformalı hizmetliye doğru keskin bir dönüş yapıyorum. "*Ferra?*" Şaşkınlıktan öğürüyorum. "Onu bu lanet yerden nasıl çıkardın? balo elbisesi?"

"Oh, onu birçok elbiseden kurtardım, dostum." Folke haydut sırtışıyla göz kırpmıyor. "Güzel Kanatlı Hanımın senin hakkında bilgi almak istemiş, o da doğal olarak bana geldi. Arenanın hizmetkârlarından birkaçına ödeme yaptım, böylece tüm uzuvlarının hâlâ yerinde olduğundan emin olabildik."

Korku içime sert ve ağır bir şekilde yerleşiyor. "Sabine nasıl?"

"İyi. O iyi. Kolunun kırıldığına dair bir söylenti vardı ama şifacı onu iyileştirdi."

Görüşümün kenarları kırmızıyla kıvılcımlanıyor. "Rian ona zarar mı verdi? Onu *öldüreceğim.*" Yumruklarım sıklaşıyor.

"Sakin ol, koca adam. Ferra'ya nasıl olduğunu anlatmadı ama Rian olmadığı konusunda ısrar etti. Bilmen gereken şey, yarın gece mahkûm koğuşunun son hücreğine konulacaksın. Şu köşedeki küçük hücreye."

Göz kapaklarım daraldı. "Neden? Ne planlıyorsun, Folke?"

"Bu benim fikrim değildi. Senin Kanatlı Leydi'nin fikriydi."

"Sabine *ne* planlıyor?"

Yirmi adım ötedeki tanrı öpücüğü almış kadın savaşçı, bir hizmetkârla konuştuğumu fark eder gibi oluyor ve zikzak çizerek esen ani bir rüzgâr yüzüme bir kum püskürtüyor. Meydan okurcasına kaşını kaldırıyor.

Öksürerek, taş aramaya geri dönüyormuş gibi yapıyorum.

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak Folke'ye tıslıyorum, "Sabine her ne planladıysa, bu çok tehlikeli. Ona iptal etmesini söyle."

"Üzgünüm dostum. Tekerlekler çoktan harekete geçti." Folke tırnıyıyla uzaklaşırken omzunun üzerinden bir hatırlatma yapar: "Yarın gece. Son hücre, köşeyi dönünce."

O gün ve ertesi gün boyunca sinirlerim düğümlendi. Sabine'in herhangi bir risk aldığını düşünmek damarlarımı buzla dolduruyor ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmaması beni öldürüyor. Başını eğip Rian'ın gözüne girmeye çalışmalı.

Ama benim küçük vahşi kedimi tanırım, kimse için başını öne eğmez. Ve tanrılar bana yardım etsin, bu yüzden ona tapıyorum.

Akşam yemeği nadir bulunan bir ziyafet - yarım kızarmış tavuk ve birer şişe şarap - ve arenayı değerlendirdiğimiz ikinci günden sonra geri dönerken savaşçıları oldukça iyi bir ruh halinde bırakıyor. Son hücreye doğru yarışmak için dirsek atarak sıranın önüne geçiyorum ama nöbetçi kaptan benden davranıyor.

Hücreyi almak için ona bir şişe şarabımı vermem gerekiyor; kabul ediyor ama gözleri merakla parlıyor.

Alacakaranlık geceye karışana kadar hücrenin yüksek penceresine bakışlar fırlatarak . Sonra, taş zeminde neredeyse bir iz bıraktığımda, sadece bir anlama gelebilecek karanfil parfümünün kokusunu alıyorum.

Bir elimi yüzümde gezdirerek nefesimin altında bir küfür mırıldanıyorum. "Kahretsin, küçük menekşe. Ne yaptın sen?"

Kadın kahkahaları içeri süzülür ve çok geçmeden diğer mahkûmlar da duyar. Boyunlarını bükerek hücre kapılarına doğru ilerlerler.

"Bu gece sizin için bir ikram, çocuklar!" Jocki törpülüyor. "Everlast'a giden günlerde bir moral takviyesi! Ölümлерinizden önce bize iyi bir gösteri sunarak bana teşekkür edebilirsiniz, ha?"

Hücrem köşede yarı gizli, parmaklıkların sadece bir kısmı koridora açılıyor. Parmaklıkları sıkıca kavırıyor, dikkatle koridora bakıyor ve şimdiden tanıdığım ayak seslerinin sahibini bekliyorum.

Velvet Vixen'den Madam Anfrei mücevherli şalını şingirdatarak ve ipek yelpazesini dalgalandırarak içeri girdi. "Benim yiğit savaşçıları! Ooh, bu salonlardan o kadar çok testosteron damlıyor ki, derin bir nefesle gelebilirim!"

Arkasındaki koridora bu kadar odaklanmış olmasaydım, tiksinti boğazımdan yukarı tırmanacaktı.

"Hanımlar, gelin!" Madam Anfrei parmaklarını şıklatır ve bir fahişe geçidi onu salona kadar takip eder. On dört tane, her erkeğe bir tane, çiftlik çocukları bile. Sanırım iki kadın dövüşçünün şansı yok. Beni ilgilendirmez ama bu pek adil görünmüyor.

Tanrı'nın öptüğü gözlerim düşük ışığı çılgınca, metodik olarak arıyor. Ve sonunda, işte orada.

Köşeden geliyordu, karanfil yağına o kadar bulanmışım ki onu kokusundan değil ayak seslerinden tanımak zorunda kaldım. Mathilde adlı fahişenin genellikle giydiği Kanatlı Kadın kostümünü . Ucuz sarı peruk, kabarık tavuk tüyü kanatlar. Kalçalarının her santimini ortaya çıkaran bir elbise. Üzerine o kadar çok makyaj yapılmış ki, yüzünü ezbere bilmesem onu bir yabancı sanacağım.

Göz önünde saklanmış.

Kaptan parmaklıklarının arasından uzanıp Sabine'i işaret ediyor ama Madam Anfrei onu usulca koridorun aşağısına, bana doğru itiyor. "Sen, Mathilde. Şuradaki son hücre, köşedeki."

Onun yerine dolgun, kıvrıkcık saçlı bir fahişeyi kapar ve onu kaptanın önüne iter. İki şişe şaraptan sonra kaptan, önüne çıkan göğüslere saldırmaktan çok mutludur.

Jocki hücrelerimizin kilitlerini teker teker açıyor ve bana fazladan bir bakış atıyor. "Neşelen Wolf, oğlum. Darılmaca gücenmece yok, anladın mı? Oğullarım için neler yaptığıma bir bak. Bir keresinde sana baba gibi davranmadığımı söylemeye çalışmıştın."

Gerçek babamın -her ne kadar lağım faresi olsa da- oğlunu bir genelevde sikini ıslatmaya teşvik etmekten daha fazla klas sahibi olduğunu düşünmek istiyorum. Ama dürüst olmalıyım: Muhtemelen Jocki gibi biriydi.

Ancak Sabine hücreme yaklaştığı anda, Jocki ya da annemi hamile bırakan o piçle ilgili tüm düşünceler yok oluyor.

Çünkü lanet olası tanrılarım.

Bu cehennem çukurunda haftalarca kaldıktan, yıkanmamış bedenlerin kokusundan başka bir şey koklamadıktan, Jocki'nin boğuk kahkahalarından başka bir şey duymadıktan sonra, Sabine Darrow bir hayaldir.

Yüzünü çekingen bir tavırla Jocki'den uzak tutarak küçük hücreme giriyor. Jocki kapıyı kapatıp bana bir kez daha göz kırptıyor ve ardından bir çakal kahkahası atıyor.

Gözlerim kapanıyor çünkü bir anlığına duyularımın söğütlerin arasından geçen bir esinti gibi onun üzerinde gezinmesine izin vermek istiyorum.

Sonra onu ellerimin kafesinde duvara doğru hapsediyorum.

"Sabine," diye alçak sesle homurdanıyorum. " ne geçiyordu?"

Uzun, sürmeli kirpiklerini bana kırptırıyor ve içimdeki tüm öfke kış akıntısı gibi eriyip gidiyor. Çorak bir arazi gibi kalıyorum, bahar güneşinin dokunuşu için yalvarıyorum.

"Ölmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Ölmekle ilgili bir şey söyleyen oldu mu?" Sesim kısık, onun güzelliği karşısında kendi hayatım gibi başka bir şey düşünemeyecek kadar kendimden geçmişim. "Kazanamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen, eğer işler adil olsaydı. Ama hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum. Düşmanların var Basten. Eğer Rian ölmeni istemiyorsa, Lord Berolt kesinlikle . Biz girmeyi beklerken Madam Anfrei'ye fısıldadığını duyduğum şeye bakılırsa, oyun yöneticisi de seninle uğraşıyor görünüyor. Herhangi biri için dövüşe hile karıştırmak ne kadar kolay olabilir ki?"

Düşüncelerim durma noktasına geliyor, çünkü daha önce hiç kimse benim hayatım için endişelenmemişti. Göğsüm yabancı bir şekilde yumuşuyor ve gözlerimde lanet olası bir acı var. Tanrı aşkına, bu kadın bana ne yapıyor?

Burada sırtımda bir yay ve elimde bir birayla mutlu olduğumu sanıyordum. -Ama sonra Sabine geldi ve bana bir mağarada yaşadığımı, güneş ışığının sadece bir adım ötede olduğunu bilmediğimi gösterdi.

"Rian nerede?" Ben soruyorum.

"Dört gün önce Eski Koros'a gitti. Everlast için zamanında döneceğini söyledi."

"Peki ya koruman?"

"Maximan şu anda yatak odamın kapısının dışında, "ben" yemek yerken takırdayan tabaklarımı dinliyor. Brigit ve ben kıyafetlerimizi değiş tokuş ettik. Şu anda benim ev elbisemi giyiyor, Maximan'ın dikkatini dağıtmak için etrafta tepiniyor ve iç çekiyor. Ferra yüzümü gizlemek için vaftiz öpücüğünü kullandı, böylece hizmetkârların geçitlerinden gizlice çıkabildim."

"Tanrılar kahrolsun, küçük menekşe. Bu kurnazlıklarınla avcı olma vasfını ıskaladın."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor.

Jocki'nin *yeteneklerinden* yararlanan diğer erkek savaşçıların inlemeleri ve itiş kakışları koridora taşıyor. Çoğunlukla gözden uzak olmamıza rağmen, omzumun üzerinden bakıyorum ve nöbetçi kaptanın, fahişesi önünde diz çökmüşken hala merakla beni izlediğini görüyorum.

Sabine elimi tutuyor ve sağ göğsünün üzerine koyuyor. Parmak uçlarına basarak kulağıma fısıldıyor: "Dokun bana Basten. Yoksa şüphelenirler."

Tanrılar aşkına.

Elimi yavaşça Sabine'in kâğıt gibi ince elbisesinin altındaki yastık gibi göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve ağzım Kravadan çölü gibi kuruyor. Duvara yaslanıp bana boynunu uzatıyor.

Suyun altındaymışım gibi hareket ederek dudaklarımı boğazına götürüyorum, öpüyormuş gibi yaparken fısıldıyorum.

"Everlast için ben endişelenirim. Senin tek görevin, ben kazanıp sana tekrar göz kulak olana kadar bu mükemmel boğazı güvende tutmak."

Bacaklarını ayırıyor, sessizce beni daha yakına davet ediyor. Kollarını boynuma dolayarak dudaklarını saçlarıma gömüyor ve fısıldıyor: "Sence Rian bir daha beni korumana izin verir mi? Eğer hayatta kalırsan, seni taşraya gönderir."

Çenesini kavriyorum, yanağına sıcak bir öpücük kondururken mırıldanıyorum, "O zaman her zaman söylediğimiz gibi kaçarız. Seni Salensa'ya götüreceğim. Seni omzuma atar, denize bırakır, sörf yaparken seninle sevişirim."

Ağzından bizim rol yapmamızla hiçbir ilgisi olmayan bir inilti çıkıyor. "Oh, Basten."

Maskaralığımızın nerede bittiğinden ve gerçek sevişmenin nerede başladığından tam olarak emin değilim, ama dar belini kavrayıp onu hücrenin gölgelerine doğru, meraklı gözlerden olabildiğince uzağa yönlendiriyorum. Bu gece benim fahişemmiş gibi davranmak zorundayız ama bu onu başka biriyle paylaşmak istediğim anlamına gelmiyor.

"Sana yardım etmeme izin ver," diyor nefes nefese. "Nasıl?"

"Bana rakiplerinizden bahsedin. Zayıflıklarını. Dövüşten önce hâlâ birkaç günümüz var, bir şeyler bulabilirim." Sağ bacağını yavaşça kalçalarıma doluyor, tatlı amcığı pantolonumun altındaki sert sikime sürtünürken kızarıyor ve ben adımın ne olduğunu zar zor hatırlayabiliyorum.

Yutkunmak çaba gerektirir. "Çoğu bir tehdit değil. Bazı iyi dövüşçüler var, hatta bazıları eğitilmiş ama ben onları yenebilirim. Benim endişelendiğim Tanrı'nın öptüğü iki kişi."

Gözleri benimkilere kilitlenebilsin diye başını geriye atıyor. "Başka tanrı öpücüğü savaşçıları da mı var?"

Başımı eğip göğüslerinin üst kısımlarını öpüyorum ve elbisesinin askılarından birini yavaşça çıkarıyorum. "Güçle kutsanmış bir erkek ve rüzgârı kontrol eden bir dişi. Geliştirilmişler."

Neredeyse acı verene kadar tırnaklarını kafa derime geçiriyor. "Tanrı öpücüğünden daha mı fazla? Ne demek istiyorsun?"

"Berolt'un tanrı öpücüğü almış insanlar üzerinde deneyler yaptığına dair söylentileri duydunuz mu?"

Devam etmeden önce elleri donuyor. "Evet."

"Şey, *gördüm*. O ikisi üzerinde çalışmış. Onları en iyi savaşçılara dönüştürdü. Ve bu süreçte muhtemelen onları delirtti." Dudaklarım onun doğum lekesinin yarım santim üzerinde geziniyor. "Onları yenebilir miyim bilmiyorum." Omuzlarımı sertçe kavrayıp beni sarsıyor. "Arenada ölmeyeceksin,

Basten Bowborn. Beni duyuyor musun?"

Başımı eğiyorum, gözlerinin içine bakmaya utanıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyor, yumuşak avuçlarını yüzümün iki yanına bastırarak beni ona bakmaya zorluyor. "Biz de tanrı tarafından öpüldük, bunu asla unutma. Ben tribünde olacağım. Bundan emin olacağım. Rian beni dövüşten alıkoyamaz. Halk bunu istiyor. Sokaklarda bizim hakkımızda türküler söylüyorlar. Biz onlar için canlanmış bir fae masalıyız. Duren'in meşhur yıldız çarpışması aşıkları."

Avucum sırtının küçük kısmını buluyor, ama arzuladığım yakınlık sonsuza dek ulaşamayacakmış gibi geliyor. "Seni asla kaplanlara yaklaştırmazlar."

"Aptal adam," diye şefkatle söyleniyor, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor. "Erkekler her zaman büyük, gösterişli hayvanları düşünür." Dudaklarımız öpüşecek kadar yakınlaşana kadar eğiliyor. "Güven bana Basten. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

"O zaman sen gerçekten bir tanrıça olmalısın, çünkü bence sen inanılmazsın."

Dudaklarını, rol yapmakla hiçbir ilgisi olmayan bir öpücükle yakalıyorum. Haftalardır, içinden çıkmak için yıllarca mücadele ettiğim çukurlara benzer bir çukura geri düştüm. O karanlık geçmişe dönmektense işkence görmeyi tercih ederim. Beni umutsuzluğun kıyısından döndürebilecek tek şey o.

Bacağını benimkinin etrafına daha sıkı sarıyor, kalçalarını döndürüyor. İnemeler ve etlerin birbirine çarpması koridorda yankılanıyor, seksin ekşi kokusu havayı doyuruyor.

Sabine saçımın bir tutamını parmağına doluyor.

"Senin fahişen olmam gerekiyor," diye hatırlatıyor bana nefes nefese, siren bakışlarıyla beni yutarak. "Bunu ikna edici hale getirmemiz gerekmez mi?"

Bu kadın beni öldürecek ve ben de seve seve boyun eğeceğim. Çenesinin ucunu kavrayıp dilimi ayırık dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Tadı lavanta gibi, çiçeksi ve çok tatlı. Parmaklarını ensemdeki saçlara doluyor, ben diğer elimle kışını kavrayıp bacaklarını kalçalarımın doğru çekerken o da bir aygır gibi bana tutunuyor.

Çürük elbisesi tereyağı kadar pürüzsüz kalçalarının üzerinde yükseliyor. Tuğla duvar sırtını sıyırp Mathilde'in kostümünü mahvedebilirdi.

parmaklıklara karşı. Göğüslerini göğsüme yaslamak için sırtını dikleştiriyor. Bir elimle onu tutarken, diğer elimle başının arkasındaki parmaklıkları kavıyorum ve bu zevk dalgasını gökyüzüne doğru sürmekten kendimi alıkoyuyorum.

Dudaklarını ateşli bir öpücükle yakalıyorum, ağzımı onunkiyle birleştiriyorum. Aç dudaklarımız birbirini yutuyor, ta ki ciğerlerimde nefesin izi kaldı mı bilmiyorum. Sanki elbisesi çok kısıtlayıcıymış gibi eteklerini çekiştiriyor. Kadife öpücükleri boynumun tendonları boyunca nemli izler bırakıyor.

Nabızı yükseliyor. Göz bebekleri kocaman oldu. Onu hücre parmaklıklarına yaslıyorum, ona duyduğum sevginin her zerresini, vücudu titreyip nefesi kesilene kadar öpücüğe döküyorum.

Sonra öpücüğü kesiyorum. Alnımı onunkine değdiriyorum. Koğuş hücrelerinin çirkinliğine karşı gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve duyularımı sadece onunla dolduruyorum.

Boynuma sokuluyor. "Basten? İstemiyorsun-"

Kısık sesle, "Burada olmaz. Bu şekilde olmaz. Bırak herkes Madam Anfrei'nin fahişesini bu nemli hücrede becerdiğime inansın. Bu gece sadece sana bakmak istiyorum. Son nefesimde gördüğüm son şey olana kadar yüzünü hafızama kazımak istiyorum."

Yanaklarımı tekrar ellerinin arasına alıyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık. "O son nefesin çok uzun yıllar sürmese iyi olur Basten Bowborn."

Ağırlığını ellerimde hissetmekten, bedenlerimizin deniz ve kıyı gibi birbirine uymasından zevk alıyorum. "Ne zaman ölürsem öleyim -beş gün sonra ya da elli yıl sonra- bu bizim için bir son olmayacak. Bir sonraki yaşamda seni bulacağım. Ölüm bizi ayırsa bile seni her zaman bulacağım."

Dudaklarımı tekrar yakalıyor, bu sefer yumuşakça. *Bir söz.*

Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum, boyalı karanfil yağı katmanlarının altındaki çiçek kokusunu içime çekiyorum. "Bir dahaki sefere seninle seviştiğimde, küçük menekşe, özgür bir adam olarak olacak ve parmağında *benim* yüzüğüm olacak. Nasıl olacak bilmiyorum ama bunun için sana yemin ederim."

Beni omuzlarımdan sıkıca tutuyor, bildiğim tek fırtına sığınağı, beni yaklaşan savaşın yırtıcı gölgelerinden koruyor.

"Bir hafta daha," diye fısıldıyor. "Daha önce tekrar gelmeye çalışacağım-"

"Yapma," diyorum, o güzel gözlere son bir kez bakarak. "Bu çok Tehlikeli. Seni bir dahaki görüşüm arenada olacak."

Yanağıma dokunuyor. "Hayvanlarımın ve benim sizin arkanızda olduğumuzu için elbiseme menekşe rengi bir iğne takacağım."

Mümkün olan son dakikaya kadar, Madam Anfrei ona gitme vaktinin geldiğini söyleyene kadar, fae zamanında kaybolmuş figürler gibi birbirimize sarılıyoruz.

CHAPTER 23

\$ABINE

T şapka gecesi, bir saniye bile uyumuyorum. Nasıl uyuyabilirim ki? Basten'i arenada rüyamda görmekten korkuyorum, kanı kumda birikiyor, şehvetli kahverengi gözlerinin ışığı sönüyor.

Avuç içleri öncekinden çok daha sert olmasına rağmen, tenim hâlâ onun dokunuşuyla sızlıyor. Nasırlı. Kirli. İlk bakışta, Mag Na Tir ormanında bana yol gösteren sessiz avcıya pek benzemiyordu. Kasları yırtık ve hazır, saçları kirli, dünyayı parçalamaya hazır bir canavar gibi görünüyordu.

Bir parçam bundan hoşlandı. Onu böyle görmek. İnatçı ve acımasız. Bir parçam onun hayatta kalması için bunun gerekli olduğunu biliyor.

Yatağımda uzanırken, ona arenada avantaj sağlayabileceğim tüm olası yolları düşünüyorum. Basten'in rakiplerinin gözlerini oymak için aşağı inen şahinler çok bariz olurdu. Bir fareden daha büyük bir şeyi içeri sokamam. Dönüp dururken kullanabileceğim her hayvanı ve risklerini gözden geçiriyorum.

Eğer ona yardım ederken yakalanırsam, bu hem Basten hem de Ben.

Ama onun hayatını kurtarmak için her şeyi göze alırım.

Everlast'a beş gün kaldı.

Sonra dört.

Bütün kale davul gibi gergin. Nereye gitsem meraklı gözler üzerimde. Herkes Kanatlı Leydi ve Yalnız Kurt'un yıldızlar geçidi hikâyesinin nasıl biteceğini bilmek istiyor.

Tek parlak nokta Suri'nin bir aylık yas döneminden çıkması. Brigit ve Ferra ile birlikte kütüphanede, vitray pencerelerden süzülen çok renkli ışıktaki volta atarak onu endişeyle bekliyorum.

Kapı çalındı ve hepimizin başını çevirmesine neden oldu. "Sabine!" Suri, kapının diğer tarafını koruyan Maximan'ın yanından fırlıyor, Kahverengi yüzü göz kamaştırıcı bir sırtışa bürünürken, bir hamur tatlısı kadar sıcak bir kucaklamayla üzerime atlıyor. Benden bir ciyaklama sesi çıkardı. "Oh, seni özledim!"

Maximan, kadın grubumuza son eklenen kişinin bir tehdit olmadığını anladığında kılıcını tutuşunu gevşetiyor - belki de sabrı dışında. Bizi huzurumuzla baş başa bırakıyor.

Ferra, "Yas bir hayalete dönüşmenden korkuyorduk," diye takılıyor. Suri inliyor. "Çok yakındı."

Belinde düğümlemiş siyah yas uçlarını hafifçe okşuyorum. "Nasılsın?"

Siyah kuşağa özlemle dokunuyor, "Charlin'le evlenmek benim seçimim değildi. Ailem evde bir sürü aç boğaz varken onun sadece bana maddi destek sağlayabileceğini düşündü. Sabahtan akşama kadar sarhoştı. Hizmetçilere kaba davranırdı. Tanrı biliyor ya, pek de ödül sayılmazdı ama yine de iyi zamanlarımız oldu." İç çekiyor. "Ama *sen* nasılsın? Charlin'le ilgili duygularının karmaşık olduğunu biliyorum. Ama Everlast'a sadece dört gün kaldı ..."

Gözleri sempati ile parlıyor.

Ben cevap veremeden kapı tekrar açılıyor, bu kez Kaptan Fernsby geliyor. Yüzbaşı masaya doğru ilerlerken üçümüz de -ve Brigit'in cebine sıkıştırılmış fare- sessizliğe gömülüyoruz. Bir askerin her zamanki kayıtsızlık maskesini takıyor ama çenesinde hiçbir eğitimin gizleyemeyeceği garip bir tik var.

Göğsümde bir uyarı zili çalıyor.

"Leydim." Benim yerime kitaplığa bakıyor. "Yüce Lord Rian yarın döneceğini bildirmek için bir haberci gönderdi. Sorsha Salonu'ndaki herkesin göğsüne siyah bir kurdele takmasını emrediyor-"

"Siyah bir kurdele mi?" Suri kendi siyah kuşasını çektiyor. "Başka biri mi öldü?"

Kaptan Fernsby'nin tereddütü o kadar hafiftir ki, bir nişancı bunu fark etmeyebilir. Resmi bir sesle, "Astagnon'un yetmiş yıldır hükümdarı olan Kral Joruun, İyiliksever Yaban Domuzu, vefat etti. Kalbimizden çıkıp Woudix'in ellerine teslim edildi."

Suri soluk soluğa, elini dudaklarına bastırıyor. Haber o kadar şok edici ki Maximan'ı bile kapıdan kütüphane masamıza çekiyor.

"Kalplerimizden Woudix'in ellerine," diye mırıldanıyor Brigit.

Suri ve ben "Kalplerimizden Woudix'in ellerine" diye tekrarlıyoruz ve Maximan da sessizce aynı nakaratı söylüyor.

Ferra içeceklerimizi yeniden doldurmak için çaydanlığı eline alıyor. "Doksan bir yaşındaydı," diye anlatıyor. "Ölümü bir fırının sıcak olması kadar şok edici."

Maximan bir bekçi köpeği gibi hırlıyor ve Ferra tencereyi geri koyarken tıslıyor. "Elbette 'Kalplerimizden Woudix'in ellerine' demek istemiştin."

Maximan'ın kısılmış kaşları gevşer.

"Diri diri yanmış halde bulundu," diye devam ediyor Yüzbaşı Fernsby sesini alçaltarak. "Zatürreenin pençesindeyken yatağından çıkmaya çalıştığı ve şöminenin içine düştüğü düşünülüyor. Eski Koros'ta buna merhamet diyorlar. Uzun süredir acı çeken hastalığına son vermek için."

Suri çayını öyle hızlı bırakıyor ki fincan tıkırıyor. "Yanlışlıkla *diri diri yakıldı?*"

Kral Joruun bana tanrılar kadar yabancıydı, bu yüzden gözyaşları içindeymiş gibi davranacak iradeyi kendimde bulamıyorum ama bu haber nabzımı, masanın altında kenetlenmiş ellerimle zar zor bastırabildiğim bir çılgınlığa sürüklüyor.

Yüzbaşı Fernsby'nin dudakları ağzında bir arı tutuyormuş gibi çalışıyor, askerlik görevi ile dedikodu yapma arzusu arasında savaşıyor. "Kral resmen bir halef ilan etmediği için, Kral Konseyi geleneğe göre en yakın kan bağı olan Yüce Lord Valvere'i Astagnon'un bir sonraki hükümdarı olarak seçti." Kaptan başını bana doğru eğdi. "Leydi Sabine, kılıcım ve ruhum üzerine yemin ederim ki müstakbel kraliçemiz sizsiniz."

Ferra, Suri ve hatta o yaşlı huysuz Maximan bile fazladan bir kulağım çıkmış gibi bana bakıyorlar. Karnımda garip bir vızıltı dolaşıyor.

Kraliçe. Kulaklarıma ağır gelen bir başlık.

"Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor," diye mırıldanıyorum, orta yere bakıp zaman çizelgesini birleştiriyorum. "Rian Eski Koros'a gidiyor

Hiçbir neden gösterilmeden ve sadece birkaç gün sonra kral ölüyor ve Rian halef olarak seçiliyor, oysa Baş Rahip Astagnon'un kontrolünü çoktan ele geçirmiş durumda."

Hiçbirimiz cevap veremedi kapı tekrar açıldı.

Leydi Runa Valvere kendini Ferra'nın önündeki masaya atarken Maximan'ı iterek yolundan çeker. "Ferra, duydun mu? Bir kralın kuzeni olacağım! Rian geri dönüyor! Bu haberi kutlamak için üç gün içinde bir balo düzenlenmesini emretti. Zamanımız kısıtlı, bu yüzden boğazım üzerinde çalışman için en az bir tam güne ihtiyacımız olacak. Bu gıdı bir hipopotama ait-"

"Üç gün mü?" Ağzımdan kaçırdım. "Bu Everlast'tan önceki akşam!" Leydi Runa sadece hülyalı bir şekilde gülümsüyor. "Biliyorum. Buna inanabiliyor musunuz? Bir balo,

Sonra da bir gösteri. *İki* elbiseye ihtiyacım olacak. Fazladan terzi tutmam gerekecek."

Suri elini boğazına götürerek araya giriyor, "Kral öldü ve Rian bunu kutlamak için bir *ballo* mu düzenlemek istiyor?"

Leydi Runa savunmaya geçercesine, "Ekselanslarının yasını tutmak için hepimiz balo elbiselerimize siyah kurdeleler takacağız."

Kanım dondu. Durumu son duyduğumda, Baş Rahip Astagnon'u bir teokrasiye dönüştürme girişiminde neredeyse başarılı oluyordu. Rian, kan bağına rağmen taşradan gelen ve sevilmeyen bir mazlumdu.

Peki Rian'ın durumu lehine çevirmek için elinde hangi kart vardı?

Sonraki üç gün boyunca, şato Veraset Balosu için hazırlıklara girerken, Astagnon'un müstakbel kraliçesinin gözüne girmek için kendilerini parlayan bir hizmetkâr filosu tarafından yıkandım, şampuanlandım, parlatıldım, losyonlandım ve . Şato terzileri vücudumdaki mümkün olan her açı boyunca ölçü şeritleri geriyor. Parfüm tüccarı, "Yasemin!" diyene kadar nabız noktalarımı düzinelerce kokuyla ıslatıyor. Brigit tırnaklarımı mükemmel bademler haline getiriyor, sonra Ferra vaftiz öpücüğünü kullanarak tırnaklarıma altın tozlu bir parlaklık veriyor. Ayakkabı provalarını, korse sıkılaştırmalarını ve Serenith'ten sert bir görgü kuralı dersim var.

Leydi Runa'nın sözüne sadık kalarak, şatonun kaz kızılarından yaşlı Leydi Eleonora Valvere'e kadar herkes Kral Jorun'un vefatı için siyah bir kurdele takıyor - ama kurdeleler o kadar küçük ki benim küçük parmağımı bile zor sarıyor.

Doksan yıllık mirasına ne ile kadeh kaldıracacağız, yüksükler dolusu şarapla mı?

Rian geri dönüyor, ancak gölgesinin bir titreşimini bile göremiyorum - ki bu benim için uygun, çünkü onu son gördüğümde kemiğim kırılmıştı. Orman faresinin raporuna göre, o ve Lord Berolt döndüğünden beri odasından çıkmamışlar.

Bu beni tedirgin ediyor, ne planladıklarını merak ediyorum.

Balo günü, Ferra büyük, düz bir tahta kutunun ağırlığı altında sendeleyerek odama girdi. "İşte, elbiselerin elbisesi!"

Ferra ve Suri bir yandan çaylarını yudumlarken bir yandan da hizmetçilerin beni çırılçıplak soymasını eğlenerek izliyorlar. Çoktan giyinmiş ve hazırlar. Suri büyüleyici karahindiba sarısı bir elbise giymiş, elbisenin bedeni de en az onun mizacı kadar güneşli altın telkari ile parıldıyor. Suri'nin ışıltısına rağmen, her zamanki gibi gösteriyi Ferra'nın elbisesi alıyor. Omuzdan aşağıya doğru sarkan yakalı, korseli bir üst giyiyor. Rus ve altın rengi brokarlar ustalıklarla arkadan kesilerek, teniyle aynı renkteki krem rengi ipek iç elbisenin kışkırtıcı bakışlarını ortaya çıkarıyor ve ona skandal yaratacak şekilde çıplak kıvrımlar sergiliyor görüntüsü veriyor.

Hizmetçiler elbisemi tahta kutudan çıkardıklarında, metalin çıkardığı ses hayranlık uyandırıyor. Avizenin ışıltısı altında elbiseyi görmek için nefesimi tutuyorum. "Kumaş" burada yanlış bir isim gibi görünüyor. İpek, pamuk ya da brokar içermeyen elbise tamamen metalden üretilmiş. Eteği narin altın zincir zırhından bir şelale şeklindeyken, dar gövdesi nöbetçi zırhıyla aynı altın demirden dövülmüş.

"Yüce Lord Rian elbiseyi Eski Koros'tan getirdi," diyor Serenith nadir görülen bir hayranlık gösterisiyle. "Dediklerine göre eski kraliçenin vaftiz terzisine özellikle senin için diktirmiş. Ölümsüzler Kitabı'nın Akbasi resimli baskısından Ölümsüz Alyssantha'nın elbisesinin bir kopyası."

Hizmetçiler metal elbiseyi parfümlü tenime örtüyorlar. Yıldızlı tokaları sabitlemek için beni döndürdüklerinde, ardından boynuma ve kollarıma karmaşık bir kolye taktıklarında nefesim kesiliyor.

Sonunda Brigit yansımanı görebilmem için aynayı eğiyor. Herkes sessiz, en çok da ben.

Yavaşça avuçlarımı elbisenin dış hatlarında gezdiriyorum, neredeyse dokunmaya korkuyorum. Bu, ürkek bir prenses için kabarık ipek bir elbise değil. Duren'in zincir zırh ve sahte zırh modasından esinlenen metalik etekler, kalçalarımın üzerinde duran kalın yıldızlı bir kemerle sabitlenmiş.

Cesurca sadece göğüslerimi örten korse omuzlarımı, göğüs kafesimi, ve göbeğimi açıkta bırakıyor. İki altın manşet-minyatür

Sentinel kol korumaları bileklerimi çevreliyor.

Yine de her şeyden önce kolye dikkat çekiyor: mücevherlerle kaplı zincirlerden karmaşık bir ağ boynumu ve omuzlarımı sarıyor, avuç içim büyüklüğündeki berrak bir kristali doğum lekemin üzerine sabitliyor. Kristalin içinde küçük obsidyen benekler ışık saçıyor. Taş eski günlerin, benden önce gelen kraliçelerin hikâyelerini anlatıyor gibi.

Gören herkes savaşa hazır bir kraliçe görecektir: buyurgan, kararlı, kırılmaz. Yine de elbise aldatıcıdır. Narin görünümlü zincir zırh, gerçekte inanılmaz derecede ağırdır. Kelepçeler çok sıkıyor. Arkadan kilitlenen kolye daha çok bir koşum takımı gibi. Rahatsızca çekiştiriyorum ama yerinden oynamıyor.

Her yerde, bir Valvere askeri olarak işaretlendim. Kanatlarım söküldü.

Rian'ın mesajı açık: *Zincirlerle onun askeriyim.*

Hizmetçilerin beni giydirmesi beklenenden uzun sürdü. Yatak odamdan çıktığımızda balo çoktan başlamıştı. Ferra ve Suri bana balo salonuna kadar eşlik edip merdivenlerde ağırlığımı desteklerken ağır elbise beni devirmekle tehdit ediyor. Koridordan yayılan müzik sesi, sarhoş kahkahaları ve tokuşturulan kadehlerin gölgesinde kalıyor.

İçeri girdiğimizde, oda aydınlık ve karanlığın, yumuşak ve sertin baş döndürücü bir kontrastına sahne oluyor. Kral tacı şeklinde dökülmüş yeni bir demir avize, mum ışığında parıldayarak eğlenenlerin üzerine ışık saçıyor. Pencerelerde devasa altın rengi perdeler asılıdır - Valvere rengi. Çiftler günahkâr bir şekilde sımsıkı kucaklaşarak dans ediyor. Şaraptan ilk kimin bayılacağı üzerine yüksek sesle bahisler oynanır. Wezzen'den gelen yargıç, başına gösterişli bir şapka olarak bir şampanya kovanı takıyor.

Belli ki, hiç kimse bir anını bile boşa harcamadan sefahate dalmamış.

Ne kadar da fae'ler.

"Çabuk adım at." Serenith çıplak göbeğimi dürttü. "Yüce Lord konuşmasını yapmak üzere ve seni yanında istiyor."

Serenith, nöbetçi zırhına bürünmüş kadınsı halimle bana aval aval bakan eğlence düşkünlerini uzaklaştırırken kalabalık dağılıyor.

"Dostlar! Astagnonian tacının gelecekteki tebaası!" Rian'ın sesi ileride bir yerden çınlıyor ve Serenith beni daha da hızlı çekiyor. "Ölen hükümdarımızın yasını tutmak için birkaç kelime. Merhum Kral Joruun, Ölümsüz Woudix ruhunu şad etsin, Astagnon için neredeyse bir asırlık barışı başlattı. Onun anısını selamlıyoruz. Kalplerimizden Woudix'in ellerine."

Kalabalık koro halinde "Kalplerimizden Woudix'in ellerine" diye tekrarlıyor.

Rian abartılı bir iç çekişle gökyüzüne bakar. "Yine de bu akşam, Sonsuzluk'tan önceki akşam, iyi kralın başarılarının gölgede kalan bir tarafı olduğunu hatırlıyorum. Barış, yüz yıldır Astagnonian ordusunun denenmemiş olduğu anlamına geliyor. Yeterince eğitilmedi. Sayıları azaldı. Kraliyet askerlerimiz savaşa hazırlanmaktan çok yol inşa etmeye zaman harcıyor. Ve bu, dostlar, krallığımızı arenadaki yarının savaşçıları kadar saldırıya açık bıraktı."

Katılımcılar arasında anlaşma mırıltıları dalgalanıyor.

Devam ediyor, "Krallığımızın liderlerini bu zayıflık konusunda uzun süre uyardım, hatta kendi özel Altın Nöbetçi ordumu kurdum ama yine de yoluma çıkmak isteyenler oldu. Astagnon'un zayıf olmasını isteyenler. Kılıçla değil, duayla korunmasını isteyenler." Duygusal dudaklarında karanlık bir gülümseme kıvrılıyor. "Artık hiçbir yoluma çıkamayacak."

Yanımdaki onca bedenin sıcaklığına rağmen açıkta kalan tenime bir ürperti yayılıyor.

Kapıya doğru işaret ediyor. Bütün başlar döner. Tüm balo salonu toplu bir nefes almış gibi görünüyor.

Büyük Rahip Beneveto giriyor.

Herkesin görmeyi beklediği son kişi. Fae düğümlü şık bir kömür rengi takım elbise giyiyor, ancak parti kıyafetine rağmen yüzünde neşe yok. Saçları taranmamış. Yüzünde derin çizgiler var. Darağacına gönderilen bir hırsızın tüm coşkusuyla balo salonuna giriyor.

Yüksek sesli mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor.

Rian'a bakan Baş Rahip, sıkılmış çenesinin arasından, "Eski Koros'ta bir anlaşmaya vardık. Kralın Konseyi, Kızıl Kilise ve ordu generalleri hemfikir. Astagnon'un şu anda ihtiyacı olan şey birlik. Gelenekler korunmalı. Monarşi olarak kalacağız ve Kral Joruun'un en yakın kan bağı olan kişi tahta oturacak."

Başrahip'in Rian'a ters ters baktığı göz önüne alınırsa, bunun onun seçimi olmadığı açıktı.

Bir şekilde oyunu kaybetti.

Bir ürperti iliklerime kadar işliyor. Rian nasıl oldu da Baş Rahibi kendi tarafına çekebildi? Ona tahttan daha büyük ne teklif etmiş olabilir? Ona işkence ettiğini düşünürdüm ama kırık kemiklere dair bir kanıt göremiyorum.

"Desteğinizi kabul etmekten onur duyuyorum, Yüce Rahip Beneveto." Rian'ın sesinden hoş bir küçümseme damlıyor. Sonra gözleri kalabalığın içinde benimkilere kaydđ. "Ve yanımda, Hekkelveld Kalesi'nden yöneten, sevgili müstakbel kraliçeniz Leydi Sabine Darrow olacak!"

Adım dudaklarından çıkar çıkmaz kalabalık dağılıyor ve Serenith beni öne doğru itiyor. Taç şeklindeki avizenin ışığının tam altından geçerken, ısıltılı bir gösteriye dönüşüyorum. Sergilenen parlak bir mücevher.

Savaşçı bir kraliçenin göz kamaştırıcı elbisesi karşısında sersemleyen kalabalık sessizliğe büründü.

Kimse tüm bunların altında *zincire vurulmuş bir kız olduğumu* görmüyor.

Gözlerimi Rian'ın karanlık, okunmaz irislerine kaldırıyorum. Charlin Darrow'u soğukkanlılıkla öldürdü. Bu odadaki kaç kişi onun kendi yükselişini hızlandırmak için Kral Jorun'u da öldürdüğünden şüpheleniyor?

Küçük dostum, Brigit'in önlüğünün cebinde gezinen fareye sesleniyorum. ***Bana bir iyilik yapar mısın? Kafasına meyveli turta atar mısın?***

Ama fareden cevap yok. Brigit mutfakta olmalı. Yine de bir şeyler tuhaf geliyor. Partinin gürültüsü altında çok sessiz. *Hiç* hayvan sesi duymuyorum. Ve şatoda her zaman soğuktan şikayet eden en az birkaç sinek vardır.

Kalabalık neredeyse çok başlı bir canavar gibi bana doğru eğiliyor ve balo salonunda bana doğru yürüyen adam hariç diğer tüm endişeleri ortadan kaldırıyor.

"Onu Kanatlı Leydi olarak tanıyorsun." Rian'ın sesi tereyağını bıçak gibi keser. "Ancak Astagnon'un müstakbel kraliçesi sıradan bir orman yarattığı değil. O bir savaşçı! Ve tüm Astagnon için benim yanımda savaşacak!"

Hikaye artık efsaneye dönüşmüş olsa da, nefesler yerini kaplan dövüşünün kırık dökük anlatımlarına bıraktı. Birinin beni elinde kılıçla kaplanın sırtına binerken gördüğünü kulak misafiri olduğuma yemin edebilirim.

Tanrılar beni dedikodunun pençesinden korusun.

Rian elini bana uzattı. "Benimle dans et." Bu bir rica değildi. Beni kendine çekiyor, kulağıma fısıldıyor, parmaklarını elbisemin militarist kemerinin üzerinde gezdiriyor. "Elbise hakkında ne düşünüyorsun? Yeni bir imaj edinmenin zamanı geldi diye düşündüm."

Başından beri planı bu muydu? Halkın beni Valveres'e karşı isyan eden bir yabancı olarak anlatmasını, onlarla birlikte savaşmaya çevirmek mi?

İstemeye istemeye elini tutuyorum, kendimi danstan çok bir savaşa hazırlıyorum.

Müzik başladığında, Rian belime sert bir el koyarak ve beni geleneklerin gerektirdiğinden daha yakın tutarak adımlarımı hızlandırıyor. Ama adab-ı muaşeret onun umurunda mı? Bu partinin tüm amacı zaferini gerçek Valvere tarzında kutlamak: ahlaksız, skandal, *oh-so-fae*.

Kara gözlerindeki meydan okumaya beklediği son şeyle karşılık veriyorum: direniş yerine zarafet. Adım adım onunla eşleşiyorum, hareketlerim akıcı, göz temasını hiç kesmiyorum. Beni halkının gözünde sert bir şeye dönüştürmek istiyor. Bir asker, bir kuş değil. Bir Valvere, bir kelebek değil.

Ama kimsenin beni olmadığım bir şeye dönüştürmesine izin vermeyi reddediyorum.

Dans kızıştıkça, yüzlerce gözün hissi beni altın zincir zırh kadar ağırlaştırıyor. Katılımcılar, efendilerinin yükselişinin kendileri için ne anlama geleceğini tartışarak birbirlerinin fae kapaklı kulaklarına fısıldıyor. Her bir deneğin yanından geçerken, sürmeli kirpiklerini indirerek bizi selamlıyorlar.

"Gerçek bir savaşçı," diye mırıldanıyor biri. "Savaşçı bir kraliçe," diyor bir diğeri.

Hepsi Rian'ın yeni imajımı kucaklamaktan çok mutlular ve yine de müziğin doruk noktasında, Rian beni dışa doğru döndürdüğünde, odanın dış kenarlarında duran hizmetkârlara kısa bir bakış atıyorum.

Elleriyle sessizce Kanatlı Kadın sembolünü yapıyorlar -parmaklarını kısa bir hareket ettiriyorlar ve sonra Rian beni tekrar içine çekmeden önce gözümün ucundaki bir hayalet gibi kayboluyor.

Bana ihtiyacım olduğunu bir güç veriyor.

Kolumu Rian'ın omzuna dolayarak kulağına alçak sesle, "Bana Eski Koros'ta neler olduğunu anlat. Büyük Ruhban'ı oyununda nasıl yendin?"

Rian'ın eli sırtımın alt kısmına kayıyor, avuç içi yaldızlı kemerime karşı sertleşiyor. Yüzü buzdan da oyulmuş olabilirdi, tek fark duygusallıktan zerre kadar eser kalmamış olması.

"Bilmen gereken tek şey, yedi krallıktaki herhangi bir kadının arzulayabileceği her şeye sahip olmanı sağladığımdır. Bir taç. Bir taht. İyi yetiştirilmiş atlarla dolu bir ahır. Kadın hizmetçilerden oluşan bir ekip. On midenin alabileceği kadar güzel yemekler."

Hazinelerin sıralaması kulaklarıma toz gibi düşüyor. Bunlar hiçbir kadının isteyeceği şeyler değil, kesinlikle *benim* de istediğim şeyler değil. Hiçbir zaman nedimeler ya da süslü arabalar umurumda olmadı. On iki yıl boyunca kasvetli bir manastırda aç kalmış bir kadın için basit bir et yahnisi ve benim diyebileceğim sıcak bir ocak benim hayalimdeki zenginlikler.

Çıplak omzuma bir mum damlası düşüyor ve irkiliyorum.

Beni etrafında döndürürken sinirlerimi toplayarak sessizce, "Seninle Eski Koros'a isteyerek gideceğim. Kraliçen olacağım. Nasıl istersen ama önce bana bir iyilik yap."

Pürüzsüz, yeni tıraş edilmiş yanağı yanağıma değiyor. "Sor o zaman."

Arkasından elim yumruk şeklinde sıkılıyor. "Beni yarın Everlast'a katılmaya zorlama."

Sonunda sesimin kırılmasına izin vererek yalvarışımı dile getiriyorum.

Vücudu benimkine karşı sertleşiyor. Basten'la ilgili bir şey sormaya cüret ettiğim için duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışırken ciğerlerine duyulabilir bir hava hücumu doluyor.

Ama maskesi düştükten bir saniye sonra onu geri fırlatıyor.

"Bana kalsa, bülbül, sevgilinin ölümünü izlemene izin vermezdim. Ama korkarım kalabalık bunu talep ediyor. Sen ve Wolf onlara bir hikâye verdiniz ve bu hikâyenin sonunu insanlardan çalmak zalimlik olur."

Burnumu çekiyorum. "Rian. Eğer biraz merhametin varsa-" "Yok, bülbülüm."

Müzik sona eriyor. Gözlerimi silerek ondan hızla uzaklaşıyorum ve kederden kıvranıyormuş gibi kalabalığın içinde kayboluyorum. Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi saklamak çok zor.

İstediğimi elde etmek için tam tersini istemekten daha iyi bir yol yoktur.

Balonun geri kalanında gözlerimi mumlardan ayırmıyor, balmumunun bitmesini bekliyorum. Midem yemek yiyemeyecek kadar bulanıyor. Mesanem zorlanana kadar içtiğim şarabın izini kaybediyorum.

Elbisenin ağırlığını koridorun sonundaki tuvaletlere kadar taşımak büyük bir çaba gerektiriyor ve ancak zincir zırhın tüm sürünen yapraklarını nasıl toplayacağımı bulduğumda nihayet rahatlıyorum.

"...konseyin bildirisini kendi gözlerimle gördüm ..." Bir sonraki ahşap bölmeden bir erkek sesi geliyor ve tuvaletlerde yalnız olmadığımı fark ederek ağzımı kapatıyorum. "Gün gibi açık bir şekilde 'Lord Valvere' yazıyordu."

"Bah, bir dikkatsizlik," diye cevap veriyor başka bir adam, sesi çok daha geveledi. "Yüce Lord. Lordum. Aradaki fark sadece teknik bir ayrıntı."

"Kral Konseyi dikkatsizlik yapmaz. Yanıltıcı unvan kasıtlıydı ve Lord Rian dinlemeyecek kadar kibirli. Veraset belgelerindeki unvan onun değil, babasının!"

Metalik korsajım aniden o kadar kısıtlayıcı geliyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Basten'in keskin işitme duyusuna sahip değilim, ama yandaki sesler

bölüm, sarhoş ve dikkatsiz, açık.

Sesler devam ediyor:

"Endişelerinizi Lord Rian ile paylaştınız mı?"

"Evet ve Lord Berolt'la yüzleşti. Eski Yüce Lord, Joruun'a en yakın kan bağı olan kişi, Rian değil. Berolt bunun sadece bir formalite olduğunda ısrar ediyor ve taç planlandığı gibi Rian'a gidecek."

"Peki ya Leydi Sabine?"

İlk adam karanlık bir şekilde güler. *"Berolt'un yerinde olsaydım, o olgun şeftaliyi kendi kraliçem olarak alırdım."*

Adamlar ayrılırken bölmenin menteşeleri gıcırıyor ama güvenli hale geldikten sonra bile nefes almaya cesaret edemiyorum.

Berolt'un unvanı veraset belgesinde mi yazıyor? Bu yüzden mi Rian'la evlenmem için daha fazla bastırmadı? Tacı oğlundan çalmaya niyetli olabilir mi?

Hatta oğlunun gelinini çalmak mı?

Tuvaletlerden çıkarken yüzüme nemli, parfümlü bir bez siliyorum. Koridordaki nöbetçi sırasını geçerken uzuvlarım puding gibi titriyor.

Balo salonuna döndüğümde Ferra ve Suri'ye bu bilgiyi vermek için onları bulmaya çalışıyorum ama Suri Salensa'dan bir kontla dans ediyor, Ferra ise elbisesinin yırtmaçlı ceplerini diğer fahişelere gösteriyor.

"Astagnon'un müstakbel kraliçesiyle dans ," diyor derin bir ses. Midem daralıyor.

Ben tepki veremedim Lord Berolt elimi tutup beni diğer dansçıların arasına sürüklüyor, ilerlemiş yaşı onu etrafımızdaki sarhoş çiftlerden daha yavaş kılmıyor.

Tutuşuna karşı çaresizce çekiştirirken kalbim zindana kadar çarpıyor. "Lord Berolt..."

Beni kollarının arasına alıyor, bir eliyle benimkini kavrarken diğer eliyle belimi mengene gibi sarıyor. Bir saniyeliğine, geçici olarak nutkum tutuldu. Boyu Rian'dan çok Basten'a yakın. Oğlundan daha uzun ve daha geniş. Ağır adımlarında Rian'ın yumuşak zarafetinden eser yok.

"Tanrı öpücüğünü Everlast'taki avcayı kurtarmak için kullanabileceğini sanma." Berolt'un sıcak nefesi kulağıma giriyor. "Yeteneklerini susturmanın bir yolunu biliyorum kızım."

Başparmağı boynumdan aşağı kayarak doğum lekemi örten kristal kolyenin üzerinde duruyor. "Bu taş solaryum ile gömülüdür.

Monoceros'un boynuzu. Onu almak için sekiz adam öldü. Geçen kış laboratuvarımda bir keşif yaptım: solaryum, tanrı öpücüğü büyüsünü engellemenin bir yolunu sunuyor."

Öfkeden kanım dondu. Şimdi farenin ya da diğer hayvanların sesini neden duyamadığımı anlıyorum: Godkiss'im koşum benzeri kolyenin arkasında bir kale gibi duvarla çevrili.

Yakalandım.

Parmaklarımı kristalin etrafında kıvrıp onu koparmaya çalışıyorum ama kolye onu çıkaramayacağım şekilde kilitlenecek şekilde tasarlanmış.

"Hepsi bu değil," diye devam ediyor Berolt bana daha sıkı sarılarak. "Güçlerinin engellenmediği bir zamanda bana misilleme yapmaya karar verirsen, Duren'deki tüm tehlikeli canavarların kilit altına alınmasını emrettiğimi bil. Daha küçük canavarları mı düşünüyorsun? Kafesleyemediklerimi mi? Onlar da beni etkilemeyecek. Düzenli olarak panzehir alırım. Hiçbir böcek ya da yılan beni alt edemez." Parmakları belimin çıplak kabarıklığına saplanıyor. "Şimdi anlıyor musun, kızım, gerçekten komuta kimde?"

Bu son, lanetleyici fısıltıyla, tuvaletlerde duyduklarımın doğru olduğuna dair tüm şüphelerimi yitiriyorum.

Şimdi, panik göğsümü tırmalarken, Basten'in yarın sadece kendi zaferi için savaşmadığını, ikimiz için de savaştığını fark ediyorum. Bu fırtınayla onsuz yüzleşmem. Yine de bir anda, özenle hazırladığım tüm planlarım suya düşüyor.

Tanrı öpücüğüm engellendiği için hiçbir hayvanı çağıramıyorum. Basten yarın arenanın gürültüsüyle tek başına yüzleşecek.

BÖLÜM 24

WOLF

"F Ölümsüzler Sarayı'ndan," diye duyuruyorum hücremdeki sessizliğe. "İyi dinleyin, sizi bıçak kulaklı piçler. Yirmi altı yıl boyunca bir daha uyanmayacağına inanmakla yetindim. Kahretsin, umuyordum ki yapmazdım. Ama işte buradayım, dizlerimin üzerinde, bir fakir gibi yalvarıyorum. Kendim için değil, kaderime razı olacağım. Ama kalbimi kendi kalbinin yanında tutan kız için. Eğer bugün ölürsem, onu koru. Yoksa bana yardım edin, yeraltı dünyasından sürünerek geri döner, o sivri kulaklarınızı güzel kafataslarınızdan oyar ve şöminemin üzerine monte ederim. *Amin.*"

Duren'in arenasının altındaki rutubetli dövüşçü barakalarında dizlerimin üzerinde olmak isteyeceğim son yer, ama işte . Tepemde, tribünleri dolduran on bin seyirci yüzünden tavan titriyor. Onlar hep bir ağızdan Everlast'ın başlamasını isterken toz yağıyor.

Kasaba haftalardır bu kanlı duruşma için salyalarını akıtıyor. Ve ben kimim ki onları reddedeyim? Burada karanlıkta kilitliyken, yeniden bir canavara dönüştüm. Kan sporu yapan bir şovmen. Benimle aynı suçu işleyen diğer on beş mahkûma karşı ben -yanlış zamanda yanlış yerde olmak- ve sadece birimiz kurtulacak.

Hala dinliyor musun, Fae? Çünkü yemin ederim: Kazananın ben olması için ne kadar aşağılık, affedilmez, kalpsiz hareket gerekiyorsa yapacağım.

Sabine'i engerek ininde yalnız bırakmayacağım.

"Savaşçılar!" Jocki koğuşumuza giriyor ve dikkatimizi çekmek için anahtarlığını şingırdatıyor. "İşemek, içmek ya da hangi patronun hatasını telafi etmek için son şansınız.

Tanrıyla tanışmak üzeresin."

Gözbebekleri kocaman, yanakları kan çanağı. Bir yıldız kadar uçmuş. Yirmi yıl önce, her maçtan önce dini olarak haşhaş kullanırdı. Görüyorum ki hiçbir şey değişmemiş.

"Duruşmanız için dolu bir stadyumumuz var!" Dili, seğiren dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Taşan koltukları bile içeri aldılar - alt katlar sadece ayakta. Yani, orada çok çabuk ölme, anladın mı? Gösteriyi uzatın ki paralarının karşılığını alsınlar. Elimizde başka bir isyan istemiyoruz."

Fahişe, hücresinin parmaklıkları arasından adamın yüzüne tükürür. "Siktir git. Neden onlara iyi bir gösteri yapmıyorsun?"

Jocki'nin kafası o kadar iyi ki, kapının kilidini açıp siyah giysilerden oluşan bir bohça uzatırken yanağına sıçrayan tükürüğü fark ettiğini bile sanmıyorum. "Dövüşçüler, size verilen kostümü giyin. Al sana Woudix, sevgilim."

Fahişe ağır siyah pelerini, diz korumaları için çelik kafatasları olan siyah pantolonu ve göğüs kafesine benzeyen demir çubuklardan dövülmüş metal göğüs zırhını inceliyor. En son siyah bir göz bandını kaldırıyor. "Bu da ne böyle?"

"Hiç Woudix'in resmini görmedin mi?" Jocki, karşı hücrede oturan ve benim malum sebeplerden ötürü Rüzgâr Cadısı lakabını taktığım tanrı öpücüğü almış kadına bir başka siyah Woudix kostümü fırlatıyor.

"Göz bandı mı?" diye öfkeleni Rüzgâr Cadısı. "Savaş meydanlarında yarı kör olacağız! Ve bu göğüs zırhı da tam bir saçmalık; metal kaburgaların arasındaki boşluklardan bıçak geçebilir!" Yaralı parmağını Jocki'nin arkasındaki muhafıza doğru itiyor, o da diğer kostümün demetlerini dağıtıyor. "Onu istiyorum. Vale kostümü."

Muhafız, Vale kostümlerinden birini, Spezyalı Örs olarak severek , tanrıyla öpüşen dev adama uzatıyor. Vale kostümü, çelik boynuzlarla çevrili sağlam bir miğfer, kalın kürk yakalı bir zincir zırhı ve zırh olarak göğse ve sırta takılan iki ahşap kalkandan oluşuyor.

"Bu hiç adil değil!" diye bağıyor korsanlardan biri, az önce kendisine bir Woudix kostümü verilmiş olan. "Yarımız bir göz bandı tarafından engellenirken, diğer yarımız tam zırh mı alacak?"

Jocki tökezleyerek, "Bunu kadere havale edin," diye bağıır.

Diğer mahkûmlar istemeye istemeye giyinirken tartışmaya devam eder ve ardından birer birer stadyum gardiyanları tarafından dışarı çıkarılırlar. Sonunda, Jocki

son hücreye ulaşır. Benimkine. Düzensiz dişlerinin arasından sırtarak bana kalan kostümü uzatıyor.

Şok oldum, bu bir Vale.

Artık sadece ikimiz kaldığımıza göre, sesini şüpheli bir baba tonuna indiriyor. "İyi kostümlerden birini sana ayırdım, oğlum. Senin için ne yaptığımı gördün mü? Oğullarımla nasıl ilgilendiğimi?"

O kadar kötü haşhaş ve sidik kokuyor ki elimi burnuma götürmek zorunda kalıyorum. "Ne, miğfer kırık camla mı kaplı? Kalkanların tırnaklarının yarısını mı söktün?"

Yüzünde kırılgan bir ifade belirir. "Bunu neden yapayım ki? Sen benim için bir oğul gibisin."

Evet, doğru. Vale kostümünü çekiştirirken, kürk pelerinin içine dikilmiş zehir yamaları olup olmadığını kontrol ettiğimden eminim.

Jocki'ye ihtiyatla bakarak hücremden çıkıyorum ve tam koridora yönelmek üzereyken yüzü bir kıkırdamaya dönüşüyor.

Metal hücre kapısını sağ elime çarparak parmaklıklar arasındaki eklemlerimi keskin acı patlamalarıyla kemiklerin kırılmasına neden olacak kadar kuvvetle kapatıyor.

"Siktir!" Bağıryorum, acı dirseğime kadar vuruyor. Sağ elim parçalandı. Yırtık deriden kan sızıyor. Çarpık eklemler açıkça kırılmış.

Jocki acımasızca gülerken sırtıma sertçe vuruyor. "Kader seninle olsun, evlat."

İçimden bir öfke oku fırlıyor, göğsümden fırlamakla tehdit ediyor. Elimdeki ağrı görüşümü bulanıklaştırıyor. Ama sorun acı değil - tek elle nasıl savaşılabirim ki?

Siktiğimin Jocki'si!

Askerler benim için geri dönüyor ve mahvolduğumu fark ediyorum. Her ne kadar Jocki'nin düzgün olmayan dişlerini sağlam elimle beynine saplamak istesem de, eğer onu öldürürsem, arenaya çıkabilecek kadar uzun yaşayamayacağım.

Ya Sabine? Canavarlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalacak.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırlarken, kostümün deri eldivenlerinden birini kırık parmak eklemlerimin üzerine geçirip çılgılığımı bastırıyorum ama bu zayıflığımı rakiplerimden saklamam gerekiyor. Kırık bir elim olduğunu bilirlerse beni daha çok hedef alırlar.

Bir tünelden geçiyoruz ve kemerli savaşçı girişine çıkıyoruz. Diğer mahkûmlar kalabalığa bakarak burada beklemektedir. Fahişe.

Rüzgar Cadısı, ikizler ve korsanların dördü Woudix kostümleri giyiyor. Spezyalı Örs, ordu kaptanı, demirci, dört korsan ve ben Vale olarak giyindik.

Ötede, arenanın tırmıklanmış kumu, bakımlı bir çölün kum tepeleri gibi dalgalanıyor. Binlerce insan amfityatronun oturma yerlerini doldurmuş, davulun ritmine ayak uyduruyor ve havaya kağıttan bukleler fırlatıyor.

Seyirciler çoğunlukla Durish kitlelerinden oluşuyor. Lordlar ve leydiler Ölümsüzler Locası'nda dinleniyor. Kızıl Kilise'nin yüzlerce rahibi bile stadyumun dört bir yanına dağılmış, kıpkırmızı cübbeler ve Kral Joruun için tam yüz yas maskeleri takıyor.

Burada ne halt ediyorlar?

Kalabalığın tezahüratları arasında en yaygın çağırımı seçiyorum: *Yalnız Kurt! Yalnız Kurt! Yalnız Kurt!*

Oh, *harika*. Sabine'le olan yıldız çarpışması destanım beni ünlü yaptı, bu da sırtıma bir hedef daha çiziyor.

Diğer mahkûmlar bana değerlendirci bakışlar atıyor. Sağ elimdeki acıdan ağlamamaya çalışıyorum.

Jocki kostümlerimizi kontrol ettikten sonra muhafızlara baş parmak işaretini verdi. Uzun süre yeraltında kaldıktan sonra gözlerimizi parlak güneşe karşı koruyarak tek sıra halinde arenaya çıkarıldık.

Kalabalık çılgına döner, ayağa fırlar. Hava hissedilir bir heyecanla titreşiyor, ter ve coşku kokusuyla yoğunlaşıyor. Stadyumun tuğlaları bile kanımızı tatmaya aç görünüyor.

Çeşitli boyut ve tarzlarda sekiz balta ve sekiz tırpan arenaya rastgele yayılmış durumda; kırık elimi test edercesine esnetirken her birini izliyorum ve sadece sol elimle hangilerini en iyi şekilde kullanabileceğime karar veriyorum.

Arenanın ortasındaki tuzak kapısı, ağzı açık bir gaga gibi açık duruyor. İçerideki sivri kazıkları ancak askerler bizi etrafından dolaştırırken görebiliyorum.

"Duren'in iyi insanları!" Arenanın soytarı spikeri ses yükseltici konisinin içinden bağıyor. "Her şeyden önce, Astagnon'un gelecekteki hükümdarları olacak Yüce Lord Rian Valvere ve Kanatlı Leydi Sabine Darrow'u kutlamak için yükseltin! Saltanatları muzaffer olsun!"

"Saltanatları muzaffer olsun!" diye cevap veriyor kalabalık, daha fazla kağıt bukle atarak.

Ölümsüz Kutu'daki yüzleri hararetle tararken kalabalığın yaltaklanmalarını duymazdan geliyorum. *İşte*. Sonunda Sabine'i görüyorum. Rian'ın sağında, sanki çoktan kral ve kraliçe olarak taç giymişler gibi bir çift yaldızlı tahtta oturuyor.

Sabine, eski savaşçıları anımsatan çarpıcı bir elbise giyiyor: bordo satenden bir çarşafın üzerinde dövülmüş altın çelik bir korsaj, vücudunu bir kralın yatağından yuvarlanmış izlenimi veren kıvrımlarla sarıyor.

Onu görünce kalbim duracak gibi oluyor. Kahretsin, sadece güzelliğine bakmak için bile ölmeye değer.

Ama sonra fark ettim ki elbisesine iliştirilmiş bir çiçek yok. Dedi ki, *hayvanlarımın ve benim sizin arkanızda olduğumuzu belirtmek için elbiseme bir menekşe takacağım*.

Siktir, bir sorun var.

Sakin davranmaya çalışıyor ama bu mesafeden bile dudaklarının nasıl titrediğini görebiliyorum. Parmaklarını sıradan bir hareketle, tanrının öptüğü doğum lekesini örten süslü bir kristal takının üzerinde gezdiriyor. Sanki ayarlamaya çalışıyormuş hafifçe çekiştiriyor ama bana bir şey söylemeye çalıştığını anlamama yetecek kadar da niyetli.

Rian elini sahiplenerek onunkinin üzerine koyuyor, o da diğer elini bırakıyor.

Spiker devam ediyor, "Bugün, büyük arenamızın kumları, bizzat Hüküm Tanrısı Ölümsüz Meriç tarafından emredilen bir duruşmaya tanıklık ediyor. Kutsal Sonsuzluk için hazırlanın! On altı suçlu, kimin affedilmeye layık olduğunu belirlemek için savaşacak. Sadece bir kişi kurtulacak, ama o kim olacak? Adaleti kendi ellerine alan güzel fahişe mi? İyi huylu ikiz çiftlik çocukları mı? Zanaatkârlığıyla ünlü yaşlı demirci mi?"

Seyirci kalabalığı bağırıyor, "*Yalnız Kurt! Yalnız Kurt!*"

Spiker bu cevap için hazır. "Ah, evet, yoksa biralar eşliğinde anlatılan son masalın trajik kahramanı mı olacak? Yalnız Wolf Bowborn mu?" Herkes çılgına dönüyor ve ben on bin gözün sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Vale miğferim şakaklarımdan ter damlayana kadar ısıyor. Yine de tek bir bakış var. Kalbimi kırbaçlayabilecek o uçsuz bucaksız mavi gözler. ve hala daha fazlası için yalvarıyorum.

Spiker ellerini kaldırır. "Ah, ama Duren'in güzel vatandaşları, kahramanınız bir günahkâr! Bu adam söz verdiği geline göz dikerek Yüce Efendimize ihanet etti. Yüce Efendimiz merhametlidir; sevgili Leydi Sabine'i affetmiştir,

yakında Astagnon'un kraliçesi olacak. Ama gençliğinden beri yanında olan avcıyı affedebilecek mi? Kaçınız böyle bir günahı affedebilir?"

Tribünlerdeki uğultu, sanki kaderim en son sıcak bahismiş gibi yükselip alçalıyor. Spezian Anvil ve Rüzgar Cadısı bana bir adım daha yaklaşıyor. Evet, ilk hedefleri benim. Harika.

Korsanlar kendi aralarında alçak sesle fısıldaşıyor, bize bakıyorlar.

Spiker devam ediyor, "Bugünkü gösteri, Fae Kralı Ölümsüz Vale'nin Vale'nin son insan sevgilisinin ruhu için Ölümsüz Woudix ile tartıştığı Secos Çukuru hikayesinden esinlenmiştir. Kıskanç bir insan rakibi onu öldürüp Woudix'in yeraltı dünyasına gönderdiğinde, Vale Woudix'e onun geri dönmesi için bir savaşa meydan okumuştur. Fae'ler öldürülemediği için, diğerini Secos Çukuru'na, zamanın yüz yıl boyunca yok olduğu bir deliğe itenin kazanacağına karar verildi."

Tüm bu gösterişe gözlerimi deviriyorum.

Birbirimizi öldürmeye devam edemez miyiz?

"Ve gerçekten de," diye devam ediyor spiker, "Fae büyüğü bugün stadyumda yaşıyor! Sadece üç tanrısal öpüşlü dövüşçümüz yok, aynı zamanda Leydi Sabine de tanrısal öpüşlü varlığıyla bizi onurlandırıyor. Endişelerinizi duydum! Bu tribünlere en son geldiğinde, tanrı öpücüğü yeteneği bir kaplana hükmetmişti. Bu kez, bizi güvende tutmak için, eski Yüce Lordumuz Berolt Valvere, onun yeteneklerini engellemek için bir araç tasarladı. Kaplanlar yok! Kurtlar yok! Çekirge sürüleri yok! Tüm on altı cesur günahkârimiz gibi Yalnız Kurt da tek başına. Bu savaş onun sonu mu olacak, yoksa Kanatlı Leydi ve Yalnız Kurt efsanesini tarihimizin derinliklerine mi kazıyacak? Gözlerimizi kaderin beklediği arenaya çevirdiğimizde bunu sadece zaman gösterecek!"

Bekle, bu *da* ne? Berolt, Sabine'in vaftiz öpücüğünü mü engelledi? Bu yüzden mi mor giymedi?

Doğum lekesini kapatan o lanet kolye, bundan eminim. Berolt'un onun mükemmel tenine buruşuk bir parmak koyduğunu düşündükçe kaslarımın altında öfke dalgalanıyor. Eğer onu iğrenç deneylerinden biri gibi kurcalamaya cüret ederse, bu tribünlere tırmanır ve boğazına bir tırpan saplarım.

"Everlast yargılaması başlasın!"

Nabzım hâlâ Sabine için o kadar atıyor ki dövüşün başladığını haber veren davul seslerini zar zor duyuyorum. Savaşçıların yarısı hemen en seçkin silahlara koşar. İkiz çiftlik çocuklarının her biri ağır çift taraflı

Baltalar ve birbirlerini savunmaya hazır bir şekilde sırt sırta duruyorlar. Korsanlar, en zayıf savaşçılar olan fahişe ve yaşlı demirciye derhal koordineli bir saldırı düzenlemek için silahları tamamen bırakır.

Spezyalı Örs demir kaplamalı yumruğunu göğsüne indirmeden önce tek taraflı bir baltaya doğru adım atacak zamanı zar zor buluyorum.

Neyse ki, donanımları onu yavaşlatıyor ve beni doğruca çukura uçurmadan bir saniye önce eğilmeyi başarabiliyorum.

Bir kükremeyeyle etrafında dönerek Rüzgâr Cadısı'nın üzerine gelir, Cadı demir yumruğunun tüm darbesinden kaçır ama omzuna bir darbe alır ve kumun üzerine, tırpanın yanına fırlatılır. Onu kapar ve sapını dizinin üzerinde kırar.

Spezian Anvil hemen kenetleniyor ve bana dönüyor.

"Evet, anladım koca adam," diye mırıldandım, savunma geçerek. "Hâlâ tazeyken önce diğer tanrı öpücüğü almış dövüşçüleri hallet."

İki kolunu da ezici bir mengene gibi bana doğru savuruyor ama ben kendimi bir yuvarlanmaya atıyorum, sağ elim kuma değdiğinde acıdan kıvranıyor ve sonra sol elimle ulaşabildiğim tek silahı, otları zar zor kesebilecek kadar küçük bir baltayı tutuyorum.

Secde halindeki Rüzgâr Cadısı'nın etrafında dönerek ikimizle de aynı anda savaşmaya çalışıyor.

Bu onun ilk hatası.

Rüzgâr Cadısı ellerini kaldırıp rüzgârı çağırırken kum arenanın her yerinde ayak bileği derinliğinde yükseliyor. Rüzgâr bir girdap gibi stadyumdan aşağı doğru esiyor ve kumları toplayarak başımızın etrafını öyle bir bulutla kaplıyor ki yüzümün bir adım önünü bile göremiyorum.

Bir yandan, teşekkürler Rüzgar Cadısı. Kum fırtınası Spezian Anvil'in beni takip edemeyeceği anlamına geliyor. Ama Tanrı'nın öptüğü duyularım? Bana böyle bir avantaj sağlayanlar mı? Artık işe yaramaz. Hiçbir yönü bir adımdan fazla göremiyorum. Rüzgar işitme duyumu sağır ediyor ve tüm kokuları yok ediyor.

Bir tırpan bıçağı aniden kumu yarıyor, zar zor eğiliyorum ve sağımda bir yerde bir korsanın çılgınlığını duyuyorum.

Kum fırtınası diniyor -görünürlüğüm ve duyma yetim iyileşiyor- ama kum hâlâ gözlerimi ve burun deliklerimi tıkıyor. Gözlerimi kısarak, savaşçıların girişinin yakınında, kırık tırpan bıçağı göğsüne saplanmış ölü bir korsan seçiyorum.

Lanet Rüzgar Cadısı tırpanı *uçurup* onu bıçakladı. Kendime not: Uçan silahlar mümkün.

Rüzgâr Cadısı ayağa fırlar, kum fırtınasını çağırmak için harcadığı enerjiden dolayı zor nefes almaktadır. Kalabalık onu yuhalıyor; kum fırtınasının katliamın görünmesini engellemesinden hoşlanmamışlar.

Çukurdan gelen bir çığlık dikkatimi çekiyor. İkizlerle savaşırken yanlış adım atan bir korsanın düştüğünü görmek için tam zamanında bakıyorum.

Plan yapmak için zamanım yok; Spezian Anvil bana doğru ilerlerken, kalan altı korsan da zayıf düşmüş olan Rüzgâr Cadısı'na saldırıyor.

Sağ elim ağrıyor - yumruk atamazsam mahvolurum - ve elimde sadece minicik bir balta var. Spezyalı Anvil de Vale gibi giyinmiş ama kostümün hantal ahşap zırhından kurtulmuş; sanırım kendi güçlendirilmiş derisi yeterince zırh.

Yumruğunu kafama doğru savurmak için kaldırdığında, savunma pozisyonunda çömeliorum. Ancak yumruğu yerine ulaşmadan önce, yaşlı demirci elinde tırpanla arkadan saldırıyor. Kavisli bıçak Spezyalı'nın demir kaplamalı derisine sürtünürken metalden bir gıcırta geliyor.

Yaşlı adam neyi başaracağını sanıyor? Tanrı aşkına, onun yerine Hulk'un topuklarına saldırmalıydı.

Spezyalı demirciye doğru geriye doğru bir dirsek atarak onu çukura doğru savurur ama yaşlı adam çukura yuvarlanmadan önce kendini yakalar.

Kuzey tribünlerinin yakınındaki daha ağır bir baltayı almak için ordu yüzbaşı ile fahişenin arasına dalma fırsatını değerlendirmek üzereyim.

Ama demirci, Spezyalı Örs ona doğru yaklaşırken alçak sesle ve ısrarla fısıldar, "Yalnız Kurt - eğer işitmen hakkında söylenenler doğruysa, dinle! Spezyalı'nın zırhı demir alaşımlı, kılıçlar tarafından delinemez. Ama onu kemiklerine bağlayan pimler kalay. Zayıf bir metal, kolayca kırılabilir!"

Yaşlı demircinin yapmaya çalıştığı şey yüzüme bir tokat gibi çarptı - Spezyalı Örs'ün metal kaplamasını delmek değil, pimleri kırmak. Zırh olmadan, Spezyalı hâlâ Tanrı'nın öpücüğü gibi güçlü ama yenilmez değil.

Spezyalı Örs yaşlı demircinin yanında diz çöküp demir yumruğunu göğsüne indiriyor ama yaşlı adam soluna doğru yuvarlanıp kumun altında saklı tırpan bıçağını ortaya çıkarıyor.

Bir haykırıyla bıçağını Spezian'ın sırtındaki bir cıvataya vurarak onu bir mantar gibi patlatır. Spezian'ın sırt zırhının kenarı omzundan ayrılır ve altından kan sızan çiğ, parçalanmış eti ortaya çıkar.

Tanrılar aşkına, Spezyalı'nın derisi zırhın altında *yok gibi*. ", ihtiyar!"
Kumda koşuyorum, bir korsanın baltasından kaçıyorum.

Başıma doğru dönüyor. Demirci, dev onu yere fırlatmadan önce Spezian'ın sırt zırhındaki bir cıvatayı daha kurtarmayı başarıyor.

Spezyalı etli ellerini demircinin boynuna doladığında, vurmaya hazır küçük baltamı kaldırıyorum.

"Hayır!" Bağırıyorum.

Demircinin bulutlu gözleri, Spezyalı demircinin kafasını bir hamlede koparıp çukura fırlatmadan bir saniye önce benimkilerle buluşuyor.

Ben Spezian'ın sırtına çarparken seyircilerden gelen nefes sesleri etrafımıza kar gibi yağıyor.

Baltamın bıçağını sağ pazu zırhındaki bir cıvatanın altına sokup çıkarıyorum; artık kol parçasında sadece bir cıvata kalıyor.

Ayağa fırlıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni sırtına alıyor. Ağrıyan sağ kolumla tutunarak bacaklarımı beline doluyorum ve sağ pazu zırhındaki son cıvatayı söküyorum. Serbest kalan parça kuma düşüyor ve sağ üst kolu ortaya çıkıyor.

Parmaklarından kan akıyor.

Göz ucuyla diğer savaşçıların pozisyonlarını belli belirsiz fark ediyorum. İkizler başka bir korsanı öldürmüş ve korsan takımının geri kalanı da iki kadın savaşçıya saldırmak için geri çekilmiş.

Arenanın diğer ucunda, ordu yüzbaşısı ikizlerle kapışıyor. Taktiksel strateji konusunda iyi eğitilmiş, zeki bir piç. Onları birlikte yenemeyeceğini biliyor, bu yüzden üç metre öteden bir baltayı aralarına fırlatarak onları birbirinden ayırıyor. Birbirlerinin arkasını korumadıkları birkaç saniye içinde, Vale kostümünün miğferiyle en yakın olana saldırır ve metal boynuzları çocuğun göğsüne saplar.

Kardeşlerden biri düşer düşmez diğeri çılgınlık atarak kaptana doğru hamle yapar, ancak kaptan düşen kardeşin Woudix kostümünden demir bir kaburga koparır ve diğer kardeşi boynundan bıçaklar.

Baltayı Spezian'ın sırt zırhını tutan son cıvataya tekrar indiriyorum. Kendi dilinde küfrediyor ve tam cıvata serbest kalırken beni patlayıcı bir güçle itiyor. Sağ tarafım kuma çarpıyor, kırılan elimden çeneme kadar acı fişkırıyor.

Acıdan görüşüm bulanıklaşıyor.

Rüzgar Cadısı'nın korsanlardan birini temiz bir şekilde çukura düşüren bir fırtına çağırdığını belli belirsiz algılıyorum. Çılgınlıkları çok uzun sürdüğü için kalabalık inliyor - öldürücü bir düşüşle bir çivinin üzerine düşmemiş olmalı ve şimdi kanaması gerekiyor.

Sırtı ve bir kolu açıkta kalan ve oluk oluk kan sızan Spezyalı, kanı kumun üzerinde birikirken sendeleyerek dövüşten uzaklaşır.

Kimlerin kaldığını hızlıca hesapladım:

Spezian. Rüzgar Cadısı. Ordu yüzbaşısı. Fahişe. Ve dört korsan.

Tribündeki Sabine'i kontrol etmek için bir dakikamı ayırdım. Burada en çok onun tehlikede olduğunu bir an bile unutmadım. Bıçakların bana doğru geldiği kişi ben olsam bile, sayısız tehlike onun da karşısında. Berolt'un onu laboratuvarına izin veremem. Sadece onu o odadan uzak tutmak için bile olsa hayatta kalmalıyım.

Sanırım bu lanet hücumu geçme zamanı geldi demek oluyor.

Genç korsanlardan biriyle güreşen ve onu çukura itmeye çalışan fahişeye odaklanıyorum. Kadın pençeliyor ve ısıyor ama adam hâlâ ondan 30 kilo daha kaslı.

Birkaç hızlı adımla aramızdaki boşluğu kapatıyor, korsanı üstünden çekip alıyor, Woudix kostümünün ensesinden ve pantolonunun arka bandından kavıyor ve onu kafa üstü çukura fırlatıyorum.

Çılgılığı bir susturucuyla sona eriyor.

Bir balta kafama doğru uçarken yolumdan çekilmek için sadece bir iç çekişim var. Hemen arkasından ordu yüzbaşısı bana doğru hamle yapıyor ve kostümümün ahşap kalkan zırhının arasından yan tarafıma bir yumruk atıyor. İki büküm oldum, nefesim kesildi. Kendi Vale kalkanlarından birini söküyor ve sert kenarını sağ eklemlerime çarpıyor.

Kör edici bir acı içimi parçalıyor. *Fuuuuck*. Eldivenim takılıyken, kırık eklemlerimi bilmesine imkân yoktu - Jocki ona söylemediyse tabii.

Sanki bu iş bittiğinde Jocki'yi bitirmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

Kalabalık yuh alıyor ve "Yalnız Kurt!" sesleri yeniden yükselmeye başlıyor. Kahretsin, adımı on bin kişinin dudaklarında duymanın motive edici bir yanı yok mu? Gücümü toplayarak ordu yüzbaşısını belinden yakalamak için ayağa fırlıyorum.

"Zırhını çıkarmamalydın." Sırtarak miğferimi çıkardım ve boynuzları onun korunmasız göğsüne sapladım.

Fikir için teşekkürler, piç kurusu.

Ayak sesleri arkamdan hızla geliyor ve bir sonraki anda fahişe beni arkamdan itiyor. Ama kumdaki ayak seslerini bir mil öteden duydum ve kendimi onun ağırlığına karşı destekledim. Onu yakalamak için döndüğümde, ani bir rüzgâr etrafımızda dönmeye başladı. Fahişenin uzun Woudix pelerini boynuna dolandı. Gergin bir şekilde çekiliyor ve o da tıkanıyor. Kumaşı işe yaramaz bir şekilde yırtarken gözleri yerinden fırlıyor.

Korsanın düşen tırpanlarından birini kaparak geri çekiliyorum.

Rüzgâr, fahişenin güzel yüzü pancar gibi kızarana ve kumun üzerine yığılana kadar bezi daha sıkı çeker.

Öldü.

Tırpanı Rüzgâr Cadısı'na doğru kaldırıyorum ama o koruyucu elini başının üzerine kaldırıyor. "Bekle, Yalnız Kurt! Bir ateşkes. Sen ve ben, o Spezyalı piçin işini bitireceğiz. Sonra, sen bana karşı."

Ateşkes mi? *Hanımefendi, ben ateşkes yapmam*, demek istiyorum. Ama haklı. Sadece biz üç tanrı öpücüğü savaşı ve üç korsan kaldık. Korsanlar kolay olacak ama Spezyalı Örs, zırhının sadece yarısıyla bile ikimize de denk.

Tırpanımı yanıma dayıyorum ve kalkmasına yardım etmesi için ona sağlam elimi uzatıyorum. Yan tarafıma sıkıca tutturulmuş sağ elime merakla

bakıyor. "Sanırım sırrım açığa çıktı," diye mırıldanıyorum, kırılmış elimi kaldırarak

El. "En sevdiğim yumruğum olmadan bir dövüşçü olarak pek işe yaramam." "Sağ tarafını arkamda tut, seni koruyacağım."

Bir kaşımı kaldırıp başımı sallıyorum.

Çukurun uzak tarafında, kalan üç korsan sonunda birbirlerine karşı cephe almışlardır. Biri dengesini kaybediyor ve çukura yuvarlanıyor. Kalan ikisi çift taraflı bir baltayla uğraşırken, Rüzgâr Cadısı ve ben Spezian'la yüzleşiyoruz.

"Deri zırhındaki cıvatalar savunmasız," diye mırıldanıyorum sessizce. "Hepsini , onu kesmemize bile gerek kalmaz. Kan kaybından ölecek. Zaten yolu yarıladi."

Ağzı acımasız bir çizgi oluşturuyor. "Öyleyse, kanamasını izleyelim."

Başımı sallıyorum ve üçe kadar sayınca iki taraftan saldırıyoruz. Ben sol tarafımı tercih ediyorum, kostümümün ön kalkınasını açıkta kalan sağ omzuna vurmak için koçbaşı olarak kullanıyorum.

Beni inanılmaz bir güçle itmeyi başarıyor ve kışımı kuma çarpıyor ama bu Rüzgar Cadısı'na kostümünün kaburga şeklindeki metal parçalarından birini koparıp göğüs zırhı ile

deri. Ağırlığını zırha vererek zırhı derisinden ayırırken bir cıvata kırılıyor.

Kahretsin, bunu neden düşünemedim? Cıvataları teker teker çok daha kolay.

Bir saniye içinde ayağa kalktım ve sol elimle devin sırtındaki çiğ, sızan ete bir yumruk attım. Kükreyerek bir dizinin üzerine çöküyor ve Rüzgâr Cadısı'nın çenesine bir yumruk indirerek onu yere seriyor.

Acı içinde kıvranarak bir topun içine yuvarlanıyor.

Uzaktan birinin çığlıkları yankılanıyor, bir korsan daha vuruldu.

Rüzgâr Cadısı'nın kullandığı yassı metal parçayı söküp göğüs kafesi ile demir kaplama arasındaki dikişe sıkıştırıyorum. Devasa yumruğu kalçama çarpıp kemiğime kadar yankılanıyor ama metal kaburgaya sıkıca tutunuyorum, sol ayağımı omzuna dayıyorum ve ağırlığımı geriye doğru eğilmek için kullanıyorum.

Metal bir ön göğüs zırhı parçalandı.

Çığlığı tüm stadyumu geçici olarak susturacak kadar yüksek. Birkaç saniyeliğine, tepemde kanatlarını rüzgâra karşı hışkırdatan şahinlerin döndüğünü duyabileceğim kadar sessiz.

Dizlerinin altında kalın bir kan birikintisi oluşur. Gözleri parlıyor. Yüzünü kuma çarpmadan önce Spezyan dilinde bir dua mırıldanıyor.

Stadyum kalabalığının ani heyecan kükremesiyle sarsılıyor. Nefes nefese kendimi ayağa kaldırıyorum. Rüzgâr Cadısı hâlâ inliyor, kendini dört ayak üstüne atmaya çalışıyor. İkizlerden birine ait olan düşmüş bir baltayı alıyorum, Rüzgâr Cadısı'nın üzerinden geçiyorum ve son korsana yaklaşıyorum.

Sağ kulağından kan akıyor. Woudix pelerini gitmiş, metal kaburga zırhı parçalarının yarısı kopmuş. Göz bandı boynunda sallanıyor.

Bir tırpan savuruyor ama kostümümün arka kalkaniyle kolayca engelliyorum, kavisli bıçağın tahtaya saplanmasına izin veriyorum, sonra diğer yöne doğru tork yaparak silahı elinden çekip alıyorum. Yalvarırcasına kollarını kaldırıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Buradan sadece birimiz çıkacağız ve bana ihtiyacı olan biri var."

Balta sadece sol elimle kullanamayacağım kadar ağır, bu yüzden onun yerine göğsüne bir tekme atıyorum ve çukura doğru geriye düşerken kollarını savurmasına neden oluyorum, burada mide bulandırıcı bir gümbürtüyle bir çivinin üzerine düşüyor.

Şimdi sadece ben ve Rüzgar Cadısı varız.

Gözlerimi kapatarak kalabalığın içinde Sabine'i arıyorum. Ayağa kalkmış, endişeyle parmaklığın kenarına yaslanmış, Rian da yanında. Hakkını vermek gerekirse, gerçekten endişeli görünüyor. Beni buraya *onun* koyduğu düşünülürse, bu çok hoş.

Sabine bir elini boğazına götürüyor, parmakları kilitli kolyesini endişeyle çekiştiriyor.

"Senin için bin adamla savaşacağımı söylemiştim, küçük menekşe," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "On beş sadece başlangıç."

Daha ben dönmeden dizlerimin etrafında kumlar uçuşmaya başlıyor. Birkaç fırtına daha ve kum tüm vücudumu sarıyor, aynı anda hem kör ediyor hem de sağır ediyor.

Yine de bu sefer Rüzgâr Cadısı'nın güçlerine karşı hazırlıklıyım. Düşmüş bir ikizden bir Woudix pelerini koparıp burnuma ve ağzıma sarıyorum, sadece gözlerim için küçük bir boşluk bırakıyorum.

Tanrı vergisi duyularımı kullanamıyorum ama en azından nefes alabiliyorum.

Kum fırtınasının derinliklerinde bir yerden, rüzgârın sürüklediği bir tırpan bıçağı fırlıyor ama bunu bekliyordum. Rüzgâr Cadısı'nın dövüşünü gördüm, taktiklerini biliyorum.

Başka bir fırtınada aniden bir balta bana doğru uçuyor ama bunu hızlı reflekslerle yakalıyorum. Önceki kum fırtınasından biliyorum ki bunu uzun süre devam ettiremez, bu yüzden sadece onu yormam gerekiyor.

Düşen fahişeden ve bir korsandan daha fazla Woudix pelerini bulana kadar arenanın zeminini araştırıyorum, sonra onları tuzak olarak dönen rüzgâra fırlatıyorum. Rüzgâr Cadısı'nın silahları rüzgârda uçarak yünlü giysileri yere seriyor.

Karnımın üstüne çöküyorum, yere sarılıyorum ve yemlerin benim yerime işimi yapmasına izin veriyorum. Rüzgarın dinmesi uzun sürmedi. Hızını kaybediyor. Ama bu sefer tüm fırtınayı bir anda dindirmek yerine, rüzgârı ikimizin etrafında bir duvar oluşturacak şekilde dolaştırıyor.

"Sadece birimiz, Yalnız Kurt!" Tribünleri işaret ederken kan kusuyor. "Ama onlar? Onlar izleyemeyecek."

Başımı salladım.

Düşmüş bir Vale kaskını kapıp ona saldırmaya hazırlandım ama bir çığlık atarak son enerjisini topladı ve ayaklarımı yerden kesen bir rüzgâr estirdi.

Hiçbir şeyi tırmalamadan 20 fit havaya uçuyorum. Korkunç bir saniye boyunca orada asılı kaldım-

Ve sonra beni bıraktı.

Serbest düşüyorum, çırpınıyorum ama tutunacak bir şey yok. Sırtım, ciğerlerimdeki havayı boşaltmaya yetecek bir güçle kuma çarpıyor.

Rüzgar Cadısı tırpanını havaya kaldırmış bekliyor. İşte bu kadar. Yoldan çekilemeyeceğim kadar hızlı oluyor. Her an o bıçak boynuma inebilir.

Sabine, çok özür dilerim. Denedim.

Rüzgâr Cadısı tırpanı indirmeye hazırlanırken, gözleri aniden tüm akları görece kadar büyür. Ağzının kenarlarında pembemsi köpük benekleri oluşur. Vücudu titreyerek tırpanın elinden kaymasına ve işe yaramaz bir şekilde yere düşmesine neden olur.

Bir anda, savaşıma hazır bir şekilde yana yuvarlandım. Kaburgalarım ağrıyor. Ciğerlerim hâlâ aç. Ama Rüzgâr Cadısı saldırmıyor.

Kalbini tutuyor, dizlerinin üstüne çöküyor, sonra da yüzüstü kuma kapaklanıyor. Bir saniyeliğine kıpırdamıyorum, bunun bir numara olma ihtimaline karşı kaslarım hala gergin.

Dönen kum inceliyor - bizi kalabalıktan saklayan duvar her an yıkılabilir.

Nabzına bakmak için çabaladım. Gittikçe azalıyor. Dudakları mavi. Gözleri donmuş bir göl gibi cam gibi.

Minicik bir örümcek -sadece gözlerimin yakalayabileceği kadar küçük- Woudix kostümünün altından çıkıyor ve kumun içine tünel açıyor. Bu bir arrowwood örümceği. Bir ısırtığı ölümcül.

Anlayış bana çarpıyor.

Sabine. Bunu o yaptı. Hayatımı kurtardı. Nasıl olduğunu bilmiyorum, Berolt onun vaftiz öpücüğünü engelliyor. Ama hayatımda hiç olmadığı kadar eminim.

Rüzgâr kesilmeye devam ederken, hızlı düşünüyorum. Sabine'i korumak zorundayım. Valveres bunu onun yaptığını bilmemeli. Bu yüzden baltayı Rüzgâr Cadısı'nın kaburgalarının ortasına indiriyorum ki kimse onun benim kılıcımla ölmediğini bilmesin.

Kum fırtınası nihayet durarak beni ayakta kalan son dövüşçü olarak ortaya çıkarıyor ve on bin seyirci ayağa fırlayarak kulaklarıma anlamsızca çarpana kadar adımı haykırıyor.

"İşte zaferiniz!" diye bağırıyor spiker konisinin içinden. "Duren'in Yalnız Kurt'u günahlarından arındı!"

Sağır edici kalabalığa bakarken ellerim ağrıyor. Kaburgalarım da. Ciğerlerim gıcırıyor. Duyu organlarım bir ateş böceği gibi yanıp sönüyor.

sağır edici bir gürültü. Daha fazla şahinin tepemde dönmesini belli belirsiz izliyorum. Yoksa onlar akbaba mı? Tanrılar adına, *yüzlercesi* olmalı.

Ne, bütün bu kan onları çekiyor mu?

Altın Nöbetçiler arenaya girerek beni geniş bir daire şeklinde çevreliyor. Tuzak kapısının dişlileri, aşağıdaki katliamı gizlemek için yükselene kadar vınıyor. Stadyum hizmetkârları çoktan ölü savaşçıları taşıırken, birçoğu da kanlı kumu taramak için tırmıklarla içeri dalıyor.

Rian koridoru terk eder: duygularını dizginleyemeyerek doğrudan Ölümsüz Kutu parmaklıklarının üzerinden atlar, soluk soluğa kalan kalabalığın arasından geçer ve aynı başarıyı alt bariyerde de tekrarlayarak kumun içine düşer.

Arena zemininde güçlü adımlarla ilerliyor, yüzü son derece ifadesiz ve bir an için diğer on beş dövüşçünün başaramadığı işi bitirmek için bıçak çekmek üzere olduğundan emin oluyorum.

İki adım önümde durdu.

Ağzım kurudu. Silahsızım, olabilir.

"Wolf Bowborn, seni sert piç." Birden kollarını kostümümün kan lekeli parçalarına doluyor ve beni zaten ağrıyan ciğerlerimdeki havayı çekecek kadar sert bir şekilde kucaklıyor. "Kazanacağını biliyordum!"

Çenem açıldı, nutkum tutuldu. Çok kan kaybettim. Çürük olabileceğini bile bilmediğim yerlerimde çürükler var.

Rian elini ensemeleştiriyor ve kulağıma heyecan dolu bir sesle şöyle diyor: "Her şey affedildi. Günahlarınız kanla yıkandı. Bir kez daha kardeşiz, değil mi? Ama Kurt?" Sesi çatlıyor. "Bir daha kalbimi kırma."

Omzumu sıkıyor. Başımı salladığımı, sersemlediğimi hissediyorum ama belki de sadece sarsıntıdandır.

Ana giriş açılır ve Sabine, askerler tarafından kuşatılmış bir halde endişeli adımlarla dışarı çıkar. Gözleri gümüş paralar gibi kocaman. O da benim gibi nefessiz kalmış gibi görünüyor, sanki kendi savaşındaymış gibi.

Gözlerim Berolt'un ona zarar verip vermediğini anlamak için çaresizce her santimini inceliyor ama görebildiğim kadarıyla -ki bu elbise *çok şey* gösteriyor- şafak gibi mükemmel.

Beni kucaklamadan durdu, bir yumruyu yuttu. Gözleri sinirli bir şekilde Rian ve benim aramda gidip geliyor.

Ondan neredeyse hiç duymadığım resmi bir sesle, "Wolf Bowborn. Zaferinizi selamlıyorum."

Onun ses tonuna uymaya çalışarak başımı sallarken çenem sıkılıyor. "Leydim. Affetmenizi umamam."

"Ama yine de sende var." Sözleri yapmacık, resmi, sanki bir senaryodan okuyormuşuz gibi.

Rian kalabalığa bakar ve Sabine'nin elini sağına, benim de soluna alarak, "Her şey affedildi!" diye bağırır.

Gözyaşları seyircilerin yüzlerinden aşağı akıyor. Çocuklar ebeveynlerinin bacaklarına sarılıyor ve genç kızlar lale çiçeklerini arenanın zeminine fırlatıyor.

Spiker çiçeklerden birini yakalar ve külahını kaldırırken kalbine bastırır. "İhanet. Utanç. Ölüm. Ve sonunda, bağışlanma. Kanatlı Leydi ve Yalnız Kurt'un hikayesi ne güzel bir sonla bitiyor! Fae'lerin kendilerine yakışan bir son! Utanç içindeki avcımız en büyük avını yakaladı: geleceğin kral ve kraliçesinden bir afl!"

Midem bulanıyor. Acı dalgalar halinde bana çarpıyor. Sabine omzunun üzerinden bana bakıyor, bakışları bir güve kadar kısa ve narin. Keşke halk gerçek hikâyeyi bilseydi.

Affedilmeyi ben kazanmadım, o benim için öldürdü.

"Önümde eğil, Kurt Bowborn." Rian kılıcını çeker. "Ve Altın Nöbetçiler arasındaki yerini geri al."

Tek dizimin üzerine çöküyorum ama başımı eğdiğimde üzerime bir gölge düşüyor. Hava tuhaf bir kokuya bürünüyor. Eski demir. Vebanın sülfürü. Siyah kiraz gibi ekşi bir şey. Sıcaklık aniden düşüyor - duyularım yine mi çıldırıyor?

Ancak bu kez Sabine de üşümüş gibi kollarına sarılır.

Gölge arenanın üzerine yayılırken, seyircilerin coşkusu yerini şaşkınlık çılgınlıklarına bırakır.

"Bunlar da ne? Şahinler mi?" Rian kaşlarını gökyüzüne doğru çatar.

Binlerce kuş -gökyüzünün yarısını kapatacak kadar çok- fırtına bulutları kadar yoğun bir şekilde üşüşüyor.

Midemin çukuruna bir kaya parçası batıyor.

"Şahin değil," diye mırıldanıyorum, görüşümü kuşların dış hatlarına odaklayarak. "Starleonlar."

Daha çok plaguewings olarak bilinir.

Çılgınlıklar stadyumda çınlıyor. Kuşlar tüylerini titrettiklerinde kanatlarından toz yağıyor: ölümcül olmasaydı güzel olabilecek, parıldayan çok renkli bir toz.

Dövüşçülerin girişinin önünde duran Jocki, tozla ilk ıslananlardan biri. Sanki sivrisineklerin saldırısına uğramış gibi çığlık atarak yüzünü silkeliyor. Saniyeler içinde gözlerinden ve burnundan kan akar. Yüzüstü kuma yığılır. Öldü.

Vay anasını.

Onu kendim öldüremediğim için üzgünüm.

Daha fazla çığlık kulaklarımı tırmalıyor. İnsanlar stadyum boyunca düşüyor. Kan ağlıyorlar. Kaçmak için panik içinde birbirlerine çarpıyorlar. Ölümsüzler Locası'ndaki üst sınıf seyirciler de kurtulmuş değil; Leydi Solvig korkuluklara yığılıyor, çığlık atarken kulaklarından kanlar fışkırıyor, sonra baş aşağı yan tarafa devriliyor.

Kafatası parçalanırken bir çatırtı duyulur.

Bu lanet olası bir kan banyosu. Ama ensemdede bir kaşıntı var. Kızıl Kilise'nin tek bir rahibi bile düşmedi. Hepsi dimdik ayakta, korkusuzca. Yas maskeleri yüzünden mi? Onları veba tozundan mı koruyor?

Ben izlerken, bellerinden sarkan kılıçları ve kukuletalarının altındaki beyaz-sarı saçları ortaya çıkarmak için ağır kızıl cüppelerini çıkarmaya başlıyorlar.

Onlar rahip değil.

Onlar lanet olası Volkish akıncıları.

Şaşkın spiker sükunet çağrısı yapmak için külahını kaldırır, ancak veba tozu üzerine düşer ve ezilmiş bir lale gibi solar. Külahı davullardan birinin üzerine düşer ve gök gürültüsü gibi bir yankı çıkarır.

Veba tozu dalgası üzerimize doğru gelirken her şey saniyeler içinde oluyor. Rian kılıcını çekti. "Lanet olsun! Bu da ne böyle?"

"Volkany. Bu Volkany." Kılıcı elinden tekmeleyip alıyorum, onu ve Sabine'i iki yanımdan kucaklıyorum, sonra veba tozu yağmuru bize ulaştığında uçümüzün kafasına bir Woudix pelerini geçiriyorum.

MADDE 25

\$ABINE

B Asten sol elini belime doluyor ve üçümüz körlemesine savaşçıların girişine doğru ilerlerken beni boğucu pelerinin altına çekiyor. Terbiyenin canı cehenneme, bu bir Starleon saldırısı.

Artık kimse bana dokunduğu için onu yargılayamaz. Rian sağ kolunu diğer taraftan bana doluyor.

İkisi benim kitap ayracım. Biri kılıcım.

Biri benim kalkanım.

Kum ayaklarımızın altında tuğlaya dönüştüğünde, Basten nihayet pelerini serbest bırakıyor ve üçümüz de nefes nefese kalıyoruz. Tuğla kemerin altında sığınakta, düşen veba tozundan güvendeyiz. Arenadaki birkaç asker Basten'in izinden giderek yüzlerini Woudix pelerinleriyle ya da Everlast'tan devşirdikleri Vale kalkanlarıyla kapatıyor ama daha şimdiden ölü askerler kan gölüne dönmüş kumu kirletiyor.

Tribünlerde halkın büyük bir kısmı sığınmış ya da yüzlerini kapatmış durumda, ancak şaşırtıcı sayıda ölü koltuklara yığılmış durumda.

Maskeli akıncılar hayatta kalanlara metodik bir şekilde saldırarak arenanın zeminine doğru ilerliyor.

Bize doğru.

"Veba tozu yalnızca havadayken solunduğunda ölümcüldür," diye bağıyor Rian toplananlara. "Bir kez yere indiğinde zararsızdırYalnızca

insanlar, hayvanlar değil. Dolayısıyla, kaplan kafeslerine inebilen varsa, şimdi onları serbest bırakmak için iyi bir zaman olabilir."

Ancak askerlerin hiçbirini kıpırdamıyor; çünkü bunu yapmak veba tozuna geri dönmek anlamına geliyor.

"Suri." Boğazım o kadar kuru ki isim zar zor . "Ve Ferra.

Ölümsüzler Locası'ndalar. Brigit de tribünlerde bir yerdeydi-" "Folke'un onları güvenli bir yere götürdüğünden eminim." Basten gözlerini benimkilere kilitledi. Sol eli

Eli seğiriyor, neredeyse uzanacak, ama Rian'a bakıp kendini tutuyor. "Sağ salım misin?"

"Veba tozu bana dokunmadı."

"Öyle demek istemedim-" Kendini durduruyor. Bakışları tanrının öptüğü doğum lekemi örten kristal kolyeye düşüyor. Tekrar Rian'a bakıyor, o da yarım düzine askerle acilen konuşuyor ve baskıncıları aramaları için onlara emir veriyor.

Basten yaklaşıp ve sessizce "Lord Berolt sana ne yaptı?" diye sorar.

Gözlerindeki karanlık bakış tüylerimi ürpertiyor; bir grup Volk akıncısını katletmeden önceki bakışıyla aynı.

"Hiçbir şey." Ben de ona istediğim gibi dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sadece bu tasma. Güçlerimi engelliyor."

"Ama *o* zaman *örümcek* nasıl?" diye sorar.

Dar korsajımı çekiştiriyorum ama altın demirden dövüldüğü için ipek bir elbise gibi ayarlanamıyor. Fısıldıyorum, "Örümcekler konuşmaz, şarkı söyler. Örümceklerin şarkısının benim vaftiz öpücüğümle hiçbir ilgisi yok. Bu sadece doğanın dili. Berolt güçlerimi engellediğinde, yine de onlara şarkı söyleyebildim - biri yanıt verdi."

Basten başka bir şey söylemiyor ama ben onun minnettarlığını titreyen gözlerinden okuyabiliyorum. Rian aniden bileğimden tutup beni bir çift askere doğru çekiyor.

"Siz ikiniz. O lanet olası akıncılar bize ulaşmadan Leydi Sabine'i güvenli bir yere götürün. Onu üstü kapalı bir arabaya bindirin ve Sorsha Konağı'na geri götürün. Kapısına yirmi muhafız yerleştirilmesini istiyorum."

"Hayır, bekle!" Bileğimi Rian'ın elinden çekip alıyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Parmaklarım Lord Berolt'un vaftiz öpücüğümü örten yakasını pençeliyor. "Rian, yardım edebilirim. İzin ver kaplanı kontrol ettiğim gibi starleonları da kontrol etmeye çalışayım."

"Sabine, bu neredeyse seni öldürüyordu," diye tartışıyor. "Şu anda yüzlerce insan ölüyor!"

Bu lanet tasma, ulaşamayacağım bir yere, arkaya takılıp kilitlenecek şekilde tasarlanmış. Ben altın zincirleri çekiştirirken, Basten yakındaki düşmüş bir askerden bir bıçak çıkarıyor ve kabzasını kilitli tokayı açmak için kullanıyor.

Serbest kalıyor.

"Çıkar şunu!" diye bağıyorum. Basten tasmayı bir zehirmiş gibi çıkarmama yardım ediyor ve tıngırdayan mücevherleri cebine tikiştiriyor.

Sonunda ondan kurtuldum ve kemerin kenarına doğru koştum. Tepemdeki yıldız kuşları hâlâ tüylerini çırpıyor ve zehirli tozlarını bırakıyorlar.

Tribünlerde, burunlarına ve ağızlarına bez bağlamış düzinelerce Altın Nöbetçi maskeli akıncılara karşı savaşıyor. Tepede, kuşlar doğal olamayacak kadar senkronize bir şekilde bir kasırga gibi dönüyor.

Birisi starleonları bunun için eğitmiş.

Konsantre olmaya çalışarak birkaç nefes çekiyorum. Dikkatimi sürüye odaklıyorum ve kesin bir şekilde emrediyorum, ***Bu gökyüzünü terk edin.***

Kuşların sesleri zihnimin su birikintilerine çarpan taşlar gibi bana geri dönüyor, ama hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor.

Senin gibi değil. . .

. . . .rüzgarda . . .

4ray, 4ray, 4ray

.. KIZI ..

Sonuncusu beni o kadar güçlü sarsıyor ki tökezliyorum ve kendimi kemerin tuğla duvarına sıkıştırıyorum. Havadaki garip bir uğultu dizlerimi titretiyor. Burnumun altındaki nemi hissettiğimde parmaklarım kanla doluyor.

"Sabine?" Basten bir anda yanımda belirdi.

"Kuşlar," diye başladım. "Bir sorun var. Sanki beni duyuyorlar ama önlerinde bir engel var."

Kararlıyım, tekrar gökyüzüne bakıyorum. Kaplana sahiptim: derinlerde, gömülü bir parçam bunu nasıl yapacağımı biliyordu ve o parçam hâlâ içimde.

Ayaklarımı destekleyerek, tüm irademi tek bir kelimeyi haykırmaya harcıyorum: ***Gidin!***

Starleon sürüsü sağır edici gaklamalar çıkarıyor, dönüp duruyorlar, emrimi görmezden geliyorlar.

Duruşumu açarak başka bir şey deniyorum: ***Kho sana emrediyor mu?***

Cevaplar zihnime dolu gibi saldırıyor:

onu

o

bir

akraba4

Mide bulantısı beni yere yığılmama neden olacak kadar sert bir şekilde kavıyor. Tuğla duvara yaslanıyorum, pürüzlü yüzeyinden gelen acı ısırdığı beni yere sabitliyor.

"Rachillon." Elimi yanan Godkiss doğum lekeme bastırıyorum. "Bu Rachillon. Onlara komuta ediyor."

Rian ve Basten dehşet dolu bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Altın pençeleri eğitiyorlar," diye mırıldanıyor Rian nefesinin altında. "Neden starleonlar değil?"

Alnımdan terler boşanıyor. Başım dönüyor, dengemi kaybediyorum. Bir Volk akıncısı arenanın kumlarına atlıyor ve Rian, aramızda düzinelerce Altın Nöbetçi olmasına rağmen kılıcını çekiyor.

"Git." Rian beni çıkışa doğru itiyor. "Sabine, Tanrı aşkına-"

VAL-VER-E

Ses kulaklarımın arasında bir gök gürültüsü gibi çarpıyor ve ellerimi kafa derimin iki yanına sıkıştırıyorum.

Rian ve Basten'in arasından sıyrılıp gökyüzüne bakıyorum, kuşlar yerlerini değiştirmişler. Kuşlar üst üste binip birbirlerinden uzaklaştıkça, bulutların arasında korkunç bir suret beliriyor.

Kemerin altındaki askerler kanatlı yaratıklardan oluşan yüze bakakalıyor. Gökyüzü, Deli Kral'ın gölgeler ve tüylerle işlenmiş uğursuz yüzü için bir tuvale dönüşürken yavaş yavaş kaynayan dehşeti izliyorum. Gözleri toplanmış kuşların karanlık havuzları. Ağzı kuşların kanat çırpışlarıyla değişiyor.

Kral Rachillon'un sessiz bakışları derimin altında gezinirken titremekten kendimi alamıyorum. Bu hayırsever bir hükümdar değil; bu karanlığın habercisi, mesajı tehditlerle örülü ve ben bu dehşet verici manzaradan başka bir yere bakamadan öylece duruyorum.

Babamın yüzünden.

Sürü hafifçe kayar ve grotesk ağız hareket eder.

VAL-VER-E, karanlık bir ses yine zihnimde gürlüyor. Kuşlar benimle topluca konuşuyor ama yine de *onlar* aracılığıyla başka bir şey konuşuyor.

ANLAŞMAMIZ SİZİ MEMNUN EDİYOR MU, VALVERE?

Tırnaklarım Rian'ın koluna kan çekecek kadar sert batıyor. "Rachillon seninle konuşuyor. Kuşlarla vaftiz öpücüğüm aracılığıyla iletişim kuruyor."

Rian'ın yüzü solgun ama gözleri cesaretle parlıyor. "Peki ya mesajı?"

"Anlaşmayla ilgili bir şey mi söyledi?"

Rian'ın yüzü hemen kapanıyor. Çenesinde bir kas sıçrarken bir elini kılıcının kabzasına dayıyor. "Anlaşma mı? Ne demek istiyor?"

Ses kafamın içinde kükrüyor, öyle talepkâr ki nefesimi kesiyor.

HEARKEN, GÜNEY KIYISI KRALLIĞI. SEÇİLMİŞ AKAKEN. TAPINAK ANEK'İ KEAVES EDİYOR. ESKİ BAĞLAR YENİDEN GÜÇLENİYOR. VOLKANY'NİN BAĞLILIĞI ASIRLIK PAKETLERE, EŞLEŞTİRİLMEMİŞ BİR POKER TORUNUNA DAYANIYOR. DİKKAT EDİN, ASTAGNON HALKI: DİRENİŞİNİZİN ÇIĞLIĞI, ACIMASIZ GELGİT KARŞISINDA SÜZÜLEN BİR GÖLGEDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR. DUVAK İNERKEN, ÇAĞRIYA KULAK VERİN. ŞEYTANIN YOLUNDA BİR SAP OLARAK DURACAK MISINIZ, YOKSA KAÇINILMAZ DAVAYA TESLİM Mİ OLACAKSINIZ?

Şifreli uyarıların kabaca bir çevirisini yaparken sersemlememek için kemeri kavıyorum.

"Astagnon halkını yaklaşan savaşa karşı uyarıyor. Uyanan tanrılar. Tanrıların eski bir anlaşmanın parçası olarak Volkany'nin yanında yer alacağını ve Astagnon'un sadakat yemini etmesi ya da onların gazabıyla yüzleşmesi gerektiğini söylüyor-"

Ses, gürleyen gücünden kulaklarımın arasında ani, uğursuz bir fısıltıya dönüşüyor.

Seni buldum, kızım. Seni hep buluyorum. Yakında benimle olacaksın.

Dizlerimin bağı çözülmek üzere. Nöbetçiler tribünlerde Volk akıncılarıyla çarpışırken kılıçlar şakırdıyor. Gökyüzünden hâlâ veba tozu yağıyor.

Etrafımdaki her şey ölüyor.

"Ben." Sesim kısık, zar zor duyuluyor. "Şu anda benden bahsediyor. O beni buldu. Sanırım akıncılar benim için buradalar."

"Kahretsin, Rian!" Basten'ın laneti havayı yırtıyor. "Bunu tahmin etmemiş miydim? Tam da söylediğim gibi onun için geliyor. Konu kız olunca acımasızlaşıyor!"

Rian'ın maskesi bir santim kayar ve bir anlık belirsizlik ortaya çıkar. Ama kalkanı hemen geri çekilir. "Sabine benim kraliçem olacak, Volkany'nin onu almasına izin verirsem lanetleneceğim."

Kılıcını çekiyor.

"Ne yapacaksın, vebayı mı keseceksin?" Basten kükrer. "Birkaç düzine akıncıyla başlayacağım," diye takılır Rian.

Babamın sözleri zihnimde yankılanırken nefesim kesiliyor, göğsümü bir mengene kavıyor. Her hece akıl sağlığıma indirilmiş bir çekiç. Hiçbir insan

Rachillon'un yaptığı gibi starleonlar aracılığıyla konuşma gücüne sahip değil - tanrıların kendileri yardım teklif etmediği sürece.

Peki, bu doğru mu? Tanrılar çoktan uyandı mı? Ona yardım mı ediyorlar?

Bir asker arenadan topallayarak geliyor, ter ve kan içinde. Koruyucu bezi çenesinin üzerinden indirdiğinde Folke'yi tanıyorum. Kırılan saçları kumla tozlanmış. Sol şakağında kötü bir sıyrık var.

"Lord Rian. Kurt." Zor nefes alıyor. "Çok fazla akıncı var. Başta sayıca üstündük ama plaguewingler çok fazla askerimizi öldürdü. Geri çekilmeliyiz."

"Geri çekilmek mi?" Rian öfkeden kudurur. "Kelimenin anlamını biliyor gibi mi görünüyorum?"

Çılgına dönmüş bir halde elimi Folke'nin koluna koydum ve ısrarla sordum: "Kutuda Suri ve Ferra'yı gördün mü?"

Gömleğinin koluna öksürürken başını sallıyor. "Maximan onları bir dolaba soktu sanırım, şimdilik güvendeler ama orada sıkışıp kaldılar."

Düşüncelerim dönüyor, arkadaşlarım için duyduğum korku kendi kişisel, karanlık endişelerimle iç içe geçiyor. Harekete geçme dürtüsüyle boğulmuş durumdayım ama nasıl? Çaresizlik hissi boğucu, beni boğmakla tehdit eden amansız bir ağırlık.

"Emirleriniz, lordum?" Folke Rian'a soruyor. Savaşçıların girişinde bizimle birlikte yarım düzine asker kalıyor. Tahmin etmem gerekirse, tüm arenada hayatta kalan belki üç düzine asker olduğunu söyleyebilirim. Tamamen umutsuz hissediyorum, azgın bir gelgiti durdurmak için tek bir tuğla.

Bu şekilde bitmesine izin verebilir miyim? Sevdiklerim düşmüş ya da hastalıktan harap olmuş yatarken, yakalanarak lanetli bir diyara götürölmelerine?

Bir keresinde, babamın akıncıları beni aradıklarında, arıları çağırdım ve onlar da çağrıma kulak vererek babamın iradesine karşı canlı bir kalkan oldular.

Ama şimdi ne olacak? Doğadaki hangi gücü çağırabilirim? Arılar, kaplanlar, şahinler, kurtlar, hiçbirisi bu fırtınayı dindiremez.

Ama sonra, umutsuzluğun derinliklerinden, titrek bir umut kuru fısıldar.

Sabine! Geliyorum!

İçimdeki umut ışığı bir yangın gibi yayılıyor. Göğsümün etrafındaki mengene gevşiyor, panik azalıyor. Arenaya doğru sendeleyerek ilerlerken, kırık ve açık kapıların olduğu yönden tanıdık bir figür kumun üzerinde hızla ilerliyor.

Bu Myst. Benim güzel kısırağım. Benim cesur kızım. Bir kuyruklu yıldızın beyaz kuyruğu gibi, karahindiba tohumları gibi zararsız bir şekilde etrafına düşen veba tozunu yırtıyor. Bacaklarında çamur izleri var ve bir toynağı yontulmuş - ihtiyacımı hissederek ahırının kapısını tekmelemiş olmalı.

Onun bir adım gerisinde, monoceros ete kemiğe bürünmüş bir gece fırtınasının tüm gücüyle arenayı yırtıyor, ardında kıvılcımlar bırakıyor.

Tepeme bakıyorum, güneş bulutları yeni yarıyor.

"Basten!" Elimi uzattım, o da . Bana güveniyor. Beni destekliyor. "Senin omuzlarında durmam gerek. Çabuk ol."

"Küçük menekşe, istersen kalbimin üzerinde tepinebilirsin."

Elleriyle bir üzengi oluşturuyor ve ben de yüksek topuklu terliklerimi çıkarıp yalınayak ambarına giriyorum. Diğer ayağımı bükülmüş kalçasına koyuyorum, sonra omuzlarına tırmanıyorum. Duvarı destek alarak ayağa kalkıyorum ve geniş omuzlarının üzerinde dengede duruyorum.

Beni sabitlemek için ellerini ayaklarımın üzerinde kenetliyor, sanki beni düşürmektense ölmeyi tercih edecekmiş gibi yoğun bir odaklanmayla yukarı bakıyor.

"Kelimeyi söylediğimde-" elbisemden bir parça ipek koparıp burnumun ve ağzımın etrafına bir maske şeklinde tutturuyorum, "-beni havaya fırlat."

Ayaklarımı onun sağlam avuçlarının içinde duracak şekilde ayarlıyorum, ama topuğum sağ eline batınca irkiliyor. Ona endişeli bir bakış fırlatıyorum ama o sadece yüzünü buruşturuyor ve "Emrinizdeyim" diye cevap veriyor.

Rian, Folke ve askerler Myst ve monoceros'un arenada bize doğru ilerleyişini şok içinde izliyorlar. Kumda savaşıyor Volk akıncıları bile duraksıyor, gözlerini efsanelerin boynuzlu fae atının hayranlık uyandıran görüntüsünden ayıramıyorlar. Volkany'de starleonlar ve altın pençeler olabilir ama Lord Rian Valvere'in bir *monocerosu* var.

Tanrıların kendisinden bile daha nadir bir varlık.

"Benim çağrım üzerine!" Myst bana doğru gürlerken Basten'a bağıyorum. "Şimdi!"

Beni yumuşak bir şekilde Myst'e doğru fırlatıyor. Sağ eli -normalde daha güçlü olan eli- topuğumun altında garip bir şekilde dengesiz duruyor ve ancak tüm ağırlığımı ona verdiğimde kırık olduğunu fark ediyorum.

Ama artık çok geç. Myst'e doğru sıçradım. Sağ bacağım sırtına dolanırken parmaklarım yelesinin dibine , baldırlarım pürüzsüz yanlarından kayarak kenetleniyor.

"Wooo!" Sadık kısırağıma bindiğim için muzaffer bir edayla boğuk maskemin ardından bağıyorum. Kimse onun ilerlemiş yaşını adımlarının hızından anlayamaz; Innis Nehri kadar sarsılmaz ve istikrarlı.

Monoceros yanımdayken arenanın etrafında dönüyoruz, Volk akıncıları o kadar şaşkın ki askerlerimizi katletmeleri gerektiğini geçici olarak unutuyorlar.

Bunu daha önce de yaptın Sabine, diyorum kendime. Yine yapabilirsin.

Kendimi Myst'in sırtına atıyorum, yelesine tutunurken çömeliyorum. Saçlarım etrafımda savruluyor, ağır örgü çözülmekle tehdit ediyor. Monoceros'un sırtına bir göz atıyorum. Kasları sel suları gibi dalgalanıyor. Ruhani ve korkunç güzelliği hipnotize edici. Bir an için kendimi bir zaman girdabında kapana kısılmış gibi hissediyorum: sanki başka bir dünyanın bir cebi ve bana zamandan önceki bir zamana nadir bir bakış attırıyor.

Ruhumun derinliklerindeki şifreli, kadim ses bana yine fısıldıyor.

T-

Tam da sesin gizemli mesajını almak üzereyken yıldız topları tepemde parçalanarak dikkatimi çaldı. Kral Rachillon'un gökyüzünde asılı duran yüzü parçalanarak kuşlardan başka bir şeye dönüşmedi, ancak veba tozu hala yağıyor.

Baldırlarım gerildi.

Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapmalıyım.

Bir çığlık atarak Myst'in üzerinden atıyorum ve tam monoceros'un üzerine iniyorum. Sırtı geniş, kalçalarımı geriyor ama ayak bileklerimi yanlarından kıvrıp topuklarıma gömülüyorum.

"Git!" Onu teşvik ediyorum.

Serbest bırakıldığında daha da hızlı koşuyor. Güçlü adımları arenayı yutarken Myst arkamızda kalıyor. Ötesindeki dünya bir bulanıklık. Boynunda ve omuzlarında ter köpükleri oluşuyor ama yorulmuyor. Yelesinin keskin telleri avucumu kesiyor ama acıyı görmezden gelip sadece nefes kesici sürüşe odaklanıyorum.

Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama bir ritim tutturuyoruz. Onun ve benim hareketlerimizin, müziğe kendini kaptırmış iki dansçı gibi mükemmel bir uyum içinde olduğu güzel bir an. İçimde bir adrenalin dalgası dolaşıyor. Onun gücü hissediliyor, saygı isteyen vahşi bir enerji. Rüzgâr saçlarımı savururken huşu kaplıyor içimi.

Bu sadece bir heyecandan daha fazlası; içimde unutulmuş bir yere dokunan bir bağlantı.

Ses yeniden fısıldıyor: *Tòrr*.

Tòrr, zihnimin sesiyle kutsal bir büyüyü tekrarlıyorum.

Monoceros anında karşılık verir. Adımları hızlanıyor, toynakları kumun üzerinde kanat gibi hareket ediyor ve arenanın en ucuna kadar gidip geri dönüyor. İçimden bir ürperti geçiyor, sadece kenarlarından keşfetmeye başlayabileceğim kadim bir büyüün vaadi.

Ama bu isim içimde bir sabah yıldızının kesinliğiyle yanıyor.

Tòrr! Bağırıyorum. ***Sana Tòrr adını veriyorum!***

Monoceros'un kasları sanki yeniden doğmuş gibi altımda dalgalanıyor. Ben de değiştiğimi hissediyorum. Şu anda, sadece tanrıların binmeye cesaret edebildiği bir fae canavarına binerken, galaksinin en büyük gizemleri arasında geziniyordum gibi hissediyorum. Sanki Ölümsüz Solene'nin ta kendisiyim. Doğa Tanrıçası. İnsanoğlunun asla bilemeyeceği bir seviyede büyüye bağlıyım.

Ama artık biliyorum. Bir şekilde *hissediyorum*.

Üzerimizde bir değişim oluyor; Tòrr ilk kez talimatlarıma karşı gelmiyor. Onu sola yönlendirdiğimde, hemen yön değiştiriyor. Onu teşvik ettiğimde, hızını artırıyor. O ve ben, daha önce sadece Myst'e binerken hissettiğim şekilde bir bütünüz.

Yedi krallıkta rakibi olmayan bir silahın emrime amade olduğunu dehşet içinde fark ediyorum.

Kalçalarımı oynatarak arkama yaslanıyorum ve Tòrr hemen duruveriyor. Ciğerleri kalçalarımın altında kabarıyor. Burun deliklerinden buhar fişkırıyor. Kalın boynunda köpüklü ter boncukları oluşuyor; yine de gücünün sadece bir kısmını kullandığını hissediyorum.

Arena bir savaş alanı. Ölü bedenler tribünlere yığılmış ve parmaklıklardan sarkıyor. Düşen askerler kumda kan kaybından ölüyor. Bu, hakkında çağlar boyunca yazılacak bir trajedi ve henüz bitmiş değil.

Volk akıncıları, askerlerimizin son kalesini savaşçıların girişinde tuzağa düşürerek üstünlüğü ele geçirdi. Rian ve Wolf askerlerle birlikte savaşıyor ama kazanacak sayıları yok.

Herhangi bir tarihçiye göre, bu savaş Volkany'nin lehine kazanılmış sayılır. Yine de akıncılar beni Drahallen Kalesi'ne kaçıracaklarını sanıyorlarsa,

bir kadının iradesini küçümsüyorlar.

Tòrr, diyorum, bir emir vermeye hazırım, ama duraksıyorum.

Başka bir hayvana sahip olmayacağıma dair kendime yemin ettim. Hiçbir canlının iradesini elinden almayacağıma. Pek çok insan bunun için bana gülebilir ama gerçek gücün kuvvetten değil, güvenden geldiğini anlamıyorlar.

Onun yerine, ***lütfen düşmanlarımızın her birini yakıp kül etmesini*** istiyorum.

Burnundan bir buhar bulutu fışkırıyor. Boynuzu bulutların arasından süzülen güneş ışığını yakalayacak şekilde başını eğiyor ve ben onun damarlarındaki adrenalin selini hissediyorum. Bin yıldır, gücünün kaynağı olan güneş ışığından uzak tutulmuştu.

Bugüne kadar.

Sonunda, küçük Fae, dedi, ***sevdiğim bir komut.***

Güneş ışığı spiral boynuzundaki solaryumdan göz kırparken, fey ışığından oluşan bir prizma, tanrıları bile dize getirecek kör edici, hayranlık uyandıran bir parıltıyla arenanın üzerinde patlar.

BÖLÜM 26

WOLF

A kılıçlar arenanın her yerinde çarpışıyor, savaş sesleri ve kokuları duyularımın üzerinde çığ gibi büyüyor. Kanın metalik tadı. Keskin savaş çığlıkları. Bir akıncı kılıcını kaldırırken dönüyorum. Kılıcım Çelikle çarpışırken kıvılcımlar uçuşuyor. Başka bir darbeyi savuşturuyorum, güç kolumda yankılanıyor ve hedefini bulan hızlı bir hamleyle karşılık veriyorum. Başka bir akıncı arkamdan saldırıyor ama geldiğini duyup eğiliyor ve bıçağını sırtına saplıyorum.

Yardım edemem ama tehlikenin heyecan verici telaşını, avın heyecanını hissediyorum.

Ama önemli olan bu değil.

Sadece o önemli.

Arenaya doğru dönüyorum ve zaman durmuş gibi görünüyor.

Sabine, bir peri masalının canlandığı bir sahnede monoceros'a binerek kumların üzerinde ilerliyor. Kutsal kitabın kendisinde bile tanrılar boynuzlu atlardan saygıyla bahseder. Fae zamanlarının zirvesinde, sadece birkaç monoceros var olmuştur. Ölümsüzler bile canavarların boyun eğmez iradesini tam olarak ehlileştirememişti.

Monoceros bir yıkım aracıdır. Etten yapılmış bir barut fıçısı. Ve Sabine ona öyle zahmetsiz bir zarafetle biniyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Şimdi ve sonsuza dek onun önünde diz çökebilir, onu tek tanrım olarak kucaklayabilirdim.

Nefes kesici sahne savaşın üzerine bir sessizlik çökmesine neden oldu, hem Volkish hem de Astagnonianlar arasında ortak bir duraklama. Her birimizin Sabine'in monoceros'a binişinin anısını sonsuza dek ölümlü zihinlerimize kazıyacağımızı hayal edebiliyorum.

Arenanın sonuna ulaşıyor ve savaş duruşuna geri dönüyor. Onun için duyduğum zafer heyecanı göğsümü sıkıyor. *Kahretsin, küçük menekşe, başardın.*

Yine de, güzel sahnenin huşu içinde, danslarında bir gazap, zarafetlerinde bir şiddet var. Kan dökme konusunda tecrübeli bir savaşçı olabilirim ama ben bile olacaklar karşısında elektrik çarpması gibi bir korku hissediyorum.

"Rian." Onu yakasından tutup açıktaki kemerden uzaklaştırıyorum. "Geri çekilin. Herkes geri çekilsin!"

Çağrım üzerine askerlerimiz mantıklı davranıp daha derindeki güvenli bölgeye doğru koşmaya başladılar.

Volk akıncıları neler olduğunu daha yavaş kavırıyor.

Monoceros'tan bir yıldızın doğuşu gibi kör edici bir ışık fişkirir. Işığın gücü akıncıların yarısını dizlerinin üstüne çökertti.

Kemerli geçidin güvenliğinden, monoceros'un boynuzunun bir güneş ışını yakalamasını ve onu arenanın zeminine bir ok hassasiyetiyle ışınlamasını şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum. Işığın değdiği her yerde mavimsi gümüş rengi fey ateşi çiçek açıyor. Kumu eriterek erimiş camdan çizgiler oluşturuyor ve bunlar hemen sertleşerek fantastik şekillere dönüşüyor.

Fey ateşi akıncıları göz açıp kapayıncaya kadar küle çevirir.

Monoceros ışığın açısını ayarlamak için başını kaldırır ve fey ateşi gökyüzünde parlak bir yelpaze halinde patlar, külleri arenanın üzerine siyah bir kar fırtınası halinde düşene kadar dokunduğu her starleonu yakar.

Yanık et kokusu, eski demir ve siyah kirazların kalıcı kokularıyla karışıyor.

Volk akıncıları siper aramaya çalışıyor ama Rian'ın kılıcı ve benim sağlam yumruğum sayesinde onları arenanın açıkta kalan kısmına püskürtüyoruz; Sabine monoceros'un etrafında dönüyor, sonra da ona fey ateşi atmasını emrediyor.

Bir parmak şıklatmasıyla kül olurlar.

Kısa bir an için bakışlarım Sabine'inkilerle buluşuyor. Saçları örgüsünden ayrılmış ve Vahşi Kadın'ın kendisi gibi görünüyor, sanki artık insan değil de doğanın bir gücü gibi.

Bundan bin yıl sonra hakkında yazılacak bir efsanenin tanıklık ettiğim hissiyle tüylerim diken diken oluyor.

"Onun bir kraliçe olması gerekiyordu, değil mi?" Rian yanımda konuşuyor, sesi huşu ile yankılanıyor.

"Kraliçe değil," diye , boğazım düğümleniyor. "Bir tanrıça."

Rian yumuşak bir homurtu çıkarır. "Evcilleştirebileceğim bir kraliçe. Bir tanrıça mı? Bazı şeyler benim bile baş edebileceğimden çok daha fazla."

Çok mu fazla? Hayır. Şu anda Sabine için hissettiklerimin güç oyunları ile hiçbir ilgisi yok; onu sevmek tanrıların ateşiyle dans etmektir, korkusuz ve sonsuza dek kalple bağlı. Bir ömür boyu onun yanında olmak için isteyerek içine gireceğim bir ateş.

Sabine'in gücü gözümü korkutmuyor, *dehşete* düşünüyorum.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve sessizce ve ısrarla soruyorum, "Sabine Rachillon'la anlaşma konusunda ne demek istedi?"

Rian gömleğinin koluna doğru öksürüyor, sonra yeleğinin kayışlarını sanki çok kısıtlıymış gibi ayarlıyor. "Hmm?"

Çenem sertleşiyor. "Eğer öyle olmasaydı Rachillon'un bir anlaşmadan bahsettiğini söylemezdi."

"Neye atıfta bulunduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ona Deli Kral demelerinin bir sebebi var."

Hayatta kalan askerler beni duyuyor, ama dikkatleri Sabine ve gökyüzünden starleon'ları patlatan monoceros'a odaklanmış durumda. Sesimi daha da alçaltıyorum. "Volkish kralıyla bilmem gereken bir anlaşmanız var mı?"

"Düşmanla plan yapmak için yasak şehir Norhelm'e tam olarak ne zaman gitmem gerekiyordu, söyler misiniz?"

"Rian, bilmem gereken bir şey varsa söyle."

Kıyafetleriyle oynamayı bırakıyor ve sonunda gözlerimin içine bakıyor. "Daha yeni affedilmeyi hak ettin, Wolf. On beş can pahasına. Gelecek yılki Everlast için arenaya geri dönmek için kendini şimdiden lanetleme."

Tacını çıkarır, saçlarını tekrar yerine tarar ve altın halkayı yerine yerleştirir.

Folke topallayarak elini omzuma koydu. "Gel. Tribünlerde saklanan akıncıları temizlemeliyiz. Leydi Sabine'in canavarının onları yok edebileceğinden şüphem yok ama bunu yapmak için tüm stadyumu enkaza çevirmesi gerekecek."

Rian'la aramızdaki gerginlik hâlâ sürüyor; bu tartışma henüz bitmedi. Bir affın tüm çalkantılı geçmişimizi temizlemeyeceğini biliyordum,

ve burada haklı olduğum kanıtlandı.

Yine de düşmüş bir nöbetçiden bir kılıç alıp Folke'a başımı salladım.

"Ölümsüz Kutu'ya gitmeliyiz." Folke'un sert yüzünde ender rastlanan bir şefkat belirir. "Ferra orada."

Orduda eğitildiğimiz gibi alt tribünleri metodik bir şekilde tarıyoruz. Folke, sakat bacağıyla saklanan akıncıları açığa çıkarıyor, ben de çıkışlarda durup onları kovalıyorum. Tüyler ürpertici bir iş ama içimde her zaman savaşı seven karanlık bir yan olmuştur. Kılıçların çarpışmasını. Kanın tadı. Adrenalinin yükselişi.

Bir kere canavar oldun mu, hep canavar kalırsın.

Ölümsüz Kutu'ya ulaştığımızda, Volk kanıyla sıırıslıklam olmuştum ve daha fazlası için susamıştım. Folke ve ben fae masallarının sayfalarındaki kahramanlar gibi kılıçlarımızı çekerek içeri dalıyoruz, ama sadece duruyoruz.

Her şey ürkütücü bir şekilde sessiz.

Loca darmadağınık: sandalyeler devrilmiş, erikli kek ve şekerli çilek tabaklarının üzerini kül rengi veba tozu kaplamış, perdelerden biri yırtılmış. Yerde ölü askerler var. Ölü akıncılar da. Düzinelerce üst sınıf vatandaşın cesedi de öyle: kristal işlemeli ipek terlikler kıpırdamıyor, yaldızlı mücevherler soğuk boğazlara dolanmış.

"Onları görüyor musun?" Folke başlıyor.

Nabzım kulaklarımın arasında atarken, cesetleri hızlıca taramak için görüşümü kullanıyorum. "Ölenlerin hiçbiri Ferra değil. Ya da Suri. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Bir hışırtı kulağımı yakaladı.

Folke'ye işaret ediyorum ve kılıçları tetikte olan cesetlerin üzerinden geçerek ağır bir perdenin ardına gizlenmiş bir hizmetçi dolabına gidiyoruz. Başımızı sallayarak bakışıyoruz ve sonra perdeyi geri çekiyorum.

"Ah! Kurt! Tanrılar aşkına, beni korkuttun." Ferra bir elini korseli elbisesinin dramatik bir şekilde desteklediği geniş göğsüne koyarken bana kaşlarını çatıyor. Ortağımı fark ettiğinde kaşları eriyerek nazlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Merhaba, Folke. Bak ne yakaladık."

Ferra ve Leydi Suri, bir Volk akıncısını ipek bir masa örtüsüyle bir sandalyeye bağlamışlar. Leydi Suri bir nöbetçinin kılıcını onun göğsüne doğrultuyor.

"Bir akıncı!" Leydi Suri ışınlanıyor.

Folke ve ben, kılıçlarımız hala çekili, nehir lepistesleri gibi bakakalmıştık. "Bir Volk akıncısını mı yakaladınız mı?" .

Yansımamı yerdeki gümüş servis tepsisinde yakalıyorum -kendilerini çoktan kurtarmış kadınları kurtarmaya koşan lanet olası bir aptal gibi görünüyorum. Yüzümdeki şoku silmem gerekiyor. Şaşırmamalıydım. Sabine bana bir şey gösterdiyse, o da kadınların neler yapabileceğine dair önyargılı fikirlerimi yeniden değerlendirmem gerektiğidir.

"Benim şımartılmış küçük kediciğim bir akıncı mı yakaladı?" Folke kılıcını kınına sokar ve Ferra'yı kollarına almak için ölü bir hizmetkârın üzerinden geçer.

"Ne?" diye mırıldanıyor, "Bu kedinin pençeleri olduğunu düşünmedin mi?" Tırnaklarını adamın koluna geçiriyor ve adam irkiliyor, gözleri şehvetle kararıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ancak o pençelerin sadece yataktayken çıktığını sanıyordum ..." Adam kızın boynunu ısırıyor ve kız nefesini tutup onu itiyor.

Kılıcımı kınına sokuyorum ve akıncının bağlarını hızlıca gözden geçirip bazı düğümleri sıkıyorum. "Leydi Suri, locadaki seyirciler arasında hayatta kalan başka kimse var mı?"

Kılıcı diğer eline geçiriyor ama düşmanın göğsünden indirmiyor. "Starleonlar ilk saldırdığında muhafızlar çoğu insanı stadyumdan çıkardı. Ferra ve ben Brigit ve Maximan'la burada kapana kısıldık ama onlar Valveres için geri döndüler."

Maximan mı? Elbette. Ama Brigit?

"Brigit Valveres'i *kurtarmak* için geri mi döndü?"

"Vebadan uzakta, hepsini tutacak güvenli bir yer bildiğini söyledi."

Birinin neden tek bir Valvere'i kurtarmak istediğinden hâlâ emin olamadığım için çenem parçalanıyor ama sanırım Brigit'in benden daha iyi bir kalbi var. Akıncıyı Folke ve Ferra'nın gözetimine bırakarak Suri ve ben dikkatlice Ölümsüz Kutu'dan geri dönüyoruz.

Kılıcı beceriksiz ama kararlı bir elle tutuyor. Lord Charlin'in çatısı altında nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğini şimdi anlıyorum. Kalbinde bir savaşçı, güneş ışığı kılığına girmiş.

"Lord Berolt?" Sesimi yükselterek sesleniyorum. "Brigit?"

Kulaklarım keskin olsa da cevap yok. Sadece Sabine ve monoceros'tan kaçan az sayıdaki akıncının uzaktan gelen çığlıkları ve tribünlerdeki yaralıların iniltileri duyuluyor.

Ama sonra, küçük bir gıcırta duydum ve aşağı baktım.

Ayaklarımın arasında, Ma Na Tir Ormanı'nda saklanan o lanet olası orman faresi burnunu bana doğru oynatıyor.

"Sen mi?" Ona bağıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?"

"O Brigit'in evcil faresi!" Leydi Suri öyle diyor.

Tabii ki öyle. Bu yüzden, bizi dış koridora geri götürmek için düşmüş sandalyelerin üzerinden ve masaların altından geçerken fareyi takip etmekten başka seçeneğim yok. Her yer boş görünüyor, ama fare takip ettiğimizden emin olmak için arkasına bakarak bilerek devam ediyor, ta ki yerdeki bir yağmur ızgarasının içinden kaybolana kadar.

Leydi Suri ve ben kaşlarımızı çatarak ızgaraya yaklaşıyoruz. Tuğla ve akıntı kokusunun arasında bir parça aloes ağacı tütsüsü kokusu alıyorum.

İçeride tıkış tıkış beş kişi bulduğumuzda çenem açık kalıyor, yüzler bize bakıyor.

"Wolf Bowborn!" Leydi Eleonora zümrüt kolyesini tutarken Leydi Runa'nın karnına dirsek atarak bağırır. "Kendimizi kanalizasyonda bulmadan önce bizi buradan çıkar!"

"Tanrılar aşkına," diye dudak büker Suri. "Birkaç asker getireyim."

Suri aceleyle uzaklaşıyor ve ben ağır ızgarayı kaldırmak için bir bayrak direğinin direğini kullanırken ve teker teker saklandıkları yerden çıkmalarına yardım ederken gülme isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Leydi Eleonora. Lord Berolt. Leydi Runa. Karısının ölümüne pek de ağlamamış gibi görünen Lord Gideon. Ve son olarak, önlüğünün tozunu alıp fareyi cebine atan Brigit.

"Tanrılar bana yardım etsin!" Leydi Eleonora mermer bir sütuna sırtını yaslayarak feryat ediyor. "Bu kaçış cehennemini yedinci çemberine doğru bir yolculuktu. Orada günlerce mahsur kalacağımızı, bir halk arabasına köylüler gibi tıklacağımızı düşünmüştüm. Mesanemdeki aciliyetin efsanevi boyutlara ulaştığından bahsetmiyorum bile."

Brigit, "Size tuvalete kadar yardım edeyim leydim," diye söze giriyor.

Onu kısaca durduruyorum. Bir hizmetçi kız ve bir farenin Astagnon'un gelecekteki kraliyet ailesinin hayatını kurtardığına inanmak zor. "Bunun için senin portreni balo salonuna assalar iyi olur kızım. O lanet farenin de."

Brigit utangaçça sırıtıyor.

Devam ediyorum, "Şimdi git. Leydi Eleonora'ya yardım et, sonra Suri ve askerlerle buluş. Dikkatli olun. Tehlike sona ermedi. Mümkün olduğunca çabuk arenanın dışına çıkın."

Lord Gideon ve Leydi Runa, tebaalarının cesetlerinin üzerine basmaktansa buruşuk kıyafetlerini düzenlemeye daha fazla özen göstererek onlarla birlikte ayrılırlar.

Lord Berolt kalıyor. Artık sadece ikimiz olduğumuza göre, cebimden sessizce Sabine'in kolyesini çıkarıyorum.

Ona fırlatarak, "Sanırım onu kontrol edemedin," diye tükürdüm.

Onun hiddetini bekliyordum, bu yüzden sadece kolyeyi yakalayıp karanlık bir şekilde güldüğünde, bir aygır tarafından tekmelenmiş gibi hissediyorum.

"Tam tersine," diyor. "Başarısızlık, deney yapmanın içsel bir parçasıdır. Hatta vazgeçilmezdir. Şimdi, onu evcilleştirmek için daha kalıcı bir araç yaratmak için hangi adımları atmam gerektiğini biliyorum. Ve sözlerime kulak verin, bana itaat etmeye gelecek. Uğruna kendini aşk delisi bir aptala çevirdiğin dışı için büyük planlarım var."

Zalimce alay etmesi beni öfkeliendiriyor ama düşündüğü sebepten değil. Bana istediği kadar iftira atabilir. Ama Sabine'i tehdit etmek?

O ölü bir adam.

"Sözlerimi bir kenara yaz," diye homurdandım, "O deney masanda bir tane daha tanrı öpücüğü almış insan bulamayacaksın, yoksa ben senin için geldikten sonra bağlanan sen olacaksın."

Sanki komik bir şey söylemişim gibi gülümsüyor, eski dostlarmışız gibi elini sırtıma vuruyor, sanki her şey onun için bir oyunmuş gibi. Kulağıma yaklaşarak sessizce, "*Seni* masamda görmeyi ne kadar çok istemiştim, Wolf Bowborn. Laboratuvarımın içini hiç görmediğin için oğluma teşekkür etmelisin. Ama onunla düşüp kalkmaya devam edersen, sen de benim olacaksın."

Öfke derimi parçalara ayırıyor ama ben cevap veremeden bir asker aceleyle köşeyi dönüyor ve bizi görünce yavaşlıyor. "Lordum?"

Lord Berolt, Sabine'nin kolyesini cebine atıyor, bana soğuk bir gülümseme gönderiyor ve askerle birlikte uzaklaşıyor.

İçimi yakan öfkeyle savaşıyor yumruklarımı birkaç kez sıkıyor, duygularımı yeniden kontrol altına alıyor ve Ölümsüz Kutu'dan pirinç parmaklıklara doğru hızlı adımlarla ilerliyorum.

Lord Berolt şu anda en büyük endişem değil.

Sabine'den uzak kaldığım her an, sanki ruhumun bir parçasını kaosun ortasında korumasız bırakmışım gibi damarlarımda bir endişe sarsıntısı yaratıyor. Yanında ben olmadan tehlikeyle yüzleşeceği düşüncesi aç bir canavar gibi içimi kemiriyor. Onun yanında olmak istiyorum, sadece onu korumak için değil, onunla birlikte durmak için.

Her türlü güce karşı ikimiz.

Sonunda onu gördüğümde öfkem yatışıyor. O ve monoceros arenayı yerle bir etti. Güzel, uhrevi çizgiler erimiş cam havuzunda

Kum, verdikleri savaşın kanıtı. Ağır siyah kül, yenilmiş düşmanlarını anlatıyor.

Monoceros'u fey ateşini püskürtmesi için mahmuzlar ve son starleon gökyüzünden bir kül pufu içinde düşer. Monoceros sonunda yavaşlayarak yürümeye başlar. Ateşten yelesi ve kuyruğu, tıpkı Sabine'in kendi saçları gibi, sihirle asılı kalmış gibi havada bir süre asılı kalır.

Ellerim korkuluğun etrafında kıvrılıyor, kalbim bu kadına o kadar derinden aşık ki nefes almakta zorlanıyorum. Eğer benden bunu isterse onu dünyanın sonuna kadar takip ederim.

Az önce bir krala meydan okudu. Öz babası olduğu gerçeğine lanet olsun. Bu kadın her şeyin gidişatını değiştirecek.

Sonra büyü bozulur ve Sabine fae atının üzerinde öne doğru yığılır. Omuzları sarkıyor. Yorgunluktan başı dönüyor.

Koruyucu içgüdülerim, herhangi bir fey ateşi kadar güçlü bir şekilde alevleniyor ve korkulukların üzerinden atlayıp, ona ulaşmak için ölümün kendisini yırtmaya hazır bir şekilde, ikiye ikiye aşağıya iniyorum.

CHAPTER 27

\$ABINE

M Ciğerlerim kurşun gibi. Kaslarım isyan çılgınlıkları atıyor. Parçalanmış ellerimden kan akıyor. Kemiklerim yoruldu, her nefes başlı başına bir savaş.

Ama gökyüzü? Temiz. Yıldızlar yok. Rüzgârda parıldayan veba tozu yok. Ilık güneş ışığı yüzümü yıkıyor ve temiz havayı soluyarak bez maskeyi çıkarıyorum.

Tòrr, diyorum. ***Bitti. Ke .***

Yazık, . Bin yıldır ilk kez eğleniyordum.

Kalçalarımın altında, Tòrr'un devasa kasları omuzlarından arka bacaklarına kadar dalgalanıyor. O kadar efor sarf etmesine rağmen neredeyse hiç nefes almıyor. Tüm şehir harabeye dönene kadar kolayca fey ateşi atmaya devam edebilirdi.

Ama ben onun gibi Fae değilim. Damarlarımda kırmızı kan akıyor. İnsan vücudunun şeylerin bir sınırı var ve Tòrr'un sırtında dik durmak bile muazzam bir çaba gerektiriyor. Bacaklarım titriyor, dayanma sınırlarının ötesine itiliyorlar.

Durur durmaz Myst dörtnele yanımıza geliyor, siyah gözleri endişeyle irileşirken ağzı ikimizin de etrafındaki her oyuğa dalıyor ve yara arıyor.

Zayıf kokuyorsun, Sabine, diyor. ***Kendini çok zorlamışsın.***

Görüşümün kenarlarında siyah noktalar yanıp sönüyor. Vücudum Tòrr'un boynunun üzerinde öne doğru yığılıyor. Yelesinin jilet gibi keskin telleri ön kollarımı kesiyor ama acıyı zar zor hissediyorum. Arena etrafında bir çocuğun topacı gibi dönüyor.

Basten, kelimeleri kafamda şekillendirmekte zorlanıyorum. *Basten, sana ihtiyacım var. Lütfen.*

Ama şaşkınlığımdan Basten'in hayvanlarımdan biri gibi çağırımı zihninde duyamayacağını unutuyorum.

"Songbird!"

Dengem değişip bedenim devrilerek düşmeye başladığında, güçlü kollar aniden beni yakalamak için içeri dalıyor. Beni arenanın yüzeyine indiren, kum ve külün üzerine nazıkçe yatıran bir adamın güçlü kucağına gömülüyorum.

Görüşümü bulanıklaştıran yıldız patlamalarının arasından gözlerimi kısarak baktığımda Rian'ın terden ıslanmış saçlarını alnımdan düzelttiğini görüyorum.

Rian mı? Hayır, bana yakın olmasını istediğim Rian'ın kalbi değil. Vücudumdaki her kemik Basten için haykırıyor, sadece arzusun ötesine geçen bir özlem. Bu içgüdüsel bir ihtiyaç, ruhum umutsuzca kayıp parçasına ulaşmaya çalışıyor.

Dudaklarım çatlıyor, kelimeleri oluşturmaya çalışıyorum. "Nerede"

"Sessiz ol, bülbül." Rian bir parmağının tersini sol yanağımda gezdiriyor. "Bunu atlatacaksın. Volk saldırısı sona erdi. Hâlâ ayakta olmamızın sebebi sensin." Omzunun üzerinden bağılıyor, "Biri şu lanet şifacıyı getirebilir mi artık? Neye mal olacağı umurumda değil! Tacımı eritin ve hurda metal olarak satın, umurumda değil!"

Belli belirsiz, yardım aramak için koşan botların farkındayım. Havada kül ve yanmış kumun keskin kokusu var. Güneş ışığı yüzümde ağır bir his uyandırıyor, sanki sonunda dinlenmeme izin veren bir sıcaklık örtüsü.

"Songbird?" Rian diyor ki. "Benimle kal. Şifacı geliyor. Tanrılar kahretsin, seni o canavarın üzerinde görmek bir yıldızın doğuşuna tanık olmak gibiydi." Yanağımın üzerinde bir çizgi çizerken kendi kendine mırıldanıyor, "Ne düşünüyordum da Tanrım, ben ne yaptım?"

Zihnim gerçekliğin içinde ve dışında gidip gelmeye başlarken, sözleri bir perdenin arkasından söylenmiş gibi geliyor. Rian'a bunun onun suçu olmadığını söylemeye çalışıyorum. İlk kez, bu trajedinin suçlusu o değildi. Babamı buraya çeken bendim. Rachillon beni nasıl buldu bilmiyorum ama hedefi doğrudan Duren'in üzerine koydum.

Ve şimdi binlerce kişi öldü.

"Affet beni Sabine," diye mırıldanıyor Rian, alnını elimin arkasına bastırırken sesi titriyor.

Ağır ayak sesleri bize doğru gürlüyor, sonra Basten yanımdaki kuma düşüyor.

Ağlayabilirim, yakışıklı yüzünü gördüğüm için çok rahatladım. Sanki bir dağa tırmanmış gibi zor nefes alıyor. Saçları terden sıırıslılam olmuş ve dökülmüş. Vale kostümünün yırtık pırtık kalıntıları kana bulanmış; çıplak göğsünün üzerinde yırtık zincir zırhından başka bir şey yok artık.

"Sabine." Sesi kırılıyor. Beni kollarının arasına almayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. Ben de bunu arzuluyorum. Aramızda manyetik bir güç var, tenimi ihtiyaçla karıncalandırıyor.

Onun yerine, bana dokunma dürtüsüyle savaşıarak ellerini kumda yumruk yaptı. "Tanrım, seni yakalamak için burada olmalıydım. Gelebildiğim kadar hızlı geldim."

"Buradaydım." Rian'ın sesi garip bir şekilde düz -kötü niyet yok, sadece gerçekler. "Lütfen..." Fısıldıyorum.

Basten'a uzanmak için elimi kaldırıyorum ama Rian kimi istediğimi yanlış anlıyor ve onun yerine elimi tutuyor. *Hayır*. Göğsümde bir hıçkırık oluşuyor ama ağlayamayacak kadar bitkinim. Her parçam Basten'la birlikte olmak için çığlık atıyor.

Ama yanlış adam beni kollarına aldı.

"İyi olacaksın, bülbül," diyor Rian. "Ve Volkany seni bir daha benden çalmaya çalışmadan önce iki kez düşünecek."

Rian'ın omzunun üzerinden Basten'a odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. Elim Rian'ın gömleğinin arkasına sokup kumaşı yğuruyorum çünkü istediğim adama sahip olamıyorum.

Basten bir elini terden sıırıslılam olmuş yüzünde gezdiriyor, yumruk eklemleri kırılmış ve kanıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Etrafımdaki karanlık çözülürken, gözlerimiz kilitli kalıyor, çünkü bu hiçbir yasanın bizi bozmaya zorlayamayacağı tek temas noktası.

Sayıklamalarım sırasında garip rüyalar görüyorum. Yatak odamın tavanındaki resim yeniden canlanıyor. Bulut tilkisi Ölümsüz Thracia ve Ölümsüz Samaur'un bacakları arasında zıplıyor. Ölümsüz Popelin'in kahkahaları yatak odamın pencereleri arasında yankılanıyor, her daim mevcut olan sikkelerinin şingirtisiyle birlikte. Mür ve fae şarabı kokusu alıyorum. Tanrıların yanındayım, kristal kadehleri tokuşturuyorum. Sadece dudaklarımda kahkaha yok. Nefret kalbimi taş a çevirdi. Her birinden tiksiniyorum - o on yıkıcı güzellikteki yüzlerinden, mücevherlerle süslenmiş uzun kulaklarından, dudaklarını kan gibi boyayan şaraplarından. Ama yılan gibi sarmaşıklar ayak bileklerime dolanıyor. Ağır altın bilezikler bileklerimi kelepçeliyor.

Bu güzel Fae kabusunda kapana kısıldım.

Törr, rüyamda çığlık atıyorum. ***Yakın onu!***

Yukarıdaki resim sanki içten içe yanıyormuş gibi kabarcıklar çıkarıyor. Zerrecikler halinde soyuluyor, odamın üzerine renkli buklelerden oluşan sessiz bir kar yağışı düşüyor, tanrıları Brigit'in gayretli elleri tarafından süpürölüp alevlere teslim edilecek olan boya parçalarına kadar siliyor.

Soluk soluğa uyanıyorum, hâlâ duman ve yanık boya kokusu alıyorum. İlk başta kendi yatak odamı tanıyamadım. Ceviz şifonyer. Bakır banyo küveti. Penceredeki baykuşun tüneğı. Ama sonra tepedeki kubbeli tabloyu görüyorum.

-Mükemmel bir şekilde bozulmamış, on fae şenlik içinde donmuşken her şey geri gelir.

Titreyen bir elle su bardağına uzanıyorum.

Ne kadar zaman geçti? Penceredeki eğik ışığa bakılırsa, öğleden sonra. Ama hangi gün olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. En son hatırladığım, Rian ve Wolf ile arenadaydım. Havada küller. Erimiş kum parçaları. Tribünlerden kan damlıyordu.

"Oh, Tanrım." Midem sıkışıyor, iki büklüm oluyorum, kusma tehlikesi geçiriyorum. Gözlerimi kapattığımda tek hayal edebildiğim binlerce ceset. Plaguewing'in tozundan cam gibi olmuş ölü gözleri. Akıncıların yas tutan maskeleri. Deli Kral'ın yıldızlardan oluşan uhrevi yüzü.

Kafamın içinde, kuşlar aracılığıyla konuşan sesi: *Kızım. Seni buldum.*

Vücudum titremeye başlarken boğazımdan bir hıçkırık fokurduyor. Bir sonraki anda kapı açıldı.

Basten içeri girdi ve beni hemen kollarının arasına aldı. Sağ eli ağır bir şekilde sargılı. Kesikler ve çürükler yüzünü ve göğsünün Altın Nöbetçi zırhının açıkta bıraktığı kısımlarını boyuyor. Hasarlı elini sırtımda gezdiriyor, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken sağlam eliyle sağ yanağıma hafifçe dokunuyor.

"Küçük menekşe. Ağladığını duydum. Uyanmanı bekliyordum."

"Ne zamandır uyuyorum?"

"İki gün."

Zor nefes alarak kolumu boynuna doluyorum ve endişeyle kapıya bakarken ona sıkıca sarılıyorum. "Rian nerede?"

"Burası güvenli," diye mırıldanıyor. "Yakalanmayacağız. Rian ve Berolt yargıçla birlikte kasabada, hasarı inceliyorlar. Şu anda kulede sadece ikimiz varız."

Titreyen bir elimi altın omuz plakasının kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum. "Rian'ın seni uzak bir karakola sürgün edeceğini sanıyordum."

"Asıl planı buydu ama kralın halefi seçilince fikrini değiştirdi. Artık senin koruman değilim, Rian'ın kendi koruma ekibine atandım. Ama görünüşe göre hizmetkârların çoğunun hikâyemize karşı bir zaafı var. İnanır mısınız, yaşlı Maximan'ın bile bir kalbi var. Uyandığınızı duyduğumda başka tarafa baktı."

Ellerimi yakışıklı yüzündeki kesik ve sıyrıkların üzerinde gezdiriyor, onun bu yeni görünümünü ezberlemeye çalışıyorum. Sonunda kalbimi kısıp alan demir korku hafifliyor. Başımı omzuna yaslayıp gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve parmaklarımı gömleğinin kumaşına geçiriyorum.

"Hasar ne kadar kötü?" Ben soruyorum.

Basten itiraf etmeden önce duraksıyor, "Kötü. Hâlâ ölü ve yaralıları sayıyoruz. Nihai ölü sayısı üç bine yakın olacak. Çoğunlukla Durish vatandaşları, yaklaşık yüz Altın Nöbetçi ve yaklaşık aynı sayıda Volkish akıncısı. Gerçi akıncıların cesetlerini saymak daha zor. Külden başka pek bir şey bırakmadınız."

Başımı kaldırdığımda, yanağımı sağlam eliyle kavıyor.

"Çok daha kötüsü olabilirdi, Sabine. Şehri yıkımdan kurtardın. Eğer sen olmasaydın, starleonlar binlerce insanı daha yok edecekti. Akıncılar şehre girip daha da fazla masum insanı katledeceklerdi. Sonra da-" Başparmağı yanağımın tepesinde gezinirken sesi kesildi, "-seni alırlardı."

Avucuna eğilerek fısıldıyorum, "Myst'ti. İhtiyacımı hissetti. Tezgâhı kırdı ve Tòrr'u getirdi."

Basten'in alnı kırışır. "Tòrr?"

"Monoceros. Sonunda onun adını buldum. Bir şekilde aklıma geldi, sanki hep biliyormuşum da unutmuşum gibi."

"Ve adını öğrendikten sonra onu kaplan gibi kontrol edebiliyor muydunuz?"

Başımı sertçe sallıyorum ama bu hareket başımı döndürüyor. "Hayır, kaplan gibi değil. O zalimce bir şeydi. Kaplanı kendi isteği dışında saldırmaya zorladım. Tòrr ile sanki arzularımız birleşmiş gibiydi."

Ben konuşurken Basten'in gözleri yüzümün sol tarafında gezinmeye devam ediyor ve sonunda kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Derin bir kesik." "Umurumda değil."

"Rian isteyecektir. Yara izleriyle kaplı bir kraliçe istemeyecektir. Ferra'ya saçını onarmasını emredecek, tıpkı senin saçın için yaptığı gibi."

"Artık kaderime Rian karar vermeyecek." Parmaklarımı Basten'in yakasında kıvrarak onu belli belirsiz bir şekilde yakına çekiyorum. "İstedğini aldı

-Bir silah. Artık dünya Tòrr'un neler yapabileceğini biliyor, tıpkı planladığı gibi. Ama Rian'ın hatası *benim* de neler yapabileceğimi fark etmemi sağladı. Ve eğer bu oyun tahtasında bir oyuncu olmaya devam etmek istiyorsa, bizi dinlemeye başlamak zorunda kalacak."

Basten başını yavaşça sallar, gözleri yanmaktadır. "Tanrılar, küçük menekşe. Siz hesaba gereken bir güçsünüz."

Çenemi ona doğru eğiyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Kalp atışlarını hissedebiliyorum, sabit ve güçlü, avucumun altında. Tüm keskin hatlarım eriyip gidiyor, ta ki onunkilere sığmak isteyen bir dizi kıvrıma dönüşene kadar.

"Seni öpmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin," diye mırıldanıyor, gözleri güneşten yanmış dudaklarımı yalayıp yutarken. "Ve öpeceğim, küçük menekşe. Bir gün. Yasalar ya da başkaları ne derse desin. Kaderimizi kendi ellerimize almanın bize bağlı olduğunu gösterdin bana. Yine de söylediklerimde ciddiydim: Artık bizim için gölgelerde öpüşmek yok. Onurlu bir şekilde senin erkeğin olana kadar olmaz."

Sert bir yumruyu yutuyorum, dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatma dürtüsüyle savaşıyorum. "Yani bizimle Eski Koros'a gelecek, yıllarını kralın muhafızı olarak benden sadece birkaç adım ötede geçirecek, bana asla dokunmayacak mısın?"

"Evet, yıllar," diyor. "On yıllar, eğer gereken buysa. Anlamıyorsun, küçük . Bizimki gibi bir aşk mı? Uzun sürmesi gerekir. Ama her şeyin sonunda, sana söz veriyorum: Yüzüğümü takacaksın. Dizlerimin üzerinde sana hizmet edeceğim. Ve gökyüzünün kendisi denize düşene kadar asla ayrılmayacağız."

Elimi sargılı elinin arasına alıp parmak eklemlerime tek bir öpücük konduruyor, tıpkı Lord Blacke'in asla birlikte olamayacaklarını bilmesine rağmen Ölümsüz Alyssantha'ya sonsuz bağlılık yemini ettiği masaldaki iffetli şövalye gibi.

Onu yüzünün yanlarından tutup bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Sende bir kralın onuru var Basten Bowborn. Neyse ki ben ikimiz için de yeterince alçak biriyim."

Onu kalbimin tüm ışıltısıyla öpüyorum.

Kısa bir süreliğine geri çekilirken dudaklarının arasından keskin bir nefes geçiyor, nefesinin serinliği yanan tenimi yatıştırıyor ve hemen ardından tekrar içime giriyor.

Avuç içi sırtımın küçük kısmına demir atıyor, onun ve benim yaralarımı birleştiriyor. Ağzı yüzlerce duanın gücüyle bana tapıyor, binlerce günahla beni kirletiyor. Serbest dşşteymişiz gibi birbirimize tutunuyoruz, harikalar ve tehlikelerle dolu garip bir dünyaya doğru düşüyoruz, ama birbirimize sarıldığımız sürece her düşüşten sağ çıkabileceğimizi biliyorum.

BÖLÜM 28

WOLF

Takımyıldızlar, geçen haftaları işaretlemek için karanlık gökyüzünde yavaş bir yürüyüşle yer değiştiriyor. Sabahlar akşamlara karışıyor, Volk saldırısından sonra şehri iyileştirmek için her gün yorucu bir çaba sarf ediliyor.

Hem tanrı öpücüğü almış hem de normal şifacılar, yaralılarla ilgilenmeleri için doğu Astagnon'un dört bir yanından getirilir. Hizmetkârlar arenanın duvarlarındaki kan ve fey ateşi yanığı izlerini temizliyor. Altın Nöbetçi ordusunun yarısı mezar kazma görevine verilir. Diğer yarısı ise başka bir akın ihtimaline karşı şehir surlarının etrafında nöbet tutuyor.

Rian'ın yanında olmadığım tek bir gün bile yok. Üç koruma her zaman onun yanında, bir o kadarı da Sabine'in yanında. Hastaneye dönüştürülen Valvere afyon batakhanelerindeki yaralıları ziyaret ederken ona eşlik ediyoruz. Ordu komutanlarıyla yaptığı toplantılarda. Serenith ile Eski Koros'a taşınma hazırlıklarını yapmak için defalarca bir araya geliyor.

Günler uzundur, şehrin ruh hali kederle doludur. Rian kendi adına hatalar içinde boğuluyor olabilir ama affedememek bunların arasında değil. Everlast'tan beri benden tavsiye istiyor. Akşamları stres atmak için birlikte antrenman yapıyoruz. Eski Koros'a taşınma planlarına beni de dahil etti. Kral olmanın eşliğindeyken güvenilebileceği insanlara ihtiyacı var.

O kadar insan arasından bana güveniyor olması sapkın bir ironi. Geliniyle olan ilişkimin sadece küçük bir dalgalanma olması onun aile hayatının acımasız bir yansıması.

Sabine'i Rian'ın gölgesi olarak gördüğüm nadir, ılık dolu anlar için yaşıyorum. Monoceros'a adını verdiğinden beri aralarındaki değişim gece ve gündüz gibi. Rian ve ben binicilik ringinin etrafındaki korkuluklara yaslanmış, Sabine'in Tòrr'u Volkish askerleri olarak kurulan saman mankenlerin etrafında zarif daireler çizerek sürmesini izliyoruz. Ellerini Tòrr'un jilet gibi yelesinden korumak için uzun eldivenler ve yanlarını daha iyi kavrayabilmek için de pantolon giyiyor. Saçları ölümsüz bir örgüyle tutturulmuş, ancak saten teller, o ve canavar bir uçtan diğerine zarifçe uçarken rüzgârı okşamak için serbest kalıyor.

Volk güçlerini yenmek için bir monoceros'u evcilleştirdiği haberi yayıldığında, Salensa'dan Eski Coros'a kadar Astagnonian halkı onu hemen gelecekteki kraliçeleri olarak benimsedi. Ancak bilmedikleri şey, onun da aynı düşman ulustan geldiğidir.

, ona düşman olabilirler. Ona casus diyebilirler.

Bir hain.

Bunun olmaması için ne gerekiyorsa yapacağım; yalvaracağım, çalacağım, öldüreceğim.

Sabine "Tersine," diye seslenir ve Tòrr zahmetsizce yön değiştirerek ringi çaprazlamasına keser. "Şimdi geri çekilin."

Tam isabetle durur, ardından boynuzunu indirerek savunma amaçlı bir savaş duruşuyla geriye doğru dans eder. Gerçekten, görülmesi gereken bir mucize. O ete kemiğe bürünmüş bir fırtına. Gürül gürül akan bir şelale kadar güçlü. Uzayın ucurumu kadar büyüleyici.

Yine de gözlerim sadece Sabine'i görüyor.

Ata binerken yüzü içten içe aydınlanıyor; yanakları kızarıyor, gözleri parlıyor. O ve Tòrr birlikte sorunsuzca hareket ederken kahkahalar yumuşak dudaklarını çekiştiriyor. Onu tanıdığımdan beri, gerçekten gülümsediğini kaç kez gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Neşe şimdiye kadar hayatında yok denecek kadar azdı ve hala sayısız zorlukla karşı karşıya.

Ama bugün?

Bugün gülümsemesi bir kır çiçeği kadar gerçek.

Onun mutluluğunun büyüyle nefesim kesiliyor, sanki onun neşesinin görüntüsünü duyularıma kazıyabilirmişim gibi. Şansım olsa bu anı şişeleyip ömür boyu tadını çıkarırdım.

"Bir gün, küçük menekşe," diye fısıldıyorum yumuşak bir yeminle, Rian'ın duyamayacağı bir yerde. "Gülümsemi hayatının her günü bu kadar parlak kılmanın bir yolunu bulacağım."

"Bak, Rian! Bak, Kurt!" Ellerini dümdüz uzatıyor ve Tòrr'u geriye doğru koşturmak için sadece topuklarını kullanıyor, saman mankenlerin arasına girip çıkıyor - normal bir atın yaptığını hiç görmediğim bir şey.

Saçları yüzüne doğru geriye savruluyor ve gülerek ağzından tükürüyor.

Tepedeki tuzak kapısına bir göz atıyorum ve Rian'a soruyorum, "Gün ışığında bu kapı açıkken antrenman yapmasına ne zaman izin vereceksin?"

"Beni hemen fey ateşiyle yakmayacağına ikna olduğumda," diye mırıldanıyor alaycı bir şekilde.

Alaycılığına rağmen, Everlast'tan beri üçümüzün arasında bir şeyler değişti. Söylenmemiş bir ateşkese vardık. Arkadaş değilsen bile, en azından düşman değiliz. Rian hem bir sırdaş hem de bir gelin için o kadar çaresiz ki ilişkimiz hiç yaşanmamış gibi davranıyor.

Buna karşılık, saldırıdan sonra Duren'e iyi davrandı, şehri yeniden inşa etmek için Valvere kasasını açtı ve biliyorum ki Sabine'in saygısının küçük bir parçasını kazandı.

Kalbim ve aklım sürekli bir savaş halinde; Rian'la yeniden inşa ettiğimiz güveni koruma arzusuna karşı Sabine'in kalbimde yarattığı inkâr edilemez çekim, her geçen an daha da derinleşen bir aşk.

Günü bitirdiğinde Sabine atından iniyor, geniş bir gülümsemeyle yanımıza geliyor ve Tòrr'un yürüyüşü hakkında konuşuyor. Aynı şekilde Myst de Tòrr'a sokulmak için tırıs gidiyor. Boynunun düz kısmını onunkine yaslıyor ve çenesini onun omuzlarına . Onun iki katı büyüklüğünde, dünya dışı bir canavar ama yine de bu haliyle, uzun bir günün ardından arkadaşını selamlayan basit bir çiftlik atına benziyor.

Ve kalbim, hiçbirimizin bir daha bu kadar kaygısız olamayacağının ağır korkusuyla acıyor.

O gece, Rian'la ocağın yanındaki deri koltuklarda pipo otu içip Eski Koros'a taşınmayı tartışırken, Sabine kapıyı çalıyor.

"Beni mi görmek istediniz?"

"Sabine. Evet." Rian, Hekkelveld Kalesi'nin armasıyla damgalanmış ahşap bir kutunun bulunduğu harita masasına giderken gözleri şeytani bir şekilde parlıyor. "Wolf, bunu sen de görmek isteyeceksin."

Sabine ve ben masanın iki yanında ona katılırken kısa ve samimi bir bakış paylaşıyoruz. Dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle avuçlarını kutunun üzerine koyuyor.

"Bugün Eski Koros'tan bir haberci geldi. Bu kutu Kral Konseyi'nden geliyor - Eski Koros'ta yapılacak taç giyme törenimiz için resmi belgeler ve malzemeler."

Sessiz bir merak duygusuyla kutuyu açıyor, bir yığın parşömen çıkarıyor, sonra gözleri kadar ipek ambalajları dikkatle açıyor. Geri çekilir. "Bir göz atın."

Astagnon kraliyetinin iki kraliyet tacı saten yastıkların üzerinde duruyor. Kendilerinden önceki kral ve kraliçelerin başlarını süslemişler. Kral Joruun ve Kraliçe Rosind. Kral Byrne ve Kraliçe Idarina. Bin yıl önceki son Fae Dönüşü'ne kadar uzanan nesiller.

Rian kraliçenin tacını saygıyla eline aldı. Golath madenlerinden çıkarılan altından dövülmüş, kadim fae sarmaşıklarının cılız dikenlerini andıran dokuz sivri ucu var. Narin altın zincirler yanlardan sarkıyor ve kraliçenin yanaklarına ışık prizmaları saçmak için kesilmiş sarı elmaslarla damlıyor.

"Dene bakalım bülbül," diyor.

Sabine'in gözleri endişeyle benimkilere kayıyor, sonra hemen tekrar uzaklaşıyor. "Elbette taç giyme törenine kadar taçları takmamamız gerekiyor."

"Peki kim görecek?" Rian azarlar. "Kral Konseyi'nin en yakın üyesi yüz mil uzakta."

Gülümsüyor, tacını ölümsüz örgüsüne yerleştirmesi için başını eğiyor ama nabzının damarlarında nasıl attığını duyabiliyorum. Bu özel ritmin sadece hoş olmayan bir şeyle karşılaştığında gerçekleştiğini öğrenmeye başladım.

Taç takmak gibi bir arzusu olmadığını bilmek beni tatmin etmiyorsa ne olayım. Benim küçük menekşem benim istediğimi istiyor; orman, yıldız ışığı, ayak parmaklarımızı ısıtan bir kamp ateşi.

Rian onu tacına hayran kalması için boy aynasına götürür ve doğuştan gelen hakkının onu bir kraliçe olarak işaretlediğine dair sözler fısıldar.

Taç takınca muhteşem oluyor ama ben şey takmamasını tercih ederim.

Eski Koros'a gitmeden önce Rian'ın sekreterlerinin tamamlaması gereken parşömen dağını incelemeye başlıyorum. Rian'ın soyu ile güncellenmesi gereken yığınla tarihi kayıt var. Akrabalık Yetkisi'ni sağlamak için kan testçisinin Rian'ın kanını test etmeye geleceği zaman için talimatlar. Rian ve Sabine'in taç giyme törenlerinde okuyacakları yeminlerin kopyaları. Sayfalar dolusu görgü kuralları talimatları ve Hekkelveld Kalesi'ndeki baş hizmetkârların her biri hakkında dosyalar.

Hepsinin üstünde, Kral Konseyi'nin on üyesi tarafından imzalanmış, taç giyme töreninin malzemelerini aldığını teyit etmek için Rian'ın imzasını gerektiren bir mektup var. Gözlerim ilgisiz bir şekilde mektubu tarıyor, ta ki en alttaki imza dikkatimi çekene kadar.

Astagnonian tahtının varisi Duren Lordu Berolt Valvere tarafından imzalanmıştır.

Bir ürperti damarlarımı buz gibi kesiyor, tüylerimin diken diken olduğu enseme kadar uzanıyor.

"Rian." Sesim boğuk ve ağır. Mektup elimde titriyor. "Bunu gördün mü?"

Rian, Sabine'i aynanın önünde bir çemberin içinde döndürürken o kadar büyülenmiş ki bana dalgın bir bakış fırlatıyor. "Görüşürüz, Wolf."

"Rian, hemen buraya gel!"

Sabine'nin elinin düşmesine izin veriyor ve elbisesinin dalgalan sanki rüzgar aniden kesilmiş gibi çöküyor. Gözleri benimkilere kayıyor, sessiz bir soru soruyor. Ama zihnimdeki sırları hayvanlarından biri gibi onunla paylaşamam.

"Tanrılar aşkına, Wolf." Rian hafifçe sinirlenmiş gibi davranarak yanıma geliyor, ama kalbinin aniden çarpması farklı bir hikâye anlatıyor. Mektubu elimden çekip alıyor ve sabırsızlıkla okuyor. "Bu sadece şunu söylemek için resmi yazışma-" İmza satırına ulaştığında yüzü soluyor. Bir süre sonra sol gözü seğiriyor. "Bir hata olmalı."

Sabine sessizce tacını çıkarıp saten kutuya yerleştiriyor ve göz ucuyla benimle mektup arasına endişeyle bakıyor.

Rian mektubu masaya çarpıyor, ağzı endişeyle çalışıyor. "Tıpkı daha önce 'Yüce Lord Valvere' yerine yanlışlıkla 'Lord Valvere' yazdıklarında olduğu gibi. Bir yazım hatası. Şu anki unvanımla babamın eski unvanı birbirine karışmış."

Ateşin sıcaklığı damarlarımdaki buzu eritmeye yetmese de duruşumu değiştiriyorum. "Bu yanlış bir unvan değil, onun lanet olası *adı* var."

Rian'ın yüzü tehlikeli bir şekilde kararıyor. "Ne yani, babamın tacı kendi oğlundan çalmak için bir planı olduğunu mu ima ediyorsun?" Rian sözleri şaka olsun diye söylese de, söyler söylemez gözleri dehşetle dolar.

babasının yapacağı bir şeye ne kadar benzediğini fark eder. "Siktir!"

Diğer evrakları karıştırıyor, parmağını boş kısma gelene kadar tarihi kayıtlarda gezdiriyor. Dişlerini sıkarak "Lord Berolt Valvere adına doldurulacaktır" yazısını okuyor.

Kayıt tomarını yere fırlatır, sonra hizmetçilerle ilgili dosyayı karıştırır, dudakları yüksek sesle okuyana kadar sessizce hareket eder, "Kraliçe için kadın hizmetçilerin sayısı kralın, Astagnon'un yirmi birinci hükümdarı Majesteleri Kral Berolt'un ... *lanet olsun!*"

Elini yüzüne götürerek ateşe doğru dönerken, Sabine el yazısıyla yazılmış bir mektubu kapar ve nefes nefese, "Bu baş danışmandan, babana gönderilmiş. Şöyle yazıyor: 'Tebrikler lordum. Biz on kişi, merhum Kral Joruun'un en yakın kan bağı olarak tahta oturmanın size düştüğü konusunda hemfikiriz. Kuzeydeki düşmanımızın istilasını göz önüne alındığında, güçlü bir Astagnon sağlamak için onlarca yıllık deneyiminiz gereklidir. Oğlunuz Rian Valvere, ölümünüze kadar Duren'in Yüce Lordu olarak kalacak ve halefiniz olarak seçilecektir.'"

Sabine başını kaldırır, gözbebekleri şokla büyümüştür.

Rian mektubu ondan alır ve avucunun içinde buruşturur. "Bu tam bir *saçmalık!*"

Havada gergin bir sessizlik vardır. Sabine'in nefesi, saklamaya çalışsa da kovalanan bir tavşan gibi hızlı geliyor. Rian'ın nabızı damarlarında hızla atıyor, öfkeyle gök gürültüsünü andırıyor.

"Bu Tanrı'nın lanetlediği bir saçmalık!" diye şamdanları devirecek kadar yüksek sesle bağırır.

"Bu her zaman onun planıydı," diyorum sessizce. "İlk seferinde din adamı hatası değildi. Taht için Büyük Ruhban'la savaşmana izin verip sonra da tahtı senden almak niyetindeydi. Rachillon'un saldırısını gerekçe olarak kullandı - Kral Konseyi'ni kendi tarafına çekmek için makul bir bahaneye ihtiyacı vardı, ancak bahse girerim başından beri onunla birlikteydiler."

Rian ellerini masaya dayıyor, gözleri uzak ve yanıyor.

Çalkantılı duygularına hâkim olmak için ayaklarımı hızlandırmaya başladım. "Rachillon'un sana bahsettiği anlaşma, Sabine. Bu o olabilir mi?"

Sabine mektubu tekrar okumak için düzeltir. "Bilmiyorum. Sadece Valvere adını söyledi. Rian'ı kastettiğini düşündüm ama Berolt'tan da bahsediyor olabilir."

Rian hâlâ masanın üzerinde sabit bir noktaya bakıyor, aklı başka yerde, çarklar dönüyor.

"Rian?" Ben söylüyorum.

"Belki de." Rian'ın yüzü benek benek oldu. Öfkesini kontrol altına almak için savaşıırken hava burun deliklerini sızlatıyor. Hizmetçi dosyasını kaptı. "Peki ya bu? Bir kraliçeye yapılan atıf? Annem öleli yirmi sekiz yıl oldu."

Boynumun arkası kaşıyamadığım kaşıntılarla karıncalanıyor. Ateşe doğru bir adım atıyorum, mandalina rengi parıltı düşüncelerime odaklanıyor. Zihnimin hafızasında, Sabine'nin altın kolyesinin, Berolt'un Everlast gününde onu yumruğuyla kapatırken çıkardığı şingirtiyı duyuyorum.

Harita masasına dönüyorum, ellerimi sabitliyorum, göğsümde düğümlenen istenmeyen korkuya karşı kendimi destekliyorum. "Kraliçe hâlâ aynı Sabine."

Sabine'in eli boğazının dibini kavıyor, gözleri dehşetle dolu.

Rian gözlerimi oyacak bir bakışla beni delip geçiyor.

"Babam bile böyle bir şey yapmazdı. Tahtımı çalmak mı? Evet, buna inanırım. Ama gelinimi? Ondan neredeyse kırk yaş büyük!"

"Ve geldiği günden beri onunla yakından ilgileniyor, değil mi?" Sesim kızgın kömür gibi gürlüyor, öfkem zar zor dizginleniyor. "Güzelliği. Gençliği. En çok da vaftiz öpücüğü. Güçlerini engellemek için tasarladığı kolye mi? Bu onu kontrol etmek için yaptığı büyük planın sadece ilk adımı. Bu kadar ileri gitti çünkü onun kendi yanında olmasını istiyor, senin değil."

Sabine bir elini karnının alt kısmına koymuş, yeşil yeşil bakıyor. Kalbi göğsünde öyle bir çarpıyor ki, yerinden fırlayacak diye korkuyorum.

Tiksintisini bastırıyor, gözleri sertleşiyor.

"Buna inanıyorum," diyor ölüm sessizliğinde bir sesle. "Veraset balosunun olduğu gece, aynı şeyi söyleyen söylentiler duydum. Güvenilir söylentiler."

"Hala yapamıyorum-"

Çenesini sıkarak Rian'ın gömleğinin kolunu tutuyor. "Bu doğru! Doğru olduğunu biliyorsun. Baban senden her şeyini almaya niyetli, Rian. Kazanmasına izin veremeyiz. Başka bir güçlü adam, kölesi olanlarla oynayabileceğini düşünürse lanetleneceğim. Bu senin lanet olası kart oyunlarından biri değil!"

Rian elini onunkinin üzerine kapatıp ön koluna sıkıştırıyor. Nabızı kaburgalarının arkasında geçici olarak duraksıyor.

Tıslıyor, "Peki ben onu nasıl durduracağım? Arkasında Kral'ın Konseyi varken? Ve muhtemelen tanrıların lanetlediği Altın Nöbetçiler? Kendi ordu komutanlarım Eski Koros'a taşınmak ve kraliyet ordusuyla birleşmek konusunda bana doğrudan cevap vermekten kaçınıyorlardı. Artık nedenini biliyorum."

Saten kaplı kutudan kral tacını alıp bir meşale gibi havaya kaldırıyorum. "Bu tacı takmak mı istiyorsun? Eski Kral Joruun'un huzurlu günleri geride kaldı. Babandan bile daha acımasız olman gerekecek. Gerçek bir Valvere."

Rian halının üzerinde ağır adımlarla ilerliyor, sıkı, sarmal adımlarla dönüyor. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldanıyor: "Babamı tanıyorum. İnsan ya da tanrı için planlarından vazgeçmez."

Harita masasının üzerine daha da eğiliyorum, saçlarım koyu çizgiler halinde gözlerimin üzerine düşüyor. "Bunu tartışamam."

Rian tırnağını ısırır. "Woudix'in yeraltı dünyasına sürgün edilmesi gerekir."

Sabine kraliçenin tacının sivri uçlarıyla oynuyor, parmağını keskin bir noktaya bastırıyor, ta ki parmağının altında biriken kanın kokusunu duyana kadar. Mavi ardıç rengi gözleri ateş ışığını yansıtarak ona uhrevi bir varlık görüntüsü veriyor ve sakın bir sesle, "Öyleyse onu oraya sürün." diyor.

Kelimeler üçümüzün arasına bir kaya gibi dikildi.

Artık her şey ortada; aramızda fısıldanan karanlık bir sır, zaten karışık olan kaderlerimizi karmaşık bir ağdaki iplikler gibi birbirine daha da sıkı bağlıyor. Ve Lord Berolt'un benim küçük menekşeme elini sürdüğünü görmektense, bir arrowwood örümcek denizinde yıkanmayı tercih ederim.

Ölümü mü? Bu beni daha fazla tatmin etmezdi ama adam Ölümsüz Meriç'in kendisi kadar zeki. Sabine'e göre, kendini zehirden korumak için bir iksir alıyormuş. Etrafı her zaman muhafızlarla çevriliymiş. Her yönden bir tuzak sezebilir, belki de tek güvendiği oğlu hariç.

Rian başını eğiyor, bir eliyle çenesini okşuyor. Bir zamanlar sabit ve emin olan elleri şimdi verdiği kararın ağırlığıyla titriyor. Sonunda durulduğunda, aramızdaki sessizlik ağırlaştığında, çenesini kaldırıyor ve çelik gibi çizgili gözleriyle bakışlarımızı karşılıyor.

"Öyle olsun," diyor Rian.

BÖLÜM 29

\$ABINE

Aocukken annem bana bir gün gelip nezaketi bir kenara bırakmam gerektiğini söylemişti. Hayatımın o noktasına kadar iyilik su gibi akıp gitmişti. Babam sık sık ortalıkta görünmezdi, bu yüzden günlerim Annemin sevgi dolu bakımı ya da bana parlak süsler getiren sincaplar, kedi yavruları ve meraklı kargalarla oynamak. Ölümsüz Iyre Manastırı'na gönderildiğimde bile, merhamet erdemine boğulan bir kadının küreğe sarılması gibi sarıldım. Ona güveniyordum. Karanlık zamanlarda bana rehberlik etmesine izin verdim.

Ama bugün?

Bugün annemin beni hazırladığı gün. Lord Berolt tacı tek sadık oğlundan çalmayı, krallığını bir zorbanın yumruğuyla yönetmeyi ve beni isteksiz kraliçesi olarak yanına bağlamayı planlıyor.

Yani, bugün nezaketin canı cehenneme.

Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki Berolt'un planı gerçekleşmeyecek.

Yine de Tòrr'un ahırının önünde adımlarken sinirlerim zıplıyor, öğle güneşi yanaklarımı kızartıyor.

Anne, sessizce söylüyorum, yapılması gerekeni yapmam için bana cesaret ver.

"Sabine."

Basten'in alçak sesi ahırın içinden bana sesleniyor, kapı bir santim aralanmış. Resmi kayıtlara göre Basten şu anda kasabanın kuzey ormanlarında devriye geziyor, nöbetçi eğitiminin yakınında bile değil

Kamp. Lord Berolt'un şüphelenip yerini kontrol etmeye karar vermesi ihtimaline karşı belgelere ihtiyacımız vardı.

Yakınlarda konuşlanmış askerlere bakarak, tentenin gölgesine sığınmak istercesine kapıya doğru ilerliyorum. Bir mendil çıkarıp şakaklarımdan süzülen teri kuruluyorum ve ağzımı saklamak için kullanıyorum.

"Geç kaldılar," diye fısıldadım. "Korkarım bir şeyler gitti."

Çatlaktan Basten'in yakışıklı profilini seçebiliyorum; düz burnu ve cam gibi çenesi herhangi bir tanrınıninki kadar mükemmel.

"Şimdi geliyorlar," diye fısıldıyor.

Şaşırmış bir şekilde ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ama tabii ki duyuları sayesinde ben görmeden çok önce birinin yaklaştığını duyabiliyor. Gözlerimiz kilitleniyor; yüzüne bir ışık şeridi düşüyor, onu ışık ve gölgeye boyuyor. Kestane rengi gözleri parlıyor. Kolumdaki her kas uzanmam için yalvarıyor. Bir dokunuş. Bir öpücük. Sadece bu işte birlikte olduğumuzu bilmek için.

Ama kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"Şimdi tırmanmaya gidiyorum," diye fısıldıyor. "Her saniye yukarıdan dinliyor olacağım. Yemin ederim, Berolt sana elini bile sürmeyecek."

Işık bandı boğazını yakalıyor ve hafif bir inilti çıkarıyorum. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Dürtüyle elimi çatlağın yanına bırakıyorum. İşaret parmağını küçük parmağıma dolayabileceği kadar yakın.

Birleşen ellerimizden çıkan bir kıvılcım içimde dolaşırken gözlerim kısa süreliğine kapanıyor.

Göz ucuyla Rian ve Lord Berolt'un arabasının eğitim alanının ana kapısından girdiğini görüyorum.

Basten gölgelerin arasından, "Seni seviyorum Sabine Darrow," diye fısıldar.

Bakışlarıyla karşılaşma riskini göze alıyorum, gözlerim çikolata kahverengisinin arasındaki her altın parçasını ezberlemek için onunkileri arıyor. "Seni seviyorum Basten Bowborn. Her zaman."

Araba durduğunda parmaklarımızı hızla çözüyor ve sıcaktan telaşlanmış gibi mendilimi yüzüme siliyorum. Rian ve Lord Berolt aşağı inerken yüzüme yumuşak bir gülümseme yerleştiriyorum, ancak dişlerim gülümsemenin hemen arkasında görünüyor.

Lord Berolt'un bakışları yüzüm yerine göğüslerime kilitlendiği anda kararlılığım sertleşiyor.

Haklıydın anne.

"Bu çok fazla para," diye tersledi Berolt Rian'a, arabadaki bir konuşmayı bitirirken. "Biz merhamet işinde değiliz."

"Duren'e yardım etmek bir iştir baba," diye karşı çıkıyor Rian. "Halkımıza yardım etmek için özel kasamızı açtığımız haberi tüm Astagnon'a ulaştığında, beni kralları olarak kucaklamaya çok daha istekli olacaklar. Ve mutlu tebaa vergilerini sorunsuzca öder."

Berolt gözlerini kısarak parlak güneş ışığına bakıyor. "O zaman devam edelim. Gündüz vakti burada olmanın güvenli olduğundan emin misiniz?"

"Oldukça. İnşaatçılar binicilik ringine güneş ışığının ulaşmamasını sağladılar."

Şimdi Rian'ın duygularını yumuşak bir maskenin ardına gizleme yeteneğine her zamankinden daha çok hayranım. Onun soğukkanlı, hafif sıkılmış haline bakınca, Basten'la son birkaç gündür üzerinde planlar yaptığımız karanlık şeyleri hayal bile edemezsiniz.

Yine de, Rian selamlamak için parmak eklemlerime bir öpücük kondururken, sürmeli gözlerinde hafif bir dalgalanma oluyor.

Neyse ki Berolt'un dikkati yeleşinin cebine soktuğu cep saatinde. Açık artırmadaki bir midilli gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Evet, kızım? Çok fazla zamanım var. Bana hazırladığın şu gösteriyi göster."

Döndüğümde gülümsemem sertleşiyor. "Elbette lordum."

Ahırın kapısını açıp saman ve arpa kokusunu dışarı salıyorum ve Rian ile Berolt'un geçmesi için itaatkâr bir şekilde geri çekiliyorum.

Yanımdan geçerken Rian'ın dili endişeyle dışarı fırlıyor ama babasıyla yüzleştğinde yine sıkılmış bir kibre bürünüyor. "Sabine, Tòrr'u getir."

Myst ve Tòrr'un ahırlarına giderken kalbim kırık bir çan gibi kaburgalarımın içinde çarpıyor. Myst ellerimin mandalın üzerinde nasıl titrediğini görünce yumuşak bir kişneme sesi çıkarıyor.

Ahırdan çıkıyor ve omzuma sokuluyor. **Korku kokuyorsun, Sabine.**

Bir an için alnımı onunkine bastırıyorum, tanıdık kokusunu içime çekmek için gözlerimi kapatıyorum. **Bugün biraz cesaretini ödünç alabilirim.**

İçine koymak için bir sepet getirdin mi? soruyor yardımsever **bir** şekilde.

Burnunun etrafındaki kadife saçları okşamak için geri çekildiğimde nazik bir kahkaha göğsümü yumuşatıyor. **Ben yapmadım. Ne aptalım.**

Tòrr'un tezgahında içimi bir ürperti kaplıyor. Bunca zaman sonra bile onun varlığına hazırlıklı olmak mümkün değil. Dilimde demirin tadı. Her nefesinde patlayan buhar. Kırmızı parıltılı uhrevi siyah gözleri.

Tòrr, diyorum ahırındaki altı mandaldan beşinin kilidini açarken, sonuncusunda tereddüt ediyorum. **Bugün bana güvenmeni istiyorum. Zor bir istekte bulunsam bile.**

İstekleriniz asla kabul görmez, küçük fae. Yüzyıllar boyunca neler yaptığımı bilmiyorsun.

Ölümsüzler Kitabı'ndaki fantastik ve acımasız hikâyeleri düşününce kendi kendime *haklısın* diyorum.

Myst'e biniyorum ve Tòrr yanımda bizi takip ederken binicilik ringinin etrafında yavaş bir yürüyüşe geçiyoruz. Rian ve Berolt'un yanından geçerken, Rian'ın Berolt'a Tòrr'a binmek için Myst'i nasıl kullandığının mekaniğini ve gelecekte onu doğrudan binebilmem için geri çekilebilir ekstra üzengili bir eyer inşa etme planlarımızı açıkladığını görebiliyorum.

"Kral olarak," diye itiraz ediyor Berolt, "düşmanlarımıza karşı monoceros'a binen sen olmalısın."

"Elbette." Rian bir çizmesini çitin alt halkasına dayıyor. "Bu eğitimin nihai amacı da bu zaten."

Damarlarımdaki kan kaynıyor. Lord Berolt'un küstahlığı. Oğlunun yüzüne karşı yalan söylemek. Tahtı çaldıktan sonra bir gün Tòrr'a kendisinin binebileceğini düşünmesi. Sanki böyle gaddar bir yaratık, yaşlı, kemikli beyaz kıçının muhteşem sırtına oturmasına izin vermeye tenezzül edecekmiş gibi.

Tòrr, şimdi senin üzerine atlayacağım.

Myst'in sırtında ayağa kalkarken bacaklarım hafifçe titriyor. Artık dengemi kurdum ve sanırım istesem dörtnala giderken bile sırtında durabilirim. Yine de Berolt'un keskin bakışlarının yoğunluğu Tòrr'un sırtına çıkarken ayağımın kaymasına neden oluyor ama kendimi yakalıyorum ve oturur pozisyona geçiyorum.

Sakin ol, hem ona hem de kendime hatırlatıyorum.

Kalbimi sakinleştirmeye çalışarak Myst'e "**Şimdi geri çekil.**" diyorum. **Rin4e'nin ed4e'sinde kal.**

Bu her zamanki eğitimimizin bir parçası değil ve Myst kafasını şaşkınlıkla sallıyor. **Ama ben-**

Lütfen, Myst.

Hafif bir itirazla kişniyor ama ben Tòrr'u dörtnala iterken yavaşlayarak yürüyor. Rüzgâr yanan yanaklarımı serinletiyor, hız ve adrenalin garip bir şekilde rahatlatıyor, kendi çarpan kalbimle eşleşiyor.

Tepede, demir bir çatı kiremidi, sadece rüzgârın sesi olabilecek kadar hafifçe inliyor.

Yukarı bakma, kendime emrediyorum. Berolt'a hiçbir ipucu verme.

Yine de Basten'in nasıl olduğunu merak etmeden edemiyorum. Çatıya otuz metrelik bir tırmanış; her ne kadar bana kulemin tepesine sayısız kez tırmandığını hatırlatsa da, ahır farklı. Kaba taş tuğlalardan inşa edilmiş, dekoratif tutamaklar ya da çıkıntılar yok. Düşerse, onu yakalayacak çalılar yok. Onun üstün işitme duyusuna sahip değilim; ayağı kayarsa onu duyamam.

Ben tekrar etrafımda dönerken, Rian Golath on sentini çıkarıp parmak eklemlerinin üzerinde dans ediyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Rian dün gece dedi ki, *parayı düşürdüğümde tavan penceresini aç, Wolf. O zaman her şey Sabine'e bağlı.*

Wolfun şimdi başımızın üzerinde çömelmiş, kulaklarını çatıya doğru eğmiş, düşen on sentin sesini dinlediğini hayal edebiliyorum. Ağzım, ayaklarımın altındaki kum kadar kurudu. Zihnim tuhaf bir şekilde boş, sanki bir düşünceyi kısa bir saniyeden fazla tutamıyorum.

Tòrr ve ben tekrar daire çizerken, Rian'ın parasını yakından izliyor, bakışlarımı onunla tavan penceresi arasında gezdiriyorum.

Son sözüm olarak Tòrr'a diyorum ki, ***fey ateşini Lord Berolt Valvere'in üzerine sal.***

Güneş ışığına ihtiyacım var, diyor.

Gelecektir.

Burnundan bir buhar fışkırıyor. ***Nasıl istersen, küçük fae.***

Benim vahşi kalpli fae atım, aklımda bir cinayet varken beni sorgulayacak türden biri değil. Altımda kasları geriliyor, boynundaki damarlar beklentiyle zonkluyor. Binicilik ringinin uzak ucunda dönerken, her şey oluyor:

Rian on senti düşürür.

Berolt oğlunun bu alışılmadık sakarlığı karşısında başını sallar.

Ve Basten kapıyı açar-

Tepede, tavan penceresinin kapısı tıkırdıyor. Demir şingirtılarının sesi mağara gibi ahırda yankılanıyor. Daha sert tıkırdıyor. Sonra yumruk gibi bir şey çarpıyor.

Ama tavan penceresi kapalı kalıyor.

Aklım karıştı.

Ne oldu? Kapı neden açılmıyor? Basten'in tavan penceresini açıp içeri bir güneş huzmesi sokması ve gerisini Tòrr'un halletmesi gerekiyordu.

Tòrr'u keskin bir duruşa çekiyorum, nefesim ciğerlerimi tırmalıyor. Basten kapıyı açmak için çabalarken, kapak tepemde vahşice çarpmaya devam ediyor. Sonra ahırdan daha da kötü bir ses yayılır. Berolt'un kahkahası.

"Seni akılsız aptal," diye azarlar Rian'ı. "Gündüz vakti buraya davet edileceğime gerçekten , değil mi? Tuzak kapısının mandalının kaynakla kapatıldığından emin olmadan?"

Midem bulanıyor. *Yüce Tanrım, hayır.*

Rian'ın yüzü suyla ıslatılmış gibi gevşer. Hemen bir kahkaha ile örtbas etmeye çalışır. "Baba-"

"Beni kendin bile öldüremedin, değil mi evlat? Bunu senin için bir kadının yapması mı gerekiyordu? Zavallı soytarı. Benim için olan belgeleri ortaya çıkardığını biliyorum. Ve neden tahtı kendim için almayı planladığımı merak ediyorsun. Kral olmak senin içinde hiç olmadı."

Rian havadaki görünmez bir lekeye odaklanır, çenesi acıyla sıkılır. Taktikler arasında savaşıyor gibi görünüyor.

Fırçalayın. Bağışlanmak için yalvar. Onun yerine, gözlerinde nefretle yukarı bakarken kılıcını çekiyor. "Öyle değil mi?"

Rian bir hamleyle ileri atılırken, Berolt kendi kılıcını çekip darbeyi engelliyor. Rian soldan bir savuruşla karşılık verir ama Berolt bir saptırmayla karşılık verir, ardından saldırıya geçer ve Rian'ın göğsünü yaralar.

Rian sağa doğru savrulup demir parmaklıklara çarpıyor ama babası tekrar savurmadan önce geri adım atıyor.

Tòrr ayağa kalkıyor. Sabırsız. Kana susamış. Ona şiddet sözü verilmişti ve hakkını istiyor.

Hayatımda ilk kez onun kana susamışlığını hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda arzuluyorum da.

Ahıra aniden ışık girer. Basten, terli ve sıyrıklarla dolu, iki koluyla ana kapıyı açıyor, saçları gözlerine dökülüyor.

Kalbim kabarıyor. Tòrr'un yelesini tutuyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Basten'in odadaki tüm havayı emiyor gibi görünen hükmedici varlığından çok etkileniyorum.

Tòrr, bağırıyorum, güneş ışığını kullan!

Yapamam. O da benim gibi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde toynağını yere vuruyor. ***Ulaşmıyor.***

İçimden küfrediyorum. Elbette Rian ahırını tasarlarlarken, kapı ile binicilik halkası arasında Tòrr'un dolaylı güneş ışığından yararlanamayacağı kadar mesafe bırakmıştı.

Basten bir askerin becerisiyle durumu hızla değerlendirir: Ben Tòrr'dayım. Rian ve Berolt birlikte savaşıyor. Çatıya tırmanma çabalarını engelleyeceği için Basten'in kılıcı yok ve ne olursa olsun Berolt'la savaşmaya çalışacağı korkusuyla donup kalıyorum.

Berolt yüksek bir hamle yapar ve Rian'ın kaçınca Berolt, Rian'ın kılıç koluna kabzasıyla vurur. Kılıç Rian'ın elinden fırlar ve uçarak bir su kovasının yanına düşer. Rian ve Basten ona doğru koşar ama Berolt yatay bir kesikle onları engeller.

Göğsü kabaran Berolt başını sallar. "Siz ikiniz her zaman birbirinizin yanında oldunuz, değil mi? Biri benim oğlum. Diğeri bahtsız bir sokak serserisi. Birbirinize çok benziyorsunuz, küçük cılız şeyler olduğunuzdan beri. Ve hala da öyle. İkiniz de korkunç hayal kırıklıklarıyorsunuz. Şimdi zindanda yan yana çürüyecek olmanız ne kadar da uygun."

Rian ve Basten, Berolt'un iki yanında yerlerini aldılar ve birbirlerine sözsüz işaretlerle baktılar. Basten'i gözlerindeki o bakışı tanıyacak kadar dövüşürken gördüm. Duruşunu. Omuzlarının duruşunu.

Cehennem serbest bırakmanın eşiğinde.

Bunu hisseden Berolt kendi duruşunu ayarlar ve demir parmaklıklara karşı durarak sırtını korur.

"o zaman çocuklar! Kendi canımı ve kanımı öldüreceğimi düşünmüyor musunuz?"

Tòrr'un üzerinde kayarken, eldivenli ellerim yelesinde dolanırken, etrafımdaki hava öfkemle kalınlaşıyor gibi görünüyor. Kalbim bütün bir ormanı yerle bir edebilecek bir öfkeyle çarpıyor. Çığlık atma, beni geride tutan görünmez bariyerleri bir şekilde parçalama dürtüsü karşı konulmaz.

Tòrr, diyorum. **Benim si4nalimde, 4allop.**

Topuklarımı kazıyorum.

Tòrr'un kasları sarmal bir makine gibi yaylanıyor, beklentisini zar zor dizginleyebiliyor. Devasa toynakları çemberi yırtıyor, kumları savuruyor, havayı elektrik akımıyla dolduruyor. Sırtında sabit duruyorum, baldırlarım yanlarına kenetlenmiş, kana susamışlığını teşvik ediyorum.

Kornanı indir.

Boynu kıvrılıyor, parlayan solaryum boynuzu bir kadar uzun ve keskin, alevlenen burun deliklerinden çıkan buhar patlamalarını kesiyor. O kadar hızlı ki Lord Berolt'un başını çevirecek vakti bile olmuyor, biz çoktan onun üzerine gelmişiz bile.

Ezin onu!

Tòrr'un boynuzu demir parmaklıkların arasından Lord Berolt'un sırtına saplanırken mide bulandırıcı bir gıcırtı duyulur. Lord Berolt irkilerek doğrulur, omurgası doğal olmayan bir şekilde dikleşir, başı parmaklıklara doğru geriye atılır.

Kılıç elinden yuvarlanıyor.

Harcanmamış bir vahşetle göğsü kabaran Tòrr, boynuzunu Lord Berolt'un göğsünü delip göğüs kafesinin önünden dışarı fırlayana kadar daha da derine sokuyor. Kan, gövdesinden ve sırtından aşağıya doğru akarak ince deri çizmelerinin içinde birikiyor.

Tòrr kafasını daha derine sokar, boynuzu kabzasına kadar kaydırır, ta ki kanla ıslanmış solaryum dikenini diğer taraftan çıkana kadar.

Lord Berolt gargara yapıyor, ağzından kan fokurdayarak son sözlerini gargaraya getiriyor ve sonunda Tòrr'un ölümcül boynuzunun üzerine yığılıyor.

Birkaç ağır an boyunca Rian, Basten ve ben sessizliği koruduk. Tòrr geri çekilip Berolt'un cesedini boynuzundan çekmek için parmaklıkları kullanana ve ceset yere yığılana kadar çenemi kırılmadan önce açmayı hatırlıyorum.

"Ve böylece bitti." Rian'ın eli dikkati dağılmış bir şekilde Golath'ın on sentiyle oynarken, babasının cesedine bakarken gözleri kocaman ve cam gibiydi.

Zırhına çarpan madeni paranın yankısı bir ölüm çanı gibi çınlıyor. Her sığ nefes alışında parmaklarındaki hafif titreme, yüzündeki soğukkanlı maskenin göstermeyi reddettiği kargaşaya ihanet ediyor.

Ama yine de maskenin ardındaki acıyı görüyorum.

Basten demir parmaklıklara doğru tökezlerken yüzüne dökülmüş saçlarını geriye doğru sıyrıyor. Geniş elleriyle parmaklıkları kavırıyor, bizi ayıran bariyeri. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, hissettiğim aynı acılı rahatlamayı yansıtıyorlar. Kalbim hâlâ adrenaline çarpıyor. Soğuk, inatçı parmaklıkların ayırdığı ikimizin de hâlâ nefes aldığına inanmakta güçlük çekiyorum.

Tòrr'un yelesi yerine onu tutmayı umutsuzca isteyerek eldivenli elimi esnetiyorum.

Eli çit boyunca ilerliyor, yüzünde onca yara izinin arasında bir şefkat dokunuşu var ve önümde duruyor.

Saygıyla şöyle der: "Bir keresinde bana, hiçbir erkeğin seni evcilleştiremeyeceğine dair yemin etmiştin, küçük menekşe. Ben bundan daha ileri giderdim. Bu dünyadaki hiçbir gücün senin içindeki ateşi söndüremeyeceğini söyleyebilirim. Ne zincirlerle, ne kafeslerle, ne de demir parmaklıklarla. Sen bu dünyayı dize getireceksin."

BÖLÜM 30

WOLF

T Lord Berolt'un öldüğü gece bir tırpan gibi sallanan ay, ölümü nihayet kalp krizi olarak ilan edilmeden önce bir madeni para kadar şişman ve parlak bir daireye dönüşür. Rian, Lord Berolt'un

Doğru yetkililere cömert rüşvetler vermek. Ölüm yarasını gizlemek için cesedin yakılmasını sağlamak. Lord Berolt'un kalbini tutup yere yığıldığına şahit olduklarını kanıtlamaları için askerlere para ödemek.

Berolt'un yanıldığını söylemek yanlış olmaz -Rian kral olmak için gereken her şeye sahip.

Lord Berolt'un cenazesinin olduğu gün, Dare'i Rian ve Sabine'in arabasıyla birlikte şehir surlarının birkaç mil kuzeyindeki Valvere aile mezarlığına götürüyorum. Meşe yaprakları yeni dönmeye başlamıştı. Altın sarısı, yaz sonu bir gün; cenaze için değil, çit labirentini keşfetmek için uygun bir gün.

Ama o yaşlı piçin küllerinin toprağa karıştığını gördüğüme sevinmezsem namerdim. Ölümsüz Woudix'in yeraltı dünyasından yaşayan dünyaya açılan gizli bir kapısı olduğu doğruysa, Berolt Valvere'in geri dönmesini engellemek için o kapıyı çelik kirişlerle barikat haline getireceğim.

Herkes arabalarından indikten sonra, Leydi Eleonora içecek çadırının etrafını küçümseyerek dolaşır. "Şampanya? Armutlu tartlar? Benim oğlum öldü. Bu bir cenaze töreni mi yoksa kutlama mı?"

"Neden ikisi birden olmasın?" Rian usulca ona bir kadeh şampanya uzatarak şöyle diyor. "Kutlanacak çok var, her şeyden sonra. Benim taç giyme törenim

belgeler neredeyse tamamlandı. Eşyalarımız çoktan kutulandı ve önden gönderildi. Sabah Eski Koros'a doğru yola çıkıyoruz."

"Babanızı toprağa vermek için bir öğleden sonranızı ayırmanız ne kadar güzel." Leydi Eleonora kadife bir minderin üzerine uzanır, kadehi boşaltır ve kendisine bir kadeh daha doldurması için bir hizmetçiyi tersler. Kara mizahına rağmen sinirli bir şekilde tırnak etlerini karıştırıyor. Buruşuk elleri o kadar kötü titriyor ki içkinin yarısı elbisesine bulaşıyor.

Kalbim olsaydı, yaşlı kadın için neredeyse üzülürdüm. Oğlunun hayatına son vermek için komplo *kurdum*. Ama yılanlara sempati duymak zordur.

Boğazını temizleyerek Rian'a bir bakış fırlatır. "Belgelerden geriye ne kaldı? Neden henüz tamamlanmadılar?"

"Önemsiz bir formalite." Bir hizmetçi göğsüne çaprazlamasına siyah bir yas kurdelesi bağlarken Rian çenesini kaldırdı. "Kral'ın Konseyi soyumu doğrulaması için Tanrı'nın öptüğü kan ustasını gönderdi. Zaman kazanmak için ona burada bize katılmasını söyledim." Tembelce cep saatini kontrol ediyor. "Cenaze namazından sonra gelmesi gerekiyor."

Çadırın kapağı geri çekilir ve altın rengi güneş ışığı içeri girer. Sabine içeri girer, sanki güneşin kendisi bacaklarını uzatmış gibi her kafayı çevirir. Yumuşak kadifeden, şarap kırmızısı bir elbisenin içinde ıslıl ıslıldır. Omuzlarını saran ve kollarının üst kısmından aşağıya doğru sarkan altın zincirli askıları vardır. Nervürlü korsaj, her biri Popelin'in sikkelerinin damgasını, yani Valvere armasını taşıyan, şingırdayan altın simgelerle süslenmiş. Bu etki Valvere zenginliğinin yürüyen bir gösteresidir.

Ne elbisenin koyu bordo rengi ne de belindeki siyah yas kuşağı onun ışığını söndürebiliyor.

"Rahip hazır," diye anons ediyor.

Diğer herkese göre, altın simgeleri ve zincirleriyle Valvere itaatinin resmi gibi görünüyor olmalı. Ama bana? Sinsi vahşi kedimin Lord Berolt'un canını alan kişi olduğunu bilmek, alt yarımaya kötü şeyler yapıyor.

Tören çok kısa sürdü. Rahip, Berolt'un heybeti ve etkisi hakkında konuşurken, yaprakların arasından nemli toprak ve mineral kokan ılık bir esinti titriyor. Göğsümün etrafında bir sızı dolaşıyor ve öğretiyor.

Tanrım, ormanı özledim.

Burası her zaman kendimi evimde hissedeceğim yer. Manzaraların ve kokuların, birinin herkese içki ısmarlamayı teklif ettiği gürültülü bir meyhane gibi duyularıma saldırmadığı yer. Burada, doğada, her şey olması gerektiği gibi birbirine uyuyor. Kokular dengede. Sesler sessiz bir senfoni oluşturuyor.

Eski Koros'ta hayatın nasıl olacağını düşündükçe göğsüm kabarıyor.
Duren'den on kat daha fazla insan ve onların pisliği.

Ama Sabine'e yakın olmak için?

Bir tatil pazarında günde üç kez lanet olası bir geçit töreninde yürürdüm.

"Büyükanne, bu şerefe nail ol." Rian, Leydi Eleonora'ya Berolt'un
küllerinin bulunduğu yaldızlı kutuyu uzatır.

Rian'ın kolunu tutarak, mezar çukuruna giden rampaya titreyerek adım atar.
Rian'ın tüm çabalarına rağmen boncuklu eteği birbirine dolanıyor ve onu çelme takmakla
tehdit ediyor.

Çukura atlayıp onu zayıf kolundan tutarak
sabitliyorum. "Kendinize iyi bakın, Leydi Eleonora."

Başımı eğiyorum.

Yüzünü buruşturarak kolunu tuttuğum yerden çekti. "Sen! Hayır, hayır.
Senden hiçbir şey istemiyorum."

Hava ağzımda bayatlıyor. Gözlerimi devirmemek için savaş veriyorum.
Yine de, onun küçümsemesi pek de sürpriz değil. Yaşlı karga beni hep hor
gördü.

"Onu şimdi yakaladım, Wolf," diyor Rian.

Saçlarımı geriye tarayarak dışarı çıkıyorum ve Sabine'nin yanındaki
yerimi alıyorum - olması gerekenden biraz daha yakın.

Ona sarılma arzusuyla tenim ağrıyor. Birkaç santim uzaktayım ama
aradaki mesafe aşılabilir gibi geliyor. Valvere ailesinin her bir üyesi Berolt'un
mezarına bir avuç kızılağaç dalı atarken gözlerimi ileride tutmak için
yapabildiğim tek şey bu, sonra hizmetlilerin çukuru toprakla doldurmasına
izin vermek için geri çekiliyorum. Bakışlarım ona doğru çekilmeye devam
ediyor, yanacağını bildiği halde aleve doğru sürüklenen bir pervane gibi.

Nabzının daha sert attığını fark ediyorum, her gece uykuya dalabileceğim
bir ritim. Bana bir bakış fırlatıyor, kirpiklerinin sesi çırpınan kanatlar gibi.

Çadıra dönerken, kraliyet armasıyla süslenmiş bir araba durdu. Beyaz
şifacı üniforması giymiş yaşlı bir adam çıkıyor. Yakası, godkiss doğum
lekesini ortaya çıkarmak için yarım ay şeklinde dikilmiş.

Elinde deri bir valizle Rian'ın önünde eğilir.

"Yüce Lord Rian." Sonra, Sabine'e selam veriyor. "Leydi Sabine. Testimi
gerçekleştirmek için yasinızı böldüğüm için özür dilerim ama anladığım
kadarıyla yarın ayrılıyorsunuz."

"Evet, evet." Rian ağzına dolgun bir üzüm attı. "Bizimle burada
buluştuğunuz için teşekkür ederim; korkarım zaman çok önemli. Astagnon
tahtının boş kaldığı çok fazla hafta geçirdi."

"Aynen öyle lordum." Şifacı valizini alçak bir masanın üzerine koydu ve kapının mandalını açtı. "Geriyeye kalan tek şey merhum Kral Jorruun'la olan kan bağınızı doğrulama formalitesi. Bir kan uzmanı olarak vaftizim, çeşitli hastalıklara ek olarak kan yoluyla soyu tespit etmeme olanak tanıyor. Sadece küçük bir şişe kan almam gerekecek."

"Tacı giyeceğim anlamına geliyorsa, beni kurutun." Rian kolunu dirseğine kadar kıvrırırken sırtıyor. Şifacı, bir kâtip kalemi kalınlığında büyük, içi boş bir iğne hazırlar.

"Bekle! Bırak , emrediyorum!" Leydi Eleonora şifacının elindeki iğneyi almak için öne atılır. Yüzü lekeli ve kederli. Şaşkın şifacı hemen iğneyi bırakıyor, gür kaşları havaya kalkıyor.

"Leydim-" diye başlar, kararsızdır.

"Büyükanne, Woudix adına sana ne oldu böyle?" Rian sorar. "Herkes çadırdan çıksın. Torunumla konuşmak istiyorum." Sadece hizmetkârlara ve Tanrı'nın öptüğü şifacıya değil, Leydi Runa ve Lord Selvig'e de çıkışır. Aile üyeleri hakarete uğramış gibi görünüyor, ama Leydi Eleonora'nın Şeytani kaşlarını çatarak onları dışarı gönderdi. "Siz de Leydi Sabine."

Sabine gitmeye hazırlanırken Rian onu kolundan tutar.

Alay eder, "Büyükanne, bu her neyle ilgiliyse, gelinim kesinlikle duyabilir. Evlendiğimizde aramızda sır olmamalı."

"Gelininiz hepimizden nefret ettiği gibi sizden de nefret ediyor. Sırlarımızı bize karşı kullanacak ilk kişi o olacaktır." Sözlerinde kin yok, sadece gerçekler var. Sabine'i bir köpek gibi tersledi. "Git."

Sabine'in gözleri bu emir karşısında öfkeyle kısılır. Bir adım bile atmaz. Rian hayal kırıklığıyla gözlerini ovuşturur ve, "Sabine, lütfen onun dediğini yap.

Wolf, Leydi Sabine'e dışarı kadar eşlik et."

"Hayır." Leydi Eleonora'nın sesi çadırın ortasına bir kaya gibi düşüyor. "O burada kalıyor. O keskin kulaklarıyla nasıl olsa duyacaktır."

Hava ağır, tanımlayamadığım bir koku ile yoğun. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor, damarlarımda kalp atışlarımı hızlandıran karanlık bir önsezi. Büyükannesinin davranışları karşısında aynı derecede şaşkın görünen Rian'la sorgulayıcı bir bakış alışverişinde bulunuyorum.

Duraksayarak "Pardon leydim?" dedim.

Dudaklarını büzüyor. "Beni duydun, Wolf Bowborn."

Rian onu şımartmamız gerektiğini söylercesine omuz silkiyor.

Sabine ayrılmadan önce son bir kez göz göze geliyoruz, yumuşak bir dokunuşla tenimi acıtıyor. Sonra çadırda sadece üçümüz kaldık. Tehlikenin yaklaştığını hisseden bir yırtıcı hayvan gibi kaslarım gerginleşiyor, yüklü havayı algılıyor. Fazladan enerjimi harcamak için yumruklarımı sıkıp bırakıyorum.

Rian ellerini kalçalarına dayar. "Şimdi ne şeytan-"

Leydi Eleonora, kumaş duvarlarda yankılanan keskin bir alkışla onun sözünü keser. Acı çekiyormuş gibi gözlerini kısa bir süreliğine kapatır, sonra açar ve sessizce şöyle der: "Bu sırrı mezara götürmeyi umuyordum. Ama Berolt, Woudix onun lanetli ruhunu korusun, gerçeklerden daha fazla zarar göremez. Sanırım artık çabalarımı yaşayanlara yöneltmeliyim. Sana doğru, Rian."

Soğukkanlılığını kaybetmiş gibi sallanıyor ve bir eliyle çadır direğine dayanarak kendini sabitliyor.

İnce, titrek bir sesle devam ediyor. "Rian, eğer kan testçisi seni test ederse, Kral Joruun'un kanının izine rastlamayacaktır."

Rian çenesini sıvazlıyor, kaşlarını hafifçe çatıyor ama yine de onunla dalga geçiyor. "Joruun ve babam kuzen oldukları için bunu pek olası bulmuyorum."

"Öyle." Kararsız ellerini kavuşturuyor, parmakları savaştan yılanlar gibi birbirine dolanıyor ve birkaç kez başını sallıyor. "Ancak Berolt'la kan bağınız yok."

Elimi çeneme götürüp öksürüyormuş gibi yapmadan önce boğazımdan bir şaşkınlık sesi dökülüyor.

Buna karşılık, Rian'ın yüzü bu bilgiyi değerlendirirken kusursuz bir şekilde boş kalıyor. *Yetenekli piç*. O kart oyuncusu suratını hiç beceremedim.

Berolt'un oğlu değil mi? Rian'a yan gözle bakıyorum. Berolt'un özelliklerini onda görmeye çalışıyorum. Aynı siyah saçları, aynı kahverengi gözleri paylaşıyorlar.

Ama yine de Duren'de pek çok kişi biliyor. *Ben* de öyle.

Leydi Eleonora'nın gözleri bana kayıyor, buzbir nefretle donuyor. "Öyle." *Bekle*, ne?

Vücudum otomatik olarak dövüşmeye hazırlanırken kalbim küt küt atıyor: Adrenalinim yükseliyor, yumruklarım sıkılıyor, göğsüm sıkışıyor. Gözlerimi kısarak, zorlukla dizginlenmiş bir adım atıyorum. "Affedersiniz?"

Bildiğim bir şey varsa, o da az önce gömdüğümüz nefret dolu piçin benim ailemden olmadığıdır.

Rian elini saçlarında gezdiriyor, sanki her şey bir şakaymış gibi ofluyor. "Kederden delirmiş. Wolf, şifacıyı getir."

Kapıya doğru bir adım atıyorum.

"Dur!" Leydi Eleonora çadır direğini kavırıyor ve sanki tüm yapıyı yıkmakla tehdit ediyormuş gibi sallıyor. "Eğer kral olmak istiyorsan, Rian, o zaman çeneni ne zaman kapatacağını ve senden altmış yıl daha fazla görmüş bir kadını ne zaman dinleyeceğini bileceksin. Basten Bowborn, itiraf etmek bana acı verse de, sen Berolt ve Madelyna Valvere'in meşru üçüncü oğlusun. Yirmi sekiz yıl önce yaz gündönümünde, Sorsha Konağı'nın güney kulesindeki yatak odasında doğdun."

Adrenalin göğsüme çarpıyor ve sırf harekete geçme ihtiyacı yüzünden bir şeye gaz vermeden önce beni adım atmaya itiyor. Rian'la gözlerimi kilitliyorum. "Bu doğru mu? Bunu biliyor muydun?"

"Tabii ki inanmıyorum! Şimdi de inanmıyorum!" Patlamasına rağmen sol gözü seğiriyor. Kollarını kavuşturarak soruyor: "Peki o zaman büyükanne, ben kim oluyorum?"

Bir sandalyeye çöktü ve titreyen elini şarap kadehine doğru uzattı. "Doğru yaşta olan ve görünüş olarak Berolt'a inandırıcı olacak kadar yakın olan bir bulaşıkçı hizmetçisinin oğluydun." Devam etmeden önce uzun, titrek bir yudum almak için kadehi dudaklarına götürdü. "Madelyna Berolt'un Lore ve Kendan'a karşı ne kadar sert olduğunu gördü. Onları Duren'den uzaklaştıran sadece öfkesi değildi. Berolt ikisini de dövdü; 'u neredeyse öldürüyordu, Kendan'ın durumu ise biraz daha iyiydi. Madelyna'nın üçüncü bebeği, kahinin öngördüğü gibi tanrının öptüğü bir doğum lekesiyle doğduğunda, Berolt'un böyle bir çocuğa on kat daha sert davranacağını biliyordu. Berolt'un tanrı öpücüğü olan insanlara karşı her zaman doğal olmayan bir hayranlığı vardı ve Madelyna onun kendi oğlunu bu takıntısından kurtaracağını düşünmüyordu. Onun deneylerinin seni öldüreceğine inanıyordu. Bu yüzden bana geldi."

Bunları dinlerken, Ölümsüzler Kitabı'ndan hayali bir masal dinliyormuşum gibi hissederek sadece bakabiliyorum. Ancak Leydi Eleonora'nın sinirlerine rağmen vücudunda yalan söylediğine dair hiçbir belirti yok.

Sabit nabız. Düzenli ter.

Bu lanet iddia doğru olamaz.

İçkisini bitirdiğinde şöyle der: "Madelyna'nın bebeğini Duren'de bir terziye yerleştirdim. Sonra, bulaşıkçı hizmetçinin küçük çocuğunu buldum ve

onu Madelyna ve Berolt'un bebeği olarak sunmak için düzenlemeler yaptı."

Rian boş bir sesle, "Bu olamaz," diye araya girer. "Ben Wolf'tan iki yaşı büyüğüm. Kimse yeni doğmuş bir bebeğin bir gecede iki yaş büyüdüğüne inanmaz."

"İkinizin arasında sadece altı ay var," diye açıklıyor Leydi Eleonora. "Madelyna'nın bebeğini terziye verdiğimde, çocuk büyüdüğünde ona yaşı hakkında yalan söylemesini tembihledim. Berolt doğum sırasında orada değildi, Eski Koros'ta uzun bir görevdeydi. Birkaç ay sonra döndüğünde, altı aylık ile bir yaşındaki arasındaki farkı anlayabilir miydi sizce? Ha! Kılıç tutabilene kadar oğullarının yüzüne bile bakmadı."

"Dur! Sadece dur!" Rian burun kemiğini sıkıyor. "Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var."

O şampanya şişesinden bir yudum alırken, ben parmaklarımı sandalyenin arkalığına geçirip Leydi Eleonora'ya bakıyorum. *Büyükannem mi?* Tanrılar aşkına, bu olamaz. Bu dünyada nefret ettiğim bir şey varsa o da Valvere kanı taşıma fikridir.

Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak sessizce, "Beni verdiğin terziye ne oldu?" diye soruyorum.

Sulu gözleri bana karşı hâlâ buz gibi, ama eğer gerçekten bir aileysek nedenini bilmiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Sizin ve bizim yararımız için çocuğun izini sürmekle ilgilenmedim. Muhtemelen ölmüştür."

Sandalyenin arkalığını öyle sert kavıyorum ki tahta kırılıyor. "Ben sokaklarda büyüdüüm! Ekmek için savaşıarak! Yetim olduğumu düşünerek!"

Patlamam Leydi Eleonora'yı kızdırmadı. "Bana teşekkür etmelisiniz. Böyle bir hayat Berolt'un özel projesinden daha iyidir."

"Bana karşı hep çok acımasızdın. Neden, gerçek torunun olduğumu bilseydin?"

"Bilmiyordum!" diye tersliyor, sonra dudaklarını büzüyor. "Ama şüphelerim vardı. Senin yaşında olup da Madelyna'ya benzeyen çok çocuk var. Zalimliğe gelince? Doğru, sırrın ortaya çıkmasını istemedim, bu yüzden ailemizi rahat bırakacağını umdum. Torunumu koruyordum." Buruşuk elini Rian'ın koluna koydu.

"Bu delilik," diye mırıldanıyor Rian, gözleri şoktan donuklaşmış bir halde.

"Sen benim torunumsun," diye ısrar ediyor, gözlerindeki buzlar onun için eriyor. "Kan sadece Kral'ın Konseyi için önemlidir. Önemli olan *soyadıdır*. Sen benim yetiştirmeme yardım ettiğim çocuksun ve bir Valvere'sin."

Rian'ın kusmak için bir kovaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"Buna hakkın yoktu!" Yumruğumu kırık sandalyeye vurarak bağırıyorum.

Leydi Eleonora ayağa kalktı, gözleri parlıyordu, saldırganlığımdan korkmamıştı. "Berolt, Eski Koros'tan döndüğünde Madelyna'nın tahmin ettiği gibi tanrısal bir çocuk yerine normal bir çocuk doğurduğunu görünce öyle bir öfkeye kapıldı ki onu boğarak öldürdü. Ee, Kurt Bowborn, kanı mı tartışmak istiyorsun? Berolt *benim* etim ve kanımdı. Ona bir anne sevgisi borçluydum, ama sadece bir yere kadar. Madelyna oğlumdan çok kızım gibiydi. Onu öldürdüğünde, bu sadece doğru şeyi yaptığımı kanıtladı. İkinizi *de* korudum." Rian'a bir parmak sallıyor. "Sana bir hizmetçinin oğlunun ancak hayal edebileceği bir hayat verdim." Sonra beni işaret ediyor. "Ve seni Berolt'un ellerinde ölmekten kurtardım -ya da daha kötü bir şeyden."

Bacaklarımın gücü tükeniyor. Sandalyeye gömülebilirdim ama onu parçaladım. Nemli bir elimi yüzümde gezdiriyor, duygularımı toparlamaya çalışıyorum ama kendimi hâlâ rüzgârda savrulan buğday taneleri gibi dağılmış hissediyorum.

Rian bir küfür savurarak siyah yas kuşağını yere atar. "Babam bile olmayan yaşlı bir piçin yasını tutmayacağım. Peki büyükanne, bu ne anlama geliyor? *Kurt*, Joruun'un en yakın kan bağı mı? Tahtın gerçek varisi mi?"

Dudaklarında bir inançsızlık kıkırdaması var ama Leydi Eleonora gülmüyor.

"Evet," diye yanıtlıyor.

Rian'ın yüzü bir saniye içinde kansız kalır.

Kral mı? Lanet olası tanrılar, ben kral değilim.

Bedenim tekrar savaş moduna geçiyor, kalbim çarpıyor, derim diken diken oluyor. Tahtta oturan bir Valvere'in yoluna çıkanlara ne olduğunu biliyorum. Son ikisine ne olduğuna baksana. Berolt'un külleri toprakta sadece bir saat kaldı. Büyük Rahip Beneveto aşağılandı, gücü elinden alındı.

"Eğer kral olmak istiyorsan," der Leydi Eleonora Rian'a, "o zaman Kurt'un kanını kendi kanın gibi göstermen gerekecek."

Bir kış kar fırtınasına yakışır bir ürperti çadırın içine yayılır. Leydi Eleonora'nın imaları yeterince açık. Bir erkekten hem kan hem de sessizlik almanın yolları var ve hepsi de bugünün benim cenazem olmasıyla son buluyor.

Rian yüzünü bir tür soğukkanlılığa geri çekmeyi başarıyor ama nabzını gizleyemiyor. Adrenalin damarlarında kükrerken hızlanıyor. O bir

Asker. Benim gibi o da tehlikeyi hissedebiliyor.

Cenaze olduğu için kılıç takmıyor. Ama bir koruma olarak ben takıyorum. İş yumruklaşmaya gelirse, burada üstünlüğün bende olduğunu biliyor olmalı. Öte yandan, çadırın hemen dışında beni kesmeden önce iki adım atmama izin vermeyecek yirmi muhafızı var.

"Yapılması gerekeni yap, Rian," diye mırıldanıyor Leydi Eleonora, parmakları eteğinin boncuklu kıvrımlarını endişeyle örerken.

Ona kaşlarını çatıyorum - biyolojik akrabam, beni ölüme sürüklüyor. *Ne kana susamış bir kaltak.*

Hava çatırdayan bir gerilimle canlı, terin ekşi tatlı kokusu etrafımızı sarmış durumda. Rian ve ben birlikte cehennemden geçtik ve geri döndük. Birbirimizin boğazına sarıldık. Birbirimizin hayatını kurtardık. Hatta ikimiz de aynı kadına aşığız.

Havada bir şeyler değişiyor. Rian saçlarını geriye tararken bana dönüyor, gözleri öfkeyle dolu ama bana değil. "Tanrılar adına, Kurt. Çek elini kılıcından. Ölmeni isteseydim, ölmüş olurdun."

Öfkeli bakışlarını onun yerine Leydi Eleonora'ya diyor. "Bu dünyada yanımda duran tek kişinin ölüm emrini vermeyeceğim. Bana yalan söyledi, evet. Ama kendi ailemden çok daha az yalan söyledi."

Gergin kaslarımın gevşemesi, dövüşün gelmeyeceğine inanmam bir saniye sürüyor. Kılıcımın kabzasını tereddütle bırakırken alımdan terler boşanıyor.

Titrek bir sesle, "Kral olmak gibi bir arzum yok. Ya da bir Valvere. Ne olursa olsun, bu dünyada arzuladığım tek bir şey var. Kanımı mı istiyorsun? Sana kanımdan birkaç litre vereceğim Rian ve gizlilik yemini de edeceğim. Sabine karşılığında."

Dışarıda bir esinti çadırı karıştırıyor. Keskin kulaklarım Leydi Runa ve Lord Gideon'un çadırda neler olup bittiğine dair pek de sessiz olmayan dedikodularını duyuyor. Sabine'in çimlerde adımlarken çıkardığı yumuşak ayak seslerini duyabiliyorum. Havadaki tüm kokular arasında -taze toprak, tatlı şampanya, tütsü- kalbimi ateşleyen onunki.

Rian bir elini yüzünde gezdiriyor, yavaşça tuttuğu nefesini bırakıyor. Gözlerinin ardında dönen hesapları görebiliyorum. Yeleğindeki cep saati saniyeleri gösteriyor. Armutlu tart ve tuzlu terle karışık havadaki gerginliğin tadını alabiliyorum.

"Kraliçem ya da tahtım, mi?" Rian gergin bir şekilde sorar. "Evet."

Kendi kendine gülüyor, ama içinde neşe yok. Gözleri, artık çizmelerinin altında kirlenmiş olan kederli kuşağına takılır. Uzun bir süre bakıyor, düşünüyor. Aklından benim asla bilemeyeceğim bir şeyler geçtiğini hissediyorum.

"Onun ömür boyu karım olmasını istemiştin." "Biliyorum," diye cevap veriyorum kararlılıkla. "Ben de öyle."

Hızla dönüyor, volta atıyor ve sonunda başını kaldırdığında gözleri kararlı.

"Sabine monoceros'u evcilleştirdi. Onun gücünü kullanmanın anahtarı olan ismini buldu. Artık ona ihtiyacım yok. Onu sadece benim için yapabilecekleri için ve tabii ki yanımda güzel, soylu bir kadın olarak istedim. Ama akşam duasına kadar onlardan bir tane daha bulabilirim."

Sesi yapay olarak soğuk.

Sabine'in Rian için monoceros'u kontrol etmekten başka bir şey ifade ettiğini bir an bile düşünmüyorum. Ama kendine ne isterse söyleyebilir. Onu sevdiğini biliyorum, en azından bir seviyede. Öte yandan, hırsını daha çok sevdiğine inanmak için hayal gücünü hiç zorlamamak gerekiyor.

"*Tamarac*?" Göz temasını kesmeden söylüyorum. "Gerçekten gitmesine izin verecek misin?"

Çenesinde bir kas sıçradı. "Sabine için senin kanın. Evlilik sözleşmesinden serbest bırakılacak. Sen de Altın Nöbetçiler'e hizmet etmekten azledileceksin. Sırrımız asla ortaya çıkmadığı sürece ikiniz Astagnon'un yarısını sikip atabilirsiniz. Benden hiçbir tehdit almayacaksınız. Ama güvenliğiniz için kefil olamam. Rachillon hala onun peşinde. Eğer onu sana teslim edersem, Wolf, o zaman o senin koruman altında olur. Ona bir şey olursa sorumlusu sensin."

"Onu ölene kadar korumak niyetindeyim." Derin bir nefes alır. "*Tamarac*."

Başımı sallıyorum, sanki bir rüyadaymışım gibi damarlarıma garip, ateşli bir vızıltı doluyor. Bu gerçekten oluyor mu? Basel'deki bir turnuva oyununda büyük potu kazanmış gibi hissediyorum. Tahtın benim için hiçbir anlamı yoktu ve bu yüzden teslim olmak ateşe bir kütük atmak kadar kolaydı. Buradaki gerçek ödül Sabine. Birlikte yaşayabiliriz. Bir hayat kurabiliriz. Evlilik yüzüğümü takacak, tıpkı bir zamanlar ona söz verdiğim gibi.

Söz verildi, söz tutuldu.

Tanrılar, onun tek bir saç teline bile zarar gelmesine izin vermeyeceğime dair ettiğim yemini duysunlar.

Göğsüm sıkışıyor, iyi talih duygusuna alışık değilim. Lanet olsun, herhangi bir umuda bile.

İyi şeyler benim gibi insanların başına gelmez.

Rian fikrini değiştirmeden önce sol ön kolumdaki deri kolluğu çözüp kolumu kıvrırken ağzım inanamamaktan kuruyor. "Kanımı alması için şifacıyı çağır."

Leydi Eleonora ayağa fırlar ve masadan iğneyi kapar. "Söz konusu bile olamaz! Şifacı kan örneğinin kaynağının ne olduğunu bilemez. Kanını alacağım, Kurt Bowborn. İnsanların kanını nasıl akıtacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Damar bulmaya pek özen göstermeden iğneyi ön koluma batırıyor. İğneyi çıkardığında acıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve ardından kıpkırmızı bir kan akışı geliyor. Şişeyi dolana kadar kan akışına karşı tutuyor, sonra da kapatıyor.

Rian'ın atılmış cenaze kuşağını yaranın etrafına sarıyorum, sonra kolumu kıvrıp kol korumamı yerine takarak yarayı gizliyorum.

Leydi Eleonora hiçbir uyarıda bulunmadan Rian'ın kolunu tutar ve onu aynı yerden bıçaklar.

"Ow!"

"Numunenin senden geldiği anlaşılıyor." Hiç vakit kaybetmeden çadırın kapağını açar ve şifacıya çıkışır. "Buyur, kan testçisi. Valvere kan örneği."

Ben ayrılmadan önce Rian kolumu tutuyor, gözlerinde tuhaf bir bakış, sesinde aciliyet. "Ciddiyim, Wolf. Sabine'i artık sen koruyacaksın. Ve onun iyiliği için, umarım bunu başarabilirsin."

Çadırın dışındaki küçük kalabalık, çadırın içinde neler olduğuna dair mırıldanan spekülasyonlarla dolu bir ilgiyle etrafta dönüp duruyor.

Ama Leydi Eleonora bu sivri soruları duymazdan gelir.

Yaşlı şifacı şişeye kaşlarını çatarak bakar. Tereddütle, "Bunu sizin çekmenize gerek yoktu leydim," der.

Alay ediyor. "Sadece bir aptal iş onun için yapıldığında şikayet eder. Orada öylece durup tadına bakma ve bana torunumun tahta uygun olduğunu söyleme. Peki ya geri kalanınız? Boyalı dudaklarınızı kapatın. Torunumun lütfuyla buradasınız. Eğer geleceğin kralının gözüne girmek istiyorsanız, o çadırdaki duymuş olabileceğiniz her şey hakkında sessiz kalacaksınız."

Tehdidine rağmen, kan dökücü diline bir damla dökerken kalabalık mırıldanmaya devam eder.

Ancak benim dikkatim sadece Sabine'in üzerinde. Dolgun dudakları aralanıyor, kaşlarının arasında ince bir çizgi beliriyor; bana, Rian'a ve çadıra bakarken gözlerinde ne olduğuna dair bir endişe var.

Yine de bakışları bana değdiğinde, göz bebekleri aşkla şişiyor.

Bu mükemmel kadına duyduğum arzu göğsümde çiçek açıyor, tek görebildiğim o olana kadar iliklerime işliyor. Zindanda haftalarca kilitli kaldıktan sonra güneş ışığını ilk kez hissettiğim andaki gibi tenime sıcaklık yayılıyor. Ona olan aşkımın ne kadar derin olduğunu bilmiyor; ta yeraltı dünyasına kadar uzanıyor.

"Tebrikler, Yüce Lord Valvere." Şifacının sesi kulağımda çok uzaklardaki bir arı kovunu gibi vızılıyor, herhangi bir tehdit oluşturamayacak kadar uzak. "Buna rağmen ...

Testin düzensizliği ... kan bağınız doğrulanmıştır. Tüm Akrabalık Yetkisi nitelikleri karşılanmıştır."

Rian'ın kral seçilmesi umurumda değil, eğer ben bir Valvere isem, kimin kıcı eski bir fae kalesinde yaldızlı bir sandalyede oturmayı hak ediyor. Bırak tacını alsın. Parayla dolup taşan kasalar. Kristal avizelerin altında kraliyet baloları.

Kalbim sadece bir lüksü arzuluyor.

Cenazeye katılanların oluşturduğu kalabalığı yarararak ilerliyorum, gözlerim bir avcının ödülünü yakalama kararlılığıyla Sabine'e dikilmiş durumda. Elini elime alıyorum, dokunuşun baş döndürücü etkisiyle kısa bir süre duraklıyorum, artık kendimi ondan uzak tutmak zorunda kalmayacağım tek bir günün bile geçmeyeceğini biliyorum.

Bileğindeki nabız başparmağımın altında hızlanırken kaşları telaşla havaya kalkıyor. Gözleri korkudan irileşmiş bir halde onu izleyen kalabalığa dikiliyor. "Kurt mu?"

Dedikodu etrafımızda şarap gibi akıyor ama ben hepsini duymazdan geliyorum.

"Basten. Bana Basten de." Kalbimin atışını hissedebilmesi için avucunu göğsüme koyuyorum. Sessizce mırıldanıyorum: "İzleniyor olsak da olmasak da bana bir daha asla Kurt deme. Şu andan itibaren ömrümüzün sonuna kadar dudaklarından sadece gerçek adımlı duymak istiyorum."

Dürtüyle, başparmağımı söz konusu dudakların üzerinde gezdiriyorum, sonra yerine bir öpücük koyuyorum.

Öpüşmemizden sıcaklık akarken, arzumun kontrolünü zar zor sağlayana kadar, içime zevk dalgaları dolanıyor. Ellerimi başının doluyor, örgüsü gevşeyene kadar parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

Kısa süreliğine kaskatı kesiliyor, dudaklarında bir nefes. Ama ağzımı onunkinin üzerine koyarak şaşkınlığını bastırıyorum. Ellerimin arasında eriyor, okşayan ve alay eden yumuşak dudaklarıyla beni öpüyor. Bir elimi sırtının alt kısmına koyup onu sıkıca kendime çekiyorum, böylece bunun bir kaza olmadığını anlıyor.

Dudaklarımız birleşiyor, öpücük aşkımızın mührü oluyor.

Sonunda uzaklaştığımda, ikimizin de nefesleri kesilmişti. Saçları dağılmıştı. Dudakları şişmiş. Taze bir kar yağışı üzerindeki şafaktan daha güzel görünüyor.

Kalabalıktan bağırışlar yükseliyor. "Hain!"

"Hain!"

Askerlerin kılıçları beni için hazır beklerken çınlıyor. Bağışlanmamı kazandıktan sonra Rian'ın gelinine tekrar dokunacak kadar cüretkâr olabileceğime dair keskin inançsızlık çığlıkları yükseliyor.

Rian'ın sesi artan kesiyor. "Geri çekilin askerler."

Kalabalığın sesi şimdi daha da yükseliyor, kafa karışıklığıyla olgunlaşıyor. En son Sabine'le yakalandığımda Rian beni Everlast duruşmasına, en acımasız cezaya çarptırmıştı. Şimdi, birlikte olmamıza neden bu kadar kolay izin verdiğini anlayamıyorlar.

"Yüce Lord Valvere," diyor bir asker. "Bu hakarete izin verilemez-"

"Geri çekilin dedim!" Rian'ın yüzünde bir duygu zenginliği okunuyor. Öfke, aşağılanma, pişmanlık ve azımsanmayacak miktarda üzüntü.

Sadece Sabine'i kaybetmedi.

Beni de kaybettiğini bilmeli.

Ama sanırım tacı sen seçtin.

Rian tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Wolf Bowborn ve Leydi Sabine Darrow gözaltına alınmayacak. Bırakın serbestçe geçsinler. Nişan sona erdi. Artık Valvere ailesine hizmet etmeleri gerekmiyor. O çadırda ne konuştuğumuzu öğrenmeye bu kadar aç mısınız? O zaman anlatayım. Tahtın varisi olarak ilk işim halka istediklerini vermek. Kanatlı Leydi ve Yalnız Kurt için mutlu bir son."

Gözlerini kaçırmadan önce bir kez gözlerimin içine bakıyor, acısı belli oluyor.

Kalabalığın müstehcen gürültüsünü duymazdan gelen Sabine, kobalt gözlerindeki şaşkınlıkla bana bakıyor ve saçının bir tutamını geriye doğru atıyor.

Yüzü. Dudakları titriyor, sanki her an muhafızlar beni tekrar sürükleyip götürecekmiş gibi. Sanki tüm bunlar Ölümsüz Popelin'e yakışır zalim bir oyunmuş gibi.

Cenazedeki herkesin merak ettiği şeyi tekrarlıyor. "O çadırda ne oldu Basten?"

Alnımı onunkine yaslıyorum, ortak nefeslerimizin sıcaklığı birbirine karışıyor, korsajına dikilmiş altın simgeler usulca takırdıyor ve mırıldanıyorum, "Bir pagan sonunda kadere olan inancını buldu."

BÖLÜM III

\$ABINE

B Asten beni kalabalıktan uzaklaştırırken elimi hiç bırakmaya niyeti yokmuş gibi sıkıyor. Arkamdan telaşlı bir bakış fırlatırken şaşkın patlamalarla sıkışıyor, hâlâ Rian'ın muhafızlarını koşturmaya göndermesini bekliyorum

bize doğru.

Dudaklarımın tadı Basten gibi: kamp ateşi dumanı ve çam. Ciğerlerim geriliyor, öpücüğün nefessizliğinden hâlâ kurtulamadım. Basten çıldırdı mı? Rian neden gitmemize izin veriyor?

Basten konuşmuyor. Ama acelesi, elimi sıkıca kavrayışı her şeyi anlatıyor. Gergin nefesini anlamak için onun tanrısal duyularına ihtiyacım yok. Onu korkarken, kızginken ve şehvet duyarken görmüştüm ama bu yeni bir şey.

Omzunun üzerinden bana baktığında gözlerindeki ışık neredeyse .

. ...mutluyum.

On alemde neler oluyor?

Benim huysuz, yakışıklı, düşünceli avcım asla mutlu olmaz.

Cenaze alanından uzaklaşana kadar duraksamıyor. Elbisemdeki altın jetonlar her adımda şingırdıyor. Tütsü kokusu kalkıyor, yerini nemli yaprakların taze kokusu alıyor.

Yüksek bir meşe, bir derenin üzerinde duruyor, eski kökleri toprağın aşındığı yerlerde kuytular oluşturacak şekilde açıkta ve yılankavi. Basten beni köklerin arasındaki korunaklı bir oyuğa götürüyor; burada ayakların altındaki yayvan yosunlar Sorsha Hall'dakiler kadar gür bir halı oluşturuyor.

Sarılara ve kırmızılara dönüşmeye yeni başlayan yaprakların arasından süzülen, tepeden süzülen ışığa bakıyorum. "Bu çok güzel."

"Güzel mi? Hayır. Bu kelime sadece senin için kullanılabilir." Basten sırtımı ağacın gövdesine yaslıyor ve dudaklarıma öyle bir arzu ile yapışıyor ki, eriyip toprağa karışabilirim. Kollarımı boynuna dolayarak onu öpücüğün daha da derinlerine çekiyorum.

Dudakları üzerimdeyken, tadına bakarken, örnek alırken, dünya tehlikeli bir şekilde eğiliyor. Kalbim göğsüme çarpıyor, aklım dikkat diye bağırırken beni devam etmeye zorluyor. Bu yasak. Rian bizi astırabilir. Yine de dudaklarının her dokunuşu tüm mantığı yakan bir kıvılcım gibi. Arzu ve tehlike arasında asılı kalan bu öpücük bir jilet keskinliğinde.

Dili dişlerimin arasından kayıyor, bir duygu birikintisinden başka bir şey olmayana kadar beni düşünceden yoksun bırakıyor.

Nefes nefese, başımı gövdeye yaslayıp kırık ışığın yakışıklı yüz hatlarının üzerinde dans edişini izliyorum. Hiçbir erkeği onu istediğim kadar istememiştim. Daha önce aşk sandığım şey bir çocuğun rol yapma oyunuydu; Basten'a duyduğum aşk bir fae mumu gibi yanıyor, asla sönmeyecek. Dünya yıkılana kadar yanacak, yanacak ve yanacak.

"Artık sır yok," diye fısıldıyorum karanlık gözlerine bakarak.

"Artık sır yok." Bir kolunu arkamdaki ağaca dayıyor ve zarifçe oyulmuş bir heykeli inceler gibi işaret parmağıyla çenemin kenarını çizmek için yakınımaya eğiliyor. "Bir dahaki sefere seni öptüğümde saklanmak zorunda kalmayacağımıza yemin ettiğimi hatırlıyor musun?"

Kalp atışlarım duraksıyor, umut etmekten korkuyorum çünkü umut sadece hayal kırıklığına yol açtı. "Nasıl unutabilirim ki?"

Gözleri uzaklara dalıyor, uzak bir noktaya odaklanıyor. Çenesinde bir kas tüyleniyor. "Şifacı, Kral Joruun'la aile bağını kanıtlamak için kan örneği istedi ama o kadar basit değildi. Rian ve ben . . ." Duruşunu değiştirirken adem elması zıplıyor, "...doğumda değiştirilmişiz. *Ben* Berolt Valvere'in gerçek oğluyum. Bir vaftiz öpücüğüyle doğduğumda, annem Berolt'un saplantısının ölümüne yol açacağından korkmuş. Leydi Eleonora normal bir çocuk için takas ayarladı. Rian benim yerime yetiştirilen bir hizmetçinin çocuğuydu. Rian da en az benim kadar bundan habersizdi. Berolt'un da."

Sözcükleri, sanki hala kendi kendine anlamaya çalışıyormuş gibi belirsiz damlalar halinde dökülüyor.

Gerçeklik, ağır bir çizmenin altındaki kırılğan cam gibi etrafımda paramparça oluyor. Altımdaki zemin de sallanıyor olabilir. İfşaat bir sarsıntı gönderiyor

İçime buz girdi, beni olduğum yerde dondurdu.

"Astagonian tahtının gerçek varisinin siz olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Geniş avucunu dağınık saç örgümün üzerinde yumuşatıyor, gözleri şimdi yumuşak ve açık. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Tahtlar umurumda değil, küçük menekşe. Senin karşılığında Rian'a kanımdan bir şişe verdim." Başını eğiyor, dudakları şakağıma değerken fısıldıyor: "Özgürlüğün için. Ve benim için." Göğsüm çukurlaşıyor. Düşünceler, tepemdeki yapraklarla aynı endişeli çırpınışlarla kafamın içinde dağılıyor. *Basten bir Valvere mi? Gerçek kral mı?* Bu çok fazla. Hepsi aynı anda. Bir zihin bu kadar çok şeyi barındıramaz.

sırları paramparça etmeden.

Elini o kadar sert kavıyorum ki tırnaklarım eklemlerine batıyor. "Basten, eğer öyleyse, sen kral olmak için yaratılmışsın demektir. Bundan vazgeçemezsin!"

Saçlarımı okşarken gözleri bana duyduğu hayranlıkla parlıyor. "Anlamıyor musun? Seninle bir gün daha kazanmak için göklerin altındaki tüm ödüllerden vazgeçebilirim. Küçük , sen uyanmaya cesaret edemediğim rüyamsın. Gerçekleştirebileceğimi hiç düşünmediğim rüya."

Güçlü elleriyle yüzümü kavıyor. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi eğiyorum. *Vay canına*. Gerçekten bir tanrı kadar yakışıklı. İtiraf etmese de tam anlamıyla bir kral. Gözlerinin yumuşaklığına karşı çenesinin keskinliği kraliyet kanından geldiğini gösteriyor.

Bu gerçek bir şok, evet, ama benim için gerçek bir sürpriz değil. Ormandaki ilk gecemizden itibaren ondaki asaleti gördüm, kabalığının altında bana nezaket de gösterdi.

Bir gün o da kendinde bunu görecektir.

Bir sıvacı kuşu tepedeki dala konuyor. İki Haziran böceği yakındaki bir köke konuyor. Zıp zıplarlar, enerji doludurlar.

Duygularım tarafından çekildim.

Parmaklarımı ensesindeki saçlarda sahiplenici bir şekilde kıvrıyorum, onu hissetmeye, ona dokunmaya ihtiyaç duyuyorum. "Bu gerçek mi Basten? Özgür müyüz?"

Beni bir öpücükle fırçalarken nefesi yanaklarımı gıdıklıyor. "Bu gerçek, küçük menekşe. Sen ve ben. Okyanusu ayak parmaklarında hissetmen için seni Salensa'ya götüreceğim. Orman kenarında küçük bir çiftlik alacağız, ben avlanacağım, sen de hayvanlarımıza bakacaksın. İsimlerimizi değiştireceğiz. Ferra görünüşümüzü değiştireceğin. Kral Rachillon'un adamlarının seni asla bulamayacağı bir yere saklanın."

Yanaklarım dayanılmaz bir gülümseme çizerken bile mutluluk gözyaşlarım gözlerimi dolduruyor. Gözyaşlarımı silme girmiyorum. Onlar benim sonumu işaret ediyor

Mücadeleler. Yeni bir hayatın başlangıcı.

Bir samanlık yılanı dilini oynatarak bana doğru ilerlerken yapraklar ayak altında hafifçe hışırıyor. Dallara daha fazla kuş konuyor. Parlak bakır kelebekler meşe ağacının gövdesini kaplıyor. Gözümün ucuyla bir geyiğin defne çalısının arasından merakla baktığını görüyorum.

Üçüncü bir Haziran böceği omzuma konuyor ve Basten kısık bir homurtuyla onu uzaklaştırıyor.

Kanatlanıp meşe ağacının etrafında vızıldayarak dönüyor. "Basten!" Azarlıyorum.

"Sen benimsin, küçük menekşe. İlk defa, gerçekten benimsin. Seni *kendime* istiyorum." Beni başka bir öpücüğe çekmek için elini boynumun arkasına doluyor.

Hava ciğerlerimde süzülüp hiçbir şeye dönüşmeden dağılıyor. Dudakları güçlü, sahiplenici. Elleri kafatasımın yanlarını kavıyor, öpücüğü derinleştirirken başparmakları ipeksi saçlarımın üzerinde geziniyor.

Yüzümü ona doğru çeviriyorum, daha fazlasını istiyorum. Dudaklarım şimdiden şişmeye başladı ama ikimizin de dudakları morarana kadar tatmin olmayacağım. Basten bir keresinde beni bir köylü ya da prenses kadar seveceğini söylemişti ve şimdi ben de aynısını söyleyebilirim. Sokaklarda büyümüş olması umurumda değil. Kan bağı Valvere olsa da umurumda değil. Tanrım, gerçek kral olması bile umurumda değil.

Benim olduğu sürece.

Dili içeri girmek istiyor ve ben de dudaklarımı onun için ayırıyorum. Dilini derin, sahiplenici bir hareketle ağzımın çatısında gezdiriyor. Alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve o inleyene kadar ısıırıyorum.

Geri çekilerek dudaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor, sanki her yalayışının, her ısırışının tadı saf bir hoşgörü gibi.

Parmaklarımı belindeki sert kas , kemerine bağlı av bıçağının hemen üstüne sokuyorum. Dürtüyle parmaklarımı kabzanın etrafına doladım ve bıçağı çektim.

Nefes nefese, bıçağın ucunu çenesinin hemen altında tutuyorum.

Gözlerinde karanlık bir eğlence parlıyor. Bıçağın tehlike çağrışımıyla göğsü sertçe inip kalkıyor. "Ben senin tutsağın mıyım, küçük menekşe?"

"Kalbim tutsak, evet." Güneş ışığı bıçağa vuruyor ve etrafımızda dans eden ışık lekeleri oluşturuyor, sanki havada asılı duran ateş böcekleriyle işaretlenmiş bir fae alemine adım atmışız gibi.

"O zaman kaderimi memnuniyetle kabul ediyorum." diye mırıldanıyor.

Ellerinden birini tutuyorum ve bıçağın kabzasını avucuna bastırıyorum, heyecanlanıyorum. Kalbim yerinden gibi atıyor, uçmaya hazır bir kuş gibi.

"Saçımı ."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Belli ki beklediği şey bu değildi. Ne olursa olsun, hınzır bir gülümseme ağzının bir tarafını kıvrıyor.

"İstediğin bu mu?"

Örgümü çekiştiriyorum, gümüş iğneleri çıkarıp parmaklarımı telaşla kilitlerin arasından geçirirken neredeyse çıldırmış gibi hissediyorum. "Artık özgür olduğumu mu söylüyorsun? O zaman bu lanet zincirlerden sonsuza dek kurtulmak istiyorum. Artık erkekler beni neyin güzel yaptığına karar vermeyecek. Ya da beni ağırlaştırmaya çalışmayacak."

Bıçağı alıyor ve diğer eliyle saçlarımı sıkı bir ip haline getiriyor. Kafa derimi hem acı verici hem de heyecan verici bir şekilde çekiyor. Bıçağı omuz hizasındaki saç tellerime dayamadan önce başımı bir santim daha geriye çekerek dudaklarıma yüklü bir öpücük konduruyor.

Nefesim dudaklarımdan düzensiz bir şekilde dökülüyor. "Yap şunu."

Kalbimin atışıyla eşleşen ritmik kesiklerle saçımı kesiyor. Bıçağın her diliminde kafa derimdeki baskı azalıyor. Saç telleri dökülürken yılların ağırlığının kalktığını hissediyorum. Kalbim o kadar hafif hissediyor ki uçabilir. Göğsümde çırpınıyor, yukarıdaki bulutların özgürlüğünü arıyor, bir daha asla engellenmemeyi arzuluyor.

Basten son tutamları da kesiyor, saçımın ipini elinin etrafına doluyor, sonra bobini büyük köklerden birinin üzerine yerleştiriyor. Parmaklarımı saplantılı bir şekilde kısa saçlarımın arasında tarıyorum, parmaklarım omuzlarımda boş kaldığında inanamayarak gülüyorum.

Gözyaşlarım yine gözlerimi ıslatıyor. Bu gerçek olamaz - bırakın bir günü, hiç kimse bir ömür boyu bu kadar mutluluk hissetmemiştir.

"Kahretsin, geceyi kıskandıracak bir ışıltınız var." Basten bir elini belime doluyor, bakışları yüzümü okşuyor ve dudaklarının az sonra yapacaklarının sözünü veriyor. "Ama o gülümseme. Sanki derinin altında yıldızlar biriktiriyorsun."

Diğer eliyle bıçağın ucunu hafifçe ensemden gezdiriyor, kalbime o kadar yaklaşıyor ki içim tutuşuyor.

Dudaklarını kulağıma bastırarak mırıldandı: "Gerçek özgürlük hiçbir pranganın olmaması demektir. Bu zincirler de dahil."

Derin sesi, içimde göğsümden yanaklarıma kadar tenimi kızartan dipsiz bir ihtiyaç kuyusunu harekete geçiriyor. Gözlerinde hınzır bir parıltıyla bıçağı elbisemin sol , bir iplik halkasıyla tutturulmuş altın bir zincire saplıyor. Bileğinin bir hareketiyle zinciri çözüyor.

Elimi elbisemin üzerine kapatıp aşağı kaymasını engellerken dudaklarım aralanıyor, nefesimi tutamıyorum.

Başparmağını çıplak omzuma sürüyor, sonra onun yerine dudaklarını koyuyor. Beni öptüğü her yer hem sıcak hem de soğuk bir şekilde yanıyor, ta ki kaşıntıyı gidermek için derimi kazımak isteyene kadar. Eli kadife korsajın içinden göğsümü kabaca kavradığında ıslandığımı hissediyorum. Elbisenin altın simgeleri avuç avuç yuvarlanan bozuk paralar gibi şingirdiyor.

Bıçağın ucunu her bir altın tepeye bastırarak ipleri koparıyor. Teker teker düşüyorlar. Valvere armaları. Popelin'in paraları. Beni başkasının malı olarak gösteren her şey.

Son simge de koptuktan sonra, elbise sadece sağ askısından asılı kalmışken, bıçağı etrafında döndürüyor ve başımın hemen üzerindeki meşe ağacına saplıyor.

Atlıyorum. Hamle hızlıydı, neredeyse şiddetliydi. Bıçağın ağaca saplanırken çıkardığı ses şaşırtıcı olduğu kadar heyecan vericiydi de.

Çıplak omzumu kırmızı bir iz bırakacak kadar sert ısırırken kasları avuçlarımın altında kıvrılıyor.

Sadece bir öpücük değil, bir iddia.

Acı ve zevk, söylenmemiş sözlerle yüklü olarak içime işliyor. Güneş ışığı gömülü bıçağı yakalayıp yüzlerimize parıldayan bir ışık gönderirken, yüzümü ellerinin arasına alıyor, böylece bakışlarıyla tamamen buluşuyorum.

"İşte, aynen . İşte ben seni böyle istiyorum. Sadece benim tarafımdan işaretlenmiş."

Boğazımda bir inilti oluşuyor. Parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyor, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Bacaklarımın arası zaten o kadar sırlıklam ki, kalçalarımı her kaydırıldığında kayganlığı hissedebiliyorum.

Tepede, dallara daha fazla kuş üşüşüyor, sessiz bir koro. Bir başka samanlık yılanı dilini oynatarak yosunların arasında süzülüyor.

Bunu yapmayacağım. Onları arıyorum. Duygularım saf, hınzır bir kargaşaya doğru fırl fırl dönerken tanrıçam çıldırıyor.

Basten korsajımın işlemeli kenarını ısırıyor, sol göğsüm serbest kalana kadar dişleriyle aşağı çekiyor. Sivri meme ucu sıcıyor, zaten çakıllı.

"Siktir," diye inliyor başparmağını meme ucunun etrafında dolaştırırken, onu ağzına almadan önce ağızdan ölüyor.

O emerken sırtımı eğiyorum, öyle enfes bir zevk çıkarıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor. Tanrılar adına, bu adam diliyle neler yapabiliyor. Bu

dizlerimi güçsüz bırakıyor. Ama bu yeterli değil. Neredeyse değil. Bu sadece bir tat ve ben her şeyi istiyorum.

Basten kalçalarıyla sırtımı ağaca bastırıyor, alnından ter damlarken bana sürtünüyor. "Bunu hissediyor musun? Seni ne kadar çok istediğimi?"

Ağzımdan bir inilti dökülüyor. Kalçalarım kıyıya vuran dalgalar gibi onunkilere çarpıyor. Alçak sesle mırıldanıyorum, "Seni daha çok istiyorum."

Yanıt olarak inliyor.

Dudaklarımı dudaklarına çarpmak için parmak uçlarıma kadar itiyorum. Ellerim göğüs zırhına düşüyor, tırnaklarım aceleyle tokayı kazıyor. Bir elini belime dolayarak beni neredeyse yerden kaldırıyor, dili benimkini yakalarken diğer eli tokalarını karıştırıyor. Birlikte göğüs zırhını yırtıyoruz.

"Bana bunun gerçek olduğunu tekrar söyle Basten," diye yalvarıyorum, yanağına dokunuyorum, sıcaklığını altımda hissetmeye ihtiyacım var.

Bir parçam hâlâ buna inanamıyor. Uzun zamandır hayatım bana ait değildi. Peki ya aşk? Bir fantezi. Benim gibi soylu hanımların aşk maçları olmaz. Umabileceğimiz en iyi şey bizi görmezden gelen bir koca.

En kötüsü mü? Tarifsiz olabilir. Hayatım boyunca bu üzücü kadere karşı öfke duymak istedim. Vahşi bir kedi gibi pençeleyecek, bir kaplan gibi ısırarak, yoluma çıkmaya çalışan herkesi bir örümcek gibi zehirleyecek olan içimdeki hayvanı serbest bırakmak istedim.

"Bu gerçek." Basten dudaklarını boynumda birleştiriyor, kemerini çözerken boğazımın uzun kavisine tapıyor. O da yosunların üzerine düşüyor ve yılan onu incelemek için kıvrılıyor.

Yıllardır derimin altında kaynayan öfke çok farklı bir şeye dönüşüyor.

İçimdeki hayvan beni ele geçirdi. İhtiyaçla dolup taşarak Basten'in gömleğini başından çekene kadar çekiştiriyorum, sonra yüzümü çıplak göğsüne gömüyorum. İçime bir yumruk gibi çarpan kokusunu içime çekiyorum. Topraksı. Erkeksi. Onun her bir taş gibi sert santimini yalamak, öpmek ve okşamak isteyen ilkel bir parçama seslenen bir koku.

İçinden bir hırıltı yükseliyor, alçak ve tehlikeli. Çenemi kavrayarak beni tekrar göz hizama getiriyor. Sesi boğuk, zorlukla dizginlenmiş bir ihtiyaçla dolup taşıyor, "Dizlerinin üzerine çök. Sana bakmak istiyorum."

Kalbim ani bir sıcaklıkla çarpıyor.

Nabzım hızla atıyor, terliklerimi çıkarıp bir kenara fırlatıyorum. Yosunlar çıplak ayaklarımı gıdıklıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona günahkâr bir şekilde bakıyorum.

Kirpiklerim.

Gözleri karanlık, kapüşonlu. Mırıldanıyor, "Ne kadar iyi bir kızsın. Şimdi arkana yaslan. O güzel bacaklarını benim için aç."

Özümdeki derin, ilkel bir sızı dikkat istiyor.

Göz temasını kesmeden kığımın üzerine çöküyorum ve bacaklarımı sallıyorum. Santim santim, eteğimi belimde toplanana kadar yukarı çekiyorum. Rüzgâr çıplak bacaklarımın üzerinde dalgalanarak tüylerimi diken diken ediyor. Yosun, ayak parmaklarım kıvrılana kadar ayaklarımı gıdıklıyor.

Alçak sesle, "Sana ihtiyacım var Basten." diyorum.

Acele etmeden ilerliyor, bakışları bacaklarımın arasındaki gölgeli yarığa kilitlenmiş. Ereksiyonu kumaşı zorlarken avuç içimi pantolonunun ön kısmına sürtüyorum.

"Kahretsin, küçük menekşe, işkencen bile tatlı."

Giysilerinin geri kalanını çıkarıyor, sonra önümdeki yosunun üzerine diz çöküyor.

Sadece ikimiz varız. Erkek ve kadın. Doğanın bizi yarattığı gibi çıplak. Aklımın bir köşesi Ölümsüz Solene'in çıplak gezintisinin gerçek anlamının bu olduğunu fısıldıyor. Açık olmak. Doğal olmak. Yalansız. Burada, kadim meşenin altında, şırl şırl akan derenin ve gümüş rüzgârın arasında, o büyüün bir parçasını hissediyorum. Rian'ın beni bir gösteri haline getirmek için uydurduğu çarpık versiyonu değil. Gerçek, hakiki sihir.

Basten'in elini yanağıma bastırırken mırıldanıyorum: "Seni her gece istiyorum. Nerede olursak olalım. Ormanda. Bir handa. Kendi yatağımızda. Artık bunun mümkün olduğunu bildiğim için bana dokunmadan bir gün bile geçirebileceğimi sanmıyorum."

Avucuna bir öpücük kondurmak için yüzümü çeviriyorum.

Çenemi ona doğru çevirerek hınzır bir parıltıyla "Sadece geceleri mi?" dedi.

"Basten!"

"Peki ya sabahları?"

Ben usulca gülerken, o yüzünü boynuma gömüyor, kokumu içine çekiyor ve zevkle inliyor.

"İkinci çayı?" Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı arkaya eğerek söylüyorum. "Ve akşam duası." Beni yosunların üzerine yatırmak için bir kolunu sırtıma doluyor. Düz bir şekilde uzandığımda, bakışları vücudumda

hissediliyor, tenim

Bakışını bir dokunuşla değiştirmesini beklemekten karıncalanıyor.

"Öğle vaktini unutma." Sesim ancak bir fısıltı, tüm oksijenim bedenimin bu arzu cehenneminde yanmasını engellemek için gerekli.

Bakışlarını dudaklarımda, göğüslerimde ve belimde gözlerindeki neşe kayboluyor ve kararlılığa dönüşüyor. Sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

"Ne zaman istersen seninle sevişeceğim," diye yemin ediyor, saçları dağınık ve karışık, gözleri de bir o kadar vahşi. "Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde. Senin içinde olmak, kalp atışlarını hissetmek, yumuşak iniltilerini duymak benim yaşama sebebim. Şimdiye kadar sahip olduğum tek şey."

Bir güneş ışığı çizgisi tepemdeki yaprakları yarararak her şeyi parlatan altın bir ışıkla beni kör ediyor.

"Benim için aç." Basten bacaklarımı ayırmamı bir şahin dikkatiyle izliyor. "Evet-iyi. Sana vereceğim şey için çok iyi açılıyorsun."

Yanaklarım kızarıyor ama artık utangaçlıktan değil. Bu eski ben. Yeni ben, amımı incelerken yüzündeki ifadeyi yutuyor, bir başparmağı tembelce hassas dış kıvrımlarda dolaşıyor. Sanki şimdiden tadıma bakabiliyormuş gibi yutkunuyor.

Kalçalarım zıplıyor, evcilleştirilemez. Homurdanıyorum, "Sana *ihtiyacım* var."

"Bana sahip olacaksın, küçük menekşe, nasıl istersen. Ama önce senin tadına bakmalıyım. Zindanda kilitliyken tek düşündüğüm şey buydu - lanet olası Everlast'ı atlatmamı sağlayan da buydu."

Yüzünü göbeğime doğru indiriyor, derin derin nefes alıyor, burnu hassas tomurcuğumla alay ediyor. Kalçalarım kıvranıyor, dizlerim ona doğru daha da açılıyor. Sırtıma bir çakıl taşı saplanıyor ama acının ısırtığı beni daha da kamçılıyor. Tırnaklarımı onun kaslı sırtına geçiriyorum. "Bana eziyet ediyorsun."

Dirseklerine kadar yükselip günahkâr bir sırtıyla gözlerime bakarken boğazından karanlık bir kahkaha yükseliyor. "Artık işkence etmek için benimsin."

Basten'in dili arkadan öne doğru açıklığımı yalamak için dışarı fırlıyor ve derimden kıvılcımlar çıkarıyor. Boğazımdan ilkel bir çığlık yuvarlanıyor.

Basten beni sabit tutmak için kalçalararımdan tutana kadar, yosunlar tüy gibi sırtımı gıdıklayarak tekrar kıpırdıyorum. Beni yutmaya devam ediyor. Ben fişkırana kadar zamanını her santimi, her kıvrımı, her hassas yarığı kızdırmaya adıyor. Dili çalışırken, eli bacaklarımdan arasını yokluyor, başparmağı beni çılgına çeviren hassas düğmeye bastırmak için geliyor.

"Basten!" Doğüstü bir ihtiyaçla ona yapışırken tırnaklarım omuzlarını tırmalıyor.

Dilinin darbelerini hızlandırarak beni aklımın sınırlarını zorluyor. Kalçalarım ağzının okşamalarını karşılamak için yükseliyor, beni çözecek o son sürtünmeyi arıyor.

Son saniyede geri çekiliyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve hırıltılı bir nefesle, "Henüz değil sevgilim. Boşaldığında benim sikimin üzerine boşalacaksın, böylece ben de zevkin seni parçalamasını izleyebileceğim."

Amım zonkluyor, serbest kalmaya o kadar yakınım ki zar zor nefes alabiliyorum. Kendimi çok boş hissediyorum. Basten'in beni doldurmasına o kadar hazırım ki kalçalarımı yosunlara sürtüyorum ve parmaklarımla yosun parçalarını koparıyorum.

Bir samanlık yılanı çıplak baldırıma sürünerek nefesimi kesiyor.

Bir örümcek kulak mememe sürünüyor.

Söylenmemiş bir güç tarafından bana seslenildi.

Basten elini sikinin etrafına sarıyor ve şişmiş sıcaklığıma doğru hizalıyor. Kelimeler bulamayacak kadar arzuya kapılmış bir şekilde kırık bir inilti çıkarıyorum. Basten'in sesi de ağır bir nefesten başka bir şey değil.

Kelimelere gerek yok zaten. Rüzgarın dansı var. Ağustos böceklerinin sesi. Yaz sonu yapraklarının altında, arıların ve zıplayan alabalıkların şahitliğinde bir araya geliğimizde kutsal bir şeyler var.

Gözlerini bir saniye bile yüzümden ayırmadan bir santim içime giriyor. Kısa saçlarım yosunların üzerinde dağılmışken kendimi efsanelerdeki bir orman perisi gibi hissediyorum. Yılan ölümcül bir bilezik gibi ayak bileklerimden birine dolanıyor. Bir ısırik ölüm demek, ama bu tehlike Basten'i daha da heyecanlandırıyor. Tenimi süsleyen yılan ve örümcekle, kendimi Rian'ın mücevherleriyle olduğundan daha fazla lüks içinde hissediyorum.

Mücevherlerim parlamıyor, öldürüyor.

Basten bir santim daha içeri itiyor, kendini tamamen kılıfına sokma dürtüsüne karşı dişlerini sıkıyor. Kendini tutarken parmakları başımın yanındaki yosunları kazıyor, toprak kokularını karıştırıyor. Bunun sürmesini istiyor.

Bir kereliğine, bu bir süpürge dolabında hızlı ve gizli bir çiftleşme değil. Şimdilik ve sonsuza dek, birbirimizin bedenlerini utanmazca keşfetmekte özgürüz.

Sırtımın altındaki yosunların arasından bir böcek geçiyor ve içgüdüsel olarak eğilerek Basten'in siki nabız gibi atan kanalıma tamamen girene kadar ona doğru yuvarlanıyorum.

"Oh, *lanet olsun*. Bu beni boşaltacak." Basten şehvetini kontrol altında tutmaya çalışırken moraran parmaklarıyla beni belimden kavırıyor. Bir tarlakuşu

tepemden uçarak güneşı gözlerimden uzaklaştırıyor ve onun mükemmel yüz hatlarını net bir şekilde görebiliyorum.

Şu anda, çenesi sert bir şekilde kesilmişken, hiç kadar kraliyet ailesinden biri gibi görünmemişti. Ormanın kralı. Vahşi doğanın kralı.

Onun yanında köklere
hükmederdim. Sazlıklarda ona
boyun eğerdim.

Onu sarmaşıklardan bir çelenkle taçlandırırdım.

Çenemi kavıyor, parmakları yüzümü çevreliyor. Başparmağı alt dudağıma giriyor, ardından tırnağını alt dişlerimin sert kenarına sürüyor. Dilimi başparmağının etrafında dolaştırıyorum, hafifçe emiyorum ve ısıyorum.

"Tanrılar *cehennemde*." Çekilip tekrar içime girdiğinde dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Bir şekilde hem hassas hem de serbest bırakılmış. Kötücül ve kutsal. Yanan kömürler ve öfkeli alevler. Bu anı sonsuza dek yaşayabilirim, camın altındaki bir kelebek gibi yakalanabilirim.

Dudakları dudaklarımı kavuruyor, içimden inilti çıkarıyor, ta ki ben dilimi ağzının kenarında gezdirip dudaklarını ayırana kadar, böylece alt dudağını yakalayıp o inleyene kadar ısırabiliyorum.

Şimdi daha hızlı pompalıyor, ritmimiz yükseliyor. Ben de kalçalarımı eşit şekilde yuvarlayarak itişlerine eşlik ediyorum. Onu pazularının arkasından kavıyorum, o kadar sert sıkıyorum ki tırnaklarımın deriyi kırdığından eminim. Bir eliyle kalçamın arkasını kavıyor, daha da derin bir uyum için beni ayarlıyor.

Aleti içime girerken gözlerimin arkasında kıvılcımlar çıkıyor. Örümcekler gibi şarkı söyleyen parlayan noktalar, güzel ve garip. Dudakları tekrar ve tekrar benimkini alıyor, amansız. Seks ateşleniyor. Çılgınca. Etrafımızda kayan yıldızlar gibi yusufçuklar uçuşuyor. Kendini bir kez daha içime sokuyor ve bedenim bir yıldız gibi uğulduyor ve sonra parçalanıyorum.

Ben her şeyim ve hiçbir şeyim.

Ben güneşim, ayım, yıldızım.

Ben dünyayı paramparça
edenim.

Çılgılığım çınlarken, kuşlar bir anda havalanıyor, yüzlerce kanat gökyüzüne çarpıyor. Geyik gümbürdüyor. Yılan kıvranıyor. Kelebekler büyüleyici bir gösteriyle yanardöner kanatlarını çırpıyor.

Bir saniye sonra Basten içime boşaldı. Vücudu titreyerek üzerime atlıyor, dudakları dudaklarıma yapışıyor, siki içimde zonklayarak özünü dışarı pompalıyor.

Harcanmış ve zevkten sıırıslıklam olmuş bir halde yosun yatağına yığılıyoruz. Öpüşmemiz hararetli bir tempodan dudaklarımızın uzun, durgun buluşmasına doğru yavaşlıyor.

Başını göğsüme yaslıyor, gözlerini kapatıyor. Birkaç dakika boyunca sadece birbirimizin kalp atışlarını dinliyoruz.

"Artık sana sahip olduğuma göre," diye mırıldanıyor, "seni asla bırakmayacağım. Seni kaybedersem, yedi krallık öfkemle yanıp kül olur. Sen benim yaşama sebebimsin. Başım, ortam ve lanet olası sonum."

CHAPTER 32

WOLF

I Bir kadına nefes kadar ihtiyaç duymanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Sabine içimde öyle bir ilerledi ki sadece bedenlerimiz değil, ruhlarımız da bir araya geldi. Onun ve benim geçmişte ne tür hayatlar yaşadığımızı bilmiyorum ama birbirimizi bulduğumuza yemin edebilirim.

hepsinde.

Temizlenmesine yardım ediyorum, sonra gökyüzüne karşı yaprak mozağini incelerken kolumu kafasına yastık yaparak onu kendime çekiyorum. Saçlarımız birbirine karışmış. Yarı giyinik durumdayız, benim üzerimde sadece pantolon var, onun üzerinde ise askısı yırtık bir elbise. Memnun bir şekilde iç geçiriyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Onu kollarıma almak ve kimin gördüğünü umursamamak? Sahip olabileceğimi bilmediğim her şey.

Yüzümü saçlarına bastırıyorum, böylece diğer tüm kokuları dışarıda bırakarak onun kokusunu içime çekebiliyorum - çünkü tüm dünyanın o olmasını istiyorum. Daha da yakınıma sokuluyor, eli göbeğimden doğum lekeme kadar tembelce geziniyor.

"İnanılmaz derecede şanslıyım," diye fısıldıyor kırık güneş şeritleri yüzünü yıkarken. "Böyle bir zenginliğin bana düşeceğini hiç hayal etmemiştim."

"Zenginlik mi?" Kıkırdıyorum. "Sevgilim, bunu sana hatırlatmaktan nefret ediyorum ama tacı bıraktım."

Çenesini göğsüme yaslamak için dönüyor ve bana sırtıyor. "Demek istediğim bu değil. Ben bir lordun kızı olarak büyüdüm. Gümüş şamdanlarla yemek yedim. Sanırım benim için zenginlik asla para demek değildi. Dolu bir karın demektir. Başımı yaslayabileceğim güvenli bir yer. Ve-" Tırnağıyla daireler çiziyor.

Yanaklarında pembenin güzel bir tonu yükselirken göğsümde. "-ve benim seçimim olan bir aşk."

Küçük elini avucumun içine alıyorum, parmak eklemlerimin arkasını parmaklarının her biri boyunca gezdiriyorum. Sonra yosunların arasından küçük, kıvrımlı bir sarmaşık koparıyorum ve onu yüzük büyüklüğünde bir çember haline getiriyorum.

Bir an için ikimiz de sarmaşıklara bakıyoruz.

Boğazımı temizlerken beklenmedik bir sinir midemi cezalandırıcı bir şekilde kavıyor, aniden lanet bir genç gibi utanıyorum.

"Altınım ya da gümüşüm yok..." diye başlıyorum.

Sinirlerim tepeme çıktığında, Sabine elimdeki derme çatma yüzüğü alıp yüzük parmağına geçirerek beni kurtarıyor. Gözlerimiz geceleyin yanan kömürlerin yumuşak aleviyle buluşuyor. Tek kelime etmeden aradaki boşluğu dolduruyor, dudakları bir kelebeğin dokunuşunun geçici zarafetiyle benimkini sıyrıyor.

O gülümsüyor. Sonra ben gülümserim. Büyük ve aptalca, lanet bir aptal gibi. Ama umurumda değil. Artık onun işgüzar hayvanları bile beni rahatsız edemiyor - baldırına dolanmış yılan, saçına bir yay gibi tünemiş yusufçuk, ağaç köklerindeki bir delikten çıkmaya devam eden polecat.

O benim ve sanırım onlar da öyle. Sadece bir karım değil, lanet olası bir hayvanat bahçem de var. Ve tüm günahlar aşkına, bu fikre ısınmaya başlıyorum.

Çenesini parmaklarımın arasında yakalıyorum, o güzel gülümsemenin solmasına izin vermek istemiyorum. Yumuşak bir kahkaha atıyor ve alnımdaki siyah saç tellerinden birini savuruyor. Tırnakları tenimde amaçsız izler bırakıyor.

"Tanıştığımızdan beri," diye fısıldıyor, "kalbim gecenin sessizliğinde senin adını söylüyor. Şimdi tek dileğim, her ot, her arı, her yaprak senin adını bilene kadar gün ışığında haykırmak."

Dolaşan elini yakalıyorum, kalbinin nabzını parmak uçlarında hissediyorum, canlı ve diri. Bir adam mutluluktan ölebilir mi? Çünkü şu anda bunu öğrenmeye tehlikeli bir şekilde yakınım.

Rüzgar yön değiştiriyor, eski demir kokusunun izini taşıyor. Soluk. Kadim. Kesin.

Kalbime saplanan bir bıçak gibi dik oturuyorum, Sabine'i göğsüme bastırıyorum ve bir kolumla onu kalkan gibi sarıyorum.

"Basten?" Kalp atışlarının ani ve sert pıtırıtısı damarlarımda buz gibi kesiliyor. Nefesi ciğerlerinde durdu. Tüm korkusunu öpüp yok edebilseydim, ederdim. Ama o korkuya ihtiyacı olabilir.

"Demir kokusu alıyorum." Sesime granit karışıyor. "Bu bir fae yaratığının yakınlarda olduğu anlamına gelir."

Omurgası sertleşiyor. Bir köke yaslanmış av bıçağımı kapıyor ve bana uzatıyor.

"Al bunu. Ona ihtiyacım yok. Her neyse onunla konuşabilirim-" Düşünceleri bir anda durur, yüzünde tuhaf bir ifade belirir. Bir an için bakışları hiçbir şeye sabitlenmedi, gözleri hafifçe odaklanmamıştı. Sonra gözlerini bana çevirdi. "Ben hiç fae hayvan sesi duymuyorum."

Bir önsezi içime çamur gibi yapışıyor, düşünme yeteneğimi tıkıyor. Daha önce de eski demir kokusu almıştım: Tòrr'un çevresinde, altın pençenin bulunduğu Volk çadırında. Ama bu kokunun hafif bir farklılığı var. Metalin ısırığının altında bir ekşilik. *Siyah kiraz gibi*.

Yaklaşık iki yüz adım ötede, görüş alanımızın dışında, yumuşak ayak sesleri çimenlerin arasından bize doğru geliyordu.

Av bıçağını keskin kenarlı bir vahşilikle kavırıyor, Sabine'i ayağa sürüklerken onu koruyucu bir şekilde arkamdan itiyorum. Zırhım yere saçılmıştı. Köklerin arasına saçılmıştı. Göğsüm çıplak, tamamen açıktayım. Ama yeraltı dünyasındaki tüm lanetli ruhlarla, hayata geri dönen bir ölümsüzler ordusuyla karşı karşıya olsam bile kendimi Sabine'le tehlikenin arasına koyardım.

"Basten, bana neler olduğunu anlat!" diyor yüksek sesle fısıldayarak.

Gözlerim ormanı tarıyor. Sıkıca, "Bu kokuyu daha önce sadece bir kez almıştım, Rachillon starleon'lara komuta ettiğinde. Bu fae canavarlarının değil, fae güçlerini kullanan insanların kokusu."

Nabızı kendi üzerinde sıçırıyor. Gözlerinde bir sis oluşuyor, babasının gölgesinin dehşeti bir kez daha beliriyor. Ama benim cesur yaban kediciğim duruşunu bozmuyor, korkunun zerresini bile göstermiyor.

Kaçmamız gerekirse diye terliklerine uzanıyor-

Garip bir çınlama, uzaktaki durmayan çanlar gibi, kulaklarıma doluyor. Sabine'in kolunu tutup çenemi sarsıyorum.

"Önde."

Geniş gözleri ormanın karşısındaki bir noktaya sabitlenmiş bakışlarımı takip ediyor. Gözlerini kısarak bir o yana bir bu yana kayıyor. Tanrı vergisi bir görüşe sahip olmayan birinin kadının yaklaştığını görmesi için çok uzak.

Genç, on sekizinde bile değil. Uzun kızıl saçları bir genç kız tarzında omuzlarına dökülüyor. Aldatıcı derecede basit kesimli krem rengi bir elbise giyiyor: asimetrik etek ucu yok, karmaşık bir yaka yok,

Yine de keskin görüşüm iskelet anahtarları şeklindeki on binlerce küçük, beyaz işlemeli dikişi seçiyor.

Bir kızın değil, yetişkin bir erkeğin esrarengiz özgüveniyle yavaşça yürüyor. Tek başına bu bile beni duraksattırdı ama onun teni yüzünden sanki topuklarım kök salmış gibi yere .

İmkansız.

İlk bakışta tamamen insan görünümündeydi. Açık, fildişi rengi teni ve kumral-kırmızı uzun saçları bir örgü halinde arkaya toplanmıştı. Ama bize doğru attığı her adımda teni *değişiyordu*.

Parlayan fey çizgileri orta parmaklarının arkasından kollarına doğru yükselerek elbisesinin altında kayboluyor, sonra boynunun ve yüzünün kenarlarında yeniden beliriyor. Volkish ormanında gördüğüm fosforlu ışıltıyı anımsatan soluk altın rengi bir parlaklık yayıyorlar. İnsani özellikleri değişiyor. Gözlerinin ve kaşlarının köşeleri yukarı doğru eğiliyor. Kulakları bir noktaya geliyor - kalaylı başlıklara gerek yok.

Vücudumdaki her kemik acı verici bir kesinlikle çığlık atıyor:

Bu yabancı bir Fae.

Sabine boğuk bir nefes verir. Fae kadın artık Sabine'in onun parlayan formunun patikadan aşağıya doğru yaklaştığını görebileceği kadar yakındır.

Omurgamı saran ürperti katı buza dönüşüyor. İçgüdülerim bıçağımı kullanmamı söylüyor. Bu fae'nin enerjisiyle ilgili her şey *tehdit* içeriyor.

Ve, kahretsin, ben bir avcıyım. Tehditleri durdurmak benim .

Yine de bir tanrıyı devirmenin bir geyik gibi olduğunu düşünecek kadar aptal değilim.

Av bıçağımı kaldırıyorum, açık bir uyarı, ama kadın yaklaşırken ne kadar telaşlı görüldüğüne göre bir papatya da olabilir. İçgüdülerim için tanrılara şükürler olsun, çünkü düşünmeye açım. Zihnim çorak bir tarla.

Yakından bakıldığında, o kadar uhrevi ki, dünyaya düşmüş bir yıldızı görmek gibi. Yüz hatları acayip güzel, neredeyse imkansız derecede köşeli.

Sersemlemiş bir halde, Sabine ve ben bakmaktan başka bir şey yapamıyoruz.

Fae zamanını yosunlara, Sabine'in elbisesinden kesilmiş jetonlara ve sonra da ağaç köklerine saçılmış zırhıma bakarak geçiriyor.

Konuşurken bakışları Sabine'e kilitlenir. "Biliyorsun küçük insan, iffet güçtür. Bir erkeğe bedenini verdiğinde, ona egemenlik vermiş olursun. Ruhunu ondan çekip alana kadar bu olasılığı askıya almak daha iyidir." Gözleri kısa süreliğine parlıyor, neredeyse şefkatle. "Sana alaycı bir öpücüğün gücünü öğretebilirim. Sadece doğru yere, doğru basınçla bir dokunuş. Ben

insan erkekleri üzerinde bolca pratik yaptı. Biz Fae'ler kendimizi insan gibi gösterebiliriz, biliyorsun."

Göz kırparak, fae formuna dönmeden önce bir anlığına insan görünümlü bedenine geri döner.

İşlemeli anahtarlar, genç kız saç modeli, iffet dersi. Tüm bunlar beni tek bir yere götürüyor.

"Sen Ölümsüz Iyre'sin." Sesim içimde derin ve doğaüstü bir yerden geliyor.

"Beni onurlandırmayı bırak." Bakışları bana kayınca sertleşiyor. "Kadınının dualarını duydum ve onu erkeklerin pençesinden kurtarmaya geldim."

Elini Sabine'e doğru uzatıyor, avucundaki fey çizgilerinden soğuk metalik bir parlaklık geliyor. Sabine'e hitap ederken gözleri yumuşar
-Neden? İffet Tanrıçası tüm erkeklerden nefret mi ediyor?

Ben ona ne yaptım ki?

"Benimle gel," diyor Iyre bir sirenin şarkısı gibi hafif bir sesle.

Sabine'in çıplak sol omzuna bir arı konar. Endişeyle bir ileri bir geri geliyor, sanki bir uyarı sinyali verircesine kanatlarını çırpıyor.

"Sana hiç dua etmedim," diyor Sabine çelik gibi bir sesle.

Iyre'nin nazik gülümsemesinin kenarları sertleşiyor. "Belki fısıltıyla söylenen sözlerle değil ama tüm genç kadınlar kalplerinde bana dua eder. Onları otoriter babalardan kurtarmam için. Ya da öfkeli rahiplerden. Ya da ruhlarını yavaşça içlerinden çekip almak isteyen ve buna evlilik diyen nişanlılarından."

Iyre konuşurken içimdeki avcı devreye giriyor ve kaçış yolu bulmak için ormanı hızla gözden geçiriyor. Sabine yalınayak, fazla uzağa kaçamayız.

Bıçağım var. Yumruklarım. Sabine yardım için hayvanlarını çağırabilir.

Ama eski fae hikayelerinin ne kadarının doğru olduğunu bilmediğim için büyük bir dezavantajım var. Ölümsüzler Kitabı her fae'nin kendine özgü güç alanını tanımlar: Meric acıyla kontrol eder, Thracia iyileştirebilir, Woudix ölümün kendisini kullanabilir.

Efsaneler Ölümsüz Iyre'nin gücünün gerçeği ve hafızayı okumakta olduğunu söyler
-Bıçağa karşı bir tehdit sayılmaz, değil mi?

Yine de karnımdaki o kadar emin değil.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Sabine çıplak ayaklarını yosunların üzerine korkusuzca koyuyor ve bu beni hem hayrete düşürüyor hem de endişelendiriyor.

Iyre'nin sempatik başı dikleşir. Yumuşak sesi soğuklaşır. "Hayır mı? Bunu yapabilmemizin birden fazla yolu var. İlgi alanına göre

en uygun olanı seçeceğiz. O kadar uzun zamandır seni arıyor ki sabrı taşıyor."

Sabine'in kalbi keskin bir şekilde kasılıyor, yüz ifadesi ağaç kabuğu gibi nüfuz edilemez kalsa bile endişeyle sıkışıyor.

bir adım atıyorum. "O piç kralı mı kastediyorsun? Rachillon mu?" Bir öfke patlaması boğazımı sıkıyor. "Seni o uyandırdı, değil mi?"

Iyre dudaklarını büzüyor, gözlerinde şifreli bir ışık dans ediyor, sanki ne sorduğumu bile bilmiyormuşum gibi.

"Ne yani, onun emirlerini mi yerine getiriyorsun?" Dengesiz bir zeminde yürüdüğümü bilerek alay ediyorum. "Tanrıların insanlara itaat ettiğini hiç bilmezdim. Kralların bile."

Eğer iğnem Iyre'yi kızdırdıysa, bunu iyi saklıyor. Sanki komik bir şey söylemişim gibi sadece gülüyor, ancak ben şakayı anlamıyorum.

Sabine tırnaklarını saçlarında gezdiriyor, kısa saçları hiçbir zaman uymadığı geleneksel, itaatkâr imajıyla tam bir tezat oluşturuyor. Bu ona bir şey hatırlatıyor gibi. Derinlerde yatan bir gücü.

Bu gerçek Sabine Darrow. İradesi de kesik uçları kadar keskin.

Sabine'in elleri yumruk şeklinde kıvrılır. "Babam yirmi iki yıl boyunca var olduğumu biliyordu ve beni arama zahmetine hiç girmede - şimdi neden umursuyor?"

"Çünkü sen gereklisin. Fae canavarlarıyla olan bağın onun planları için çok önemli. Yükselen fae'ler ile bize boyun eğmeyenler arasında büyük bir savaş yaklaşıyor. Arenadaydın, Rachillon'un uyarısını duydun." Parmaklarını elbisesinin kolunda gezdirirken sesi koyulaşıyor. "Ve şimdi, Volkany'nin kızı, itaat etmekten başka seçeneğin yok."

Kolunun eteğinden bir iğne çıkarıyor. Elim kadar uzun, saf gümüş kokusu taşıyor, karmaşık fae düğüm desenleriyle kazınmış. Ben temkinli bir hayranlıkla izlerken, o bir kavak fidanına doğru yürüyor ve önündeki havayı deliyor.

İnce havadan bir ışık huzmesi patladı. Ne oluyor lan?

Işık sıcak ve turuncu, ateş gibi titriyor. Iyre iğneyi dikkatlice saat yönünün tersine, yaklaşık bir kapı boyunda ve genişliğinde bir daire çizerek şekilde sürüklüyor.

Bundan sonra ne olduğunu açıklamak zor. Dünya, sanki yavaş yavaş çöken bir perdenin dikişlerini koparıyormuş gibi, havayı iğnelediği yerden *uzaklaşıyor*. Fidanın ve arkasındaki ormanın görüntüsü, bir oyundaki aktörlerin boyalı arka planları değiştirmesi gibi yerini farklı bir sahneye bırakıyor.

Onun dünyadaki yırtığı sayesinde artık farklı bir ormana bakabiliyoruz. Bu orman gölgelerle yıkanıyor, kalın bir gölgelik ormanı sürekli

Gece vakti. Yakındaki bir kamp ateşi ışığın kaynağını kanıtlıyor. Kadrajın dışında bir at kişniyor. Üzerinde Trakya'nın yıldız amblemi olan çivit kumaştan yapılmış bir çadırın kenarını seçebiliyorum.

Sınırın kuzeyindeki lanet olası Volk ordusu kampına bir portal açtı.

Sabine'i benden alacak.

İçimdeki savaşı kana susamış bir çığlık atıyor. Bir avcı mı? Hayır, artık değil. Bıçakları tırnaklarının altına soktuğumda Maks'tan çıkardığım çığlıklardan sonra değil. Everlast'a maruz kaldıktan, yaşayabilmek için on beş cesedi mezara koyduktan sonra değil.

Ben lanet bir yırtıcıyım.

Peki ya Iyre? Anladığım kadarıyla silahsız. O elbisenin içinde bir iğneden fazlasını saklayamaz. Ölümsüz güce sahip Ölümsüz Artain ya da tüm fae büyülerinin efendisi Ölümsüz Vale olsaydı, boku yerdim. Ama İffet Tanrıçası?

Ne yapacak, bana dua mı fırlatacak?

Bıçağımı havaya fırlatıyorum, geriye doğru tutarak yumuşak bir şekilde yakalıyorum. Bu daha acımasız, şiddetli bir tutuş. Bıçaklamak için değil, aşağı doğru kesmek için.

Hacklemek için.

"Sabine burada benimle kalıyor."

Iyre sakince fae iğnesini eteğine geri sokuyor, sonra da kolunu düzeltiyor. "Sevgilini kazanan tarafa götürüyorum, ölümlü. Bana teşekkür etmelisin. Hayal edebileceğinden çok daha az gün içinde Astagnon, Volkany'ye boyun eğmezse küle dönüşecek."

Sabine yanımda sessiz görünüyor ama vücudu bana farklı şeyler söylüyor. Zihninde hayvanlarla iletişim kurarken dudaklarının, dilinin ve dişlerinin kelimeleri neredeyse algılanamaz hareketlerle oluşturduğunu öğrenmeye başladım, ancak ince seğirmelerini duyabiliyorum.

Dudaklarının hafifçe titremesine bakılırsa, şimdiden benden ve bıçağımdan bir adım önde.

Göz ucuyla geyiğin Iyre'nin arkasındaki gümüş akçaağaçtan sessizce çıktığını görüyorum. Hayvan ses çıkarmadan hareket ediyor, boynuzlarının sivri uçları yapraklara sessizce sürtünüyor.

Bakma, diyorum kendime. Eğer bir şey olursa, Iyre'nin dikkatini dağıt.

Bıçağın kabzasını çıplak göğsüme dayayıp kaslarımı esnetiyorum. "Volkany'ye gitmiyor, lanet olası bir tanrıçanın emriyle bile."

Iyre bana dudak bükte, "Bir tanrıça emrettiğinde, benim yakışıklı ölümlüm, itaat etmekten başka seçeneğin yoktur."

Iyre beklemediğim bir hızla ileri atılıyor -mücadele ettiğim tanrı öpücüğü almış dövüşçüler kadar hızlı değil ama yakın- ve Sabine'in kolunu yakalıyor.

"Çağır onu!" Sabine'e söyledim.

Sabine, Iyre'nin çekişine karşı kendini desteklerken, dudakları küçük hareketlerle örölerek geyiği çağırıyor. O da devasa boynuzlarını Iyre'ye doğru indiriyor.

Her şey bir anda olur. Geyik saldırıyor. Sabine'in diğer kolunu tutuyorum, bir fae'nin onu benden koparmasına izin vereceksem lanet olsun.

Iyre geyiğe göz ucuyla bile bakmadan, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yolundan çekiliyor. Geyik dengesini kaybedip bir köke takılıyor ve baş geçide düşüyor. Yarı içeride yarı dışarıda ayağa kalkmaya çalışıyor. Hava bir ısı dalgası gibi parıldıyor.

Sabine'le acımasız bir halat çekme oyunu oynamaya hazırım ama onu kendime çekmeden Iyre üç kişilik bir vals dansçısıymışız gibi bana doğru dönüyor ve yüz yüze gelene kadar daireler çiziyor.

Zalim bir gülümsemeye sol şakağıma kısa bir süre dokunuyor, sonra tekrar dönerek uzaklaşıyor; ben bıçağı onun bulunduğu yere indirmeden bir saniye önce.

Elim sertçe sallanıyor, hiçbir şey bulamıyor ve tökezleyerek ilerliyorum.

Başım ani bir baş dönmesiyle sallanıyor. Birkaç saniye boyunca her şey bulanıklaşıyor. At, geçitten geçerken tuhaf görünüyor: yarısı burada, Astagnon'da, yarısı Volkany'de.

Yarı karanlık, yarı aydınlık.

Sanki benim için tasarlanmamış bir şey görüyormuşum gibi tenimde bir sıcaklık patlaması oluyor. Geyikle ilgili bir şey dikkatimin her zerresini alıyor: sanki hafızamın kenarında hızla uzaklaşan bir rüya varmış gibi. Uzanıp geri almaya çok yakın olduğum bir şey.

Benim için her şey demek olan bir şey.

Ama şimdi, tüm rüyalar gibi, bir sonraki esintide yok oldu. "Basten!"

Bir kadın sesi adımı söylüyor. Başım sanki günlerdir uyuyormuşum gibi hissediyor. Deja vu hissiyle etrafıma bakıyorum. Hangi cehennemdeyim ben? Lord Berolt'un cenazesinden sonra ormanda, Valvere mezarlığının yakınında olduğumu kendime hatırlatmak zorundayım.

Daha da önemlisi, neden sadece yarı giyinik durumdayım?

Ancak yırtık kadife elbiseli güzel bir kadının başka bir kadının elinden kurtulmaya çalıştığını gördüğümde şaşkınlığımdan sıyrılıyorum.

İkisini de hayatımda bir gün bile görmedim. Kesinlikle hatırlardım: bal sarısı saçlarını omuzlarına kadar kestiren kadın o kadar muhteşem ki gözlerimi ondan ayıramıyorum.

O bir yabancı, yine de kalbim arzuyla sıkışıyor.

Her iki kadın da genç ve şık giyinmiş, çekicilikleri olmasa son derece sıradan kadınlar ve ben iki soylu kadının neden kavga ettiğine şaşarak sadece bakabiliyorum.

Parmaklarım saçlarımı örüyor, o rüyanın bir ipucu geri dönmek için savaşıyor . . . "Basten!" diye bağılıyor bal sarısı saçlı kadın, elini uzatarak Bana doğru. "Sana ihtiyacım var!"

Kalbim duraksıyor, içgüdüsel olarak çaresiz olduğu belli olan bu kadına yardım etmek istiyorum. Durmadan önce bir adım ileri atıyorum.

Adımı nereden biliyor? Tanrım, ona karşı garip bir çekim hissediyorum. Bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyor. Ve bir avcı olarak, her zaman tuzaklara karşı tetikteyimdir.

Ne olursa olsun, bedenim sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi beni ona doğru itiyor.

Diğer kadın bir eliyle ilk kadının ağzını kapatıyor. Yüzündeki bir şey zihnimin arkasını , görüldüğü kadar sıradan olmadığını düşündürüyor. Derisinin altında bir şeyler sakladığını.

Onu daha önce gördüm mü?

Neden vücudum tehlikeli biriymiş gibi tepki veriyor?

Sarışını kendisinden iki kat büyük bir adamın gücüyle bir kavak fidanına doğru sürüklerken bana dudak büküyor. "Bağırp lordun muhafızlarını çağırmadan önce git buradan haydut!"

Haydut mu? Ben mi? *Ne oluyor lan?*

Titrek kavakta tuhaf bir şey var - gerçek bir şey yerine bir gölün yansıması gibi parıldıyor. Bir geyik havaya doğru homurdanıyor, o da garip bir şekilde parıldıyor. Yine önemli bir şeyi unuttuğum hissine kapılıyorum. Titrek kavakla ilgili bir şey. Kızıl saçlı kadınla ilgili tehlikeli ve doğal olmayan bir şey.

Ama aklıma girer girmez, tekrar kayboluyor.

Bir kafa karışıklığı dalgası beni altına çekmekle tehdit ediyor. Cidden, gömleğim hangi cehennemde?

Ellerimi tehditkâr olmayan bir şekilde uzatarak bıçağımı yavaşça kınına sokuyorum. İçgüdülerim hâlâ beni uyarıyor, ama bir adım ileri atıyorum.

Sarışın kadın boğuk çığlıklar atarken ve diğer kadının tutuşuna karşı mücadele ederken gözleri bana kilitleniyor.

"Belli ki seninle gitmek istemiyor," diyorum ölçülü bir şekilde, anılarımın geri dönmesi için zaman kazanmak amacıyla düzensiz kalp atışlarımı dizginlemeye çalışarak. "İkinizin arasında ne geçti bilmiyorum ama onu serbest bırakın ve bunu tartışmak için Lord Valvere'e gidelim."

Kızıl saçlı kadın homurdanıyor, tüm dikkatini kavak fidanına vermiş. Ne yapacağını sanıyor bu kadın, aya mı tırmanacak?

Sarışın kadın aniden dişlerini kendisini esir alan kişinin eline geçiriyor ve o da keskin bir küfürle onu serbest bırakıyor. Kadın hemen haykırır, "Basten, seni seviyorum!"

Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor, beni hatırlamaya itmeye çalışıyor. Parmaklarım esniyor, içten içe ona uzanmak istiyorum. Dudaklarım aralanıyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu güzel, çaresiz kadın bana tamamen yabancı. Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor.

Beni seviyor mu? Beni tanımıyor bile.

"Özür dilerim," diye kekeledim. "Çok özür dilerim. Siz kimsiniz?"

"Basten, lütfen!" Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Son gücüyle bir elini kurtarıyor ve parmakları titreyerek bana uzanıyor. "Benim! Sabine!"

Ruhumun derinliklerinden bir ses ona gitmemi haykırıyor. Neler olduğunu bilmiyorum. Belki de bu bir tuzaktır. Belki de aptallık ediyorum. Ama siktir et. Köklü bir parçam bu yabancıya güvenerek beni ele geçiriyor.

Bıçağı kavrayarak ilerliyorum. "Bırak onu."

Kızıl saçlı kadın kavağa doğru bir adım daha atarken gümüş çanlar gibi çınlayan bir kahkaha atıyor. "Çok geç, ölümlü."

Bir sonraki anda, ikisi de gitmiş. Havada kayboldular.

Garip ışıltısı normale dönen kavak fidanına bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum ve hava toplu bir iç çekiş çıkarıyor gibi görünüyor. Eski demir kokusu gitmiş. Kulaklarımdaki çınlama da öyle.

Şimdi sadece derede zıplayan alabalıkların, yüzümün yanından hızla geçen bir yusufçuğun sesi var. , atların tıngırtılarını duyabiliyorum.

hizmetkârlar Valvere arabalarını Sorsha Hall'a dönmeye hazırlar.

Bal sarısı saçları olan o güzel, gizemli kadının kim olduğunu bilmiyordum ama kalbim biliyordu.

Avuç içlerim karıncalanmaya başlıyor, anılar kafamda canlanmaya başlıyor ve bu dünyada sevdiğim tek insanı kaybettiğimi iliklerime kadar hissediyorum.

Onu tanımasam bile.

Godkissed Bride serisinin üçüncü kitabı [Çelik Yürek Demir Pençeler](#)'de Sabine ve Molf'u yasak yeni dünyalarda takip etmeye cesaret *edin!*

A NOTE FROM EVIE

Sevgili karanlık kalpli okuyucularıma, Tanrı Öpücüğü Gelin macerasına devam ettiğiniz için teşekkür ederim. *Çelik Yürek Demir Pençeler*'de daha da karanlık dünyalar ve daha büyük sürprizler var!

Eğer bu seriyi sevdiyseniz, bana bir iyilik yapar mısınız? Beş yıldızlı eleştiriler bir kitabı değiştirebilir ya da bozabilir - diğer okuyucular okumaya karar verirken gerçekten sizin görüşlerinize güveniyor!

[Puan Beyaz At Siyah Geceler](#)
[Puan Gümüş Kanatlar Altın](#)
[Oyunlar](#)

Bu kitap hepinizi bulduğu ve raflarınızda özel bir yere sahip olduğu için çok şanslıyım. Hayatlarınıza girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

xo, Evie

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.